ИЗДАТЕЛСТВО
ИБИС
Сюзън
Елизабет
Филипс
ГЕРОИТЕ СА МОЯТА
СЛАБОСТ

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС
ГЕРОИТЕ СА МОЯТА СЛАБОСТ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

„Никой не може да разказва истории както Сюзън Елизабет Филипс. Нейното уникално умение да съчетава колоритни герои с неповторим хумор ги прави единствени по рода си.“

Романтик Таймс

Дълбока зима.
Усамотен остров край брега на Мейн.
Един мъж. Една жена. И кукли. (Да, кукли.)
И мистериозна къща, извисяваща се над морето…

Той е саможив писател, чието въображение създава смразяващи кръвта романи. Тя е неуспяла актриса, която устройва куклени представления за деца. Той знае десетки начини да убива героите си с голи ръце. Тя знае десетки начини да кара публиката да умира от смях. Но сега съвсем не й е смешно.

Ани Хюит пристига на остров Перегрин посред снежна буря, останала на края на силите и възможностите си. Тя е разорена и обезкуражена, но още не е готова да се предаде.

Когато пристига в наследената от наскоро починалата й майка вила, Ани е абсолютно неподготвена за това, което заварва. Изненадана е и от мъжа, обитаващ Харп Хаус — мистериозно имение, надвиснало над малката крайбрежна вила. В детството им той я е предал по начин, който тя не може да забрави, нито да прости. Сега двамата са приклещени на скования от зимните студове остров заедно със самотна вдовица, малко нямо момиченце и местните хора, които обожават да си пъхат носовете в чуждите дела.

Дали той е злодеят, който тя помни, или се е променил? Разумът й казва „не“. Сърцето нашепва „да“.

В памет на Мери Стюарт, Аня Ситън, Шарлот Бронте, Дафни дьо Мюрие. Виктория Холт и Филис Уитни. Дължа любовта си към четенето на вашите магически романи. Без вас, прекрасни жени мечтателки, аз нямаше да стана писателка.

1

Обикновено Ани не разговаряше с куфара си, но напоследък не беше на себе си. Светлините на фаровете едва пробиваха през непрогледната снежна вихрушка, а чистачките на старата й кия капитулираха пред напора на свирепата буря, връхлетяла острова.

— Това е само малко снежец — успокои тя грамадния червен куфар, напъхан на пасажерската седалка. — Само защото ти се струва, че е настъпил краят на света, не означава, че наистина е така.

Знаеш колко мразя студа — изхленчи дразнещо куфарът като ревливо хлапе, свикнало да тропа с крак, за да постигне своето. — *Как можа да ме доведеш на това ужасно място?*

Защото Ани нямаше друг избор.

Поривът на ледения вятър разклащаше колата, а клоните на старите ели, надвиснали над черния път, плющяха по стъклата като дълги коси на развилнели се вещици. Тези, които си представяха ада като бумтящата огнена паст на печка, дълбоко се заблуждаваха, реши Ани. Адът беше този мрачен, враждебен зимен остров.

Никога ли не си чувала за Маями Бийч — обади се възмутеният глас на Празноглавка, разглезената принцеса, прибрана на сигурно място в куфара. — *Вместо това ни домъкна на този необитаем остров насред Северния Атлантик, където навярно ще ни изядат белите мечки!*

Двигателят хъхреше измъчено, докато колата пълзеше по тесния хлъзгав островен път. Главата на Ани се пръскаше от болка, ребрата я боляха от кашлицата и дори от лекото протягане на врата, а когато се взираше през малката чиста пролука на предното стъкло, й се завиваше свят. Тя беше съвсем сама в тази пустош и само въображаемите гласове на куклите я свързваха с реалността. Колкото и да беше зле, иронията на тази мисъл не й убягна.

Тя призова далеч по-успокоителния глас на дружката на Празноглавка, трезвомислещата Добринка, завряна във втория червен куфар на задната седалка.

Не се намираме насред Северния Атлантик — възрази благоразумната Добринка. — *Ние сме на един остров на шестнайсет километра от брега на Нова Англия и доколкото ми е известно, в щата Мейн няма бели мечки. Освен това остров Перегрин не е необитаем.*

Все едно че е. — Ако Празноглавка беше на ръката на Ани, щеше да вирне високомерно малкото си носле във въздуха. — *Хората едва оцеляват тук в средата на лятото, камо ли през зимата. Обзалагам се, че изяждат мъртъвците си.*

Колата леко поднесе. Ани успя да я удържи на пътя, като стисна по-здраво волана с двете си ръце, облечени в ръкавици. Отоплението едва работеше, но тя усети, че започва да се поти под якето.

Не бива да се оплакваш, Празноглавке — сгълча Добринка капризното си другарче. — *Остров Перегрин е много популярен летен курорт.*

Но сега не е лято! — изпръхтя Празноглавка възмутено. — *Сега е началото на февруари и току-що слязохме от ферибота, където за малко не повърнах, а на този остров едва ли живеят и петдесетина души. Петдесетина идиоти!*

Много добре знаеш, че Ани нямаше друг избор, освен да дойде тук — изтъкна Добринка.

Защото тя е пълна неудачница — включи се в разговора подигравателен мъжки глас.

Лео имаше отвратителния навик да изважда наяве най-съкровените страхове на Ани и нищо чудно, че и сега безцеремонно нахлу в мислите й. Той не беше сред любимите й кукли, но всяка добра история се нуждаеше от злодей.

Много грубо от твоя страна, Лео — отбеляза с горчивина Добринка. — *Дори и да е истина.*

Сприхавата Празноглавка продължи да дудне:

Ти си добрата главна героиня, Добринке, затова накрая за теб всичко завършва щастливо. Но не и за нас, останалите. Никога. Ние сме обречени! Обречени, повтарям. Ние завинаги…

Кашлицата на Ани прекъсна куклено спектакъл. Рано или късно, тялото й щеше да се излекува от усложненията след пневмонията — или поне се надяваше — но какво да каже за всичко останало? Тя беше изгубила вяра в себе си, простила се бе с

надеждата, че на трийсет и три хубавите неща в живота й тепърва предстоят. Физически бе слаба, емоционално опустошена и изтерзана от страх — надали най-добрата форма за човек, комуто предстоеше да прекара следващите два месеца на уединен остров край бреговете на Мейн.

Това са само шейсет дни — опита се да й вдъхне кураж Добринка. — *Освен това, Ани, ти няма къде другаде да отидеш.*

Това беше. Грозната истина. Ани нямаше къде другаде да отиде. Нямаше какво друго да прави, освен да потърси наследството, което майка й може би — а може би не — й бе оставила.

Колата попадна в снежна яма, предпазният колан се опъна и рязко се вряза в гърдите й. Ани отново се закашля. Само ако можеше да пренощува в градчето, но единственият хотел бе затворен до началото на май. Не че можеше да си го позволи.

Колата едва изпълзя по хълма. От доста години бе свикнала да пътува с куклите си във всякакво време, но дори опитен шофьор, свикнал със заснежени пътища, щеше да се затрудни на шосе като това, особено с такава трошка като нейната кия. Неслучайно обитателите на остров Перегрин караха само пикапи.

Карай бавно — посъветва я мъжки глас от куфара на задната седалка. — *Който бърза, бавно стига.*

Питър, нейната кукла герой — нейният рицар в блестящи доспехи — винаги я подкрепяше и окуражаваше, за разлика от бившето й гадже, актьор и лъжлив любовник, който окуражаваше и подкрепяше единствено себе си.

Ани спря колата, сетне бавно започна да се спуска надолу по хълма. И по средата на склона се случи.

Привидението изникна изневиделица.

Облечен в черно ездач прелетя през пътя в подножието на хълма, яхнал черен като нощта кон. Тъй като Ани винаги се бе отличавала с живо въображение — доказателство за това бяха мислените й разговори с куклите — реши, че й се е привидяло. Но привидението беше съвсем реално. Конят и ездачът се носеха през снега, мъжът се бе привел ниско над развяващата се грива на животното. Бяха дяволски създания, среднощен призрачен кон и безумен ездач, препускащи сред вилнеещата буря.

Изчезнаха толкова бързо, както се бяха появили, но кракът на Ани натисна машинално спирачката и колата започна да се плъзга. Завъртя се напряко на шосето и с ужасяващ подскок заседна в пълната със сняг канавка.

Ти си пълна неудачница — презрително изсумтя Лео.

Очите на Ани се напълниха със сълзи. От изтощение ръцете й трепереха. Истински ли бяха мъжът и конят, или плод на развинтеното й въображение? Трябваше да се съсредоточи. Включи на задна и се опита да се измъкне от канавката, но гумите само затънаха по-надълбоко. Младата жена отпусна изнемощяло глава на облегалката на седалката. Ако почакаше тук достатъчно дълго, все някой щеше да я намери. Но кога? Шосето водеше към малката вила и господарското имение и наоколо нямаше други къщи.

Ани се опита да събере мислите си. Единственият й контакт на острова беше мъжът, който се грижеше за имението и вилата, но тя се бе свързала с него само по електронната поща и му бе изпратила имейл, за да му съобщи за пристигането си и да го помоли да включи електричеството и да пусне водата. Дори и да разполагаше с телефонния му номер — Уил Шоу, това беше името на човека — дълбоко се съмняваше, че мобилният й телефон имаше обхват в тази пустош.

Неудачница. — Лео никога не говореше с обикновен глас. Винаги презрително процеждаше забележките си.

Ани измъкна хартиена кърпичка от смачкания пакет, но вместо да се отдаде на размисли върху проблема си, тя се замисли за коня и ездача. Що за ненормалник ще изведе животното в такова време? Тя стисна очи, за да спре пристъпа на гадене. Само ако можеше да се свие на топка и да заспи. Нима беше толкова ужасно да признае, че животът я е победил?

Веднага престани! — скастри я благоразумната Добринка.

Главата на Ани бумтеше. Трябваше да намери Шоу и да го помоли да изтегли колата.

Ще минем и без Шоу — заяви безстрашният герой Питър. — *Аз сам ще се справя.*

Но Питър — също като бившето й гадже — преодоляваше само въображаеми трудности.

До вилата оставаше около километър и половина, нищо и никакво разстояние за здрав човек в хубаво време. Но времето беше ужасно, а здравето й — още по-зле.

Откажи се — злорадо изсъска Лео. — *Признай си, че го искаш.*

Не бъди такъв гадняр, Лео. — Гласът принадлежеше на Немирка, най-добрата приятелка на Добринка, второто Аз на Ани. Макар че Немирка беше виновница за много от кашите, в които се забъркваха куклите — бъркотии, които Добринка и Питър трябваше да оправят — Ани я обичаше заради смелостта и доброто й сърце.

Вземи се в ръце — изкомандва я Немирка. — *Излез от колата.*

Ани искаше да я прати по дяволите, но каква полза? Напъха непокорните къдрици в яката на якето и дръпна ципа догоре. Едната плетена ръкавица имаше дупка на палеца и ледената дръжка на вратата опари кожата й. Но тя се застави да я отвори.

Пронизващият вятър я шибна през лицето и дъхът й секна. С огромно усилие измъкна краката си навън. Протритите й кафяви боти затънаха в снега, а дънките й бяха нищожна преграда за студа. Тя наведе глава, опитвайки да се предпази от вятъра, и заобиколи автомобила, за да вземе топлата си пухенка, само за да установи, че задницата на колата толкова дълбоко е затънала в снежната преспа, че нямаше как да отвори багажника. Това изобщо не я изненада. Толкова отдавна в нищо не й вървеше, че Ани бе забравила какво е да имаш късмет.

Върна се на шофьорската седалка. Куклите щяха да бъдат в безопасност за през нощта в колата, реши тя, но ако все пак нещо им се случеше? Не можеше без тях. Те бяха всичко, което й бе останало, и ако ги загубеше, имаше чувството, че и тя ще изчезне.

Жалка неудачница — презрително изсумтя Лео.

Искаше й се да го разкъса на две.

Бебче… ти се нуждаеш от мен много повече, отколкото аз от теб — напомни й той. — *Без мен няма да има никакво представление.*

Тя заглуши гласа му. Дишайки тежко, измъкна куфарите от колата, извади ключа, изключи фаровете и затръшна вратата.

Тутакси я обгърна гъста непрогледна вихрушка. Ледените нокти на страха се вкопчиха в гърдите й.

Аз ще те спася! — обяви Питър.

Ани стисна по-силно дръжките на куфарите, опитвайки се да не се поддава на паниката.

Нищо не виждам! — разпищя се Празноглавка. — *Ненавиждам тъмното!*

Старият телефон на Ани не разполагаше с приложение „фенерче“, за разлика от модерните си събратя, но тя имаше нещо друго… Остави куфара в снега, изрови от джоба си ключовете за колата, на чийто ключодържател висеше малко фенерче. Не го бе използвала от месеци и не знаеше дали още работи. Натисна копчето с трепет. Имаше чувството, че сърцето й се бе качило в гърлото.

Тънък яркосин лъч прониза мрака, осветявайки пътека в снега, толкова тясна, че съвсем лесно можеше да се отклони от нея.

Стегни се — заповяда Немирка.

Откажи се — изехидничи Лео.

Ани направи няколко крачки в снега. Вятърът проникваше през тънкото яке, вилнееше в косата й, а къдравите кичури плющяха в лицето й. Снегът бръснеше врата й, а кашлицата я задавяше. Болката стягаше ребрата й като в менгеме, а куфарите се удряха в краката й. Доста скоро се принуди да ги остави на земята, за да отпочинат малко ръцете й.

Ани се сви, гушейки глава в яката на якето, опитвайки се да предпази дробовете си от ледения вятър. Палците й се вкочаниха от студа. Отново се затътри в снега, призовавайки въображаемите гласове на куклите да й правят компания.

Празноглавка: *Ако ме изтървеш и съсипеш бляскавата ми лилава рокля, ще те съдя.*

Питър: *Аз съм най-храбрият! Най-силният! Ще ти помогна.*

Лео (язвително): *Изобщо способна ли си да свършиш нещо свястно?*

Добринка: *Не слушай Лео. Продължавай да вървиш. Скоро ще стигнем.*

И накрая Немирка, безполезното й второ Аз: *Жена, мъкнеща куфар, влиза в бар…*

Сълзите, превърнали се в ледени висулки, висяха от миглите й, замъглявайки последните остатъци от зрението й. Вятърът подхвана куфарите, заплашвайки да ги изскубне от премръзналите й пръсти. Бяха прекалено големи и прекалено тежки. Имаше чувството, че ще

изтръгнат ръцете й от ставите. Глупаво беше да ги взема със себе си. Глупаво, глупаво, глупаво. Но не можеше да остави куклите си.

Всяка крачка й се струваше като километър, никога не бе изпитвала такъв студ. А пък тя си бе въобразила, че лошият й късмет най-сетне я е напуснал, само защото бе успяла да хване в последния момент ферибота. Той се движеше нередовно, за разлика от малката лодка за лов на омари, която веднъж седмично доставяше на острова необходимите продоволствия и пощата за жителите. Но колкото повече се отдалечаваше фериботът от крайбрежието на Мейн, толкова по-свирепа ставаше бурята.

Ани с последни усилия влачеше крака в снега, ръцете й отмаляха, а дробовете й изгаряха, докато се опитваше да задуши поредния пристъп на кашлицата. Защо не бе сложила топлата пухенка в колата, вместо да я заключи в багажника? Защо не бе направила толкова много неща? Да си намери постоянна работа. Да бъде по-разумна с парите. Да се среща със свестни мъже.

Толкова много време бе минало, откакто Ани за последен път бе идвала на острова. Преди пътят свършваше до отбивката, водеща към вилата и Харп Хаус. Ами ако я бе подминала? Кой знае колко неща се бяха променили през изминалите години?

Тя се препъна и падна на колене. Ключовете се изплъзнаха от ръката й и фенерчето угасна. Ани се вкопчи в един от куфарите, търсейки опора. Цялата беше премръзнала. Дробовете й пламтяха. Със сетни сили си пое дъх, отчаяно опипвайки снега с ръка. Ако изгубеше фенерчето…

Пръстите й бяха толкова вкочанени, че едва не пропусна ключодържателя. Когато най-после го докопа и включи светлината, видя няколко дървета, които винаги се бяха издигали в края на пътя. Лъчът се плъзна надясно, осветявайки огромна гранитна скала, където пътят се разклоняваше на две. Тя се изправи на крака, вдигна куфарите и се заклатушка през преспите.

Облекчението, обхванало я, когато видя отбивката, много бързо я напусна. Суровите бури, бушуващи от столетия, бяха оголили крайбрежието на Мейн и сега тук се извисяваха само няколко могъщи смърча. Без защитната преграда на дърветата, свирепият вятър откъм океана се стоварваше върху злощастната пътничка и подхващаше куфарите й като корабни платна. Тя успя да се извърне с гръб към

вятъра, без да ги изпусне. Газейки в снежните преспи, младата жена със сетни усилия влачеше куфарите, едва устоявайки на желанието да легне и да заспи, да се отпусне завинаги в ледената прегръдка на бурята.

Толкова ниско се бе привела, за да се защити от вятъра, че едва не я подмина. Чак когато ръбът на куфара се блъсна в ниската, засипана от снега стена, Ани осъзна, че най-после е стигнала до Мунрейкър Котидж.

Малката вила от сив камък приличаше на безформена купчина под дълбокия сняг. Нямаше разчистена пътека, нито гостоприемни светлини. Когато за последен път бе идвала тук, вратата беше с цвета на червена боровинка, но сега беше боядисана в студена синьо-зелена тоналност. Навятият сняг под предния прозорец скриваше два стари дървени капана за омари — свидетелство, че някога къщичката е била рибарска хижа. Ани успя да изгази преспите до входната врата и остави куфарите. Запипка се с ключовете, но после си припомни, че местните хора рядко заключваха вратите.

Вратата се отвори, щом натисна бравата. Тя вкара вътре куфарите, с последни усилия успя да се пребори с виелицата и затвори вратата. Въздухът свистеше в дробовете й. Ани се свлече върху най-близкия куфар, накъсаните й дихания приличаха повече на ридания.

Най-после успя да се окопити и усети застоялата миризма на влага и мухъл в ледената стая. Закри носа си с ръкава и напипа върху стената ключа за лампата. Никакъв ефект. Или Уил Шоу, който наглеждаше къщата, не бе получил имейла й с молбата да включи генератора и да запали печката, или не му е обърнал внимание. Всяка замръзнала част по тялото й пулсираше болезнено. Тя захвърли вкоравените от снега ръкавици върху килимчето до вратата, но нямаше сили да изтръска снега от сплъстената си коса. Дънките бяха замръзнали и прилепнали към краката й, но за да ги свали, трябваше да събуе ботите, а беше толкова вкочанена от студ, че дори това не можеше да направи.

Но колкото и да бе изтощена и отчаяна, трябваше да извади куклите от покритите със сняг куфари. Успя да намери едно от фенерчетата, които майка й винаги държеше близо до вратата. Преди да орежат бюджетите на училищата и библиотеките, куклите й носеха по-стабилен доход, отколкото пропадналата й актьорска кариера или

почасовата работа като разхождане на кучета и сервиране на напитки в закусвалнята „Кафе, кафе“.

Треперейки от студ, тя прокле мислено мъжа, грижещ се за имота, който очевидно най-безсъвестно предпочиташе да препуска с коня си през снежната буря, вместо да изпълнява задълженията си. Сигурно Шоу е бил ездачът, профучал покрай нея. През зимата никой друг не живееше в тази част на острова. Ани дръпна циповете на куфарите и извади петте кукли. Подреди ги временно върху дивана, без да сваля защитните им найлонови пликове, после с фенерчето в ръка се затътри по замръзналия дървен под към вътрешността на къщата.

Отвътре Мунрейкър Котидж ни най-малко не се покриваше с традиционната представа за рибарска хижа в Нова Англия. Вместо това навсякъде се виждаше ексцентричният отпечатък на майка й — от зловещата купа, пълна с малки животински черепи, до украсения със сребърен и позлатен обков скрин в стил „Луи XIV“, върху който Марая бе изрисувала с черен спрей „начукай си го“. Ани би предпочела по-уютно място, но в славните дни на Марая, когато бе вдъхновявала модни дизайнери и цяло поколение млади художници, тази вила, както и апартаментът й в Манхатън почти не слизаха от кориците на най-престижните списания за вътрешно обзавеждане.

Ала онези дни отдавна бяха отминали. В артистичните кръгове се появиха нови, по-млади художници и Марая изпадна в забвение. Богатите нюйоркчани започнаха да канят други дизайнери да им помагат да попълват частните си колекции от произведения на изкуството и малко по малко Марая бе принудена да разпродаде ценните си притежания, за да поддържа привичния си стил на живот. Когато се разболя, от цялото й имущество не бе останала и следа. Всичко, с изключение на нещо в тази къща — нещо, което се предполагаше, че е загадъчното „наследство“ на Ани.

То е в къщата. Ще имаш… много пари… — Марая бе изрекла тези думи няколко часа преди да издъхне, когато едва ли е съзнавала какво говори.

Няма никакво наследство — изсмя се презрително Лео. — *Твоята майка вечно преувеличаваше.*

Може би ако Ани бе прекарала повече време на острова, щеше да знае дали Марая й е казала истината, но тя ненавиждаше това място и

за последен път бе идвала тук, когато беше на двайсет и две, преди повече от единайсет години.

Лъчът на фенерчето обходи спалнята на майка й. Голяма снимка, изобразяваща резбована дървена табла за легло, дело на италиански майстор, служеше за табла на двойното легло. Два гоблена, купени навярно от разпродажба в някой магазин със стоки за дома и градината, висяха на стената до вратата на дрешника. Дрешникът все още ухаеше на парфюма на майка й, нейна запазена марка — малко известен японски мъжки одеколон, който струваше цяло състояние, за да се достави. Докато Ани вдъхваше екзотичния аромат, й се искаше да почувства скръб, като всяка дъщеря, изгубила майка си едва преди пет седмици, но усещаше единствено безкрайна умора и пустота.

Чак след като откри старата алена пелерина на Марая и чифт дебели вълнени чорапи, Ани свали дрехите си. Натрупа върху леглото всички одеяла, които успя да намери, мушна се между студените чаршафи, угаси фенерчето и заспа.

Ани не вярваше, че някога ще може отново да се стопли, но когато около два часа след полунощ я събуди жесток пристъп на раздираща кашлица, тя бе плувнала в пот. Ребрата я боляха, сякаш бяха премазани, в главата й бумтяха парни чукове, а гърлото й пареше. Освен това ужасно й се пишкаше, а в една къща без вода това беше сериозно изпитание. Когато пристъпът най-сетне отмина, младата жена изпълзя изпод одеялата. Уви се с аленатa пелерина, включи фенерчето и опирайки се на стената, за да не падне, запристъпва към банята.

Държеше лъча на фенера насочен надолу, за да не вижда отражението си в огледалото, висящо над старомодния умивалник. Отлично знаеше какво ще види. Дълго бледо лице, изпито от болестта; издадена остра брадичка; големи лешникови очи; и буйна грива светлокестеняви къдрици, щръкнали във всички посоки. Имаше лице, което децата харесваха, но повечето мъже намираха по-скоро за чудато и необикновено, отколкото за привлекателно. Косата и лицето й бяха наследство от нейния неизвестен баща. *Той беше женен и не искаше да има нищо общо с теб. Сега е мъртъв, слава на Бога.* По фигура

приличаше на Марая: висока, слаба, с кокалести китки и лакти, големи стъпала и тесни длани с дълги пръсти.

За да успееш като актриса, трябва да бъдеш или изключително красива, или изключително талантлива — бе заявила Марая. — *Ти си доста хубава, Антоанета, и си надарена имитаторка, но ние трябва да бъдем реалисти…*

Майка ти никога не те е подкрепяла и окуражавала — изтъкна Добринка очевидното.

Аз ще бъда твоята опора — обяви Питър. — *Ще се грижа за теб и винаги ще те обичам.*

Рицарските заявления на Питър обикновено караха Ани да се усмихва, но тази нощ тя можеше да мисли единствено за емоционалната пропаст между мъжете, на които бе избрала да подари сърцето си, и измислените герои, които обичаше. Както и за една друга бездна — между въображаемия и реалния живот.

Въпреки възраженията на Марая, Ани бе получила диплом по актьорско майсторство и през следващите десет години упорито се бе явявала на прослушвания. Беше участвала в благотворителни спектакли, бе играла в любителски театри и дори бе пресъздала няколко характерни роли в модерни пиеси на сцената на малък театър. Но това бе прекалено малко. Миналото лято тя най-сетне бе принудена да признае, че Марая беше права. Ани беше много по-добър вентролог, отколкото актриса. Тъжно заключение, което я оставяше в задънена улица.

Тя намери бутилка минерална вода с женшенова есенция, която по чудо не бе замръзнала. Дори само една глътка опари гърлото й. С бутилката в ръка младата жена се върна във всекидневната.

Марая не бе идвала във вилата от лятото, малко преди да й открият рака, но в стаите нямаше много прах. Навярно Уил Шоу все пак бе свършил част от работата си. Жалко, че не бе свършил и останалата.

Куклите й лежаха една до друга върху розовия викториански диван. Куклите и колата бяха всичко, което й бе останало.

Не съвсем — подсети я Добринка.

Правилно. Оставаше още и огромният дълг, който Ани нямаше как да погаси. Дълг, който бе натрупала през последните шест месеца

от живота на майка й, когато се опитваше да задоволи всяка нейна прищявка.

И най-после да получиш одобрението на мамчето — уточни Лео саркастично.

Ани започна да сваля защитните найлонови пликове от куклите. Всяка фигура беше дълга седемдесет и четири сантиметра, с въртящи се очи, отваряща се уста и разглобяеми крака. Тя взе Питър и пъхна ръка под тениската му.

Колко си красива, скъпа моя Добринка — заговори той с плътния си топъл глас. — *Жената на мечтите ми.*

А ти си най-прекрасният от мъжете — въздъхна Добринка. — *Храбър и безстрашен.*

Само във въображението на Ани — възрази Немирка с необичайна за нея враждебност. — *Иначе си безполезен също като бившите й.*

Има само двама бивши, Немирке — смъмри Добринка приятелката си. — *И ти наистина не бива да изливаш огорчението си от мъжете върху Питър. Сигурна съм, че не си го искала, но започваш да звучиш като грубиянка, а знаеш какво е отношението ми към грубияните.*

Ани изнасяше тематични представления с куклите, някои от които бяха фокусирани върху грубото отношение между хората. Тя остави Питър и отмести Лео настрани, който прошепна злорадо в главата й: *Ти все още се страхуваш от мен.*

Понякога й се струваше, че куклите живееха свой живот.

Уви се по-плътно в аленета пелерина и пристъпи към еркерния прозорец. Бурята бе стихнала и лунната светлина се прокрадваше между боровете. Младата жена обходи с поглед унилия зимен пейзаж — мастиленосините сенки на смърчовете, белеещата се пустота на блатото. После вдигна глава.

Харп Хаус се издигаше в далечината, на самия връх на голата скала. Бледата светлина на полумесеца очертаваше островърхите покриви и мрачната кула, откъдето се процеждаше мъждукаща жълта светлина. Останалата част от къщата тънеше в мрак. Гледката й напомни за обложките на старите готически романи с меки корици, които все още можеше да намери в антикварните книжарници. Не беше нужно голямо въображение, за да си представи босоногата

героиня, в прозрачно одеяние, бягаща от призрачния дом, на фона на зловещата светлина от кула зад гърба й. Онези романи изглеждаха наивни и отживели в сравнение с днешните, наситени с еротика, вампири, върколаци и шейпшифтъри, но тя винаги ги бе харесвала. Те подхранваха мечтите и фантазиите й.

Над назъбения покрив на Харп Хаус буреносните облаци засенчиха луната. Дивият им устрем напомняше на коня и ездача, профучали пред очите й през заснежения път в бушуващата виелица. Побиха я тръпки, но не от студ, а от развихреното й въображение. Ани се извърна от прозореца и погледна към Лео.

Очи с натежали клепачи… Тънки устни, извити в презрителна насмешка… Съвършеният злодей. Можеше да избегне толкова много болка и разочарование, ако не бе придала романтичен ореол на онези мрачни, затворени мъже, в които се бе влюбвала, въобразявайки си, че са измислените герои, вместо да прозре, че единият е измамник, а другият — нарцисист. Лео обаче беше нещо съвсем друго. Тя го бе създала от плат и прежда. Тя го контролираше.

Така си мислиш ти — ехидно прошепна той.

Тя потръпна и се върна в спалнята. Но докато се мушкаше под завивките, не можа да се отърси от мрачното видение на къщата върху скалата.

Снощи сънувах, че отново се връщам в Мандърлей[1]…

Когато се събуди на следващата сутрин, Ани не изпитваше глад, но се насили да изяде една шепа стари овесени ядки. В къщата цареше мраз, денят беше мрачен и единственото й желание беше отново да се пъхне в леглото. Но не можеше да живее в дом без отопление или течаща вода. Колкото повече мислеше за Уил Шоу, толкова повече се ядосваше. Изнамери телефонния номер, който имаше — един и същ за кметството на острова, пощата и библиотеката — ала въпреки че телефонът й бе зареден, нямаше обхват. Ани се отпусна върху розовия диван и отчаяно зарови глава в шепи. Трябваше лично да се срещне с Уил Шоу, а това означаваше да се изкачи по скалата до Харп Хаус. Да се върне на мястото, за което се бе заклела, че никога повече няма да доближи.

Навлече всички топли дрехи, които успя да намери в къщата, после се загърна плътно с аленатa пелерина на майка си и уви около врата си стар плетен шал на „Ермес“. Призовавайки цялата си енергия и воля, младата жена излезе навън. Денят беше сив и потискащ като бъдещето й, соленият въздух — вледеняващ, а разстоянието между вилата и имението върху скалата изглеждаше непреодолимо.

Ще те отнеса на ръце до там — кавалерски обеща Питър.

Немирка изсумтя презрително.

Имаше отлив, но заледените скали покрай брега бяха прекалено опасни за зимни разходки, затова тя пое по по-дългия път, заобикалящ соленото блато. Ала не само разстоянието я изпълваше с ужас.

Добринка се опита да й вдъхне кураж:

Изминаха осемнайсет години, откакто за последен път се изкачи до Харп Хаус. Призраците и злите духове отдавна са изчезнали.

Ани закри носа и устата си с края на пелерината.

Не се тревожи — успокои я Питър. — *Аз ще бдя над теб.*

Питър и Добринка добросъвестно изпълняваха задълженията си. Те винаги измъкваха Немирка и Лео от кашите, в които затъваха. Обясняваха, че наркотиците са опасни, напомняха на децата да си изяждат зеленчуците, да си мият редовно зъбите и да не позволяват на никого да докосва интимните им части.

Но това е много приятно — възмути се Лео и злорадо се изкиска.

Понякога й се искаше никога да не го бе създавала, но той беше съвършен злодей. Вечно се заяждаше и надсмиваше, окуражаваше вземането на дрога, беше кралят на вредните храни и непознатият, който се опитваше да подмами малките деца от детските площадки.

Елате с мен, хлапета, и аз ще ви почерпя с любимите ви бонбони.

Престани, Ани — скара й се Добринка. — *Никой от семейство Харп не се вясва на острова до лятото. Там живее само мъжът, който се грижи за имота.*

Но Лео не мирясваше.

Аз имам с вкусни дражета „Скитълс“, „M & M“, сладки пръчици „Туизлър“… както и безчет доказателства за всичките ти провали. Как се развива възделената ти актьорска кариера?

Ани прегърби рамене. Трябваше да започне да медитира или да се заеме с йога, да направи нещо, което да я научи да дисциплинира мислите си, вместо да им позволява да се реят накъдето им скимне… или накъдето се отнесат противно на желанията й. Какво от това, че мечтите й за актьорска кариера не се сбъднаха? Децата обичаха куклените й представления.

Ботите й поскърцваха в снега. Изсъхнали хвощове и кухи тръстики надничаха изпод ледената кора, покриваща спящото блато. През лятото то кипеше от живот, но сега бе притихнало в сиво униние, като надеждите й.

Младата жена отново се спря да почине, когато стигна до скоро разчистената чакълена пътека, извиваща се нагоре по стръмния склон на скалата към Харп Хаус. Ако Шоу разчистеше снега със снегорина, можеше да измъкне колата й. Ани си заповяда да продължи. Преди пневмонията да я повали, щеше лесно да изкачи скалата, но когато най-сетне стигна до върха, дробовете й бяха в пламъци, а гърдите й свиреха. Там далеч, в подножието, вилата приличаше на изоставена играчка, захвърлена на милостта на бушуващото море и скалистите брегове на Мейн. Ани напълни дробовете си с още изгарящ въздух и се застави да вдигне глава.

Харп Хаус се извисяваше пред нея като огромен зловещ силует на фона на оловносивото небе. Стъпила на гранитната скала, изложена на летните бури и свирепите зимни ветрове, тя сякаш предизвикваше природните стихии да я повалят. Останалите летни вили бяха построени върху по-защитената източна част на острова, но Харп Хаус презираше лесните пътища. Вместо това се издигаше могъщо над морето, сякаш израснала от каменистия западен нос — непристъпна крепост от кафяво дърво, с дървена обшивка и неприветлива кула в единия край.

Отвсякъде стърчаха остри ъгли: островърхи покриви, сенчести стрехи и заплашителни фронтони. Колко обичаше Ани това мрачно готическо имение, когато дойде да живее тук през лятото, след като майка й се омъжи за Елиот Харп. Представяше си се облечена в рокля с миши цвят, стиснала куфар в ръка — мечтателно момиче от благороден произход, но бедно и отчаяно, принудено да приеме скромната работа на гувернантка. С вирната гордо брадичка и изпънати рамене, тя щеше да се опълчи на грубия (но изключително

красив) господар на дома, проявявайки такава смелост, че той накрая щеше да се влюби безнадеждно в нея. Двамата щяха да се оженят, а след това тя щеше да превърне мрачната крепост в уютен дом.

Обаче много скоро романтичните мечти на петнайсетгодишното момиче, което бе чело прекалено много, но бе преживяло твърде малко, бяха разбити на пух и прах от суровата действителност.

Някогашният басейн сега зееше като зловещ търбух, а обикновената дървена стълба, водеща към задния и страничните входове, бе заменена с каменно стълбище, пазено от гаргойли.

Тя отмина конюшнята и пое по разринатата в снега пътека, водеща към задната врата. Дано Шоу да е тук, вместо да препуска в галоп върху един от конете на Елиот Харп. Натисна звънеца, но не го чу да звъни във вътрешността. Къщата беше прекалено голяма. Ани изчака малко и отново позвъни, но никой не отговори. Върху постелката пред вратата се виждаха следи от сняг, сякаш наскоро някой бе изтръскал краката си, преди да влезе. Младата жена потропа силно.

Вратата се отвори със скърцане.

Толкова беше измръзнала, че без колебание пристъпи в преддверието. От куките върху стените висяха разнородни палта и якета, редом с най-различни бърсалки за под и метли. Тя зави зад ъгъла, влезе в голямата кухня и застина.

Всичко беше различно. Нямаше и следа от шкафовете от орехово дърво и кухненските уреди от блестяща стомана, които помнеше отпреди осемнайсет години. Вместо това мястото изглеждаше така, сякаш някой с машина на времето го бе пренесъл обратно в деветнайсети век.

Стената между кухнята и малката стая за закуска бе изчезнала и сега помещението бе станало двойно по-голямо. Високите хоризонтални прозорци пропускаха светлината, но тъй като сега бяха разположени на поне метър и осемдесет над пода само някой великан можеше да надзърне през тях. Горната част на стените беше покрита с груба мазилка, а долната беше облицована с квадратни десетсантиметрови плочки, някога бели, но сега повечето напукани от годините или нащърбени по краищата. Подът беше от изтъркани каменни плочи, а огнището приличаше на огромна пещера, покрита със сажди, в която можеше да се опече глиган… или непредпазлив бракониер, заловен да ловува в господарските земи.

На мястото на кухненските шкафове имаше грубо сковани лавици, върху които бяха подредени керамични купи и глинени съдове. Два високи бюфета от тъмно дърво стърчаха от двете страни на огромната матова черна печка „Ага“, несъмнено пригодена за ресторант. В каменния умивалник, типичен за селска къща, се извисяваше разкривена купчина мръсни чинии. Медни тенджери и тигани — не изтъркани до блясък, а стари и очукани — висяха над дългата надраскана дървена маса, предназначена за рязане на пилешки глави, сечене на овчи пържоли или за разбиването на традиционния английски десерт от сметана, вино и захар за Негова Светлост.

Кухнята явно е била ремонтирана, но що за приумица я бе върнала с два века назад? И защо?

Бягай! — изписка Празноглавка. — *Тук има нещо много сбъркано!*

Когато Празноглавка изпадаше в истерия, Ани разчиташе на благоразумната Добринка, която с присъщия й практичен маниер оправяше всички бъркотии, но сега Добринка мълчеше и изглежда, дори нескончаемите духовитости на Немирка се бяха изчерпали.

— Господин Шоу? — Гласът на Ани прозвуча вяло и глухо, лишен от свойствената си сила.

Когато не получи отговор, тя пристъпи по-навътре в кухнята, оставяйки мокри следи върху каменния под. Но за нищо на света нямаше да свали ботите си. Ако се наложеше да си плюе на петите, нямаше намерение да тича по чорапи.

— Уил?

Никакъв звук.

Ани мина край килера, прекоси тесния заден коридор, заобиколи трапезарията и през сводестия портал излезе във фоайето. Шестте квадратни прозореца над входната врата едва пропускаха мъждивата сива светлина. Масивното махагоново стълбище все още водеше към широка площадка с мрачен витражен прозорец, но сега килимът беше в потискаща кафява окраска, вместо с някогашната жизнерадостна разцветка. Мебелите бяха покрити с дебел слой прах, а в единия ъгъл висеше паяжина. Стените бяха облицовани с тежка ламперия от тъмно дърво, а морските пейзажи бяха заменени с мрачни маслени портрети на знатни мъже и жени в одеяния от деветнайсети век, никой от които не би могъл да бъде някой от предците на Елиот Харп — всички до

един ирландски селяни. Липсваха само рицарски доспехи и препариран гарван, които да придадат още по-зловещ вид на преддверието.

Тя чу стъпки над главата си и се приближи към стълбището.

— Господин Шоу? Аз съм Ани Хюит. Вратата беше отворена, затова влязох. — Погледна нагоре. — Ще ми трябва… — Думите замряха на устните й.

Господарят на къщата стоеше на върха на стълбището.

---

[1] Началното изречение от романа „Ребека“ на Дафни дьо Мюрие. — Б.пр. ↑

2

Той бавно слезе по стълбите. С перленосивата си жилетка, снежнобяла вратовръзка и тъмни бричове, затъкнати във високи черни кожени ботуши за езда, той приличаше на герой, оживял от страниците на готически роман. Отстрани до тялото му небрежно висеше блестящото стоманено дуло на пистолет за дуел.

Ани потръпна, сякаш леден пръст се плъзна по гърба й. За миг реши, че навярно треската й се е завърнала — или развихреното й въображение най-после я бе тласнало отвъд ръба на разума. Но той беше прекалено реален, за да е халюцинация.

Младата жена с мъка откъсна взор от пистолета, ботушите и жилетката, за да погледне мъжа.

На сумрачната сива светлина косата му изглеждаше гарвановочерна; очите светли, пронизващо сини; лицето като изсечено от камък, сурово и без следа от усмивка. От цялата му фигура лъхаше високомерието на аристократ от деветнайсети век. Ани едва се сдържа да не направи реверанс. Да не побегне. Да му каже, че е размислила и всъщност изобщо не се нуждае от работата на гувернантка.

Той стигна до подножието на стълбището и тогава тя го съзря. Тънкият бял белег в ъгъла на веждата. Белег, който тя му бе оставила.

Тео Харп.

Осемнайсет години бяха изминали, откакто го бе видяла за последен път. Осемнайсет години, през които се опитваше да забрави спомените от онова ужасно лято.

Бягай! Бягай колкото можеш по-бързо! — Този път в главата й не крещеше гласът на Празноглавка, а разумната, практична Добринка.

И още някой…

И така… Най-после се срещаме. — Обичайното презрение на Лео бе изчезнало, заменено с благоговение.

Студената мъжествена красота на Харп идеално хармонираше с цялата готическа атмосфера на къщата. Той беше висок, слаб, елегантно небрежен. Бялата вратовръзка подчертаваше смуглия цвят

на лицето, наследен от андалуската му майка, а от юношеската му хърбавост нямаше и следа. Ала властната арогантност на собственик на попечителски фонд не се бе променила. Той я изгледа студено.

— Какво искаш?

Тя бе казала името си — той много добре знаеше коя е — но се държеше така, сякаш някоя непозната се бе вмъкнала в дома му.

— Търся Уил Шоу — отвърна Ани, ненавиждайки треперенето в гласа си.

Той пристъпи на мраморния под, нашарен с черни ромбове от оникс.

— Шоу вече не работи тук.

— Тогава кой се грижи за малката вила?

— Трябва да попиташ баща ми за това.

Като че ли Ани можеше просто да позвъни на Елиот Харп, който през зимата живееше в Южна Франция с третата си жена, пълна противоположност на Марая. Живата и ярка личност на майка й и ексцентричният й мъжки стил на обличане — прави панталони, бели мъжки ризи, красиви шалове — привличаха мъжете. Марая бе имала неколцина любовници, преди да срещне Елиот Харп. Женитбата му с Марая беше бунтът му на мъж на средна възраст срещу ултраконсервативния начин на живот. А Елиот бе осигурил на Марая усещане за закрила и стабилност, от което тя толкова се нуждаеше. Съюзът им бе обречен от самото начало.

Ани сви пръстите на краката си в ботите, сякаш се опитваше по-здраво да се закрепи на пода, и си заповяда да не подвива страхливо опашка.

— Знаеш ли къде мога да намеря Шоу?

Рамото му леко се повдигна — очевидно бе твърде отегчен, за да хаби сили за по-изразителен жест.

— Нямам представа.

Звънът на модерен мобилен телефон прекъсна разговора. Досега Ани не бе забелязала лъскавия черен смартфон в другата му ръка — онази, която не държеше пистолета за дуел. Когато Тео погледна екрана, тя осъзна, че именно него бе видяла миналата нощ да препуска във виелицата, без да го е грижа за красивия кон. Съвсем типично за Тео Харп, на когото никога не му бе пукало за другите живи същества, било то животни или хора.

Отново й се повдигна. Тя забеляза един паяк, който пълзеше по мръсния мраморен под. Той отказа обаждането. През отворената врата зад него — тази, която водеше към библиотеката — Ани зърна голямото махагоново бюро на Елиот Харп. Не изглеждаше използвано. Никакви чаши за кафе, жълти бележници или справочници. Ако Тео Харп работеше върху следващата си книга, явно не го правеше тук.

— Чух за майка ти — рече той.

Нито една дума на съчувствие. Но той бе виждал как Марая се държеше с дъщеря си.

Изправи се, Антоанета. Гледай хората в очите. Как иначе очакваш някой да се отнася с уважение към теб?

Или още по-лошо: *Дай ми тази книга. Повече няма да четеш сантиментални глупости. Само романите, които аз ти давам.*

Ани ненавиждаше всеки един от тези романи. Другите може и да си припадаха по Мелвил, Пруст, Джойс и Толстой, но Ани предпочиташе романи, изобразяващи силни, безстрашни героини, които се борят, за да постигнат целите си, вместо да се хвърлят под влака.

Тео Харп прокара палец по ръба на телефона, пистолетът продължаваше да виси от другата му ръка, докато изучаваше импровизираното й одеяние на скитница — червената пелерина, стария шал за глава и износените кафяви боти. Тя бе попаднала в някакъв кошмар. Пистолет? Странните му дрехи? Защо къщата приличаше на пренесена два века назад?

Той не е само разпасан юноша, Елиот — бе казала майка й на съпруга си. — *Има нещо сериозно сбъркано в сина ти.*

Сега Ани разбра това, което не бе осъзнала през онова лято. Тео Харп беше душевноболен — психопат. Лъжите, манипулациите, жестокостите… Инцидентите, които Елиот се бе опитал да омаловажи като момчешки лудории, изобщо не бяха толкова невинни.

Стомахът й се сви на топка. Тя мразеше да се чувства толкова изплашена. Той премести пистолета от лявата ръка в дясната.

— Ани, не идвай повече тук.

Тео отново се бе наложил и това я вбеси.

Изведнъж в преддверието се разнесе призрачна въздишка. Тя рязко се извърна, за да открие източника.

— Какво беше това?

Насочи отново поглед към него и видя, че въпросът й го бе изненадал, но той бързо се окопити.

— Къщата е стара. Чуват се всякакви шумове.

— На мен не ми прозвуча като случаен шум.

— Това не те засяга.

Той беше прав. Нищо, свързано с него, вече не я засягаше. Тя тръгна към вратата, но не успя да направи и няколко крачки, когато звукът се повтори — този път по-тихо стенание, още по-зловещо от първата въздишка, и идваше от различна посока. Тя се втренчи отново в него. Той се намръщи, раменете му се напрегнаха.

— Луда жена на тавана? — успя да изстиска тя.

— Вятърът — отвърна Тео, предизвиквайки я да го обори.

Ани впи пръсти в мекия вълнен плат на пелерината на майка си.

— Ако бях на твое място, щях да оставя лампите да светят.

С гордо вдигната глава тя прекоси фоайето и закрачи по тъмния коридор, но когато стигна до кухнята, се спря и се уви по-плътно в аленатa пелерина. От препълненото кошче за боклук в ъгъла стърчаха кутия от замразени гофрети, празно пакетче от крекери и бутилка кетчуп. Тео Харп наистина беше откачен. Не беше от забавните луди, които разказват тъпи шеги, а опасен маниак, от тези, които крият трупове в мазето. Този път, когато излезе навън и я блъсна леденият вятър, тя не потрепери само от студ. А от отчаяние.

Внезапно изпъна рамене. Смартфонът на Тео… В къщата сигурно имаше обхват. Може би щеше да успее да позвъни от тук. Ани измъкна от джоба архаичния си телефон, откри по-закътано място близо до изоставената беседка и го включи. След секунди чу сигнала. Ръцете й трепереха, докато набираше номера на така нареченото кметство.

Отговори й жена, която се представи като Барбара Роуз.

— Уил Шоу и семейството му заминаха от острова миналия месец — осведоми я тя. — Два дни преди Тео Харп да пристигне тук.

Сърцето на Ани замря.

— Това правят младите тук — продължи Барбара. — Заминават. През последните няколко години ловът на омари никак не върви.

Сега поне Ани разбра защо Шоу не бе отговорил на имейла й. Тя нервно облиза устни.

— Чудя се… колко ще струва да извикам някой, който да ми помогне? — Тя описа накратко проблема с колата си и призна, че няма представа как да борави с малката печка с пелети и с генератора.

— Ще изпратя съпруга ми веднага щом се прибере — с готовност обеща Барбара. — Това е правилото тук на острова. Помагаме си един на друг. Най-късно след час ще бъде при теб.

— Наистина ли? Това е… Това е наистина много мило. — Ани чу тихо цвилене откъм конюшнята. През онова лято, което прекара тук, постройката бе боядисана в светлосиво. Сега беше тъмнокафява, също като близката беседка. Тя насочи поглед към къщата.

— На всички много им е мъчно за майка ти — рече Барбара. — Ще ни липсва. Тя донесе култура на острова, доведе много знаменитости.

— Благодаря. — Отначало Ани помисли, че е игра на светлината. Примигна, но видението не изчезна. Някакво бледо лице се притискаше към прозореца на горния етаж.

— След като Букър изтегли колата ти, ще ти покаже как да пуснеш генератора и да запалиш печката. — Барбара замълча за миг. — Вече видя ли се с Тео Харп?

Лицето изчезна толкова бързо, колкото се бе появило. Ани беше прекалено далеч, за да различи чертите, но не беше Тео. Жена? Дете? Лудата жена, която той държеше заключена?

— Само за кратко — отвърна Ани, втренчена в празния прозорец. — Тео доведе ли някого със себе си?

— Не, пристигна сам. Може би не си чула, но съпругата му почина миналата година.

Дали наистина? Ани побърза да откъсне поглед от прозореца, преди въображението й отново да се развихри. Благодари на Барбара за помощта и се отправи обратно към Мунрейкър Котидж.

Въпреки студа, болката в дробовете и зловещото лице, което бе видяла, духът й бе леко приповдигнат. Много скоро щеше да разполага с колата си, щеше да има отопление и ток във вилата. Тогава можеше сериозно да се заеме с търсенето на евентуалното наследство, което Марая й бе оставила. Вилата беше прекалено малка. Нямаше да е трудно да го намери.

За сетен път съжали, че не можеше да продаде мястото, но всичко свързано с Марая и Елиот Харп, винаги беше сложно. Младата

жена се спря да почине. Дядото на Елиот бе построил Харп Хаус в началото на двайсети век, а Елиот бе изкупил околните земи, включително и Мунрейкър Котидж. Поради някаква причина Марая се бе влюбила във вилата и по време на развода тя бе настояла Елиот да й я даде. Той бе отказал, но докато се оформяли окончателните документи, двамата постигнали компромис. Вилата беше собственост на Марая, при условие че всяка година прекарва в нея шейсет дни без прекъсване. В противен случай малката къща отново ставаше владение на семейство Харп. Не се допускаха никакви изключения, никакви допълнителни споразумения. Ако Марая напуснеше острова, преди да са изтекли шейсетте дни, не можеше да се върне и броенето отново да започне.

Марая беше градско чедо и Елиот мислеше, че я е изиграл. Ако тя напуснеше острова дори само за една нощ през този двумесечен период, щеше завинаги да изгуби къщата. Но за негова огромна изненада се оказа, че договорката устройваше Марая. Тя обичаше острова, макар и да не изпитваше любов към Елиот, и след като не можеше да се вижда с приятелите си, ги канеше тук на гости. Някои от тях бяха утвърдени художници и писатели, а други — млади таланти, нуждаещи се от подкрепа. Всички те с удоволствие приемаха поканите да рисуват, пишат и творят в ателието на къщата. Марая се грижеше за своите приятели творци повече, отколкото за собствената си дъщеря.

Ани се загърна по-плътно в пелерината и отново закрачи. Тя бе наследила къщата при същите условия, с които се бе съгласила майка й. Трябваше да прекарва на острова шейсет дни без прекъсване или в противен случай Мунрейкър Котидж щеше да стане собственост на семейство Харп. Но за разлика от майка си, Ани ненавиждаше острова. Обаче точно в този момент тя нямаше къде другаде да се подслони — ако не се броеше прояденият от молците диван в склада на закусвалнята, в която работеше. Заради болестта на майка си, а после и заради своята тя не можа да запази двете си работни места. Нямаше нито сили, нито пари да си търси друго жилище.

Когато стигна до замръзналото блато, краката й отказваха да й се подчиняват. За да се разсее, Ани започна да се упражнява в издаването на зловещи звуци. От гърдите й се изтръгна хъхрене, почти наподобяващо смях. Може и да беше некадърна актриса, но не и вентролог.

А Тео Харп нищо не бе заподозрял.

На втората сутрин Ани вече имаше вода и електричество. Къщата беше все така студена, но пригодна за живеене. Благодарение на Букър, приказливия съпруг на Барбара Роуз, Ани узна, че завръщането на Тео Харп е главна тема за разговор на всички на острова.

— Случилото се с жена му е голяма трагедия — поклати глава той, след като обясни на Ани как да предпазва тръбите от замръзване, да пуска генератора и да икономисва газта. — На всички много ни е мъчно за момчето. Той е голям чудак, но е прекарал много лета на острова. Чела ли си книгата му?

На Ани не й се щеше да признае, че я е чела, затова само неопределено сви рамене.

— Заради нея жена ми имаше по-страшни кошмари, отколкото от романите на Стивън Кинг — уточни Букър. — Не мога да си представя как Тео Харп може да има такова въображение.

„Санаториумът“ беше потискащ и ненужно зловещ роман за една болница за душевноболни престъпници. В заведението имаше специално помещение, където пренасяха обитателите й — особено онези, на които им доставяше удоволствие да мъчат жертвите си — в миналото. Ани бе възненавидяла книгата. Благодарение на баба си, Тео разполагаше с тлъст попечителски фонд и нямаше нужда да пише, за да си изкарва прехраната. Този факт правеше ужасяващата му творба далеч по-осъдителна, въпреки че се бе превърнала в бестселър. Навярно понастоящем работеше върху продължението на романа, което Ани нямаше никакво намерение да чете.

След като Букър си тръгна, младата жена разопакова продуктите, които си бе купила на сушата, провери дали всички прозорци са затворени, затисна отвътре входната врата със старата метална масичка и спа в продължение на дванайсет часа. Както винаги, се събуди с раздираща кашлица и потискащата мисъл за пари. Тя бе затънала до гуша в дългове и вече й бе писнало да се тревожи за това. Остана да лежи под завивките, вперила поглед в тавана, опитвайки се да измисли някакъв изход.

След като поставиха страшната диагноза на Марая, тя за пръв път имаше нужда от дъщеря си и Ани тутакси се отзова. Когато стана невъзможно да оставя Марая сама, тя без колебание заряза работата си.

Как съм могла да отгледам толкова плахо и послушно дете? — дивеше се често Марая. Ала накрая, когато страховете започнаха да я измъчват, тя се вкопчи в Ани и я умоляваше да не я изоставя.

Ани похарчи скромните си спестявания, за да плаща наема на любимия манхатънски апартамент на Марая, за да не бъде принудена майка й да го напусне, а след това за пръв път в живота си се възползва от кредитни карти. Тя купуваше всички лекарства на билкова основа, за които Марая се кълнеше, че я карат да се чувства по-добре, книгите, които подхранваха творческия дух на майка й, и специалните храни, които я предпазваха да не отслабне прекалено много.

Колкото повече губеше силите си Марая, толкова по-голяма благодарност изпитваше към дъщеря си. *Не знам какво щях да правя без теб.* Думите бяха като балсам за малкото момиченце, все още живеещо в душата на зрялата Ани и копнеещо за майчиното одобрение.

Може би Ани щеше да успее да се спаси от банкрута, ако не бе решила да изпълни мечтата на Марая за последен път да посети Лондон. Разчитайки отново на кредитните карти, тя прекара една седмица, бутайки инвалидната количка на Марая из музеите и галериите, които майка й най-много обичаше. Когато в галерията за модерно изкуство „Тейт“ се спряха пред огромното платно в червено и сиво на художника Нивън Гар, Ани разбра, че жертвата й не е била напразна. Марая притисна устни към дланта на дъщеря си и промълви думите, които Ани бе копняла да чуе през целия си живот: *Обичам те.*

Ани се измъкна неохотно от леглото и прекара сутринта в претърсване на петте помещения на къщата: всекидневната, кухнята, банята, спалнята на Марая и ателието, което служеше и за стая за гости. Художниците, отсядали тук през годините, бяха подарявали на Марая картини и малки скулптури, най-ценните от които майка й обаче отдавна бе продала. Но какво бе запазила?

Нищо и всичко, реши Ани. Мек викториански диван с яркорозова тапицерия и тъмносиво кресло във футуристичен стил, каменна скулптура на тайландска богиня, птичи черепи, огромна картина, заемаща цялата стена, на която бе изобразен бряст,

преобърнат наопаки. Невъобразимата смесица от предмети и мебели в различен стил бе обединена от непогрешимия усет за цветове на майка й — стените във ванилов оттенък и тежките тапицерии в синьо-зелени, маслинени и сиви тонове. Яркорозовият диван и грозното пластмасово кресло във формата на русалка, чиято опашка блестеше във всички цветове на дъгата, представляваха смайващ калейдоскоп от светлосенки и нюанси.

Докато си почиваше с втората чаша кафе, тя реши, че трябва да търси по-систематично. Започна от всекидневната, направи списък с всички произведения на изкуството и ги описа накратко в една тетрадка. Щеше да бъде много по-лесно, ако Марая й бе казала какво да търси. Или ако можеше да продаде вилата.

Празноглавка се нацупи.

Не биваше да водиш майка си на онова пътуване до Лондон. По-добре да ми беше купила нова рокля. И диадема.

Постъпи правилно — както винаги я подкрепи Питър. — *Марая не беше лош човек, само лоша майка.*

Добринка заговори по обичайния си кротък начин, което ни най-малко не смекчи остротата на думите й:

Заради нея ли го направи… или заради себе си?

Лео само изсумтя презрително.

На всичко бе готова, за да спечелиш обичта на маминка, нали, Антоанета?

Такива бяха куклите й… Те говореха истини, които тя не желаеше да оспорва.

Ани погледна през прозореца и зърна някакво движение в далечината. Самотен ездач, открояващ се сред морето от сиво и бяло, носещ се вихрено през зимния пейзаж, сякаш всички демони на ада го гонеха по петите.

Измина още един ден в пристъпи на кашлица и дрямка, през който Ани се отдаде на любимото си хоби — скицирането на анимационни герои, хлапета с глуповати лица. Но повече не можеше да пренебрегва проблема с мобилния телефон, който тук явно нямаше обхват. Ако миналата нощ бе навалял още сняг, и без това опасният път щеше да бъде непроходим, а това означаваше, че се налага да се изкачи

още веднъж на хълма в търсене на сигнал. Този път обаче щеше да стои по-далеч от голямата къща.

Топлата пухенка беше много по-подходяща за катерене по скали, отколкото алената пелерина на майка й. Въпреки че все още беше много студено, слънцето от време на време се показваше иззад облаците и пресният сняг искреше на светлината, сякаш бе посипан с диамантен прах. Ала проблемите й бяха прекалено големи, за да се любува на красиви гледки. Нужен й беше не само обхват за телефона, но и достъп до интернет. Ако не искаше някой недобросъвестен търговец да се възползва от нея, трябваше да потърси в мрежата всички предмети и произведения на изкуството, които бе описала в тетрадката, а как щеше да го направи без интернет? Във вилата й нямаше. През лятото в хотела и кафенетата се предлагаше свободен достъп до интернет, но сега всички те бяха затворени. Дори да успееше да се добере с колата до града, не можеше да си представи как ще чука напосоки по хорските врати с надеждата някой да й позволи да използва интернета му.

Въпреки топлата пухенка, червената плетена шапка, нахлузена до уши върху непокорните й къдрици, и шала, който бе омотала около носа и устата си, за да я защити от ледения въздух, когато се изкатери до върха на скалата, младата жена трепереше от студ. След като се озърна, за да се увери, че от Тео нямаше и следа, тя откри едно закътано място до беседката, за да позвъни в началното училище в Ню Джърси, откъдето още не й бяха платили за последното представление, както и в магазина, където бе оставила за продан последните прилични мебели на Марая. Собствените й овехтели мебели не струваха пукната пара, затова просто ги бе изхвърлила на боклука. До гуша й бе дошло вечно да се притеснява за пари.

Аз ще платя всичките ти дългове — обяви Питър. — *Аз ще те спася.*

Отвори уста да му отговори, когато някакъв шум я разсея. Ани се огледа и видя едно дете, клекнало под ниските клони на големия червен смърч. Изглеждаше на три или четири години, прекалено малко, за да се мотае само навън. Беше облечено в пухкаво розово яке и лилави панталонки от рипсено кадифе — без ръкавици, без ботушки, без шапка върху правата светлокестенява коса.

Ани си спомни лицето на прозореца. Сигурно беше детето на Тео.

Мисълта, че Тео може да е баща, я ужаси. Бедното малко момиченце. Не беше облечено достатъчно топло и като че ли никой не го наглеждаше. Имайки предвид това, което Ани знаеше за миналото на Тео, това едва ли беше най-тежкият от греховете му.

Детето разбра, че Ани го е видяла, и се сви по-ниско под клоните. Ани се наведе към него.

— Здравей. Нямах намерение да те плаша. Просто се обаждам по телефона.

Момиченцето мълчаливо се взираше в нея, но в живота си Ани бе срещала немалко срамежливи деца.

— Аз съм Ани. Всъщност името ми е Антоанета, но никой не ме нарича така. А ти коя си?

Детето не отговори.

— Да не би да си снежната фея? Или може би снежното зайче?

Отново не последва отговор.

— Обзалагам се, че си катеричка. Но не виждам никакви орехи наоколо. Може би си катеричка, която обича да гризка бисквитен?

Обикновено дори най-стеснителното дете откликваше на подобни глупости, но малкото момиченце не реагира. Не беше глухо — то завъртя глава по посока на птичия крясък — и докато Ани се взираше в тези големи напрегнати очи, осъзна, че нещо не е наред.

— Ливия… — Женският глас прозвуча приглушено, сякаш собственичката му не искаше някой в къщата да я чуе. — Ливия, къде си? Ела тук веднага.

Любопитството на Ани надделя и тя надникна иззад беседката.

Жената беше доста хубава, с дълга гъста руса коса, падаща на една страна, и стройна фигура, чиито чувствени извивки не можеха да скрият нито дънките, нито широкият пуловер. Тя се бе облегнала тромаво на чифт патерици.

— Ливия!

Имаше нещо познато в жената. Ани излезе от сенките на беседката.

— Джейси!

Жената се олюля на патериците.

— Ани?

Джейси Милс и баща ѝ живееха в Мунрейкър Котидж, преди Елиот да го купи. Ани не я бе виждала от години, но човек не забравя този, който някога му е спасил живота.

Розовото яке профуча покрай нея, докато малкото момиченце Ливия тичаше към кухненската врата. Подметките на покритите му със сняг червени маратонки се мярнаха за миг пред очите на Ани. Джейси отново се олюля и стисна силно патериците.

— Ливия, не съм ти разрешила да излизаш навън — изрече тя със същия странен, свистящ шепот. — Вече говорихме за това.

Ливия я погледна втренчено, но не отрони нито дума.

— Върви да се преобуеш.

Ливия изчезна и Джейси се извърна към Ани.

— Чух, че си се върнала на острова, но не очаквах да те видя тук.

Ани пристъпи по-близо, но остана в сенките на дърветата.

— Мобилният ми няма обхват в къщата, а трябваше да проведа няколко разговора.

Като дете Джейси беше блондинка, за разлика от тъмнокосия Тео Харп и неговата сестра близначка. Такава беше и сега. Въпреки че вече не беше слаба като клечка, както когато беше тийнейджърка, красивите ѝ черти все още притежаваха някогашната мека заобленост. Но какво правеше Джейси тук?

Някогашната ѝ дружка в игрите сякаш прочете мислите ѝ.

— Сега съм икономка тук.

Ани не можеше да си представи по-потискаща работа.

Джейси махна непохватно към кухнята зад гърба ѝ.

— Заповядай вътре.

Ани не можеше да влезе, имаше идеалното извинение.

— Лорд Тео ми заповяда да стоя по-далеч от имението му.

Името му загорча на устните ѝ като гранясало олио.

Джейси открай време беше по-сериозна от всички тях и сега не се усмихна на хапливата забележка на Ани. Като дъщеря на вечно пиян рибар на омари, върху плещите ѝ от ранно детство бяха легнали отговорностите на възрастните и макар че беше най-малката от четиримата — с една година по-малка от Ани и с две от близнаците Харп — винаги бе изглеждала най-зрялата.

— Тео слиза долу само посред нощ — каза тя. — Той дори няма да разбере, че си тук.

Очевидно Джейси не подозираше, че Тео броди из къщата не само посред нощ.

— Наистина не мога.

— Моля те — настоя новата икономка на Харп Хаус. — Толкова ми се иска за разнообразие да поговоря с някой възрастен.

Поканата й прозвуча по-скоро като молба. Ани й дължеше всичко и колкото и да й се искаше да откаже, не можеше да огорчи Джейси, като си тръгне. Събра смелост и бързо прекоси широкия заден двор, в случай че на Тео му хрумнеше да погледне навън. Докато се изкачваше по стълбището под зоркия взор на гаргойлите, не спираше да си повтаря, че той повече не можеше да я тероризира. Онези дни отдавна бяха отминали.

Джейси стоеше до отворената задна врата. Видя, че Ани се взира недоумяващо в лилавия хипопотам, подаващ се ни в клин, ни в ръкав изпод едната патерица, в компанията на розовото плюшено мече, надничащо изпод другата.

— Те са на дъщеря ми.

Значи Ливия беше дъщеря на Джейси, а не на Тео.

— Патериците убиват подмишниците ми — обясни Джейси, докато отстъпваше настрани, за да даде път на Ани. — Използвам играчките като възглавнички.

— И за начало на интересен разговор.

Джейси кимна разсеяно. Сериозното й изражение беше в пълен контраст с веселите лица на плюшените играчки.

Въпреки това, което Джейси бе направила за Ани през онова далечно лято, те така и не се бяха сближили. По време на двете си кратки посещения на острова след развода на майка си тя бе потърсила Джейси, но заради сдържаността на нейната спасителка срещите бяха доста неловки.

Ани изтръска ботите си върху килимчето зад вратата.

— Защо си с патерици? Какво се е случило?

— Преди две седмици се подхлъзнах върху леда. Не си събувай ботите — додаде тя, когато гостенката се наведе, за да ги свали. — Подът е толкова мръсен, че малко сняг няма да му навреди. — Тя закуцука тромаво по коридора към кухнята.

Въпреки това Ани събу ботите, но тутакси съжали, когато студът от каменния под проникна през чорапите й. Тя се закашля и издуха

носа си. Кухнята беше още по-тъмна, отколкото я помнеше, досущ като саждите около огнището. Купчината от мръсни съдове в умивалника беше нараснала през последните два дни, кошчето преливаше от боклуци, а подът се нуждаеше от метла. Цялото помещение й действаше потискащо.

Ливия никъде не се виждаше и Джейси се отпусна тежко върху дървения стол с права облегалка край дългата маса в средата на кухнята.

— Знам, че всичко наоколо е пълна бъркотия — заговори тя, — но с тези патерици нищо не мога да свърша като хората.

От нея се излъчваше напрежение, което Ани не си спомняше от миналото. Съдеше не само по изгризаните нокти, но и по суетливите й нервни движения.

— Явно кракът доста те боли — рече Ани.

— Не можа да се случи в по-неподходящ момент. Повечето хора свикват лесно с патериците, но очевидно аз не съм една от тях. — Тя вдигна с две ръце крака си и го отпусна на съседния стол. — Тео и без това не ме иска тук, а сега, след като всичко започна да се разпада… — Тя вдигна ръце, но сетне сякаш внезапно се опомни и ги отпусна в скута. — Седни. Бих ти предложила кафе, но в момента доста ще ме затрудни.

— Нищо не искам. — Докато Ани се настаняваше на стола, разположен диагонално срещу Джейси, в кухнята влезе Ливия, притиснала към гърдите си мръсно котенце на бели и розови райета. Беше свалила якето и маратонките, а крачолите на лилавите й кадифени панталонки бяха мокри от снега. Джейси ги забеляза, но не каза нищо.

Ани се усмихна на детето.

— На колко години си, Ливия?

— На четири — отвърна Джейси вместо дъщеря си. — Ливия, подът е студен, обуй си чехлите.

Детето отново изчезна, без да каже нито дума.

Ани искаше да попита Джейси за Ливия, но се отказа, за да не изглежда твърде любопитна. Вместо това заговори за кухнята.

— Какво е станало тук? Всичко толкова много се е променило.

— Ужасно, нали? Синтия, жената на Елиот, е вманиачена по всичко английско, въпреки че е родена в Северна Дакота. Набила си е в

главата да превърне къщата в провинциално имение от деветнайсети век и някак си е убедила Елиот да похарчи цяло състояние за основен ремонт, включително и на кухнята. Толкова много пари за цялата тази грозотия. А дори не са идвали тук от миналото лято.

— Струва ми се откачено. — Ани подпря крака на напречната летва на стола, за да не стъпва на студения под.

— Приятелката ми Лиза… не я познаваш. През онова лято не беше на острова. Лиза обожава новите въведения на Синтия, но на нея не й се налага да работи тук. — Джейси сведе поглед към изгризаните си нокти. — Бях толкова развълнувана, когато Лиза ме препоръча на Синтия за икономка, след като Уил напусна. През зимата на острова е много трудно да се намери работа. Столът изскърца, докато тя се опитваше да се намести по-удобно. — Но сега си счупих крака и Тео смята да ме уволни.

Ани стисна зъби.

— Типично за Тео Харп да изрита една жена от дома си, когато тя е безпомощна.

— Сега той е различен. Не знам. — Тъжното й замислено изражение напомни на Ани нещо, което почти бе забравила — обожанието, с което Джейси гледаше Тео през онова лято, сякаш той беше целият й свят. — Навярно съм се надявала, че двамата с него ще се виждаме по-често… да разговаряме или нещо такова.

Значи Джейси все още имаше чувства към него. Ани си спомни как някога бе завиждала на нежната красота на Джейси, въпреки че Тео не й обръщаше много внимание. Опита се да бъде тактична.

— Може би трябва да се смяташ за късметлийка. Тео далеч не е от романтиците.

— Предполагам. Той е станал доста странен. Никой не идва тук, а той почти не стъпва в града. По цели нощи снове из къщата, а през деня или препуска с коня, или седи в кулата и пише. Настанил се е там, а не в голямата къща. Може би всички писатели са чудаци. По цели дни не го виждам.

— Аз бях тук преди два дни и тутакси се натъкнах на него.

— Така ли? Сигурно тогава двете с Ливия сме били болни, иначе щях да те видя. Спахме почти през целия ден.

Ани си спомни малкото лице, залепено на прозореца на втория етаж. Може би Джейси е спала, но Ливия е бродила наоколо.

— Значи Тео живее в кулата, която някога обитаваше баба му?

Джейси кимна и нагласи по-удобно крака си на стола.

— Там има отделна кухня. Преди да си счупя крака, я зареждах с провизии. Сега не мога да се качвам по стълбите и се налага да му изпращам всичко с кухненския асансьор.

Ани прекалено добре помнеше този кухненски асансьор. Един ден Тео я беше подмамил да влезе вътре и я бе оставил да виси между етажите. Тя погледна към кръглия циферблат на стария стенен часовник. Колко ли още трябваше да остане, преди да си тръгне?

Джейси извади мобилен телефон от джоба си — отново супермодерен смартфон — и го остави на масата.

— Той ми праща есемеси, когато се нуждае от нещо, но с този счупен крак не мога да направя почти нищо. Той поначало не ме искаше тук, но Синтия беше настояла. А сега му дадох отлично извинение да се отърве от мен.

На Ани й се щеше да й каже нещо обнадеждаващо, но Джейси би трябвало достатъчно добре да познава Тео, за да знае, че той ще направи точно това, което иска.

Джейси зачовърка с нокътя си лъскавия стикер с розовото пони от анимационното филмче „Малкото пони“, залепнал за грубия дървен плот на масата.

— Ливия е всичко за мен. Всичко, което ми остана. — Не го изрече със самосъжаление, а по-скоро като факт. — Ако изгубя тази работа, друга няма да намеря. — Надигна се тромаво от стола. — Извинявай, че те товаря с проблемите си. Прекарвам прекалено много време само с четиригодишно дете и няма с кого друг да разговарям.

С четиригодишно дете, което, изглежда, не говореше.

Джейси закуцука към големия старомоден хладилник.

— Трябва да приготвя вечерята.

Ани се надигна.

— Нека ти помогна. — Въпреки умората, щеше да се почувства добре да направи нещо за някой друг.

— Не, няма нужда. — Джейси дръпна дръжката и отвори вратата. Отвътре хладилникът изглеждаше последна дума на техниката. Тя се втренчи в продуктите по рафтовете. — Като дете исках единствено да се махна по-далеч от тук. После се омъжих за рибар на омари и заседнах завинаги на този остров.

— Познавам ли го?

— Той беше по-голям от нас, така че вероятно не. Нед Грейсън. Най-красивият мъж на острова. За известно време ме накара да забравя колко силно ненавиждам това място. — Джейси извади от хладилника купа, покрита с найлоново фолио. — Той умря миналото лято.

— Съжалявам.

Джейси се изсмя горчиво.

— Недей. Оказа се, че той има зъл нрав и големи юмруци, които не се свенеше да използва. Най-вече върху мен.

— О, Джейси… — Уязвимостта, която тя излъчваше, правеше мисълта, че е била малтретирана от съпруга си, още по-отвратителна.

Джейси пъхна купата под свободната си ръка и я притисна плътно към тялото си.

— Каква ирония. Мислех, че след смъртта на Нед счупените ми кости вече са минало. — Тя бутна с бедро вратата на хладилника, за да я затвори, ала в последната минута изгуби равновесие. Патериците паднаха на пода ведно с купата, която се разби на парчета и из цялата кухня се разлетяха стъкълца и сос чили.

— *По дяволите!* — Парещи сълзи на ярост замъглиха погледа й. Чилито бе оплескало каменния под, шкафовете, дънките и маратонките й. Навсякъде се виждаха парченца стъкло.

Ани се спусна към нея.

— Върви да се почистиш. Аз ще се погрижа за това.

Джейси се подпря тежко на хладилника, вперила поглед в бъркотията.

— Не бива да разчитам на други хора. Трябва сама да се грижа за себе си.

— Но не и точно сега — заяви Ани с цялата твърдост, на която бе способна. — Кажи ми къде е кошчето за боклук.

Тя остана там през целия следобед. Без значение колко беше уморена, не можеше да зареже Джейси просто така. Почисти стъклата и соса, сетне изми натрупаните в умивалника съдове, като се стараеше да заглушава кашлицата си, когато Джейси беше наблизо. Освен това през цялото време беше нащрек, очаквайки да цъфне Тео Харп. Мисълта, че той е някъде наблизо, я изнервяше, но Ани не можеше да позволи Джейси да го забележи. Преди да си тръгне, тя направи нещо, което никога не си бе представяла. Приготви вечеря за Тео.

Ани огледа намръщено купата с доматена супа от консерва, останалия от предишния ден хамбургер, ориза и претопленатa замразена царевица.

— Предполагам, че не ти се намира отрова за мишки — промърмори, докато Джейси куцукаше из кухнята. — Няма значение. И без това храната е достатъчно отвратителна.

— Той дори няма да забележи. Храната не го интересува.

Той се интересува единствено как да наранява хората.

Ани отнесе подноса с вечерята в задния коридор. Докато го слагаше в кухненския асансьор, младата жена си спомни ужаса, който бе изпитала, докато беше заседнала в тясната кабинка, в която цареше непрогледен мрак. Тя се бе свила на топка, притиснала колене към гърдите. Тео бе наказан два дни подред да остане заключен в стаята си и само Ани забеляза, че близначката му Рийган се промъкваше при него, за да му прави компания.

За разлика от злобния и егоистичен Тео, Рийган беше мила и срамежлива. Но с изключение на случаите, когато Рийган свиреше на своя обой или пишеше стихове в тетрадката си с лилава подвързия, братът и сестрата бяха неразделни. Ани винаги бе смятала, че двете с Рийган можеха да станат истински приятелки, ако Тео не беше направил всичко възможно да попречи на това.

Очите на Джейси се наляха със сълзи, когато стана време Ани да си тръгва.

— Не знам как да ти благодаря.

— Ти вече го направи. Преди осемнайсет години — отвърна Ани, прикривайки умората си. Поколеба се. Знаеше какво трябва да направи, но макар да не го искаше, накрая взе единственото решение, което съвестта й позволяваше. — Утре ще се върна, за да ти помогна с каквото мога.

Очите на Джейси се разшириха от изумление.

— Не си длъжна да го правиш!

— Ще ми се отрази добре — бодро излъга Ани. — Ще ми помогне да се отвлека от моите проблеми. — Изведнъж й хрумна нещо друго. — В къщата има ли безплатен достъп до интернет? — Когато Джейси кимна, тя се усмихна измъчено. — Идеално, ще донеса моя лаптоп. Ще ми направиш услуга. Трябва да направя някои проучвания.

Джейси грабна книжна кърпичка и я притисна към очите си.

— Благодаря. Това означава много за мен.

Джейси изчезна, за да потърси Ливия, а Ани отиде да си вземе пухенката. Въпреки умората, се радваше на възможността да изплати поне част от стария си дълг. Започна да слага ръкавиците си, сетне се поколеба. Не можеше да престане да мисли за кухненския асансьор.

Давай — прошепна Немирка. — *Знаеш какво трябва да направиш.*

Не смяташ ли, че е малко детинско? — отвърна Добринка.

Определено — подсмихна се Немирка.

Ани си припомни петнайсетгодишното момиче, което толкова отчаяно се опитваше да се хареса на Тео. Прокрадна се в кухнята. Стараейки се да стъпва колкото може по-тихо, тя се измъкна през вратата и пое по задния коридор. Стигна до края му и се втренчи във вратата на кухненския асансьор. Едгар Алън По притежаваше авторско право върху зловещия грак на гарвана „Нико-га“, а предсмъртното „Розова пъпка“[1] едва ли можеше да изплаши някого. Заплахата „След седем дни ще умреш“[2] пък звучеше прекалено конкретно. Но докато беше болна, Ани бе изгледала един куп филми по телевизията, в това число и „Апокалипсис сега“[3]…

Отвори вратата на кухненския асансьор, наведе глава и издаде протяжно, вледеняващо кръвта стенание:

— *Ужас…* — Думите изпълзяха от гърлото й като зловещото съскане на змия, развиваща кълбото си. — Ужас…[4]

Ани почувства как кожата й настръхва.

Жестоко! — възкликна Немирка възторжено.

Детинско, но се получи добре — призна Добринка.

Ани се върна забързано обратно по коридора и изскочи навън. Като се стараеше да не излиза от сенките, за да не я видят от кулата, тя забърза към пътеката.

В Харп Хаус най-после се бе появил призракът, който имението заслужаваше.

---

[1] Последните думи, произнесени от главния герой в американската драма „Гражданинът Кейн“ (1941, реж. Орсън Уелс). — Б.пр. ↑

[2] Фраза от филма на ужасите „Звънецът“ (2002, реж. Гор Вербински). — Б.пр. ↑

[3] Епичен филм за войната във Виетнам на американския режисьор Франсис Форд Копола, заснет по мотиви от повестта на Джоузеф Конрад „Сърце на мрака“. — Б.пр. ↑

[4] Шепотът на смъртно ранения полковник Кърц (в ролята Марлон Брандо). — Б.пр. ↑

3

На следващата сутрин Ани се събуди в малко по-приповдигнато настроение. Мисълта бавно да подлуди Тео Харп беше толкова възхитително отмъстителна, че тя неволно се почувства по-добре. Той не би могъл да сътвори онези ужасни книги, без да притежава богато въображение, и какво по-справедливо от това, да насочи същото това въображение против самия него? Тя се замисли какво друго възмездие би могла да измисли за негодника и си позволи за кратко да се наслади на фантазията за Тео в усмирителна жилетка, зад решетките на килия в лудницата.

Гъмжаща от змии! — злорадо уточни Немирка.

Няма толкова лесно да се справиш с него — изсумтя Лео презрително.

Гребенът се плетеше в косата й и Ани го захвърли. Надяна дънките, камизолка, сива тениска с дълги ръкави, а най-отгоре навлече дебелия пуловер, незнайно как оцелял още от колежанските й дни. Докато излизаше от спалнята на път към всекидневната, тя се замисли за това, което бе направила снощи, преди да си легне. Малките животински черепи, които Марая бе подредила на показ в една купа, обвита с бодлива тел, в момента се намираха на дъното на торбата с боклука. Майка й и Джорджия О’Кийф[1] може и да намираха костите за красиви, но не и Ани, а след като се налагаше да прекара два месеца тук, искаше да се чувства удобно поне в дома си. За жалост, къщата беше прекалено малка и нямаше къде да скрие пъстроцветното пластмасово кресло във формата на русалка. Опита се да седне на него, но острите гърди на морското създание убодоха гърба й.

Два от предметите, които бе открила, доста я притесниха — брой на „Портланд Прес Хералд“ отпреди седмица и пакет с прясно смляно кафе в кухнята. Някой съвсем наскоро е бил в Мунрейкър Котидж.

Ани изпи чаша от същото кафе и се насили да хапне препечена филийка, намазана с конфитюр. Мисълта да се върне в Харп Хаус я изпълваше с ужас, но поне щеше да има безплатен достъп до интернет.

Загледа се в картината с преобърнатото дърво. Може би в края на деня щеше да знае кой е Р. Конър и дали неговите, или нейните творби имат някаква стойност.

Повече не можеше да отлага. Ани пъхна в раницата тетрадката с инвентарния опис и още няколко вещи, уви се с един шал и неохотно се отправи към Харп Хаус. Докато приближаваше към източния край на блатото, погледът й попадна на дървения мост. Като го заобикаляше, удължаваше пътя си и трябваше да престане да го избягва. Щеше да го направи. Но не и днес.

Ани се запозна с Тео и Рийган Харп две седмици след като Марая и Елиот бяха отлетели заедно на Карибите и се бяха върнали като женена двойка. Близнаците тъкмо се изкачваха по стъпалата на скалата откъм брега. Първа се появи Рийган, със стройни загорели крака и дълга тъмна коса, обрамчваща красивото й лице. После Ани видя Тео. Дори на шестнайсет, кльощав, с няколко пъпки на челото и прекалено голям нос за тясното му лице, той беше невероятно привлекателен със своята загадъчна сдържаност и тутакси я покори. От своя страна Тео я изгледа с неприкрито отегчение.

Ани отчаяно копнееше близнаците да я харесат, но тяхната самоувереност я плашеше и в присъствието им езикът й се връзваше на фльонга. Рийган беше мила и дружелюбна, а Тео се държеше грубо и рязко. Елиот глезеше прекалено и двамата, опитвайки се да компенсира отсъствието на майка им, напуснала ги, когато са били на пет години, но настояваше близнаците да включват Ани в заниманията си. Тео неохотно я покани да се разходят с яхтата. Но когато Ани приближи до пристана между Харп Хаус и Мунрейкър Котидж, Тео, Рийган и Джейси вече бяха отплавали без нея. На следващия ден тя дойде с един час по-рано, но те въобще не се появиха.

Един следобед Тео й предложи да отиде да разгледа старата лодка за лов на омари, разбила се недалеч от носа. Ани твърде късно откри, че пробитата лодка се бе превърнала в гнездо на островните чайки. Те се нахвърлиха върху нея, удряйки я с крилата си, а една от тях дори я клъвна по главата, досущ като в ужасяващата сцена от филма на Хичкок „Птиците“. Оттогава Ани се страхуваше от птици.

Гадните номера на Тео нямаха край: подхвърли мъртва риба в леглото й, веднъж едва не я удави в басейна, а една нощ я заряза сама

на брега. Ани тръсна глава, за да се отърси от спомените. За щастие, вече никога повече нямаше да бъде на петнайсет.

Тя се закашля и се спря, за да си поеме дъх, когато осъзна, че тази сутрин това беше първият пристъп на кашлица. Може би най-после започваше да оздравява. Представи си как седи зад топло бюро в топъл офис, срещу топъл компютър, заета с работа, която я отегчава до смърт, но й носи стабилен доход.

Ами ние? — изхленчи Празноглавка.

Ани се нуждае от истинска работа — заяви здравомислещата Добринка. — *Не може вечно да бъде вентролог.*

Трябваше да направиш порно кукли — неочаквано излезе Немирка с делово предложение. — *Щеше да получаваш много повече за своите представления.*

Идеята за порно кукли й бе щукнала, докато имаше треска.

Най-после се добра до върха на скалата. Докато минаваше покрай конюшнята, чу конско цвилене. Побърза да се скрие зад дърветата, точно навреме, за да види как Тео се появява от вратата. Ани трепереше от студ, дори и с топлата пухенка, но той беше само по тъмносив пуловер, дънки и ботуши за езда.

Мъжът внезапно спря. Тя се намираше зад гърба му, но дърветата не бяха достатъчно гъсти, за да я скрият, и Ани се помоли той да не се обърне.

Резкият порив на вятъра надигна снежна вихрушка. Тео скръсти ръце пред гърдите си, хвана краищата на пуловера и го изхлузи през главата. Отдолу нямаше нищо.

Ани го зяпна смаяно. Той стоеше неподвижно, гол до кръста, вятърът брулеше гъстата му тъмна коса, сякаш предизвикваше суровата зима на Мейн. Ани имаше чувството, че гледа един от онези стари телевизионни сериали, в които героите с повод и без повод съблечаха ризите си. Само че в момента беше дяволски студено, Тео Харп не беше герой от сериал и слисващата му постъпка можеше да се обясни единствено с пълно безумие.

Той стисна ръце в юмруци, вирна брадичка и прикова поглед в къщата. Как бе възможно толкова красив човек да бъде толкова жесток? Силният изправен гръб… Широките мускулести рамене… Начинът, по който се извисяваше на фона на небето… Всичко изглеждаше толкова странно. Той не приличаше на смъртен, а по-скоро

на част от пейзажа — примитивно създание, което не се нуждае от простите човешки нужди като топлина, храна… любов.

Тя потръпна в пухенката, докато го наблюдаваше как изчезва през вратата на кулата с пуловера в ръка.

Радостта, с която Джейси я посрещна, беше трогателна.

— Не мога да повярвам, че се върна — заяви тя, докато Ани окачваше раницата и събуваше ботите си.

Ани лепна щастлива усмивка на лицето си.

— Ако бях останала у дома, щях да пропусна веселбата. — Обходи с поглед кухнята. Въпреки полумрака, помещението изглеждаше малко по-добре от вчера, но все още от него я побиваха тръпки.

Джейси закуцука от печката към масата, дъвчейки долната си устна.

— Тео смята да ме уволни — прошепна. — Знам го. Тъй като през цялото време стои в кулата, той не мисли, че се нуждае от друг човек в къщата. Ако не беше заради Синтия… — Тя стисна толкова силно патериците, че кокалчетата на пръстите й побеляха. — Тази сутрин той завари тук Лиза Маккинли. По моя молба тя ходеше да прибира пощата от лодката. Не мислех, че Тео го знае, но очевидно съм сгрешила. Той не може да понася, когато наоколо има хора.

Как тогава очаква да намери следващата си жертва? — полюбопитства Немирка. — *Освен ако не си е набелязал Джейси.…*

Аз ще се погрижа за нея — възвести Питър гръмогласно. — *Това е моето призвание. Да се грижа за беззащитните жени.*

Смръщила чело, Джейси нагласи патериците, а розовата глава на хипопотама се залюля гротескно под мишницата й.

— Той… той ми изпрати есемес, в който пишеше, че повече не желае Лиза да идва тук. Поръча да оставят пощата в града, откъдето той ще я взема. Но Лиза всяка седмица ми носи продукти. Какво ще правя сега? Не мога да изгубя тази работа, Ани. Тя е всичко, което имам.

Ани се опита да я окуражи.

— Кракът ти скоро ще зарасне и отново ще можеш да шофираш.

— Това не е всичко. Тео не обича наоколо да има деца. Казах му колко тиха е Ливия и му обещах, че той дори няма да забележи присъствието й, но тя постоянно се измъква навън. Боя се, че той ще я види.

Ани обу маратонките, които си бе донесла.

— Чакай да се изясним. Заради лорд Тео едно четиригодишно дете не може да излиза да си играе навън? Това не е правилно.

— Предполагам, че Тео може да прави какво си пожелае, това е неговата къща. Освен това, докато съм с тези патерици, и без това не мога да излизам с нея, а не искам да я пускам сама навън.

Ани се вбесяваше от начина, по който Джейси постоянно намираше извинения за Тео. Би трябвало да е достатъчно умна, за да прозре що за човек е, но след всички тези години, явно тя все още бе увлечена по него.

Хлапетата имат увлечения — прошепна Добринка. — *Джейси е зряла жена. Може би е нещо повече от увлечение.*

Това не е добре — обади се Немирка угрижено. — *Никак не е добре.*

В кухнята влезе Ливия. Беше облечена с кадифените панталонки от вчера и носеше прозрачна пластмасова кутия голяма колкото кутия за обувки, пълна с изпочупени цветни моливи и разръфан скицник за рисуване.

Ани й се усмихна.

— Здравей, Ливия.

Детето сведе глава.

— Тя е срамежлива — обясни Джейси.

Ливия отнесе пособията си за рисуване до масата, разположи се върху един от столовете и се залови за работа. Джейси показа на Ани къде са прибрани препаратите за чистене, като през цялото време не спираше да се извинява.

— Не си длъжна да правиш това. Наистина. Това е моя работа, не твоя.

Ани прекъсна извиненията й.

— Защо не се заемеш с обяда на господаря? След като пропадна блестящата ми идея за отрова за мишки, може би ще ти се намерят някакви отровни гъби?

Джейси се усмихна.

— Той не е толкова лош, Ани.

Пълна лъжа.

Докато отнасяше парцалите и метлата в главния коридор, Ани поглеждаше неспокойно към стълбището. Мислено се молеше Джейси да е права и появата на Тео преди четири дни да е била нещо необичайно. Ако разбере, че Ани върши работата на Джейси, наистина щеше да наеме друга икономка.

Повечето от стаите на долния етаж бяха затворени, за да не изстиват, но преддверието, кабинетът на Елиот и остъклената тераса, навяваща униние, се нуждаеха от почистване. Тъй като нямаше кой знае колко сили, младата жена реши да се съсредоточи върху коридора, но когато привърши с бърсането на паяжините и прашната ламперия по стените, гърдите й вече хриптяха. Върна се в кухнята и завари там само Ливия, заета с рисунките.

Ани дълго бе мислила за момиченцето. Отиде в задния коридор и извади Немирка от раницата. Ани сама бе измайсторила по-голяма част от дрехите за куклите, включително и пъстроцветния клин на Немирка, късата розова поличка и яркожълтата тениска с блестящата пурпурна звезда отпред. Лента за глава с голямо клюмнало зелено цвете пристягаше буйните й къдрици от оранжева прежда. Ани надяна куклата на ръката си и нагласи пръстите си върху лостчетата, управляващи устата и очите. Скри Немирка зад гърба си и пристъпи към масата.

Щом Ливия вдигна червения молив от листа, Ани се настани на стола, разположен диагонално срещу нея. Тутакси над ръба на масата щръкна главата на Немирка и се вторачи в Ливия.

— Ла… ла… ла! — запя Немирка с най-гръмкия си глас, любимият й номер да привлича внимание. — Аз, Немирка, известна още като Дженевиев Аделаида Джоузефин Браун, завявам, че днес е прекрасен ден!

Главата на Ливия рязко подскочи и тя зяпна изумено куклата. Немирка се наведе напред, немирните къдрици се разпиляха по лицето й, докато се опитваше да надзърне в рисунката на момиченцето.

— Аз също обичам да рисувам. Може ли да видя рисунката ти?

Без да откъсва поглед от куклата, Ливия закри листа с ръка.

— Предполагам, че някои неща са тайна — отбеляза Немирка. — Но аз обичам да споделям талантите си. Например като пеенето.

Ливия наклони любопитно глава.

— Аз съм забележителна певица — изчурулика Немирка. — Не че изпълнявам своите удивителни, невероятни песни пред всеки. Също като теб и рисунките ти. Ти не искаш да ги показваш на никого.

Ливия мигом отдръпна ръка от листа. Докато Немирка разглеждаше рисунката, склонила глава, Ани трябваше да се задоволи с това, което виждаше с ъгълчето на окото си — драскулка, напомняща човешка фигура, застанала до грубо надраскана къща.

— Вър-хо-вно! — изписка Немирка въодушевено. — Аз също съм велика художничка. — Сега тя наклони глава. — Искаш ли да ти попея?

Ливия кимна.

Немирка разпери широко ръце и с цяло гърло запя като оперна ария комична версия на популярната детска песничка „Паячето Ици Бици“, винаги посрещана с възторжени писъци от публиката в детските градини.

Ливия внимателно слушаше, но нито веднъж не се усмихна, дори когато Немирка започна да променя стихчетата:

— Изгря луната и изпи цялата роса, а скакалеца остави с празна уста… А панталонките на паячето отново пощуряха. *Оле!*

От пеенето Ани се закашля. Тя го прикри, като накара Немирка да се впусне в лудешки танц. Накрая куклата се тръшна на масата.

— Да си невероятна, е тооолкова уморително.

Ливия сериозно кимна.

Ани се бе научила, че когато имаш работа с деца, е най-добре да слезеш от сцената, когато е най-интересно. Немирка се надигна и тръсна къдрици.

— Време е да подремна. Au revoir.[2] До нови срещи… — С тази последна реплика тя изчезна под масата.

Ливия тутакси пъхна глава под масата, за да види къде е отишла куклата, но докато се навеждаше напред, Ани се изправи, закривайки Немирка, прекоси стаята и прибра куклата в раницата. Не погледна към Ливия, но докато излизаше от кухнята, усещаше втренчения поглед на детето.

По-късно същия ден, докато Тео бе излязъл на езда, Ани се възползва от отсъствието му, за да отнесе насъбралия се в къщата боклук до големите железни кофи зад конюшнята. На връщане младата жена погледна към празния басейн. На дъното му се бе натрупала отвратителна колекция от замръзнали боклуци. Дори в разгара на лятото водата край остров Перегрин беше ледена и двете с Рийган се къпеха в басейна, докато Тео предпочиташе да плува в океана. Когато имаше вълни, той мяташе сърфа на задната седалка на джипа си и отпрашваше към Залива на чайките. Ани копнееше да отиде с него, но нито веднъж не го помоли, страхувайки се, че ще й откаже.

Един черен котарак зави иззад ъгъла на конюшнята и се вторачи в нея с жълтите си немигащи очи. Ани замръзна. В главата й заби предупредителен звънец.

— Изчезвай от тук! — изсъска тя.

Котаракът продължи да се взира в нея.

Тя се спусна към него, яростно размахвайки ръце.

— Махай се! Изчезвай! И повече не се връщай, ако не искаш да си имаш неприятности!

Котаракът си плю на петите.

Незнайно защо, очите й се наляха със сълзи. Тя примигна, за да ги възпре, и влезе в къщата.

Същата нощ Ани спа непробудно дванайсет часа, а остатъка от сутринта прекара в попълване на списъка на вещите във всекидневната — описа мебелите, картините и джунджурийките като статуетката на тайландската богиня. Вчера беше прекалено заета в Харп Хаус и нямаше възможност да проведе разследване, но днес щеше да отдели време. Марая никога не бе разчитала на търговците на антики да оценяват притежанията й. Първо добре се подготвяше и Ани реши да последва примера й. Следобеда тя сложи лаптопа в раницата и се изкатери до Харп Хаус. Мускулите я заболяха от непривичното упражнение, но тя стигна до върха на скалата, като само веднъж спря, за да се изкашля.

Почисти кабинета на Елиот, включително и грозния шкаф за оръжия от тъмно орехово дърво и изми мръсните чинии от вчера, докато Джейси се суетеше около вечерята на Тео.

— Никак не ме бива в готвенето — оплака се тя. — Още една причина той да ме уволни.

— Не мога да ти помогна в това — призна Ани.

Зърна отново черния котарак през прозореца и хукна навън без пухенката, за да го прогони. По-късно се настани край масата с лаптопа, но се оказа, че достъпът до интернет е защитен с парола, което трябваше да се очаква.

— Аз винаги използвам телефона, който Тео ми даде — каза Джейси, докато се настаняваше до масата, за да почисти морковите. — Никога не ми се е налагало да въвеждам парола.

Ани опита различни комбинации от имена, рождени дни, дори имена на лодки, но безуспешно. Протегна ръце над главата, за да разкърши раменете си, впери поглед в екрана и бавно написа *Рийган0630*. В този летен ден Рийган Харп се бе удавила, след като яхтата й била преобърната в открито море от внезапна буря, връхлетяла острова. Била е на двайсет и две, току-що дипломирала се от колежа, но в спомените на Ани тя завинаги щеше да остане тъмнокосото шестнайсетгодишно момиче, което свиреше на обой и пишеше стихове.

Вратата внезапно се отвори и стреснатата Ани рязко се извъртя на стола. Тео Харп влезе в кухнята, стиснал Ливия под мишница.

---

[1] Американска художничка (1887 — 1986), наричана майката на американския модернизъм. Освен огромни цветя, платната й изобразяват животински черепи, както и пустинни пейзажи от Мексико. — Б.пр. ↑

[2] Сбогом, довиждане (фр.). — Б.пр. ↑

4

Кипящ от ярост, той изглеждаше така, сякаш го бе довял свиреп северняк. Ала най-тревожното във внезапната му поява не беше буреносното му изражение, а ужасеното невръстно момиченце, завряно под мишница му. Малката му уста бе отворена в безмълвен вик.

— Ливия! — Джейси се спусна към дъщеря си, изгуби равновесие и тромаво рухна на каменния под ведно с патериците.

Ани скочи от масата и се хвърли машинално към Тео, прекалено изплашена, за да изчака Джейси да се окопити.

— Какво си мислиш, че правиш?

Тъмните му вежди се сключиха от гняв.

— Какво правя *аз*? Тя беше в конюшнята!

— Дай ми я! — Ани измъкна Ливия от хватката му, но детето се изплаши и от нея. Джейси успя да се надигне до седнало положение. Ани сложи Ливия в скута й, сетне инстинктивно се изпречи между тях и Тео.

— Не мърдай от мястото си — предупреди го тя.

Хей! Аз съм героят! — възмути се Питър. — *Да защитавам беззащитните, е моя работа.*

— Тя беше в *моята конюшня*! — продължи да се пенява Тео.

Мощното му присъствие изпълваше мрачната, подобна на пещера кухня, изсмукваше целия въздух. Ани заби пети в пода, докато отчаяно се опитваше да си поеме глътка въздух.

— Би ли престанал да крещиш?

Джейси ахна потресено. Тео обаче ни най-малко не снижи децибелите.

— Тя не стоеше просто до вратата. Беше влязла в клетката на Танцьора. В *клетката*. Конят е плашлив. Имаш ли представа какво можеше да се случи с нея? Освен това ти казах да стоиш по-далеч от дома ми. Защо си тук?

Тя си заповяда да не се оставя да я сплаши — не и този път — ала не можеше да му съперничи по свирепост.

— Как е влязла Ливия в клетката?

Очите му злобно блеснаха.

— Откъде да знам? Може би не е била залостена.

— С други думи, ти си забравил да я залостиш. — Краката й започнаха да треперят. — Може би си бил прекалено много погълнат от мисълта да се метнеш на коня и отново да препускаш в снежната буря?

Ани бе успяла да отвлече вниманието му от Джейси и Ливия. За зла участ, сега изпепеляващият поглед на Тео изцяло бе прикован в нея. Той стисна юмруци, сякаш се готвеше здравата да я фрасне.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Куклите я спасиха.

— Внимавай как говориш — скастри го тя, използвайки неодобрителния тон на Добринка, но за щастие, навреме си спомни, че трябва да движи устните си, докато говори.

— Защо си в моя дом? — Той процеди язвително всяка дума, с типичния за Лео противен маниер.

Ани не можеше да му признае, че е помагала на Джейси.

— Във вилата няма достъп до интернет, а на мен ми трябва.

— Намери го някъде другаде.

Ако се огънеш — заговори Немирка, — *той отново ще победи.*

Ани вирна глава.

— Ще съм ти благодарна, ако ми кажеш паролата.

Той се втренчи в нея, сякаш беше нещо изпълзяло от отходния канал.

— Казах ти да стоиш по-далеч от дома ми.

— Така ли си казал? Не си спомням. — Трябваше да прикрие Джейси. — Джейси ме предупреди, че не бива да идвам тук — най-безсрамно излъга тя, — но аз не й обърнах внимание. — Трябваше да го накара да разбере. — Аз не съм толкова добричка, както някога.

Джейси издаде тих звук, вместо да се спотайва мълчаливо, и вниманието на Тео тутакси се насочи отново към нея.

— Знаеш какво беше споразумението ни, Джейси.

Нещастната жена притисна Ливия към гърдите си.

— Опитах се да държа Ливия по-далеч от теб, но…

— Нищо няма да излезе — бездушно я прекъсна Тео. — Ще се наложи да преразгледаме това споразумение. — И с това високомерно заявление той се извърна, сякаш нямаше какво повече да се говори.

Остави го да си върви! — настоя Празноглавка.

Но Ани не можеше да го остави да си иде и се изпречи пред него.

— От кой гаден филм си изпълзял? Погледни я! — Тя насочи пръст към Джейси, надявайки се той да не забележи колко трепери ръката й. — Наистина ли смяташ да изхвърлиш навън, на снега, една бедна вдовица и детето й? Нима сърцето ти окончателно се е превърнало в камък? Няма значение. Въпросът беше риторичен.

Той я изгледа с раздразненото изражение на някой, нападнат от досаден комар.

— А теб какво те засяга това?

Ани мразеше конфликтите, но Немирка ги обожаваше, затова тя превключи на своето второ Аз.

— Засяга ме, защото съм състрадателно човешко същество. Спри ме, ако не разбираш думата „състрадателно“. — Пронизителните му сини очи потъмняха. — Ливия повече няма да влиза в конюшнята, защото от сега нататък ти няма да забравяш да залостваш вратата. А икономката ти върши страхотна работа, въпреки счупения си крак. Получаваш редовно храната си, нали? Погледни тази кухня. Блести от чистота. — Беше доста преувеличено, затова тя смени тактиката и се прицели в това, което подозираше, че е слабото му място. — Ако уволниш Джейси, Синтия ще наеме някой друг. Само си помисли. Още един непознат, който да нарушава уединението ти. Ще си вре носа из Харп Хаус. Ще те наблюдава. Ще пречи на работата ти. Дори може да се опитва да води *разговор* с теб. Това ли искаш?

Още докато си поемаше шумно дъх, Ани разбра, че е победила, по лекото свиване на клепачите му и почти незабележимото отпускане на ъгълчетата на възмутително красивата му уста.

Той стрелна поглед към Джейси, която продължаваше да седи на пода, гушнала Ливия в прегръдките си.

— Излизам за два часа — процеди Тео рязко. — Докато ме няма, разтреби кулата. Не се занимавай с третия етаж.

Изхвърча през вратата, също толкова стремително, както бе влязъл.

Ливия мълчаливо смучеше палеца си. Джейси я целуна по двете бузки, преди да я остави настрани и да се изправи с помощта на патериците.

— Не мога да повярвам, че му говори с този тон.

Ани също не можеше да повярва.

Кулата имаше два входа: един отвън и друг от втория етаж на къщата. Джейси не можеше да изкачи стълбите, което означаваше, че Ани трябваше да почисти.

Кулата бе издигната върху по-висока основа от останалата част на Харп Хаус, затова първият етаж беше на същото ниво като втория на господарската къща. Вратата в дъното на коридора на втория етаж директно отвеждаше в основното жилищно помещение в кулата. Изглежда, нищо не се бе променило от времето, когато бабата на близнаците живееше тук. Покрай скосените бежови стени бяха разположени същите меки мебели от осемдесетте години на миналия век, протъркани на места и избелели от слънчевите лъчи, нахлуващи през редицата прозорци с изглед към океана.

По-голяма част от паркета на пода беше покрит с износен персийски килим, а бежовият диван с големи извити подлакътници, осеян с възглавнички с пискюли, бе разположен под два любителски пейзажа, нарисувани с маслени бои. Два масивни дървени подови свещника с високи прашни бели свещи с незапалени фитили се издигаха под стенния часовник с махало, чиито стрелки бяха застинали на единайсет часа и четири минути. Това беше единствената част от Харп Хаус, която не бе върната с два века назад, но изглеждаше също толкова мрачно и унило.

Ани влезе в малкия кухненски бокс, чиято задна стена бе заета от кухненския асансьор. Вместо купчина мръсни чинии, приборите и съдовете, в които бе доставена храната на Тео от главната кухня, бяха измити и грижливо подредени върху синята пластмасова сушилня. Ани извади изпод умивалника спрей за почистване, но се спря нерешително. Джейси приготвяше само вечерята на Тео. С какво се хранеше през останалото време Властелинът на подземния свят? Остави спрея и отвори най-близкия шкаф.

Никакви очи от ритони или жабешки крака. Не се виждаха задушени очни ябълки, нито пържени нокти. Вместо тях върху лавиците бяха подредени кутии със зърнени закуски — овесени ядки и различни видове мюсли. Нищо прекалено сладко. Нищо интересно. Но липсваха и препарирани части от човешки трупове.

Може би нямаше да има друга възможност да огледа леговището на звяра, затова Ани продължи да проучва съдържанието на шкафовете. Няколко обикновени консерви, стек с шест бутилки газирана минерална вода, голям пакет висококачествено кафе на зърна и бутилка отлежало шотландско уиски. Докато погледът на Ани се плъзгаше по плодовете в купата върху плота, в главата й се прокрадна изкусителният глас на Злата кралица: „Хапни една ябълка, моя красавице…“.

Тя припряно се извърна и отиде до хладилника, в който откри бутилка с кървавочервен доматен сок, парче твърдо сирене, лъскави черни маслини и неотворена кутийка с някакъв отвратителен пастет. Младата жена потръпна. Нищо чудно, че той харесваше органични боклуци.

Фризерът беше почти празен, в чекмеджето за зеленчуци имаше само моркови и репички. Ани огледа кухнята. Къде беше вредната храна? Пликчетата с тортила чипс и кофичките с различни видове сладолед „Бен енд Джерис“? Къде бяха скрити запасите от картофен чипс и бурканчетата с фъстъчено масло? Никакви солени и хрупкави вкуснотии. Никакви сладости. Макар и по друг начин, от тази кухня я побиваха не по-малко тръпки, отколкото от голямата кухня в Харп Хаус.

Тя взе почистващия спрей и отново се спря. Не беше ли прочела някъде, че чистенето трябва да започне от горе надолу?

Никой не обича шпионите — изтъкна Празноглавка назидателно.

Сякаш ти нямаш недостатъци — тросна се Ани.

Суетата не е недостатък — изрепчи се на свой ред Празноглавка. — *Тя е призвание.*

Да, Ани искаше да шпионира и възнамеряваше да го направи сега. Докато Тео отсъстваше от къщата, тя можеше на спокойствие да разгледа бърлогата му.

Младата жена се изкачи по стълбите до втория етаж, без да обръща внимание на протестите на уморените мускули на прасците си.

Ако проточи врат, можеше да види затворената врата, водеща към таванския трети етаж, където навярно Тео пишеше следващия си садистичен роман. Или може би разчленяваше труповете на жертвите.

Вратата на спалнята зееше отворена. Тя надникна вътре. С изключение на дънките и пуловера, захвърлени в края на нескопосано оправеното легло, стаята изглеждаше същата, както когато тук живееше старата дама, бабата на Тео. Светлосиви стени, завеси с щамповани рози, ниско кресло с цвят на малини в комплект с кръгла пуф табуретка и двойното легло, застлано с бежова кувертюра. Той определено не бе направил нищо, за да превърне кулата в истински дом.

Тя се върна в тесния коридор и се поколеба само за миг, преди да изкачи оставащите шест стъпала до забранения трети етаж. После бутна вратата.

Петоъгълната стая имаше дървен таван и пет тесни сводести прозореца без завеси. За разлика от останалите стаи, които бяха запуснати, тук навсякъде личаха следите от човешка ръка. Г-образното бюро, перпендикулярно на стената, бе отрупано с листове, празни кутийки от компактдискове, две тетрадки, голям компютър и слушалки. Стените бяха опасани от дълги метални лавици с разнообразна електроника върху тях, включително акустична система и малък телевизор с плосък екран. На пода под един от прозорците се издигаше купчина книги, а до удобното хлътнало кресло беше оставен лаптоп.

Вратата се отвори със скърцане.

Ани изписка стреснато и се извърна.

Тео влезе в стаята с черен плетен шал в ръце.

Веднъж той вече се опита да те убие — процеди Лео ехидно. — *Може отново да го направи.*

Тя преглътна мъчително. Откъсна с мъка взор от малкия бял белег върху ъгъла на едната му вежда, който тя му бе оставила.

Той пристъпи към нея, вече не само държеше в ръце черния шал, а го усукваше като гарота… или въже… или просто парцал, напоен с хлороформ. Колко ли дълго трябваше да го притиска към лицето й, преди тя да изгуби съзнание?

— Този етаж е забранен за посещения — рече той. — Но ти вече го знаеш. При все това си тук.

Тео преметна шала около врата, стискайки краищата му в юмруци. Езикът й сякаш се бе вързал на фльонга, не можеше да процеди нито дума. Отново се наложи да призове на помощ Немирка.

— Ти си този, който не би трябвало да е тук. — Ани се надяваше, че той не е доловил пискливата нотка в иначе бойкия, самоуверен глас на авантюристичното й второ Аз. — Как се предполага, че ще шпионирам, след като казваш, че излизаш, а цъфваш тук изневиделица?

— Майтапиш се, нали? — Той подръпна краищата на шала.

— Виж… вината наистина е твоя. — Трябваше бързо да измисли нещо. — Нямаше да дойда тук, ако ми беше казал паролата, когато те попитах.

— За твой късмет, не проумявам какви ги плещиш.

— Много хора залепват върху компютъра си листче с паролата. — Ани стисна ръце зад гърба си.

— Не и аз.

Не се предавай! — нареди й Немирка. — *Накарай го да разбере, че сега си има работа със зряла жена, а не с прекалено стеснително и неуверено петнайсетгодишно момиче.*

Макар и неуспяла актриса, Ани бе завършила с отличие класовете по импровизация и сега изцеди най-доброто от себе си.

— Не смяташ ли, че това е малко малоумно?

— Малоумно?

— Може би се изразих неправилно — побърза да се коригира тя. — Но… да кажем, че забравиш паролата. Наистина ли имаш нерви да звъниш на интернет доставчика? — Ани се закашля и пое малко въздух. — Знаеш как става. Ще висиш на телефона с часове и ще слушаш записано съобщение, което те уверява колко важно е обаждането ти за тях. Или че менюто им е променено и ти трябва внимателно да слушаш записа. Искам да кажа, не смяташ ли, че смяната на менюто е техен проблем, а не твой? Само след няколко минути на подобно изтезание ми иде да се убия. Наистина ли искаш да преживяваш този ад, когато едно залепващо листче може да реши целия проблем?

— Или обикновен имейл — заяви Тео със сарказъм, който бръщолевенията й напълно си заслужаваха. — Дириго.

— Ъ?

Тео пусна краищата на шала и се приближи до най-близкия прозорец, до който бе поставен телескоп, насочен към океана.

— Убеди ме. Паролата е „Дириго“.

— Що за парола е това?

— Мотото на щат Мейн. Означава „Аз водя“. И също така означава, че повече нямаш извинение да душиш наоколо.

Нямайки какво да отговори на това, Ани заотстъпва заднешком към вратата.

Той свали телескопа от статива и го отнесе до другия прозорец.

— Наистина ли си мислиш, че не знам кой върши работата на Джейси?

Трябваше да се досети, че Тео ще го разбере.

— А теб какво те е грижа, след като работата е свършена?

— Грижа ме е, защото не те искам наоколо.

— Ясно. Предпочиташ да уволниш Джейси.

— Не се нуждая от никого тук.

— Разбира се, че се нуждаеш. Кой ще отваря вратата, докато спиш в ковчега си?

Той подмина без внимание остроумието й. Вместо това се взря през обектива на телескопа и го нагласи. Младата жена усети как косъмчетата на врата й настръхват. Прозорецът, пред който го бе преместил, гледаше право към Мунрейкър Котидж.

Така ти се пада, когато предизвикваш разбойник — подметка Лео насмешливо.

— Имам нов телескоп — заговори Тео. — Нямаш представа колко много неща може да се видят при подходяща светлина. — Той завъртя съвсем леко телескопа. — Надявам се, че не си се натоварила много, докато си премествала онези тежки мебели.

Ледените тръпки стигнаха чак до петите й.

— Не забравяй да смениш чаршафите в спалнята ми — рече Тео, без да се обръща. — Няма нищо по-приятно от допира на чисти чаршафи до гола кожа.

Нямаше да му позволи да види колко много я плашеше, дори сега. Застави се да се извърне бавно и да се запъти към стълбите. Имаше съвсем основателна причина да каже на Джейси, че повече няма да идва да й помага. Само дето нямаше да може да живее в мир

със себе си, ако позволи на страха от Тео Харп да я принуди да зареже жената, която някога бе спасила живота й.

Ани запретна ръкави и се залови за работа. Колкото можа по-бързо, обра праха от мебелите във всекидневната, изчисти килима с прахосмукачката, изтърка умивалника и изми пода на кухнята, а после влезе в спалнята му, усещайки как стомахът й се е свил на топка от лошо предчувствие. Намери чисто спално бельо, но да махне старите чаршафи й се струваше прекалено лично, твърде интимно. Въпреки това стисна зъби и го направи.

Тъкмо посегна към парцала за прах, когато чу вратата на таванския етаж да се захлопва, последвана от изщракването на ключалката и звука на слизащи по стълбите стъпки. Ани си заповяда да не се обръща, но не устоя и се озърна.

Тео стоеше на прага, подпрял небрежно рамо на рамката на вратата. Погледът му се придвижи лениво от разрошената й коса към гърдите й — едва забележими под дебелия пуловер — сетне се плъзна по бедрата й, задържа се за миг и се спусна надолу. Имаше нещо пресметливо в огледа му. Нещо агресивно и смущаващо. Накрая Тео извърна очи.

И тогава се случи.

Разнесе се звук като от друг свят — наполовина въздишка, наполовина ръмжене, стон, смразяващ кръвта.

Тео застина на място. Ани проточи врат, за да погледне към таванския етаж.

— Какво беше *това*?

Веждите му се смръщиха. Той отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо, но думите не излязоха. Миг по-късно вече бе изчезнал.

Долу се тръшна врата. Ани скръцна със зъби.

Копеле. Така ти се пада.

Дъхът му образуваше облачета пара в мразовития въздух, докато вдигаше резето на вратата на конюшнята. Тео винаги идваше тук, когато имаше нужда да помисли. Мислеше, че е предвидил всичко, но нямаше как да знае, че тя ще се върне в Харп Хаус. Не възнамеряваше да го търпи.

В конюшнята миришеше на сено, тор, прахоляк и студ. През последните години баща му държеше тук четири коня, но когато семейството отсъстваше от Перегрин, ги откарваха в конюшнята на острова. Сега тук беше единствено черният кон на Тео.

Танцьора изцвили тихо и подаде глава от клетката. Тео не си бе представял, че някога отново ще я види, а ето че тя се бе появила. В дома му. В живота му. И бе върнала със себе си миналото. Той погали муцуната на Танцьора.

— Сега сме само двамата, момче — промълви младият мъж. — Ти и аз… и новите демони, дошли да ни преследват.

Конят отметна глава. Тео отвори вратата на клетката. Не можеше да позволи това да продължава. Трябваше да се отърве от нея.

5

От самото начало Ани се страхуваше да остава нощем сама във вилата. Но тази нощ беше най-лошата. На прозорците нямаше завеси и Тео можеше да я наблюдава по всяко време през телескопа си. Без да пали лампите, тя се препъва цяла вечер в тъмното, а когато си легна, се зави през глава. Ала мракът само събуди спомените за това, как всичко се бе променило.

Случи се наскоро след инцидента с кухненския асансьор. Рийган или беше на урок по езда, или заключена в стаята си, за да пише стихове. Ани беше седнала на една от скалите на брега, фантазирайки си, че е красива и талантлива актриса, на която е предложено да изпълнява главната роля в широкомащабна филмова продукция, когато Тео се появи. Той седна на скалата до нея, дългите му крака се подаваха изпод шортите в цвят каки, които му бяха малко широки. Един рак отшелник щъкаше в краката й, в малката локва, оставена от прилива. Тео бе зареял поглед към белите гребени на вълните, разбиващи се в морския бряг.

— Прости ми за всички гадости, които ти причиних, Ани — промълви той. — И аз не знам защо стана така, сякаш някаква зла сила ме подтикна.

И каквато си беше наивна глупачка, тя мигом му прости.

От този ден, когато Рийган беше заета, Тео и Ани прекарваха заедно времето си. Той й показа някои от любимите си места на острова. Започна да й споделя, отначало плахо, но постепенно стана все по-открит. Разказа й колко силно ненавижда интерната и как тайно пише разкази, които на никого не показва. Двамата разговаряха за любимите си книги. Ани убеждаваше себе си, че тя е единственото момиче, на което Тео някога се е доверявал. Тя му показа няколко от своите рисунки, които криеше, за да не ги критикува Марая. Накрая Тео я целуна. *Нея.* Ани Хюит, дългнесто петнайсетгодишно плашило, с прекалено дълго лице, твърде големи очи и невъзможно къдрава коса.

След това, винаги когато Рийган отсъстваше, двамата се стараеха да остават насаме. Обикновено при отлив се уединяваха в пещерата, милваха се и се целуваха на мокрия пясък. Той докосваше гърдите й през банския, а тя примираше от щастие. Когато за пръв път свали горнището на банския й, Ани се засрами, защото гърдите й не бяха големи и тя се опита да ги закрие с ръце. Тео отмести ръцете й и погали всяко зърно с пръсти.

Тя се разтопи от екстаз.

Много скоро двамата се докосваха навсякъде. Веднъж той свали ципа на шортите й и пръстите му се мушнаха под бикините й. Никое момче не я бе галило там. Пръстът му проникна в нея. Хормоните бушуваха в нея и тя тутакси изживя първия си оргазъм.

Ани също го милваше и когато за пръв път усети влага върху дланта си, помисли, че без да иска го е наранила. Беше влюбена до уши.

Но внезапно всичко се промени. Без никаква причина Тео започна да я избягва. Започна да й се подиграва и да я унижава пред сестра си и Джейси.

— Ани, не бъди такава тъпачка. Държиш се като дете.

Ани се опита да поговори насаме с него, да разбере защо той се държи така, но Тео я избягваше. Не след дълго откри половината от скъпоценните си готически романи в мека подвързия на дъното на басейна.

В един слънчев юлски следобед те минаваха по моста над блатото. Ани вървеше малко пред близнаците, а Джейси беше зад тях. Ани се опитваше да впечатли Тео с житейския си опит и бърбореше за живота си в Манхатън.

— Аз използвам метрото от десетгодишна и…

— Престани да се хвалиш — сряза я Тео.

Изведнъж ръката му я блъсна в гърба.

Тя полетя от моста и пльосна по лице в тъмната затлачена вода, ръцете й се потопиха в гъстата кал, краката й затънаха в лепкавата тиня. Докато се опитваше да се измъкне, изгнилите стъбла на блатната трева и снопове синьо-зелени водорасли се оплетоха в косата и дрехите й. Тя плюеше тиня и кал, опитвайки се да избърше очите си, но не можа и се разплака.

Рийган и Джейси бяха не по-малко ужасени от Ани, но накрая двете я измъкнаха от блатото. Ани много лошо бе ожулила едното си коляно и изгуби кожените сандали, които си бе купила със собствени пари. Сълзите се стичаха по оплесканите й с кал бузи и тя стоеше на моста като някое създание от филм на ужасите.

— Защо го направи?

Тео я изгледа с каменно изражение.

— Не обичам хвалипръцковците.

Очите на Рийган се наляха със сълзи.

— Не казвай на никого, Ани! Моля те, недей. Тео здравата ще си изпати. Той никога повече няма да направи нещо подобно. Обещай й, Тео.

Тео се отдалечи, без да обещае нищо.

Ани не каза на никого. Не и тогава. Проговори много по-късно.

На следващата сутрин Ани бродеше унило из къщата, опитвайки се да се разсъни след безсънната нощ и да събере сили за ненавистното завръщане в Харп Хаус. Озова се в ателието, на безопасно място от телескопа на Тео. Марая бе разширила задната част на вилата, превръщайки я в това просторно, добре осветено работно помещение. Пръските от боя върху голия дървен под свидетелстваха за върволицата от художници, работили тук през годините. Яркочервена кувертюра се подаваше изпод купчината кашони, струпани върху натиканото в ъгъла легло. До него имаше два дървени стола с плетени седалки, боядисани в жълто.

Бледосините стени на стаята, червената кувертюра и жълтите столове навярно трябваше да предизвикат асоциация с картината на Ван Гог „Спалнята в Арл“, а най-дългата стена на ателието бе заета от огромна фреска trompe l’oei[1], изобразяваща такси в естествена големина, нахлуващо през витрината на магазин. Ани се молеше богу фреската да не е наследството, оставено от майка й, защото умът й не побираше как ще продаде цялата стена.

Тя си представяше майка си в тази стая, как насърчава и подкрепя художниците така, както никога не го бе правила със собствената си дъщеря. Марая смяташе, че талантът трябва грижливо да се отглежда, но отказваше да окуражава желанието на дъщеря си да

рисува или да играе на сцената, въпреки че Ани обичаше да прави и двете.

Светът на изкуството е змийско гнездо. Дори да си изключително талантлива — което ти не си — този свят поглъща хората живи. Не искам такава съдба за теб.

На Марая много повече щеше да й подхожда за дъщеря едно от онези безразсъдни по рождение, самоуверени малки момиченца, които пет пари не дават за хорското мнение. Вместо това бе родила срамежливо дете, което живееше в света на фантазиите и бляновете. Ала накрая се наложи Ани да бъде силната, да подкрепя майка си, която повече не можеше да се грижи за себе си.

Ани чу звук на приближаващ автомобил и остави чашата с кафе. Отиде във всекидневната и погледна през прозореца тъкмо навреме, за да види очукан бял пикап да спира в края на пътеката. Вратата се отвори и отвътре слезе жена на около шейсетина години. Едрата й фигура бе загърната в дълго сиво палто, а практичните й черни ботуши мигом затънаха в снега. Бухналата й тупирана руса коса не беше покрита с шапка, ала около врата й бе увит дебел плетен шал на черни и зелени ромбове. Тя наведе глава и извади от пикапа розова подаръчна торба, от която стърчеше краят на фина опаковъчна хартия с цвета на узряла малина.

Ани толкова се зарадва да види лице, което не беше свързано с Харп Хаус, че в бързината да отвори вратата едва не се препъна в пъстрото килимче пред прага. Щом отвори, от покрива се посипа сняг.

— Аз съм Барбара Роуз — махна жената приветливо. — Тук си вече почти цяла седмица. Реших, че е крайно време някой да те посети, за да види как се справяш. На острова няма нужда от официалности, така че най-добре е да си говорим на „ти“. — Яркочервеното червило на устните й се открояваше върху бледото лице и докато се изкачваше по стълбите, Ани забеляза прашинки туш, полепнали върху малките торбички под очите й.

Тя покани гостенката вътре и взе палтото й.

— Благодаря, че изпрати съпруга си да ми помогне, когато пристигнах. Искаш ли чашка кафе?

— С удоволствие. — Черният еластичен панталон и яркосиният пуловер обгръщаха плътно пищната й фигура. Тя свали ботушите и последва Ани в кухнята ведно с подаръчната торба и силното цветно

ухание на парфюма си. — На всяка жена й е трудно да се оправя сама на този остров, но тук, в тази пустош… — Раменете й зиморничаво потръпнаха. — Когато си сам, понякога нищо не ти върви.

Не бяха точно думите, които Ани искаше да чуе от една печена островитянка коренячка.

Докато Ани приготвяше кана с прясно сварено кафе, Барбара огледа кухнята, като задържа за миг погледа си върху кичозния комплект от солничка и пиперница върху перваза на прозореца и редицата от черно-бели литографии на стената. Изглеждаше замислена.

— През лятото тук идваха най-различни знаменитости, но не си спомням да съм те виждала.

Ани включи кафеварката.

— Аз съм градско чедо.

— Перегрин насред люта зима определено не е най-подходящото място за едно градско чедо. — Барбара обичаше да бъбри и когато кафеварката започна да бълбука, тя продължи да говори за изключително студеното време и колко е трудно за жените на острова през зимата, когато мъжете излизат в бурното море. Ани бе забравила сложните закони, определящи кога и къде рибарите на омари могат да залагат капаните си, и Барбара жизнерадостно я осветли по въпроса.

— Ние ловуваме само от началото на октомври до първи юни. След това обслужваме туристите. На по-голямата част от останалите острови ловният сезон продължава от май до декември.

— Не е ли по-лесно да се излиза в морето, когато времето е по-топло?

— Със сигурност, въпреки че когато се вадят капаните, много неща може да се объркат дори в хубаво време. Но омарите струват по-скъпо през зимата, затова е по-изгодно да ги ловим сега.

Ани наля кафето и жените отнесоха чашите на масата край еркерния прозорец. Барбара й подаде розовата торба, после се настани на стола срещу нея. Вътре имаше черно-бял плетен шал в същата шарка като този на Барбара.

Барбара събра ловко в дланта си трохите, останали от препечената филийка, с която Ани бе закусила.

— Плетенето ни помага на нас, жените на острова, да запълваме дългите зимни дни. Иначе аз се изнервям и ставам заядлива. Сега моят

син живее в Бангор. Преди виждах внука си всеки ден, но сега съм щастлива, ако го видя веднъж на два месеца. — Очите й се замъглиха, сякаш бе готова да заплаче. Изправи се рязко и отнесе събраните трохи в кухнята. Когато се върна, все още не се бе съвзела. — Дъщеря ми Лиза започна да говори за заминаване. Ако това стане, ще изгубя и двете ми внучки.

— Приятелката на Джейси?

Барбара кимна.

— Изглежда, пожарът в училището е бил последната капка, преляла чашата.

Ани смътно си спомни дървения скелет, останал от някогашното училище на острова. Беше кацнал на върха на хълма, недалеч от пристана.

— Не знаех, че там е имало пожар.

— Стана в началото на декември, малко след пристигането на Тео Харп. Запалила се е част от електрическата инсталация. Пожарът изпепели сградата до основи. — Тя потропа по масата с яркочервения си маникюр. — От петдесет години децата от острова получават в това училище началното и основното си образование, преди да постъпят в гимназия на сушата. Сега заниманията се провеждат в паянтова двойна сглобяема дървена постройка, това е всичко, което градът може да си позволи. Лиза казва, че няма да допусне момичетата й да учат в каравана.

Ани ни най-малко не обвиняваше жените, които искаха да заминат. Животът на малък остров беше по-романтичен в представите, отколкото в действителност.

Барбара завъртя венчалния си пръстен — тънка златна халка с малък диамант.

— Аз не съм единствената с подобни грижи. Жената на сина на Джуди Кестър постоянно му опява да се преместят да живеят при родителите й някъде във Върмонт, а Тилди… — Тя махна с ръка, сякаш не желаеше повече да мисли за това. — А ти докога ще останеш?

— До края на март.

— През зимата това е много дълго време.

Ани сви рамене. Изглежда, на острова не знаеха за условията, при които вилата ставаше нейна собственост, и тя възнамеряваше това

да си остане така. В противен случай щеше да изглежда, че е жалка марионетка, на която някой дърпа конците, също като една от куклите й.

— Моят съпруг вечно ми повтаря да не се бъркам в чуждите работи — заговори Барбара, — но няма да си го простя, ако не те предупредя, че ще ти е много трудно да живееш сама тук.

— Ще се справя — заяви Ани, сякаш наистина го вярваше.

Угриженото изражение на Барбара не беше особено окуражаващо.

— Доста си далеч от града. А и видях колата ти… Наоколо няма асфалтирани шосета и сега, през зимата, няма да имаш полза от нея.

Ани вече го бе разбрала.

Преди да си тръгне, Барбара покани Ани да поиграе с местните жени на бънко[2].

— Събираме се да играем най-вече баби, но аз ще поканя и Лиза. Тя е почти на твоите години.

Ани охотно се съгласи. Не изгаряше от желание да играе бънко, но имаше нужда да поговори с някой друг, а не само с куклите си и Джейси, която, въпреки че беше мила, не беше особено забавна събеседница.

Някакъв шум събуди Тео. Този път не беше кошмар, а някакъв непривичен звук. Младият мъж отвори очи и се заслуша.

Дори в просъница, много скоро разбра какво чува. Часовникът на долния етаж отброяваше часа.

Три… Четири… Пет…

Той седна в леглото. Часовникът беше спрял, откакто преди шест години бе починала баба му Хилди. Мелодичните звуци бяха приглушени, но се чуваха съвсем отчетливо. Той започна да брои. *Седем… Осем…* Часовникът продължаваше да бие. *Девет… Десет…* Най-после на *дванайсет* ударите спряха.

Тео погледна часовника на нощното шкафче. Показваше три сутринта. *Какво беше това, по дяволите?*

Той стана от леглото и слезе на долния етаж. Беше гол, но студът не го смущаваше. Тео обичаше неудобствата. Те го караха да се чувства жив.

Бледата лунна светлина, проникваща през прозорците, бе нарисувала тъмна решетка върху килима. Във всекидневната миришеше на прах и запуснатост, но махалото на стенния часовник на Хилди се движеше с ритмично *тиктакане*, а стрелките му сочеха дванайсет. Часовникът от дълги години бе мълчал.

Тео може и да прекарваше голяма част от времето си в компанията на злодеи, пътешестващи във времето, но не вярваше в свръхестественото. Въпреки това, преди да си легне, той беше минал през тази стая и щеше да забележи тиктакането, ако часовникът работеше. А и онези странни шумове.

Трябваше да има разумно обяснение за всичко това, но в момента нямаше представа какво беше. Разполагаше с достатъчно време да мисли върху загадката, защото му беше ясно, че тази нощ повече нямаше да може да заспи. Още по-добре. Сънят се бе превърнал в негов враг, зловещо място, населявано с призраци от миналото, станали още по-отмъстителни, откакто Ани се бе появила на острова.

Пътят не беше толкова заледен, както преди осем нощи, когато Ани бе пристигнала, но дупките бяха още по-изровени и й трябваха четиридесет минути да стигне до града, вместо обикновените петнайсет, за да се присъедини към играта на бънко. По пътя се стараеше да изхвърли от съзнанието си Тео Харп, но мислите й постоянно се връщаха към него. От разправията им в кулата бяха минали три дни и през това време младата жена го бе виждала само отдалеч. Даваше мило и драго и занапред да си остане така, ала един глас й нашепваше, че няма да е толкова лесно.

Благодарна беше за възможността да се махне от вилата. Въпреки ежедневните й катерения по хълма до Харп Хаус, тя бе започнала да се чувства по-добре, ако не емоционално, то физически. Беше се издокарала с най-хубавите си дънки и една от белите мъжки ризи на майка си. Непослушните й къдрици бяха вдигнати и усукани в хлабав кок, беше мацнала малко червило с цвят на карамел върху устните и бе сложила спирала на миглите. Това беше най-доброто, което можеше да направи за външността си. Понякога се чудеше дали да не се откаже от спиралата, за да не подчертава и без това големите

си очи, но приятелките й я уверяваха, че е прекалено критична към себе си и лешниковите й очи са най-хубавото у нея.

От дясната страна на пътя се виждаше големият каменен пристан, врязан във водата и пълен със закотвени рибарски лодки. Затворените навеси за лодки бяха заменили откритите бараки, които Ани си спомняше. Ако собствениците на вили, които идваха на острова само през лятото, не бяха променили навиците си, вероятно все още държаха в навесите яхтите и оборудването, заедно с капаните за омари и старите шамандури, нуждаещи се от свежа боя.

От другата страна на пътя, срещу пристана, имаше няколко малки заведения и кафенета, магазин за подаръци и две художествени галерии, но всички бяха затворени през зимата. Кметството на острова, малка мултифункционална сграда със сива дървена обшивка, служеща едновременно за поща и библиотека, беше отворено през цялата година. На хълма зад града се виждаха заснежените надгробни паметници на гробището. По-високо на склона, с изглед към залива и пристанището, се извисяваше сивият силует на хотела „Перегрин Айланд“, очакващ началото на май, за да възкръсне отново за живот.

Къщите на градчето бяха построени близо до пътя. В страничните им дворове бяха струпани купчини от телени капани за лов на омари, макари с кабели и части от коли, които чакаха да бъдат изхвърлени на сметището на острова. Домът на семейство Роуз не се отличаваше от съседните къщи: квадратен, с дървена обшивка и удобен. Барбара й отвори вратата, пое пухенката й и я поведе към кухнята, през всекидневната, която миришеше на дим и цветното ухание на парфюма на домакинята.

Привързани с шнур светлозелени завеси обрамчваха прозореца над умивалника, а стената над шкафовете от тъмно дърво беше украсена с колекция от декоративни чинии. Гордостта на Барбара от внуците си личеше от множеството снимки, прикрепени с магнити върху хладилника.

Все още красива осемдесетгодишна жена, чиито високи скули и широк нос издаваха смесения й африканско-индиански произход, седеше край масата редом с единствената млада жена в стаята освен Ани — привлекателна брюнетка с чип нос, върху който бяха кацнали очила с черни правоъгълни рамки, с дълга до раменете коса, подстригана на черта. Барбара я представи като дъщеря си Лиза

Маккинли. Това беше приятелката на Джейси, която я бе препоръчала за икономка на Синтия Харп.

Ани много скоро узна, че Лиза работи на доброволни начала в библиотеката и е собственичка на единственото кафене с пекарна на острова.

— Пекарната е затворена до първи май — осведоми Лиза Ани. — Аз мразя да играя на бънко, но исках да се запозная с теб.

— Лиза има две красиви дъщери — посочи Барбара фотогалерията върху хладилника. — Моите внучки. И двете са родени тук.

— Наказанието ми, задето се омъжих за рибар, вместо да замина с Джими Тимкинс, когато имах възможност — промърмори Лиза.

— Не й обръщай внимание. Тя обича съпруга си — заяви Барбара, преди да представи Ани на останалите жени.

— Не те ли е страх да живееш съвсем сама в онази затънтена къща? — Въпросът бе зададен от Мари, жена с дълбоки бръчки в ъгъла на устата, които й придаваха вкиснато изражение. — Особено с Тео Харп за съсед.

— Аз не се плаша лесно — отвърна Ани.

Куклите в главата й изпопадаха от смях.

— Всички да си налеят питиета — подкани ги Барбара.

— И да ми плащат, няма да живея там — не се даваше Мари. — Не и с Тео в Харп Хаус. Рийган Харп беше най-милото момиче, което съм познавала.

Барбара натисна канелката на кутията с вино и напълни чашата си.

— Мари е подозрителна по рождение. Не й обръщай внимание.

— Казвам само, че Рийган Харп умееше да управлява яхтата не по-зле от брат си — продължи Мари, без ни най-малко да се смущава от забележката на домакинята. — Аз не съм единствената, на която й се струва странно, че е излязла с яхтата в морето в разгара на бурята.

Докато Ани се опитваше да осмисли чутото, Барбара я поведе към една от двете маси.

— Не се притеснявай, ако никога досега не си играла на бънко. Правилата са прости и лесно се научават.

— За нас бънко е просто повод да си пийнем вино и да избягаме от мъжете си. — Джуди Кестър се засмя доста по-гръмко, отколкото

заслужаваше забележката й, но изглежда, тя се смееше почти на всичко. Духовита и сърдечна, с яркочервена коса, стърчаща във всички посоки като клоунска перука, тази жена излъчваше обаяние и бе невъзможно човек да не я хареса.

— На Перегрин не са позволени истински интелектуални занимания — язвително подхвърли Лиза. — Или поне през зимата.

— Теб все още те е яд, че миналото лято госпожа Харп не се върна на острова. — Барбара хвърли зара.

— Синтия е моя приятелка — скастри я Лиза. — Не искам да чувам нищо лошо за нея.

— Като например факта, че е снобка? — Барбара отново хвърли зара.

— Не е — възрази Лиза. — Само защото е културна и образована, не означава, че е снобка.

— Марая Хюит беше много по-културна и образована от Синтия Харп — заяви Мари кисело, — но тя никога не си вирееше носа и не гледаше отвисоко на всички останали.

Въпреки собствените проблеми на Ани с майка й, беше мило да чуе някой да говори толкова топло за Марая.

— Двете със Синтия се сприятелихме, защото имаме толкова много общи неща — обясни Лиза на Ани, докато хвърляше зара.

Ани се запита дали това включваше и дизайнерските им вкусове.

— Мини бънко! — обяви някой от съседната маса.

Както Барбара бе казала, играта бе лесна за научаване и Ани постепенно запомни имената на жените, седнали край двете маси. Започна да добива представа за характера на всяка една от тях. Лиза се смяташе за интелектуалка; Луиз, осемдесетгодишната жена, бе дошла на острова като младоженка. Характерът на Мари беше кисел като лицето й, а Джуди Кестър беше забавна и открита чаровница.

Лиза, като библиотекарка на острова, много скоро насочи разговора към Тео Харп.

— Той е талантлив писател. Не би трябвало да си губи времето в писането на боклуци като „Санаториумът“.

— О, на мен книгата ми хареса — разцъфна Джуди в усмивка, сияйна като пурпурния надпис, извезан върху пуловера й: „НАЙ-ДОБРАТА БАБА НА СВЕТА“. — Толкова ме изплаши, че цяла седмица съм спала на включена лампа.

— Що за човек е този, който пише такива ужасии? — стисна неодобрително устни Мари. — В живота си не бях чела нещо толкова зловещо.

— Книгата се продава толкова добре заради секса — оповести своята литературна преценка жена с румено лице, на име Наоми.

С внушителния си ръст, боядисаната в мастиленочерно коса, подстригана на „паница“, и гръмкия глас тя беше впечатляваща особа и Ани ни най-малко не се изненада, когато научи, че сама управлява рибарската си лодка.

Най-елегантният член на групата — и собственичка на местния магазин за подаръци — беше Тилди, партньорката на Наоми по бънко, шейсетинагодишна жена, с оредяваща руса коса, вишневочервен пуловер с V-образно деколте, със сребърни нанизи, подрънкващи около шията й.

— Сексът беше най-хубавото в книгата — продължи тя литературния анализ. — Този мъж наистина има въображение.

Въпреки че Лиза беше на възрастта на Ани, възгледите й бяха не по-малко пуритански от тези на Мари.

— Той посрами семейството си. Нямам нищо против добре написаните чувствени сцени, но…

— Но — прекъсна я Тилди — ти не харесваш секс сцени, които възбуждат фантазията на читателя.

Лиза се засмя вежливо.

Барбара хвърли зара.

— Единствената причина книгата да не ти хареса, е, защото Синди не я одобрява.

— Синтия — поправи я Лиза. — Никой не я нарича Синди.

— Бънко! — Сребърните кръстчета, висящи от ушите на Джуди, се разлюляха, когато тя удари с длан върху звънеца на масата. Останалите простенаха разочаровано.

Играчите смениха партньорите си. Постепенно разговорът се отплесна към цената на газта и честото спиране на тока, а след това към лова на омари. Освен откритието, че Наоми притежава собствена лодка, Ани узна, че повечето жени по едно или друго време са излизали с мъжете си в морето и са вършили трудна и опасна работа, включваща изпразването на тежките капани за омари, сортирането на улова за инспекторите от бреговата охрана и зареждането на капаните

с отвратително вонящата стръв. Ако Ани все още питаеше някакви романтични илюзии за живота на острова, техният разговор тутакси щеше да ги разсее и да я върне към действителността.

Но най-важната тема, вълнуваща жените, беше прогнозата за времето и дали няма да попречи на доставката на продоволствия на острова. Големият ферибот, довел Ани на Перегрин, зимно време идваше през месец и половина, но по-малката лодка с хранителните продукти, пощата и други стоки пристигаше веднъж седмично. За нещастие, почти четириметровите вълни миналата седмица бяха попречили на лодката да потегли от сушата, затова островитяните трябваше да чакат още една седмица за следващата доставка.

— Ако някой има излишно краве масло, ще го купя — заяви Тилди, докато си играеше със сребърните верижки.

— Аз имам масло, но ми трябват яйца.

— Нямам яйца. Но във фризера имам един излишен хляб с тиквички.

Тилди завъртя очи.

— Всички имаме хляб с тиквички.

Жените се засмяха.

Ани се замисли колко малко провизии й бяха останали и реши, че трябва да е по-организирана, когато поръчва продуктите. Ако не искаше да остане съвсем без запаси и до края на зимата да се тъпче само с консерви, първата й работа утре сутринта щеше да бъде да се обади на сушата и да поръча необходимото. И отново да плати с кредитна карта, увеличавайки и без това големия си дълг…

Джуди хвърли зара.

— Ако фериботът не пристигне следващата седмица, кълна се, че ще опека морското свинче на внуците си.

— Ти си щастливка, че внуците ти са при теб — въздъхна Мари.

Лицето на Джуди помръкна.

— Не си представям какво ще правя, когато заминат.

Осемдесетгодишната Луиз не каза нищо, но Тилди се протегна и я потупа по крехката ръка.

— Джони няма да замине. Ще видиш. По-скоро ще се разведе с Гейлан, но няма да й позволи да го убеди да напусне острова.

— Надявам се да си права — отвърна старата дама. — Бог ми е свидетел, надявам се да си права.

Вечерта приближи към своя край и докато жените се обличаха, Барбара с жест помоли Ани да остане.

— Много мислих за теб след последната ни среща и няма да си го простя, ако не те предупредя… Мнозина вярват, че всички тук сме като едно голямо семейство, но животът на острова има своите тъмни страни.

На мен ли го казваш?, помисли си Ани.

— Не говоря за Мари, която си е внушила разни небивалици за смъртта на Рийган Харп. Никой не вярва, че Тео е бил виновен. Но Перегрин е убежище за хора, които искат да се скрият за известно време. Капитаните наемат моряци от сушата, без да задават много въпроси. В къщата на майка ти на два пъти нахлуваха вандали. Случвало се е да бъда свидетел на побоища, на вадене на ножове. Често режат гумите на колите. А и далеч не всички кореняци островитяни са примерни граждани. Ако прекалено често залагаш капаните си в чужд ловен участък, не след дълго може да откриеш, че всичките въжета са прерязани и цялото ти оборудване е потънало на дъното на океана.

Ани понечи да възрази, че тя няма намерение да залага капани където и да било, но Барбара не бе свършила.

— Тук всякакви бели може да се случат. Обичам почти всички на острова, но и ние си имаме пияници и негодници. Като например съпруга на Джейси. Само защото Нед Грейсън беше хубавец, а семейството му е от три поколения на острова, той реши, че може да прави каквото си пожелае.

Също като Тео, помисли си Ани.

Барбара я потупа съчувствено по ръката.

— Казвам само, че в твоята къща си изолирана от всички. Нямаш телефон и си твърде далеч от града, ако се наложи спешна помощ. Бъди нащрек и си отваряй очите на четири.

За това Барбара можеше да не се тревожи.

Ани излезе от къщата направо треперейки от страх. Два пъти провери задната седалка на колата, преди да седне зад волана, и на път за вкъщи постоянно поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Ако не се смятаха няколкото занасяния и че едва не изгуби предната броня в една дупка, тя се прибра без инциденти. Това й даде увереност след

три дни отново да се отправи към града, за да вземе от библиотеката нещо за четене.

Когато Ани влезе в миниатюрното помещение, Лиза Маккинли седеше зад бюрото, а една от червенокосите й дъщери търчеше из помещението. Лиза поздрави Ани и посочи списъка върху плексигласовата стойка в ъгъла на бюрото.

— Това са предложенията ми за февруари.

Ани прегледа набързо заглавията. Напомняха й на тежките, потискащи книги, които Марая я заставяше да чете.

— Предпочитам малко по-занимателните четива.

Раменете на Лиза увиснаха разочаровано.

— И Джейси е същата. Когато Синтия беше тук, ние всеки месец препоръчвахме подбрани заглавия, но почти никой не им обръщаше внимание.

— Предполагам, че хората имат различни вкусове.

Точно в този момент дъщерята на Лиза събори купчина детски книги и Лиза забърза към нея, за да ги подреди.

Ани напусна града с няколко романа с мека подвързия и неизказаното неодобрение на Лиза. Беше изминала половината път, когато една огромна дупка изникна пред нея.

— По дяволите! — Младата жена едва бе докоснала спирачките, но колата й започна да се плъзга и тя отново заседна в канавката.

Опита се да излезе на пътя, но както и миналия път, колата не помръдна. Тя слезе да прецени мащаба на бедствието. Не беше заседнала толкова дълбоко, колкото преди, но се нуждаеше от помощ. А как да намери помощ насред нищото? Имаше ли в багажника си някакви инструменти или торби с пясък, като всеки разумен островитянин? Не. Тя беше абсолютно непригодна и зле оборудвана за живота на място, където всеки трябваше да разчита на себе си.

Загубенячка — прошепна Лео.

Питър, нейният герой, остана мълчалив.

Ани унило се втренчи в пътя. Вятърът, който, изглежда, никога не спираше, плющеше в лицето й.

— Мразя това място! — изкрещя тя и кашлицата тутакси я задави.

Закрачи по пътя. Както обикновено, денят беше мрачен и сив. Изобщо слънцето някога огряваше ли този забравен от бога остров? Тя

пъхна облечените си в ръкавици ръце по-дълбоко в джобовете и сгърби рамене, опитвайки се да не мисли за топлата червена плетена шапка, забравена върху леглото й в къщата. Може би в този момент Тео я разглеждаше с телескопа си.

Чу се пращене на клони, последвано от шумно тропolene, идващо навярно от копитата на много едро животно. Странен звук, необичаен за един остров, където не се срещаха по-големи животни от кучета или котки. И черен като нощта кон.

---

[1] Тромп л’ой — ефектна техника в изкуството, създаваща оптични илюзии; изображението се възприема като триизмерно, но всъщност е нарисувано на двуизмерна повърхност. — Б.пр. ↑

[2] Американска популярна игра, подобна на игра със зарове. — Б.пр. ↑

6

Конят и ездачът изскочиха от старата смърчова горичка. Щом я видя, Тео дръпна юздите. Ани усети в устата си студен метален вкус. Тя беше сама на забравен от бога остров, в края на изоставен път, с мъж, който веднъж се бе опитал да я убие.

И нищо чудно в главата му отново да се върти тази мисъл.

Ой! Ой! — безмълвно запищя Празноглавка в такт с бесните удари на сърцето на Ани.

Да не си посмяла да отстъпваш! — заповяда Немирка, докато Тео се приближаваше към нея.

По принцип Ани не се страхуваше от коне, но този беше огромен, а освен това й се стори, че зърна безумен блясък в очите му. Имаше чувството, че преживява стар кошмар, и въпреки заповедта на Немирка, отстъпи няколко крачки назад, готова да си плюе на петите.

Пъзла! — изсумтя подигравателно Немирка.

— Към някое специално място ли си се запътила? — Облеклото на Тео далеч не беше подходящо за такова студено време. Само черно велурено яке и ръкавици. Никаква шапка, нито топъл шал, омотан около врата. Но поне дрехите му изглеждаха напълно в тон с модата на двайсет и първи век. Ани все още не проумяваше какво й се бе привидяло през онази първа нощ.

В съзнанието й тутакси изникнаха думите на Мари по време на играта на бънко. *Казвам само, че Рийган Харп умееше да управлява яхтата не по-зле от брат си. Аз не съм единствената, на която й се струва странно, че е излязла с яхтата в морето в разгара на бурята.*

Младата жена обузда страха си, като призова на помощ любимата си кукла.

— Отивам на парти, на което ме поканиха моите приятели на острова. Ако не се появя, ще тръгнат да ме търсят.

Той наклони глава.

— За нещастие, колата ми заседна в канавката — продължи припряно тя — и ще ми е нужна помощ, за да я измъкна. — Да бъде

принудена да моли Тео за помощ, беше по-непоносимо и от най-мъчителната кашлица и Ани не се сдържа и додаде: — Или може би трябва да потърся някой по-мускулест?

Той имаше достатъчно мускули, а и беше глупаво да се заяжда с него и да го дразни.

Погледна към пътя и колата й, сетне насочи поглед надолу към нея.

— Не ми харесва поведението ти.

— Не си първият.

Клепачите му трепнаха, един от онези нервни тикове, които Ани подозираше, че с времето придобиват всички психопати.

— Доста странен начин да молиш за помощ.

— Всички си имаме своите чудатости. Е, ще бутнеш ли колата? — Само при мисълта да се обърне с гръб към него, я обзеха предателски тръпки, но тя въпреки всичко го направи.

Копитата на Танцьора затрополиха по камъните, когато Тео препусна в лек тръс редом с нея към колата. Ани се зачуди дали той е повярвал, че Харп Хаус е обитавана от духове. Искрено се надяваше. Тик-так, часовникът отмерва.[1]

— Хайде да се разберем така — подхвана той. — Ще ти помогна, ако и ти ми помогнеш.

— С удоволствие, само че не ме бива особено в разчленяването на трупове. Всички онези кости и така нататък. — *По дяволите!* Ето какво става, когато прекарваш твърде много време само с куклите. Започват да те завладяват.

Но ние сме плод на твоята фантазия — изтъкна Добринка.

Тео се престори на озадачен.

— Какви ги дрънкаш?

Ани даде на заден.

— От каква помощ се нуждаеш? — *Освен психиатрична?*

— Искам да наема вилата от теб.

Тя се закова слисано на място. Не знаеше какво да очаква, но определено не беше това.

— А аз къде ще живея?

— Върни се в Ню Йорк. Мястото ти не е тук. Ще ти платя добре.

Той наистина ли я вземаше за такава глупачка? Тя пъхна ръце в джобовете.

— Наистина ли мислиш, че съм толкова глупава?

— Никога не съм те мислил за глупава.

Ани закрачи отново, но се стараеше да се държи на разстояние.

— Защо да заминавам, преди да са изминали шейсет дни?

Той сведе поглед към нея, правейки се на неразбиращ, а после доби разстроен вид, сякаш току-що си е спомнил.

— Забравих за това.

— Сигурно. — Тя отново спря. — Защо искаш да наемеш вилата? И без това разполагаш с повече стаи, отколкото ти трябват.

Тео сви презрително устни, досущ като Лео.

— За да се махна от всичко.

Бих го цапардосал заради теб — промърмори Питър смутено. — *Но той е ужасно едър.*

Тео огледа снизходително таратайката й, сетне слезе от коня и завърза Танцьора към клона на едно дърво от другата страна на пътя.

— От подобна кола няма много полза тук. Би трябвало да го знаеш.

— Веднага ще си купя нова.

Тео я изгледа продължително, отвори вратата на колата и се плъзна на шофьорското място.

— Бутай.

— Аз ли?

— Това е твоята кола.

Гадняр. Тя нямаше сили да бутне колата и Тео отлично го знаеше, но я застави да се бъхти отзад, докато крещеше заповедите си. Чак когато кашлицата я задави, той благоволи да слезе от автомобила и го избута на пътя още при първия опит.

Дрехите й се раздърпаха, лицето й се оплеска с кал, а той едва изцапа ръцете си. Но пък ако погледнеше откъм положителната страна, той не я бе завлякъл сред дърветата и не й бе прерязал гърлото, така че нямаше причина да се оплаква.

Ани все още мислеше за срещата с Тео, когато на следващия ден окачваше пухенката и раницата на кукичките на задната врата на Харп Хаус и събуваше ботите, за да обуе маратонките. Само защото не се бе опитал да я нарани физически, все още не означаваше, че няма да го

направи. Навярно я е оставил жива, защото не е искал да си създава главоболия, когато полицаите цъфнат на прага му, за да го разпитват за женския труп, изхвърлен на брега от вълните.

Също като Рийган… Ани побърза да пропъди нелепата мисъл. Рийган беше единственият човек, към когото Тео бе привързан.

Тя зави по коридора към кухнята и когато влезе, видя Джейси да седи неподвижно край масата. Беше облечена в обичайните дънки и пуловер — Ани никога не я бе виждала в нещо друго — но тези обикновени дрехи не й стояха добре. Джейси би трябвало да носи кокетни летни рокли и големи слънчеви очила, докато летеше с червения си спортен автомобил по пътищата на Алабама.

Ани остави лаптопа на кухненската маса. Джейси не я погледна, а само пророни отпаднало:

— Всичко свърши. — Опря лакти на масата и разтри слепоочията си. — Тази сутрин Тео ми изпрати есемес, след като се прибра от езда. Пише, че заминава за града и когато се върне, трябва да поговорим, за да обсъдим новите условия.

Ани потисна желанието да се впусне в гневна тирада.

— Това не означава непременно, че ще те уволни. — Точно това означаваше.

Джейси най-после вдигна глава и един дълъг рус кичур падна върху бледото й лице.

— И двете знаем, че ще го направи. Мога да остана няколко дни в дома на Лиза, но какво ще правя след това? Моето детенце… — Лицето й се сгърчи. — Ливия и без това преживя толкова много.

— Аз ще говоря с него. — Това беше последното, което искаше Ани, но не можа да измисли друг начин да утеши Джейси. — Той… още ли е в града?

Джейси кимна.

— Откара боклука за рециклиране, защото аз не мога. Не го обвинявам, задето иска да се отърве от мен. Не се справям с работата, заради която са ме наели.

Ани можеше да го обвинява, и още как, но никак не й се понрави замисленото, мечтателно изражение в очите на Джейси. Дали не й беше навик да я привличат грубите и жестоки мъже?

Джейси се надигна тежко от масата и посегна към патериците.

— Трябва да нагледам Ливия.

Ани искаше по някакъв начин да му навреди. Сега, докато не беше в къщата. Да го накара да се върне на сушата. Грабна една бутилка от хладилника и се качи горе, като влезе в кулата през вратата в края на коридора. Отправи се към единствената баня в кулата, където на стойката до душа висеше мокра кърпа.

Умивалникът явно беше грижливо измит след сутрешното бръснене. Ани обърна бутилката с кетчуп с дъното нагоре и изтръска няколко капки върху дланта си. Съвсем малко. Едва забележима следа. Разпери пръсти и ги прокара по долния ляв ъгъл на огледалото, оставяйки съвсем леко червено петно. Нищо крещящо. Нещо, което може или не може да прилича на кървав отпечатък. Нещо толкова неясно, че да го накара да се зачуди дали го е пропуснал сутринта, а ако не е, да се замисли как се е озовало там.

Разбира се, щеше да бъде много по-задоволително да забие нож във възглавницата му, но ако стигнеше толкова далеч, Тео щеше да заподозре не призраците, а нея. Ани искаше да го накара да се усъмни в разсъдъка си, а не да търси злосторника, точно което се надяваше, че бе постигнала, когато миналата седмица разбърника часовника на баба му.

Е, наложи се дълго да се убеждава, за да предприеме среднощната разходка до Харп Хаус. Но страховете й си заслужаваха. По-рано през деня тя бе проверила пантите на външната врата на кулата, за да се увери, че не скърцат. Бяха наред и нищо не заплашваше да я издаде, когато малко след два часа сутринта тя се вмъкна в Харп Хаус. Беше детска игра да се добере до всекидневната, докато Тео спеше на горния етаж. Отмести часовника на достатъчно разстояние от стената, за да замени с нова батерия старата, която бе махнала преди това. След като се справи с тази задача, премести стрелките, за да удари часовникът в полунощ, но чак след като тя вече ще се е върнала благополучно във вилата. Просто и гениално.

Но споменът за страхотното й хрумване не я ободри. След всичко, което той бе направил, нейният номер приличаше по-скоро на детинска лудория, отколкото на пъклен замисъл. Трябваше да внесе по-зловеща нотка в играта, но не се сещаше как да го стори, без да я заловят.

Чу шум зад гърба си. Ани затаи дъх и се обърна.

Черният котарак.

— О, боже… — Младата жена се свлече на колене. Златистите очи на котарака се взираха в нея. — Как влезе тук? Да не би той да те е подмамил? По-добре стой по-далеч от него. Не бива да идваш тук.

Котаракът извърна глава и се шмугна в спалнята на Тео. Тя се впусна след него, но той се пъхна под леглото. Ани се пльосна по корем и се опита да го убеди да излезе.

— Ела тук, котенце. Пис-пис, писанче.

Глупавото животно не помръдна.

— Той те храни, нали? — продължи преговорите тя. — Не яж нищо от ръката му. Нямаш представа с какво може да подправи котешката ти храна.

Котаракът явно нехаеше за предупреждението и Ани съвсем се отчая.

— Глупава котка! Аз се опитвам да ти помогна.

Котаракът заби нокти в килима, протегна се и лениво се прозина в лицето й.

Тя пъхна ръка под леглото, опитвайки се да го стигне. Той вдигна глава и сетне, като по някакво чудо, запълзя към нея. Ани затаи дъх. Животното доближи ръката й, подуши я и заблиза пръстите й.

Явно обичаше кетчуп.

Докато дооблизваше пръстите й, котаракът й позволи да го вземе и да го отнесе обратно долу в кухнята. Джейси все още беше с Ливия, така че никой не бе свидетел на нечовешките й усилия да напъха раздразненото животно под капака на кошницата за пикник, която бе намерила в килера. По целия път обратно до вилата котаракът виеше като автомобилна сирена.

Когато най-после го вмъкна вътре, опънатите й нерви я измъчваха не по-малко от драскотините върху ръката й, оставени от котешките нокти.

— Повярвай ми, и аз като теб не съм във възторг от това. — Ани отвори капака. Котаракът изскочи, изви гръб и изсъска насреща й.

Тя напълни една купа с вода. От купчина вестници измайстори котешка тоалетна на пода. Тази вечер щеше да го нахрани с последната си консерва риба тон, с която възнамеряваше сама да се нагости.

Искаше й се да си легне, но от глупост бе обещала на Джейси да говори с Тео. Докато се катереше обратно със сетни сили нагоре по

скалата, омотала с шал носа и устата си, младата жена неволно се питаше докога ще трябва да изплаща дълга си към Джейси.

Кого заблуждаваше? Едва бе започнала.

Усети миризмата на изгоряло, преди да види дима, издигащ се от кофите за смет зад гаража. Джейси не би могла да докуцука с патериците по заледената пътека до там, а това означаваше, че Тео се е върнал от града и в момента задоволява опасната си страст към огъня.

Когато бяха деца, той постоянно събираше дървени парчета и коренища, изхвърляни на брега от вълните, за да палят огньове, когато им се прииска.

— Ако се вгледаш в пламъците — обичаше да казва той, — можеш да видиш бъдещето.

Но един ден Ани случайно го видя сам на брега да пали огън и да хвърля нещо, което отначало помисли за парче дърво, но сетне зърна нещо лилаво и осъзна, че той е хвърлил в пламъците скъпоценната тетрадка със стиховете на Рийган. Позна я по лилавата подвързия.

Същата вечер Ани ги чу как се карат в стаята на Тео.

— Ти си го направил! — плачеше Рийган. — Знам, че ти си го направил. Защо си толкова лош?

Каквото и оправдание да имаше Тео, то бе заглушено от гласовете на Елиот и Марая, споречи в подножието на стълбището.

Няколко седмици по-късно изчезна любимият обой на Рийган. Накрая някой от гостите забеляза обгорените му останки в една от кофите за боклук. Нима след всичко това бе толкова немислимо да се повярва, че Тео има пръст в смъртта на Рийган?

На Ани й се искаше да си вземе назад прибързаното обещание да поговори с Тео, което бе дала на Джейси. Обаче се стегна и решително заобиколи гаража. Якето му беше метнато върху един дънер и той беше само по дънки и сива тениска с дълги ръкави. Когато приближи, тя осъзна, че сегашната им среща е в нейна полза. Той не знаеше, че това е второто й посещение в Харп Хаус, и след като я видя да идва откъм вилата, нямаше причина да я свърже с отпечатъка върху огледалото в банята. Джейси не можеше да се изкачи по стълбите, а Ливия бе прекалено мъничка, за да стигне до огледалото. Така че виновникът би трябвало да е някое не особено дружелюбно създание от отвъдния свят.

От кофата изригна фойерверк от искри. На фона на блестящите червени въглени — с тази драматична тъмна коса, диво святкащите сини очи и острите като сабя черти — той приличаше на слуга на дявола, впуснал се в поредната си зимна лудория.

Ани стисна ръце в юмруци в джобовете на пухенката и пристъпи към огъня.

— Джейси ми каза, че смяташ да я уволниш.

— Така ли? — Тео вдигна оглозгания пилешки скелет, паднал на земята.

— Миналата седмица ти казах, че аз ще й помагам, и го правя. Къщата е в приличен вид и ти редовно получаваш храната си.

— Ако това, което вие изпращате, може да се нарече „храна“. — Той метна скелета в огъня. — Този свят е безмилостно място за хора с меки сърца като теб.

— По-добре меко сърце, отколкото въобще да нямаш такова. Дори да й дадеш щедър чек за досегашната й работа, за колко дълго мислиш, че ще й стигнат парите? Едва ли ще си намери друга работа на острова. А и тя е един от най-старите ти приятели.

— Тази сутрин се наложи аз да откарам боклука за рециклиране в града. — Той събра шепа изсушени обелки от портокал.

— Аз щях да го направя.

— Сигурно. — Тео метна обелките в пламъците. — Вече видяхме как завърши вчерашният ти поход до града.

— Отклоняваш се от темата. — Ани изрече думите със сериозно и решително изражение.

Той се вторачи в нея, като изучаващият му поглед се плъзна по несъмнено зачервените й бузи и разрошените къдрици, щръкнали изпод червената плетена шапка. Никак не й се понрави начинът, по който я гледаше. Не беше заплашителен, а по-скоро сякаш наистина я виждаше. Цялата. Отоци и синини. Белези. Дори… Опита се да се отърси от мисълта. Дори… някои съкровени кътчета.

Ала вместо страха и отвращението, които изпитателният му оглед би трябвало да предизвика, тя изпита обезпокоителното желание да седне на един от пъновете и да му разкаже за тревогите и страховете си, като че ли отново беше на петнайсет. Точно така някога той я бе оплел в мрежите си. Ненавистта й изригна на повърхността.

— Защо изгори тетрадката с поезия на Рийган?

Огънят лумна по-ярко.

— Не си спомням.

— Тя винаги се опитваше да те закриля. Без значение какви гадории си направил, тя те защитаваше.

— Близнаците са странни. — Насмешливият му, презрителен тон толкова силно й напомни на Лео, че тя потръпна. — Ето какво ще ти кажа — продължи той. — Може би двамата с теб ще успеем да се споразумеем.

Пресметливият блясък в очите му я накара да заподозре, че това е един от поредните му капани.

— Няма начин.

Той сви рамене.

— Добре. — Вдигна торбата с боклука и я метна в огъня. — Ще отида да поговоря с Джейси.

Капанът щракна.

— Изобщо не си се променил! Какво искаш?

Той извърна дяволските си очи към нея.

— Искам да използвам вилата.

— Няма да напусна острова — отсече младата жена, усещайки как острата миризма на горяща пластмаса изпълва поляната.

— Това не е проблем. Хижата ще ми е нужна само през деня. — Раздухваните от вятъра пламъци помежду им се виеха и съскаха. От жегата въздухът трептеше и изкривяваше чертите му. — През деня ще стоиш в Харп Хаус. Използвай безплатния интернет. Прави каквото щеш. Вечер ще си сменяме местата.

Той й бе заложил капан и челюстите му се затвориха. Казвал ли беше някога, че смята да уволни Джейси, или двете с Джейси просто го бяха предположили? Колкото повече го обмисляше, толкова повече Ани се убеждаваше, че той ловко я бе манипулирал, за да постигне своето. Изведнъж я осени прозрение.

— *Ти* си използвал вилата, преди да се появя аз. Кафето, което открих, е било твое. И вестникът.

Тео хвърли останалия боклук в пламтящата кофа за смет.

— И какво от това? Майката ти никога не е имала нищо против да ми отстъпва вилата, докато отсъства.

— Майка ми вече я няма — тросна се Ани. Припомни си, че вестникът, който бе намерила, беше с дата няколко дни преди появата й

на острова. — Сигурно си знаел кога пристигам, всички на този остров, изглежда, са знаели. Но когато дойдох, в къщата нямаше нито вода, нито електричество. Било е нарочно.

— Аз не исках ти да останеш.

Изрече го без капчица срам, но при тези обстоятелства тя не смяташе да му връчи медал за почтеност.

— Какво толкова специално има в тази къща?

Тео грабна якето си от дънера.

— Не е Харп Хаус.

— Но ако толкова мразиш това място, защо си тук?

— Бих могъл да те попитам същото.

— Аз нямам избор. — Ани гневно дръпна шапката върху ушите си. — Докато при теб не е така.

— Не е ли? — Той преметна якето през рамо и се отправи към къщата.

— Ще се съглася само при едно условие — подвикна тя след него, макар да знаеше, че не е в положение да поставя условия. — Да използвам рейндж роувъра ти винаги когато пожелая.

— Ключовете са на куката до задната врата — подхвърли той през рамо, без да спира.

Ани си спомни за бельото, което бе оставила пръснато из спалнята, и албума с актови фотографии, лежащ отворен на дивана. Като за капак бе скрила черния котарак във вилата.

— Чудесно. Но споразумението ни влиза в сила от утре. Сутринта ще ти донеса ключа от вилата.

— Няма нужда. Аз вече имам. — С няколко бързи крачки той заобиколи конюшнята и изчезна от поглед.

Бе станала жертва на изнудване, но все пак не бе останала с празни ръце. Не само че сега имаше надежден транспорт, но и вече нямаше защо да се тревожи, че ще се натъкне на Тео през деня. Запита се дали той е открил отпечатъка, който бе оставила върху огледалото в банята. Жалко, че не можеше да чуе ужасения му писък.

Може би не е зле тази нощ да остави следи от нокти върху вратата на кулата. Нека си поблъска главата над загадката откъде са се взели.

Когато Ани влезе в кухнята, Джейси седеше край масата и подреждаше купчината чисто пране. Ливия вдигна глава от пъзела, който редеше на пода, за пръв път удостоявайки Ани с внимание. Тя й се усмихна и мислено отбеляза отново да донесе Немирка преди края на деня.

Отправи се към масата, за да помогне на Джейси с прането.

— Говорих с Тео. Повече няма за какво да се притесняваш.

Красивите очи на Джейси засияха.

— Наистина ли? Сигурна ли си?

— Сигурна съм. — Ани взе кърпа за баня и се захвана да я сгъва. — От сега нататък аз ще ходя по работа в града, така че ще ми казваш какво трябва да правя.

— Трябваше да имам повече доверие в него — развълнувано пророни Джейси. — Той винаги е бил толкова мил с мен.

Ани прехапа език. Силно.

Двете известно време работиха мълчаливо. Ани се зае с чаршафите и кърпите, за да не й се налага да докосва личните вещи на Тео. Джейси бавно сгъваше купчината копринени боксерки, плъзгайки с възхита пръсти по гладкия плат.

— Обзалагам се, че струват доста пари.

— Удивително как толкова фина материя издържа безбройните женски ръце с дълги нокти. — *Без да се споменава една впечатляваща част от тялото…*

Джейси взе на сериозно подигравателната забележка на Ани.

— Не мисля, че са безбройни. Съпругата му почина само преди година и единствените жени наоколо сме ти, аз и Ливия.

Ани погледна към четиригодишното момиченце. Малкото му личице бе съсредоточено смръщено, докато подреждаше по местата им парчетата на гигантския пъзел. Детето не беше умствено изоставащо, а тя го бе чула да мънка нещо тихо под нос, така че гласните връзки му бяха наред. Тогава защо не говореше? Дали ставаше дума за прекалена стеснителност, или за нещо по-сложно? Каквато и да бе причината, немотата му го правеше по-уязвимо от всяко друго дете на неговата възраст.

Ливия подреди пъзела и излезе от кухнята. Ани беше тук достатъчно дълго, за да я държат в неведение за малкото момиченце.

— Видях Ливия да пише цифри. Тя наистина е много умно дете.

— Някои ги пише отзад напред — отбеляза Джейси, но си личеше, че се гордее с дъщеря си.

На Ани не й хрумваше как да узнае това, което я глождеше, затова реши да попита без заобикалки.

— Не съм я чувала да говори. Може би разговаря с теб, когато мен ме няма?

Джейси стисна устни.

— Тя късно проговори.

Изрече го неохотно, давайки да се разбере, че не желае повече въпроси, но Ани не се предаваше толкова лесно.

— Не искам да прозвучи нахално, но бих желала да разбера повече.

— Тя ще се оправи. — Джейси се надигна с патериците. — Как мислиш, дали да не приготвя на Тео мързелив сандвич[2] за вечеря?

Ани не искаше и да си представя какво ще си помисли Тео за мързеливите сандвичи на Джейси.

— Става. — Тя събра сили, за да подхване по-деликатна тема. — Джейси, смятам, че не бива да позволяваш на Тео отново да се доближава до Ливия.

— Знам. Той наистина беше бесен, задето е влязла сама в конюшнята.

— Не става дума само за конюшнята. Той е… непредсказуем.

— Какво искаш да кажеш?

Ани не можеше да го обвини, че възнамерява да нарани Ливия, когато не бе сигурна в това, но не биваше да изключва подобна възможност.

— Той… не се разбира с деца. А и Харп Хаус не е подходящо място за едно дете.

— Ти не си коренячка островитянка, Ани, и не знаеш какъв е животът тук. — Джейси звучеше почти снизходително. — Децата на острова не са разглезени. На осем години аз изтеглях капани и не мисля, че на острова има дете, което на десет години да не може да кара кола. При нас не е като на сушата. Децата на Перегрин отрано се научават да бъдат самостоятелни. Затова е толкова ужасно, че се налага да държа Ливия в къщата.

Ани се съмняваше, че всички онези независими островни деца са неми. Но кой знае, може би Ливия разговаряше с майка си, когато бяха

насаме. И може би Ани напразно се тревожеше. Тео изглеждаше искрено разстроен от вероятността Ливия да пострада в конюшнята.

Тя отдели кухненските кърпи.

— Тео иска през деня да ползва вилата.

— Преди да дойдеш, той работеше дълги часове там.

— Защо не ми каза?

— Мислех, че знаеш.

Тя понечи да изтъкне, че Тео има напълно оборудван кабинет в кулата, но сетне си спомни, че Джейси не знаеше, че Ани е била там. Единственият начин да се примири с мисълта, че работи за господаря Харп, беше постоянно да си напомня, че не работи за него, а плаща дълга си към Джейси.

Когато приключи със сгъването на спалното бельо и го сложи в кошницата, за да го прибере на мястото му, щом Тео излезе от къщата, Ани отнесе лаптопа си на остъклената веранда, която някога беше приятно и слънчево място, но сега, с тъмната ламперия на стените и дебелия тъмночервен килим, приличаше по-скоро на пещерата на Дракула. Но поне имаше изглед към океана, за разлика от кабинета на Елиот. Ани избра мекото кожено кресло, обърнато към голямата предна веранда, откъдето се спускаше пътеката към водата, която днес беше тъмносива, а вълните с бели гребени се разбиваха сърдито в брега.

Отвори файла със списъка на произведенията на изкуството, който бе съставила, и се залови за работа с надеждата, че този път няма да попадне в задънена улица. Успя да открие сведения за повечето от художниците, чиито творби висяха по стените на вилата. Авторът на огромната фреска, заемаща едната стена в ателието, се оказа хоноруван преподавател в колеж, чиито творби никога не се бяха радвали на успех, така че нямаше да се налага да се чуди как да продаде стената. Черно-белите литографии в кухнята навярно щяха да й донесат няколкостотин долара. Р. Конър, сътворил преобърнатото наопаки дърво, продаваше платната си по летни панаири на произведения на изкуството на скромни цени и имайки предвид комисионата, която трябваше да заплати на агента, сумата от продажбата на картината нямаше да покрие дори нищожна част от дълговете й.

Накрая любопитството й взе връх и тя въведе в Гугъл името на Тео. И друг път беше търсила информация за него, но сега добави

друга ключова дума — *съпруга*.

Откри само една ясна снимка. Била е направена преди година и половина на благотворителен прием в подкрепа на Филаделфийския симфоничен оркестър. Тео изглеждаше като роден да носи смокинг, а съпругата му — надписът под фотографията я идентифицираше като Кенли Адлър Харп — беше идеалната му половинка: аристократична красавица с изящни черти и дълга тъмна коса. Имаше нещо смътно познато в лицето й, но Ани не можа да се сети какво.

След още малко ровене Ани попадна на некролога й. Тя бе умряла миналия февруари, както й бе казала Джейси. Била е с три години по-голяма от Тео. Беше завършила колежа „Брин Мор“ и бе защитила магистърска степен по бизнесадминистрация в Дартмът, така че освен красива, беше и умна. Работила беше в сферата на финансите и бе оставила скърбящи съпруг, майка и две лели. Не беше многобройно семейство. Причината за смъртта не се споменаваше.

Защо й се струваше толкова позната? Тъмната коса, идеално правилните черти… И най-сетне я осени. Рийган Харп може би щеше да изглежда така, ако бе доживяла до трийсетте си години.

Неравномерното почукване на патерици прекъсна стряскаща мисъл, от която я полазиха тръпки. Джейси се появи на прага на верандата.

— Ливия е изчезнала. Отново е избягала.

Ани отмести лаптопа настрани.

— Аз ще я доведа.

Джейси се подпря на рамката на вратата.

— Нямаше да се измъква скришом, ако можех понякога да излизам на разходка с нея. Знам, че не бива да я държа затворена като в клетка сред тези стени. Господи, аз съм ужасна майка.

— Ти си страхотна майка, а и аз без това имам нужда да глътна малко свеж въздух.

Всъщност свежият въздух беше последното, от което Ани се нуждаеше. Писнало й беше от свеж въздух. До гуша й бе дошло студеният вятър да брули лицето й и мускулите да я болят от търчане след котки и изкачване по стръмния склон до Харп Хаус по два пъти на ден. Но поне силите й започваха малко по малко да укрепват.

Тя се усмихна бодро на Джейси и се запъти към кухнята, за да облече пухенката и да се омотае с топлия шал. Загледа се за миг в

раницата и реши, че най-после е време да извади Немирка.

Ливия се бе завряла под клоните на любимото си дърво. Снегът около ствола на смърча се бе разтопил и момиченцето седеше на голата земя, подвило крака под себе си. Играеше си с две шишарки, сякаш бяха танцуващи фигурки.

Ани надяна Немирка на ръката си, сетне оправи розовата пола на куклата, така че да я закрива до лакътя. Ливия се престори, че не е забелязала появата й. Ани се настани на стария заоблен камък близо до дървото, подпря лакът на коляно и пусна Немирка да се развихри.

— Пссттт… Пссттт… Пссттт…

Любителите вентролози предпочитаха да избягват звука *п*, както и *м, б, в, ф* и *у* — всички, които изискваха движение на устните. Но Ани с години се бе учила да заменя звуците и дори възрастните не забелязваха, че вместо *п* тя използваше смекчено *т*.

Ливия вдигна глава, вперила поглед в куклата.

— Харесва ли ти моят тоалет? — заподскача Немирка, демонстрирайки пъстроцветния си клин и тениската, украсена отпред с блестящата пурпурна звезда. Движението беше още един трик, за да се отвлече вниманието на публиката от замяната на звуците. Например тя произнесе *ноя* вместо *моя*.

Немирка тръсна рошавата си коса от прежда.

— Трябваше да облека леопардовите си дънки. Полите ми пречат, когато искам да направя салто или да подскачам на един крак. Но ти няма откъде да го знаеш. Ти си прекалено малка, за да подскачаш на един крак.

Ливия възмутено поклати глава.

— Не си ли много малка?

Ново клатене на глава. Момиченцето изпълзя изпод клоните, подгъна единия си крак и заподскача тромаво на другия.

— Magnifico![3] — Немирка запляска с малките си ръце от плат. — Можеш ли да докоснеш върховете на пръстите на краката си?

Ливия сви колене, наведе се и докосна пръстите си. Краищата на правата й кестенява коса бръснаха земята.

Продължиха така още известно време, като Немирка я караше да прави още упражнения, за да провери на какво е способна. Ливия обиколи няколко пъти ствола на смърча, докато куклата я подканяше да бяга по-бързо.

— За твоите три години ти си невероятна спортистка — похвали я Немирка накрая.

Думите й накараха Ливия да се закове на място. Тя се намръщи, погледна сърдито Немирка и вдигна четири пръста.

— Грешката е моя — призна Немирка. — Реших, че си по-малка, защото не можеш да говориш.

Ани с облекчение видя, че Ливия се чувства по-скоро обидена, отколкото засрамена. Немирка наклони глава и един яркорижав кичур прежда закри едното й око.

— Сигурно е трудно да не говориш. Аз през цялото време говоря. Бърборя, бърборя, бърборя. Смятам, че съм очарователна. Ти какво мислиш?

Ливия сериозно кимна.

Немирка погледна към небето, сякаш размишляваше за нещо.

— Чувала ли си някога за… освободена тайна?

Детето поклати глава, без да откъсва поглед от Немирка, сякаш Ани не съществуваше.

— Аз обичам освободените тайни — продължи куклата. — Ако произнеса освободена тайна, мога да ти кажа всичко и ти не бива да се сърдиш. Двете с Ани често играем на тази игра и, човече, тя дори ми е доверила някои от най-лошите си тайни. Например веднъж ми призна, че е счупила любимия ми лилав молив. — Немирка отметна глава, отвори широко уста и изкрещя: — *Освободена тайна!*

Ливия опули очи и затаи дъх.

— Аз съм първа! — заяви Немирка. — И запомни… Не бива да се сърдиш, когато ти призная тайната. Както и аз няма да ти се разсърдя, ако ти ми кажеш нещо. — Немирка сведе глава и заговори с тих, доверителен тон: — Моята тайна е… Отначало не те харесах, защото имаш красива кестенява коса, а моята е оранжева. Страшно ти завидях. — Куклата вдигна глава. — Сърдиш ли ми се?

Ливия поклати глава.

— Това е добре. — Време беше да провери дали Ливия ще приеме връзката между куклата и вентролога. Тя се престори, че шепне нещо на ухото на Немирка.

Куклата се извърна към нея.

— Наистина ли трябва да го направим, Ани?

Ани за пръв път заговори:

— Да, наистина трябва.

Немирка въздъхна и отново се извърна към Ливия.

— Ани казва, че вече трябва да се прибираме вкъщи.

Ливия взе шишарките и се изправи.

Ани се поколеба, сетне наклони куклата към детето и зашепна високо:

— Ани каза също, че ако си сама и видиш Тео, трябва веднага да изтичаш при майка си, защото той не разбира малките деца.

Ливия хукна към къщата, оставяйки Ани да гадае дали момиченцето ще послуша съвета й.

Тъкмо се бе стъмнило, когато Ани излезе от Харп Хаус, но този път нямаше да се прибира във вилата, въоръжена само с фенерче срещу развихреното си въображение. Вместо това тя грабна от куката в кухнята ключа от рейндж роувъра и потегли към дома.

До вилата нямаше гараж, а само застлано с чакъл място от едната й страна. Тя паркира там, влезе в къщата през страничната врата и включи лампата.

В кухнята цареше пълен погром.

---

[1] Страховита детска песничка от английския научнофантастичен сериал „Доктор Кой“. — Б.пр. ↑

[2] Сандвич от малко кръгло хлебче с говежда кайма, лук, доматен сос или кетчуп. — Б.пр. ↑

[3] Великолепно (ит.). — Б.пр. ↑

7

Ани огледа невярващо разрухата. Вратичките на шкафовете зеяха отворени, чекмеджетата бяха издърпани, по пода се въргаляха сребърни прибори, кухненски кърпи, консерви. Тя пусна раницата на пода. Съдържанието на кошчето за боклук бе разсипано навсякъде, ведно с хартиени кърпички, найлонови опаковки и пакет с макарони. Кичозните солнички за сол и пипер на Марая все още се кипреха върху перваза на прозореца, но гевгирът, мерните чашки и готварските книги се мъдреха насред кухнята, кацнали върху купчинка изсипан ориз.

Младата жена погледна към тъмната всекидневна и косъмчетата на врата й настръхнаха. Ами ако злосторникът все още беше в къщата? Заотстъпва заднешком към вратата, през която току-що бе влязла, хукна към колата и се заключи вътре.

Накъсаното й дишане изпълни вътрешността на автомобила. Нямаше как да се обади на 911, наблизо нямаше приятелски настроени съседи, при които да изтича. Какво да прави? Да потърси спасение в града? И кой точно щеше да й помогне на този отдалечен остров, където не действаха законите и дори нямаше полиция? Ако се случеше някое сериозно престъпление, идваха полицаи от сушата.

Никаква полиция. Никакви доброволни отряди. Независимо какво твърдеше картата, Ани беше излязла от щата Мейн, за да попадне в щата на Анархията.

Оставаше й единствено да се върне в Харп Хаус, но това беше последното място, където би потърсила помощ. Смяташе, че е била толкова изкусна с малките си хитрини — страшните звуци и лудуващите призраци. Очевидно е сгрешила. Този вандализъм бе дело на ръцете на Тео. Неговото отмъщение.

Жалко, че нямаше оръжие като останалите жители на острова. Дори и да се изпозастреля, с един пистолет или пушка в ръка нямаше да се чувства толкова беззащитна.

Ани огледа вътрешността на автомобила. Супермодерна аудиосистема, джипиес навигация, зарядно за телефон, а в жабката —

регистрационен талон и ръководство за употреба на колата. На пода до пасажерската седалка лежеше четка за чистене на сняг от стъклата, а на задната седалка бе захвърлен чадър. Нищо полезно.

Не можеше до Второто пришествие да седи в колата.

Аз щях да остана — възрази Празноглавка. — *Щях да седя и да чакам някой да дойде да ме спаси.*

Което едва ли щеше да се случи. Ани отвори багажника и предпазливо се измъкна от колата. Озърна се, за да се увери, че никой не я дебне, и се прокрадна до багажника. Вътре откри малка лопата с къса дръжка. Точно такова съоръжение носеше със себе си всеки здравомислещ островитянин, за да изкопае автомобила си, заседнал в снежна преспа.

Или за да зарови някой труп — прошепна Празноглавка злокобно.

Ами котаракът? Все още ли беше сврян вътре, или Ани го бе спасила от въображаема опасност, за да го обрече на неминуема гибел?

Младата жена грабна лопатата, измъкна фенерчето, което държеше в джоба на пухенката, и се запромъква обратно към къщата.

Тук е ужасно тъмно — предпазливо се обади Питър. — *Мисля, че е най-добре да се върна в колата.*

Падналият вчера сняг се бе разтопил и отново бе замръзнал. Ани нямаше да може да различи каквито и да било отпечатъци върху ледената повърхност, дори да беше светло, камо ли в тази непрогледна тъмница. Приближи се до предната част на вилата. Едва ли Тео щеше да се мотае наблизо след злодейското си дело, но нима можеше да бъде сигурна? Тя заобиколи дървените капани за лов на омари, лежащи до входната врата, и клекна под прозореца на всекидневната. Вдигна бавно глава и надзърна вътре.

Беше тъмно, но можеше да види достатъчно, за да разбере, че и всекидневната не беше пощадена. Тъмносивото кресло, което приличаше на седалка на самолет, бе прекатурено на една страна, диванът стърчеше накриво, възглавничките бяха пръснати по пода, а картината с дървото се бе килнала върху стената.

Стъклото се изпоти от дъха й. Тя вдигна внимателно фенерчето и насочи лъча светлина към задната част на стаята. Книгите бяха съборени от лавиците, а двете чекмеджета на изрисувания с черен

спрей скрин в стил „Луи XIV“ зееха отворени. Котаракът не се виждаше никъде, жив или мъртъв.

Тя се приведе и заобиколи вилата, за да стигне до задната врата. Тук беше още по-тъмно и мястото изглеждаше още по-откъснато от света. Ани бавно проточи врат, за да погледне през прозореца на спалнята, но нищо не можа да различи в мрака. Нищо чудно Тео да се спотайваше под прозореца от другата страна.

Тя събра сили, вдигна фенерчето и освети стаята. Нямаше никаква промяна — вътре цареше само лек безпорядък, който бе оставила след себе си, преди сутринта да излезе.

— Какво, по дяволите, правиш?

Младата жена изпищя, изтърва лопатата и рязко се обърна.

Тео стоеше — в тъмното, деляха ги по-малко от шест метра.

Ани хукна презглава. Обратно по пътя, откъдето бе дошла. Покрай страничната стена на къщата, опитвайки се да се добере до колата. Петите й пламтяха, мозъкът й крещеше. Подхлъзна се и изтърва фенерчето, докато падаше. Успя да се изправи и отново затича, сякаш я гонеха бесни дяволи.

Влез вътре. Заключи се. Измъкни се, преди той да успее да те хване. Щеше да прегази краката му, ако се наложи. Щеше да го прегази *целия*.

Сърцето й бумтеше, когато заобиколи вилата и излезе отпред. Кривна в друга посока. Вдигна глава…

Той се бе облегнал на пасажерската врата на рейндж роувъра, скръстил ръце пред гърдите и най-спокойно я наблюдаваше.

Ани рязко се закова на място. Тео беше облечен с черното си велурено яке и дънки. Никаква шапка, никакви ръкавици.

— Странно — произнесе той лениво. Ивицата светлина от кухненския прозорец падаше върху лицето му. — Не си спомням като дете да си имала подобни безумни изстъпления.

— *Аз? Ти* си психопатът! — Нямаше намерение да го изкрещи, изобщо нямаше намерение да го изрича. Думата увисна във въздуха помежду им.

Но той не се нахвърли отгоре й. Вместо това невъзмутимо заяви:

— Това трябва да спре. Осъзнаваш го, нали?

Най-сигурният начин за него да спре всичко това беше да я очисти. Гърдите й се стегнаха.

— Прав си. Както кажеш. — Тя започна да отстъпва, стараейки се да не прави резки движения.

— Разбирам. — Тео отпусна ръце. — На шестнайсет бях истинско чудовище. Не мисли, че съм забравил. Но няколко години посещения при психиатър ме преобразиха и сега съм друг човек.

Никакви психиатри не можеха да преобразят патология като неговата. Ани кимна нервно.

— Добре. Супер. Радвам се за теб. — Направи още една крачка назад.

— Онова се случи преди години. Държанието ти е нелепо.

За миг страхът отстъпи пред обзелия я гняв.

— Разкарай се! Вече достатъчно си направил.

Тео се изправи, оттласквайки се от колата.

— Дявол да го вземе, не съм направил нищо! И ти си тази, която трябва да се разкара!

— Бях във вилата. Разбрах посланието ти. — Ани снижи глас, опитвайки се да звучи спокойно. — Само ми кажи… — Заговори още по-тихо, гласът й едва забележимо трепереше. — Ти… направи ли нещо на котката?

Той наклони глава.

— Навярно смъртта на Марая е била тежък удар за теб. Може би трябва да поговориш с някого.

Наистина ли смяташе, че тя е душевноболна? Не биваше да го дразни.

— Ще го направя. Ще поговоря с някого. Сега можеш да си вървиш у дома. Вземи колата.

— Имаш предвид *моята* кола? Тази, с която си офейкала без разрешение?

Той й бе казал, че може да взема колата когато пожелае, но сега нямаше намерение да спори с него.

— Повече няма да се повтори. Вече е късно, а аз съм сигурна, че имаш много работа. Ще се видим утре сутринта. — Не и след всичко случило се. Трябваше да намери друг начин да се отплати на Джейси, защото кракът й никога повече нямаше да прекрачи прага на онази къща.

— Ще си тръгна веднага щом ми кажеш защо обикаляше дебнешком около вилата?

— Не съм дебнела. Просто… се разхождах на чист въздух.

— Глупости. — Той се отправи към страничната врата на вилата, отвори я и изчезна вътре.

Ани тутакси се метна към колата, но не беше достатъчно бърза. Тео се изстреля от къщата.

— Какво, по дяволите, е станало там?

Възмущението му изглеждаше толкова убедително, че ако не го познаваше добре, можеше да я заблуди.

— Всичко е наред — заговори тя тихо. — Няма да кажа на никого.

Тео насочи пръст към вилата.

— Ти мислиш, че аз съм го направил?

— Не, не. Разбира се, че и през ум не ми е минало.

— Ти *мислиш*, че аз съм го направил. — Челото му се свъси още повече, а очите му гневно блеснаха. — Нямаш представа колко ми се иска да си тръгна на секундата и да те оставя сама да се оправяш с тази бъркотия.

— С-следвай желанията си.

— Не ме изкушавай. — С два скока той се озова редом с нея. Тя подскочи, когато пръстите му се сключиха около китката й. Докато се извиваше в напразни опити да се изскубне, Тео я затегли към вратата. — Ще млъкнеш ли? Ушите ме заболяха от граченето ти. Да не говорим, че подплаши всички чайки в околността.

Раздразнението в гласа му, вместо очакваната заплаха, й подейства странно. Страхът й се изпари и тя се почувства глупаво. Като една от онези малоумни героини от черно-белите филми, влачени постоянно наоколо я от Джон Уейн, я от Гари Купър. Чувството никак не й харесваше и когато се озова вътре, Ани престана да се съпротивлява.

Той я пусна, но очите му останаха приковани в нея, при това я гледаха дяволски сериозно.

— Кой е направил това?

Ани си каза, че я поднася, но някак си не й се вярваше и тъй като не можа да измисли какво да отвърне, реши да прибегне към истината.

— Мислех, че ти си го направил.

— Аз? — Тео изглеждаше искрено озадачен. — Ти си трън в задника и аз бих дал мило и драго да не беше цъфвала тук, но защо ще

опустошавам мястото, където обичам да работя?

Разнесе се мяукане. Котаракът се вмъкна в кухнята.

Поне една загадка бе разрешена.

Секундите се нижеха, докато Тео зяпаше смаяно животното. Сетне отмести поглед към нея. Накрая заговори с онзи внимателен, подчертано търпелив тон, с който хората обикновено се обръщаха към деца или умствено недоразвити:

— Защо си взела котарака ми?

Вероломното животно се отърка в глезена му.

— Той… ме последва дотук.

— Как ли пък не! — Тео взе котарака и го почеса зад ушите. — Какво ти е направила тази откачена жена, Ханибал?

Ханибал?

Котаракът свря муцуна в якето на господаря си и затвори очи. Тео го отнесе във всекидневната. Чувствайки се все по-сконфузена, младата жена го последва. Той включи лампите.

— Липсва ли нещо?

— Аз… не знам. Мобилният телефон и лаптопът бяха в мен, но…

Куклите й! Немирка все още беше в раницата й, но останалите?

Тя се шмугна край него и се спусна към ателието. Под прозорците имаше ниска лавица, където художниците обикновено държаха боите и четките си. Миналата седмица Ани я бе измила и бе подредила там куклите. Те изглеждаха точно така, както ги бе оставила сутринта, когато излезе от къщата. Добринка и Лео, а помежду им Празноглавка и Питър.

Тео надникна през вратата.

— Готини приятелчета.

Тя искаше да ги вземе, да поговори с тях, но не и в негово присъствие. Той се отправи към спалнята й. Ани го последва.

Купчината дрехи я очакваше да бъде прибрана, но първо трябваше да разтреби останалата част от вещите на Марая, за да освободи място за своите. Един сутиен висеше върху облегалката на стола между прозорците, редом със захвърлената пижама. Ани обикновено си оправяше леглото, но тази сутрин я бе домързяло и бе метнала кърпата от банята върху края на матрака. Като капак на всичко оранжевите й гащички от вчера се блещеха насреща й насред пода.

Тео огледа сцената.

— Свършили са доста добра работа тук.

Наистина ли имаше нахалството да й се подиграва?

Котаракът бе заспал в ръцете му, но Тео продължаваше да го гали по гърба, дългите му пръсти потъваха в черната козина. Той се върна във всекидневната, после влезе в кухнята. Тя изрита под дивана албума с актовите фотографии и се втурна след него.

— Забелязваш ли нещо необичайно? — попита Тео.

— Да! Къщата ми е разпердушинена.

— Нямах това предвид. Огледай се. Забелязваш ли нещо странно?

— Например, че целият ми живот минава пред очите ми като на филмова лента?

— Престани да дрънкаш глупости.

— Не мога да се спра. Когато съм ужасена, винаги се шегувам. — Тя се опита да види необичайното нещо, за което той говореше, но беше прекалено объркана. Наистина ли Тео беше невинен, или просто беше добър актьор? Не й хрумваше кой друг би могъл да стори това. Барбара я бе предупредила за чужденците на острова, но ако в къщата бяха нахлули крадци, нямаше ли да откраднат нещо? Не че имаше кой знае какво за крадене.

С изключение на наследството на Марая.

Мисълта, че някой друг може да знае за наследството, я смрази. Тя огледа кухнята. Най-голямата бъркотия беше причинена от преобърнатото кошче за боклук и разпилените пакети с ориз и макарони. Нищо не бе счупено.

— Предполагам, че можеше да е и по-зле — промърмори тя.

— Именно. Няма счупени стъкла. Доколкото виждаме, нищо не липсва. Това изглежда умишлено. Някой на този остров да ти има зъб?

Тя се вторачи в него. Изминаха секунди, преди той да се досети какво означаваше погледът й.

— Не гледай мен — рече Тео. — Ти си тази, която ми има зъб.

— Има защо!

— Не казвам, че те обвинявам за това. Бях гадно хлапе. Казвам само, че сега аз нямам мотив.

— Разбира се, че имаш. При това повече от един. Ти искаш вилата. Аз събудих у теб лоши спомени. Ти си… — Ани млъкна, преди

да е изтърсила това, което мислеше.

Тео сякаш прочете мислите й.

— Аз не съм психопат.

— Не съм казала, че си. — Обаче си го мислеше.

— Ани, аз бях дете и през онова лято имах големи проблеми.

— Така ли? — Имаше доста какво да каже по въпроса, но сега не му бе времето да се отплесва в излияния.

— Нека временно да бъда изключен от списъка със заподозрените. — Той помирително вдигна ръка, нарушавайки безметежния сън на котарака. — Приеми го като логическо упражнение. Отново можеш да върнеш името ми начело на списъка веднага щом приключим с обсъждането на другите вероятности.

Той й се подиграваше. Това би трябвало да я вбеси, но й подейства странно успокояващо.

— Няма други заподозрени — заяви тя.

Освен този, който може би знаеше, че в къщата е скрито нещо ценно. Дали са го намерили? Тя бе преровила шкафа с книгите, но не бе направила систематичен опис на съдържанието на кашоните в ателието, нито бе огледала всички шкафове. Как можеше да знае дали наследството на Марая не бе изчезнало?

— Имала ли си стълкновения с някого, откакто си пристигнала? — Ръката на Тео отново се стрелна нагоре. — С изключение на мен.

Тя поклати глава.

— Не, но ме предупредиха за скитници.

Той пусна котарака на пода.

— Тази работа никак не ми харесва. Трябва да съобщиш в полицията на сушата.

— От това, което си спомням, няма да си мръднат и пръста, освен ако не става дума за убийство.

— Права си. — Той свали ципа на якето. — Дай да разчистим тази кочина.

— Сама ще се оправя — припряно заяви Ани. — Ти можеш да си вървиш.

Той я изгледа с леко съжаление.

— Ако смятах да те убия, изнасиля или каквото там си мислиш, че мога да направя, досега вече да е станало.

— Радвам се, че не е.

Той промърмори нещо под нос и отиде във всекидневната.

Докато сваляше пухенката си, Ани си мислеше за всички онези съвременни гурута по самопомощ и как убеждаваха хората да следват инстинктите си. Но инстинктите можеха да грешат. Като например точно в този момент. Защото тя се чувстваше почти в безопасност.

Когато същата нощ се сгуши в леглото, Ани отново започна да кашля, заради което й беше още по-трудно да заспи. Но как можеше да се отпусне, когато Тео Харп се бе разположил върху розовия диван? Той категорично отказа да си тръгне, дори след като тя му заповяда да си обира крушите от дома й. А най-ужасното беше, че една част от нея искаше той да остане. Точно така се чувстваше и когато беше на петнайсет. Тогава той се престори, че й е приятел, спечели доверието й, а после се превърна в чудовище.

Денят беше изтощителен и когато най-сетне сънят я обори, тя спа непробудно. Щом бледосивата утринна светлина докосна клепачите й, Ани изпита един от онези блажени, забулени от съня мигове, когато още е прекалено рано за ставане и можеш да продължиш да се излежаваш в леглото. Отпусната в топла, приятна дрямка, тя се обърна настрани и повдигна колене към брадичката. И докосна нещо.

Очите й рязко се отвориха.

Тео лежеше в леглото до нея. Редом. По гръб. Само на сантиметри.

Въздухът заседна в гърлото й, после излезе със свистене.

Очите му останаха затворени, но устните му се раздвижиха.

— Предупреди ме, ако смяташ да крещиш — промърмори нахалникът. — За да мога първо да се самоубия.

— Какво *правиш* тук? — изкряка тя, а не изкрещя.

— Диванът едва не ми прекърши гръбнака. Дяволски е къс.

— Казах ти да използваш леглото в ателието!

— Затрупано е с кашони. Нямаше никакви одеяла. Прекалено много усилия.

Той лежеше върху кувертюрата, по дънки и пуловер, а юрганът, който му бе дала снощи, беше придърпан до гърдите му. За разлика от разчорлената й коса, с която Ани се събуждаше всяка сутрин, неговата

беше в елегантен безпорядък, брадата му бе артистично набола, а бронзовият тен на лицето, наследен от майка му, се открояваше ефектно върху белоснежната калъфка на възглавницата. Дори навярно нямаше лош дъх. И не даваше никакви признаци, че възнамерява да се помести.

Ани окончателно се разсъни. В главата ѝ една след друга наизскочиха гневни тиради. *Върви по дяволите! Как смееш!* Ала и двете напомняха на изтъркани реплики от някой от старите ѝ любими готически филми. Младата жена скръцна със зъби.

— Моля те, стани от леглото ми.

— Облечена ли си с нещо под завивките? — попита той, без да отваря очи.

— Да, облечена съм с нещо! — избухна Ани в праведен гняв.

— Чудесно. В такъв случай нямаме проблем.

— Ние нямаше да имаме проблем, дори да *нямах* нищо на себе си.

— Сигурна ли си в това?

Да не би този тип да я сваляше? Ако вече не беше окончателно будна, можеше и да се хване. Тя изскочи от леглото, като твърде късно си спомни за жълтата бархетна пижама с щампа с Дядо Коледа — майтапчийски подарък от една приятелка. Грабна пеньоара на Марая, чорапите от вчера и изфуча от стаята.

Стъпките на Ани заглъхнаха. Тео се усмихна. Не помнеше кога за последен път бе спал толкова дълбоко и непробудно. Чувстваше се почти отпочинал. Само да лежи тук и да дразни Ани, беше…

Младият мъж затърси думата и най-после я откри. Ала тя му се стори толкова непривична, че трябваше да помисли още малко, преди да се увери, че е правилната.

Да дразни Ани, беше… забавно.

Тя беше изплашена до смърт от него — не беше никаква тайна защо — но въпреки това не свиваше позорно знамената. Дори като непохватна, неуверена тийнейджърка, Ани беше по-смела, отколкото самата тя вярваше — повече, отколкото би трябвало, имайки предвид начина, по който майка ѝ потискаше самочувствието ѝ. Освен това притежаваше много остро чувство за справедливост и много точно

разграничаваше доброто от злото. Никакви средни положения за Антоанета Хюит. Може би тъкмо това го бе привлякло в нея още когато и двамата бяха деца.

Присъствието й на острова беше същинско мъчение за него, но все повече ставаше ясно, че тя никъде нямаше да замине. Поне за известно време. Онова проклето споразумение за развод. Тео искаше да използва вилата когато пожелае, а тя бе прецакала плановете му. Ала не ставаше дума само за вилата. Проблемът беше самата Ани със смешната й наивност и връзката й с миналото, което той искаше да забрави. Ани, която знаеше прекалено много.

Той беше бесен, когато я видя заседнала на пътя. Затова я накара сама да бута колата, макар да знаеше, че не й е по силите. Докато седеше зад волана, давайки заповеди да бута по-силно, Тео бе изпитал странно чувство. Сякаш се бе превърнал в друг човек. Най-обикновен мъж, който от време на време обича малко да се заяжда с досадната си дружка от детството.

Напразна илюзия. В него нямаше нищо нормално. Но тази сутрин за кратко бе повярвал, че е като всички.

Откри я в кухнята, застанала до умивалника. Миналата вечер двамата бяха разчистили най-голямата бъркотия и сега тя миеше сребърните прибори, разпилени върху пода. Беше с гръб към него, а непокорните й меднокестеняви къдрици обрамчваха в безпорядък лицето й. Винаги го бяха привличали класическите красавици, а Ани съвсем не беше от тях. Почувства желание и това го притесни. Но толкова отдавна не беше правил секс, че приписа възбудата на неволна реакция на тялото.

Помнеше я като петнайсетгодишна — непохватна, забавна и толкова влюбена в него, че не му бяха нужни усилия, за да я впечатли. Сексуалните му опити сега му се струваха комични, напълно нормални за един юноша с бушуващи хормони. Може би единственото нормално в него.

Обикновеният й тъмносин пеньоар стигаше до средата на прасеца, а отдолу се подаваха крачолите на жълта бархетна пижама, на която отпред се кипреше изображение на Дядо Коледа, опитващ се да се пъхне през комин.

— Готина пижама.

— Вече можеш да си вървиш у дома — скастри го тя.

— Имаш ли пижама с Великденския заек?

Тя се извърна, опряла ръка на хълбока.

— Обичам секси нощно бельо. Съди ме.

Тео се разсмя. Смехът му прозвуча някак стържещо и неуверено, но все пак беше смях. Около Ани Хюит не витаеше никакъв мрак. С големите си очи, луничаво носле и буйните къдрици приличаше на фея. Но не от онези крехки създания, които прелитат грациозно от цвят на цвят, а на една сериозна, вечно заета фея. Такава, която по-скоро ще се препъне в дремещ щурец, отколкото ще сипе вълшебен прашец. Тео почувства как напрегнатите му нерви се отпускат едва-едва.

Ани го измери от глава до пети. Той беше свикнал жените да се заглеждат в него, но обикновено не се мръщеха и в погледите им се четеше възхищение, а не погнуса. Вярно, че бе спал с дрехите и се нуждаеше от бръснене, но нима изглеждаше толкова отблъскващо?

Тя свъси вежди.

— Имаш ли поне лош дъх?

Тео нямаше представа какви ги дрънкаше.

— Използвах пастата ти за зъби, така че мисля, че нямам. Има ли причина, поради която се интересуваш?

— Правя списък на всичките ти отвратителни черти.

— Е, след като „психопат“ е начело на списъка, няма нужда да добавяш повече. — Изрече го нехайно, сякаш беше шега, макар и двамата да знаеха, че не е.

Ани грабна метлата и се зае да мете остатъците от ориз по пода.

— Колко интересно, че миналата нощ се появи в точния момент.

— Дойдох да си взема колата. Сигурно я помниш. Тази, която ти *открадна*. — Казал й беше, че може да я взема назаем, но какво от това?

Той я предизвикваше, но Ани беше достатъчно умна, за да не се хваща на всякакви въдици, затова подмина без внимание обвинението му.

— Доста бързо си стигнал до тук.

— Минах по пътеката край брега.

Тя тикна метлата в ъгъла.

— Много лошо, че снощи не си използвал малкия си телескоп. Може би щеше да знаеш кой е нахлул в къщата.

— В бъдеще ще бъда по-добросъвестен.

Ани се наведе, за да измете макаронените, заврели се под печката.

— Защо когато дойдох за пръв път в Харп Хаус, беше облечен като Бо Бръмъл[1]?

Тео не загря веднага за какво говори тя.

— Малко проучване. Исках да разбера как ще се чувствам да се движа наоколо в онези дрехи. — Но понеже можеше да бъде истински гадняр, не се сдържа и добави: — Обичам да влизам в кожата на моите герои, да почувствам характерите им, колкото е възможно по-добре. Особено на най-извратените.

Тя изглеждаше толкова ужасена, че той едва не й се извини. Но защо да го прави? Погледът му се насочи към шкафовете.

— Гладен съм. Къде са зърнените закуски?

Тя пъхна метлата зад шкафа.

— Свършиха.

— Да ти се намират яйца?

— И пукнато яйце няма.

— Хляб?

— Нито трошичка.

— Никакви остатъци от храна?

— Щеше ми се да има.

— Кажи ми, че е останало поне от моето кафе.

— Само малко, но не смятам да го деля с никого.

Тео се зае да претърсва шкафовете.

— Очевидно не си свикнала да се запасяваш с продукти, както се полага на една островитянка.

— Не се занимавай с моите запаси.

Той намери пакета с останалото кафе върху хладилника. Ани се хвърли към кафето, но той вдигна пакета над главата й.

— Бъди мила.

Мила. Глупава, безполезна дума. Такава, каквото той едва ли някога бе използвал. Дума, лишена от морална тежест. Човек не се нуждаеше от смелост, за да бъде „мил“. Да си „мил“, не означаваше жертвоготовност, нито сила на характера. Ако от него се искаше само да бъде мил…

Тео отпусна ръката с пакета, а с другата дръпна колана на пеньоара й. Когато полите му се разтвориха, той притисна длан до голата кожа, открита от острото деколте на горнището на пижамата. Очите й се разшириха от изумление.

— Забрави за кафето — рече той. — Свали това, за да видя дали е пораснало онова, което е отдолу.

Не беше мил. Изобщо не беше мил.

Но вместо да му лепне звучна плесница, както си заслужаваше, Ани го изгледа с примирено отвращение.

— Ти си побъркан — процеди намръщено и с маршова стъпка се изнесе навън.

Правилно си забелязала — помисли си той. — *И не го забравяй.*

---

[1] Джордж Брайън Бръмъл (1778 — 1840) — английски денди, законодател на модата в епохата на Регентството, смятан за арбитър на елегантността. — Б.пр. ↑

8

Ани стоеше малко настрани от кухненския прозорец и наблюдаваше как котаракът скочи живо в колата на Тео — и двамата отпрашиха.

Бъди нащрек, Ханибал, помисли си младата жена.

Нямаше нищо сексуално в жеста на Тео, когато разтвори пеньоара й. В природата на гадняра беше да се държи като гадняр и на Тео това му се удаваше с лекота. Но докато се извръщаше от прозореца, Ани се замисли за пресметливото изражение, което бе видяла в очите му. Той съзнателно се опитваше да я смути и объркa, но не успя. Тео беше лъжлив негодник, но дали беше опасен? Инстинктите й подсказваха, че не е, но разумът — нейният надежден съюзник — й изпращаше тревожни сигнали, достатъчни да спрат товарен влак.

Младата жена се отправи към спалнята. Неговият така наречен наем на вилата започваше от днес, така че трябваше да се махне от тук, преди новоизлюпеният й наемател да се е върнал. Тя навлече дрехите, превърнали се в обичайната й униформа на острова — дънки, вълнени чорапи, тениска с дълъг ръкав и дебел пуловер. Липсваха й въздушните материи и пъстроцветните шарки на бохемските й летни тоалети. Винтидж роклите от петдесетте години с прилепналите корсажи и широките, развяващи се поли. Една от любимите й беше щампована с узрели череши, а подгъвът на друга бе украсен с танцуващи чаши с мартини. За разлика от Марая, Ани обичаше ярките дрехи с причудлива украса и декоративни копчета. Нищо подобно не оживяваше дънките и развлечените пуловери, които бе взела със себе си.

Върна се във всекидневната и надникна през прозореца, но от колата на Тео нямаше и следа. Облече се набързо, грабна тетрадката с описа и започна да обикаля из стаите, за да провери дали нещо не липсва. Искаше да го направи още снощи, но нямаше намерение да

споделя с Тео за наследството, нито подозренията си, че може да има връзка с взлома.

Всички вещи от списъка все още бяха по местата си, но нищо чудно това, което търсеше, да е прикрепено към задната стена на някое чекмедже или да е скрито в някой от шкафовете, които не бе успяла да провери по-внимателно. Дали този, който бе нахлул в дома й, бе намерил това, което тя не бе успяла да открие?

Тео доста я притесняваше. Докато вдигаше ципа на пухенката, Ани за пореден път обмисли вероятността взломът да няма нищо общо с наследството на Марая, а следите да водят към Тео, който се опитваше да й отмъсти за номерата, които му бе погодила в Харп Хаус. Тя си мислеше, че лудорията с часовника й се бе разминала без последствия, но ако не беше? Ами ако бе прозрял плановете й и сега й го връщаше? Дали да следва разума, или инстинктите?

Определено разума. Да се довери на Тео Харп, беше все едно да повярва, че отровната змия няма да я ухапе.

Обиколи цялата вила. Същото бе направил и Тео, преди да тръгне — привидно търсеше следи, оставени от злосторника… или може би се опитваше да заличи всякакви улики, че той е извършителят. Беше й казал, че заради разтопения сняг и множеството й отпечатъци не е забелязал нищо необичайно. Тя не му повярва особено, но след като лично огледа наоколо, не откри нищо подозрително. Извърна се към океана. Ако Тео бе успял през нощта да дойде до тук по пътеката край брега, то тя трябваше да може да мине оттам през деня.

Мокри зъбести скали се издигаха покрай брега, охранявайки като верни стражи вилата. Леденият вятър откъм океана носеше мириса на сол и морски водорасли. Ако времето беше по-топло, Ани можеше да върви досами водата, но сега се държеше по-надалеч. Внимателно стъпваше по тясната пътечка, пясъчна през лятото, но сега заледена и набита със сняг.

Пътеката не се открояваше така добре, както някога, и няколко пъти се наложи Ани да се изкачва по големите кръгли камъни, на които в миналото обичаше да седи с книга в ръка. Беше прекарала тук дълги часове, фантазирайки си за героите в поредния роман. Въоръжени единствено със силен дух и мъжество, героините се изправяха срещу всички тези страховити мъже от благородно потекло, диви и необуздани, с римски носове[1]. Мъже като Тео Харп. Въпреки че

носът на Тео не беше римски. Ани си спомняше какво разочарование бе изпитала, когато потърси романтично звучащата дума в речника и видя какво наистина означава.

Две чайки над главата й се бореха с вятъра. Тя се спря за миг, за да се полюбува на дивата красота на океана. Вълните се разбиваха в брега, пенестите им сиви гребени потъваха в тъмната необятна бездна. Ани толкова дълго бе живяла в града, че бе забравила усещането да си съвсем сам с Вселената. През лятото беше приятно, мечтателно чувство, но неспокойно и тревожно през зимата.

Тя продължи напред. Ледената кора хрущеше под краката й, докато бавно приближаваше до брега под Харп Хаус. Не бе стъпвала тук от деня, когато едва не загина.

Споменът, който толкова дълго и упорито бе потискала, изскочи на повърхността.

Няколко седмици преди края на лятото двете с Рийган намериха цяло котило кутрета. Ани все още страдаше от враждебното и отчуждено поведение на Тео и се стараеше да го избягва. В онази сутрин, докато той бе излязъл в океана със сърфа, тя, Рийган и Джейси бяха в конюшнята с малките кученца. Бременната кучка от смесена порода, която се мотаеше из двора на имението, ги бе родила през нощта.

Кутретата, сгушени до майка си, бяха само на няколко часа — шест треперещи пухкави черно-бели топки, още слепички, с нежно розови коремчета, които се повдигаха и спускаха в такт с дишането. Майка им, късокосместа помиярка, в която се бяха смесили толкова породи, че бе невъзможно да се отгатне нейната, се бе появила в началото на лятото. Тео тутакси я обяви за своя, но когато кучката си нарани крака, изгуби интерес към нея.

Трите момичета седяха със скръстени крака върху сламата и тихо бъбреха, докато разглеждаха всяко кученце.

— Това е най-сладкото — обяви Джейси.

— Как ми се иска да ги вземем със себе си.

— Аз пък искам да им дадем имена.

Накрая Рийган се умълча. Когато Ани я попита какво не е наред, тя уви около пръста си кичур от блестящата си тъмна коса и зарови по пода с една сламка.

— Хайде да не казваме на Тео за кученцата.

Ани нямаше намерение да казва на Тео каквото и да било, но искаше да разбере какво има предвид Рийган.

— Защо?

Рийган дръпна кичура пред лицето си и той пресече като черна черта бузата й.

— Понякога той е…

Джейси скочи.

— Той е момче. Момчетата са по-груби от момичетата.

Ани си помисли за обоя на Рийган и лилавата тетрадка със стихове. Спомни си и за себе си — заключена в кухненския асансьор, нападната от чайките, бутната в блатото. Рийган скочи на крака, сякаш искаше да смени темата.

— Хайде. Да вървим.

Трите излязоха от конюшнята, но когато същия следобед двете с Рийган се върнаха, за да проверят как са кученцата, Тео вече беше там.

Ани остана настрани, а Рийган отиде при него. Той бе клекнал в сламата и милваше едно от малките, гърчещи се кутрета. Рийган приклекна до него.

— Много са сладки, нали? — Тя погледна брат си, като че ли се нуждаеше от потвърждение на думите си.

— Те са помиярчета — отвърна той. — Нищо особено. Не харесвам кучета. — Изправи се и излезе от конюшнята, без дори да погледне Ани.

На следващия ден Ани отново го завари в конюшнята. Отвън валеше и във въздуха вече миришеше на есен. Рийган беше в стаята си и прибираше последните вещи от багажа си, тъй като на следващия ден се прибираха у дома. Тео държеше в ръце едно от кутретата. Думите на Рийган изникнаха в съзнанието й и Ани се хвърли напред.

— Остави го веднага! — възкликна разтреперана.

Той не възрази, просто остави кученцето при останалите. Докато се взираше в нея, обичайното му намръщено изражение бе изчезнало и в нейното развихрено въображение той й се стори по-скоро трагичен, отколкото враждебен. Каквото си беше наивно девойче, живеещо в измисления романтичен свят на книгите, тя забрави за неговата жестокост и той тутакси се превърна в един от любимите й неразбрани герои, потомък на знатен род, криещ тъмни тайни и чудовищни страсти зад маската на привидно равнодушие.

— Какво не е наред?

Той сви рамене.

— Лятото свърши. Гадно е, че вали през последния ни ден на острова.

Ани обичаше дъжда. За нея той бе отлично извинение да се скрие в някой ъгъл и да чете. Освен това се радваше, че заминават. Последните няколко месеца бяха много трудни за нея.

Тримата щяха да се върнат в своите училища. Тео и Рийган в скъпите интернати в Кънектикът, а Ани в предпоследния клас в нюйоркското училище по изобразително изкуство и актьорско майсторство „Ла Гуардия“, прочутото Училище на славата[2].

Тео пъхна юмруци в джобовете на шортите.

— Нещата между майка ти и моя баща не вървят много добре.

Тя също бе чула скандалите им. Ексцентричността на Марая, която в началото Елиот бе намирал за толкова очарователна, бе започнала да му лази по нервите. Ани бе дочула как майка й го нарича тесногръд сухар, какъвто той си беше, но неговата стабилност беше това, което Марая искаше дори повече от парите му. Сега Марая бе заявила, че когато се върнат в града, двете с Ани ще отседнат в стария си апартамент. Просто за да съберат нещата си, но Ани не й повярва.

Дъждът барабанеше по мръсните прозорци на конюшнята. Тео побутна сламата с върха на маратонката си.

— Аз… съжалявам, че това лято нещата между нас се объркаха.

Нещата не се бяха объркали. *Той* беше започнал да се държи странно. Но Ани не обичаше разправиите, затова само промърмори:

— Няма нищо, всичко е наред.

— Аз… харесваше ми да разговарям с теб.

На нея също й харесваше да говори с него, а още повече й харесваха милувките и целувките им.

— На мен също.

Тя не разбра как точно се случи, но не след дълго двамата седяха на една от дървените пейки, опрели гърбове на стената на конюшнята, и разговаряха за училище, родителите си и книгите, които трябваше да прочетат през следващата година. Всичко беше също както преди. Ани можеше да говори с часове с него, но се появиха Джейси и Рийган. Тео скочи от пейката, изплю сламката и кимна към вратата.

— Да вървим в града — рече той. — Дояли са ми се пържени миди.

Не покани Ани с тях.

Тя се почувства като жалка глупачка, задето отново му се бе доверила. Но същата вечер, след като прибра и последните си вещи, намери бележка от него, пъхната под вратата на спалнята.

Започна отливът. Да се срещнем в пещерата. Моля те.

Т.

Ани извади от куфара чиста тениска и шорти, разбухна косата си, мацна малко гланц на устните и се измъкна от къщата.

Той не беше на брега, но тя не очакваше да го види там. Те винаги се срещаха на малката пясъчна плитчина сред скалите до входа на пещерата, в която обичаха да се крият по време на отлив.

Само че Тео бе сгрешил за отлива. Водата прииждаше. Но двамата често бяха идвали тук и по време на прилив, така че нямаше опасност да попаднат в капан. Въпреки че в дъното на пещерата водата ставаше по-дълбока, те винаги бяха успявали да изплуват.

Маратонките й подгизнаха, студената морска вода обливаше голите й крака, докато Ани се катереше по скалите към входа. Когато влезе в пещерата, тя включи малкото розово фенерче, което носеше със себе си.

— Тео? — Гласът й отекна сред каменните стени.

Той не отговори.

Една вълна заля коленете й. Разочарована, тя се обърна, за да излезе, когато го чу. Не отговора на Тео, а отчаяното скимтене на кутретата.

Първата й мисъл бе, че Тео ги е донесъл, за да си поиграят с тях.

— Тео? — извика го тя отново и когато не получи отговор, пристъпи по-навътре в пещерата, осветявайки наоколо с фенерчето.

Пясъчното островче във формата на полумесец в дъното, където двамата с Тео често се уединяваха, за да се натискат, беше залято от водата. Вълните се плискаха в задната стена на пещерата, надигайки се към тесния перваз, издаден в скалата. Точно върху перваза бе оставен кашон, откъдето се чуваха скимтящите звуци.

— *Тео!* — Призля й, а горчилката се надигна в гърлото й, когато той не отговори. Тя бавно запристъпва към задната стена, където водата й стигаше до кръста.

Първазът се намираше на няколко сантиметра над главата й. Старият кашон вече бе намокрен от водните пръски. Ако се опиташе да го издърпа от перваза, дъното му щеше да пропадне и кученцата ще изпопадат във водата. Но не можеше да ги остави там. Не след дълго вълните щяха да ги отнесат.

Тео, какво си направил?

Но сега Ани не можеше да мисли за това, не и докато жалното скимтене на обезумелите от страх кученца ставаше все по-отчаяно. Започна да опипва стената на пещерата с върха на маратонката, докато намери ниша, където да стъпи. Изкачи се по-нагоре и освети вътрешността на кашона. Шестте кутрета бяха вътре, скимтящи и ужасени, скупчени в едно тресящо се кълбо върху кафява кърпа, вече подгизнала от морската вода. Тя остави фенерчето върху перваза, грабна две от тях и се опита да ги задържи до гърдите си, за да слезе. Но острите им нокти я одраха през тениската и тя неволно разтвори пръсти. С ужасено скимтене двете кутрета тупнаха отново в кашона.

Трябваше да ги измъкне едно по едно. Грабна най-голямото и стъпи върху дъното на пещерата, като потръпна от болка, когато ноктите на животинчето се впиха в рамото й. Беше детска игра да изплува от пещерата. Но беше адски трудно да върви през приждащата вода с извиващо се в ръцете й кученце.

Ани с мъка се влачеше към входа, осветен от бледата вечерна светлина, постепенно гаснеща в мрака. Вълните се пенеха около краката й, обвиваха я като тежки въжета. Кутрето бясно се извиваше, драскайки я болезнено с нокти.

— Моля те, кротувай. Моля те, моля те…

Когато най-сетне стигна до входа на пещерата, драскотините по ръката й започнаха да кървят, а още пет кутрета бяха вътре. Но преди да се върне за тях, трябваше да намери място, където да остави спасеното кученце. Тя се запрепъва през скалите към малкия черен кръг на пясъка, където палеха огън.

Ямата беше пълна с пепелта от огъня, който бяха запалили миналата седмица, но вътре беше сухо, а високите камъни около дупката нямаше да позволят на кутрето да се измъкне навън. Ани го

остави върху пепелта и хукна обратно към пещерата. Никога не бе оставала вътре достатъчно дълго, за да види колко високо стига водата, но нивото й продължаваше да се покачва. Когато стигна до мястото, където таванът се спускаше по-ниско, тя заплува. Въпреки че лятото още не си бе отишло, водата беше леденостудена. Ръцете й докоснаха стената и тя напипа нишата под перваза. Треперейки от студ, момичето протегна ръка и извади второто кученце от кашона. Намръщи се от болка, когато нов чифт остри нокти се впиха в кожата й.

Тя успя да отнесе благополучно и това кутре до огъня, но водата приижда все повече и този път й беше по-трудно да стигне до дъното на пещерата, за да вземе третото. Фенерчето, което бе оставила върху перваза, започваше да гасне, но на сумрачната светлина Ани видя, че кашонът всеки миг щеше да се разпадне. Нямаше да успее да измъкне всички кученца навреме. Но трябваше да опита.

Взе третото кутре и стъпи на пода на пещерата. Вълната я блъсна в гърдите, кученцето се замята в ръцете й, тя го изпусна и то цопна във водата.

Момичето изхлипа и зашари трескаво с ръце в пенещата се солена вода. Най-после докопа малкото телце и го измъкна.

Подводното течение я теглеше назад, докато едва напредваше към чезнещата светлина на входа на пещерата. Ани почти не смогваше да си поема дъх. Кученцето бе притихнало в ръцете й и тя не знаеше живо ли е, или мъртво, докато не го сложи в ямата с пепел и видя, че се движи.

Оставаха още три. Ани залиташе от умора. Трябваше да почине. Но ако се забави, животните щяха да се удавят.

Подводното течение ставаше все по-силно, водата се издигаше все по-нагоре. Тя изгуби едната си маратонка и изрита другата. Всяко вдишване бе изпитание и когато стигна до пропития с вода кашон, вълната два пъти я заля през главата. Втория път се нагълта с толкова много солена вода, че все още кашляше, когато се изкатери по стената.

Преди да грабне четвъртото кученце, пенещата се стихия я събори на дъното. Тя напипа нишата и отново се издигна нагоре, жадно поемайки въздух. Вкопчи се с последни сили в перваза и издърпа и другото кутре. Драскотините по ръцете и гърдите й причиняваха непоносима болка, дробовете й изгаряха. Краката й отказваха да й се подчиняват, а мускулите крещяха да спре. Вълната я

събори и Ани и кученцето бяха повлечени от водовъртежа, но тя успя някак си да се изтласка нагоре. Опита се да изкашля водата, която бе погълнала. Мускулите на ръцете и краката й пламтяха. Със сетни сили момичето се добра до ямата с пепелта.

Още две…

Ако бе способна да мисли ясно, щеше да спре, но Ани действаше по инстинкт. Сякаш целият й досегашен живот водеше до този решителен миг, до тази едничка цел — да спаси кученцата. Докато се катереше по скалите към пещерата, тя падна и върху прасеца й зейна рана от острия камък. Олюлявайки се, влезе вътре. Ледената вълна я събори. Тя заплува, макар че цялото й тяло изгаряше от болка.

Лъчът на фенерчето върху перваза едва мъждукаше. Мокрият кашон почти се бе разпаднал. Коляното й се одра в скалата, докато лазеше нагоре.

Две кученца. Нямаше сили да се върне още веднъж. Но трябваше да ги спаси. Опита се да вземе двете кутрета, но вкочанените й ръце не я слушаха. Кракът й отново се подхлъзна и момичето падна във водата. Задъхвайки се, Ани се измъкна на повърхността, но кашлицата я давеше и й се виеше свят. Едва успя да се вкопчи в ръба на перваза. Протегна ръка в кашона.

Само едно. Можеше да спаси само едно.

Пръстите й се вкопчиха в мократа козина. Разтърсвана от ридания, Ани взе кученцето и понечи да заплува, но краката й не помръдваха. Тя се опита да стъпи на дъното, но подводното течение бе прекалено мощно. И тогава на оскъдната светлина, идваща отвън, тя видя чудовищна вълна да се носи към пещерата. Надигаше се все по-високо и по-високо. Водната стихия нахлу с грохот вътре, обгърна я отвсякъде и я запрати към каменната стена. Ани се извъртя и прекатури, размахвайки безпомощно ръце. Знаеше, че потъва.

Нечии ръце я издърпаха. Тя се заблъска, опитвайки се да се отскубне. Ръцете бяха силни като железни клещи. Влачеха я, докато не почувства свеж полъх върху лицето си.

Тео.

Не беше Тео. Беше Джейси.

— Престани да се бориш! — извика момичето.

— Кученцата… — изхриптя Ани. — Остана още едно… — Гласът й пресекна, не й достигна въздух.

Нова вълна ги връхлетя. Джейси я държеше здраво. Продължи да тегли Ани и кученцето срещу течението, към изхода на пещерата.

Когато стигнаха до скалите, Ани се свлече бездиханна, но не и Джейси. Докато тя се опитваше да се надигне, спасителката й хукна обратно към пещерата. Не след дълго се върна, притиснала до гърдите си мокрото гърчещо се кутре.

Ани смътно осъзнаваше, че от раната на прасеца и от драскотините по ръцете й се стича кръв, а върху тениската й като алени рози са разцъфнали кървави петна. Чу скимтенето на кутретата откъм ямата на огъня, но не изпита радост.

Джейси се надвеси над ямата със спасеното кученце в ръце. Ани бавно проумя, че Джейси бе спасила живота й, и през тракащи зъби пророни:

— Благодаря.

Джейси сви рамене.

— Предполагам, че би трябвало да благодариш на моя старец, задето се напи. Трябваше да се махна от вкъщи.

— Ани! Ани, там ли си?

Беше прекалено тъмно, за да я види, но Ани позна гласа на Рийган.

— Тя е тук! — извика в отговор Джейси, тъй като Ани не можа да отвърне.

Рийган се спусна тичешком по полегатите каменни стъпала и изтича към Ани.

— Добре ли си? Моля те, не казвай на татко. Моля те!

Гневът се надигна в Ани. Тя мъчително се изправи на крака, докато Рийган забърза към кученцата. Тя вдигна едно от тях, притисна го към бузата си и заплака.

— Не можеш да кажеш, Ани.

Всички емоции, които Ани досега бе сдържала, избухнаха с пълна сила. Тя остави кученцата, Рийган и Джейси и се закатери непохватно по скалите към стълбата, водеща към върха на голямата скала. Краката й бяха отмалели, тялото й трепереше и се наложи да се вкопчи във въженото перило, за да не падне.

Лампите все още светеха около пустия басейн. Болката и яростта вдъхнаха нови сили на изранените й крака. Тя прекоси тичешком

моравата и нахлу в къщата. Полетя нагоре по стълбището, трополейки шумно с босите си нозе.

Стаята на Тео беше в задното крило, до тази на сестра му. Тя разтвори със замах вратата. Той лежеше върху леглото и четеше. Като я видя със сплъстената и мокра коса, кървящите ръце и дълбоката рана върху прасеца, той скочи на крака.

Стаята му беше осеяна с пособия за езда. Тя не грабна съзнателно камшика, когато връхлетя вътре, но сякаш някаква друга сила бе взела връх над нея. Изведнъж камшикът се озова в ръката й и Ани се метна към Тео. Той стоеше неподвижно, като че ли знаеше какво го очаква. Ани вдигна ръка и завъртя с все сила камшика към него. Коженият ремък изплющя и остави малка резка върху веждата му.

— Ани! — Привлечена от шума, майка й изтича в стаята, следвана по петите от Елиот.

Елиот беше с обичайната си колосана синя риза с дълги ръкави, докато майка й носеше тясна черна туника, а на ушите й се полюшваха дълги сребърни обеци. Марая ахна смаяно, когато видя кръвта, стичаща се по лицето на Тео и ужасното състояние на Ани.

— Мили боже…

— Той е чудовище! — изкрещя Ани.

— Ани, ти си изпаднала в истерия — обяви Елиот и забърза към сина си.

— Кутретата едва не умряха заради теб! — продължи да беснее Ани. — Съжаляваш ли, че не са? Съжаляваш ли, че още са живи? — По лицето й се стичаха сълзи и тя отново замахна към него, но Елиот изтръгна камшика от ръката й.

— Престани!

— Ани, какво се е случило? — Майка й се взираше в нея, сякаш не можеше да я познае.

И Ани им разказа. Докато Тео стоеше там, забил очи в пода и кръвта се стичаше от раната на веждата, тя им каза за всичко — за бележката, която й бе написал, за кученцата. Каза им как я е заключил в кухненския асансьор, за чайките, които й бяха налетели на пробитата лодка. Как я е бутнал в блатото. Думите се лееха като порой от устата й.

— Ани, трябваше да ми кажеш по-рано за всичко това. — Марая я извлече от стаята, оставяйки Елиот сам да спира кръвта на сина си.

Раната на Ани върху прасеца и разцепената вежда на Тео трябваше да бъдат зашити, но на острова нямаше лекар и се наложи да се оправят с обикновени превръзки. В резултат и на двамата им останаха белези — на Тео беше малък, дори му придаваше разбойнически чар, а на Ани беше по-голям, но с времето избледня, за разлика от ужасния спомен.

По-късно същата нощ, след като кутретата бяха прибрани на сигурно място в конюшнята, при майка им, Ани все още лежеше будна, заслушана в приглушените гласове, идващи откъм спалнята на възрастните. Те говореха толкова тихо, че не можеше да различи думите, затова тя се прокрадна в коридора, за да чува по-добре.

— Погледни фактите в лицето, Елиот. Има нещо сериозно сбъркано в сина ти. Нормалните деца не правят такива неща.

— Той има нужда от дисциплина, това е всичко — отвърна Елиот остро. — Ще му намеря подходящо военно училище. Повече никакви глезотии.

— Той няма нужда от военно училище — не отстъпваше майка й. — Той се нуждае от психиатър!

— Престани да преувеличаваш. Ненавиждам навика ти винаги да преувеличаваш.

Спорът се разгорещи и Ани се върна в стаята си. Плака, докато не заспа от изтощение.

Тео се взираше през прозореца на кулата. Ани стоеше на брега и гледаше към пещерата. Вятърът вееше измъкналите се изпод шапката й кичури коса. Преди няколко години имаше свлачище и скалите бяха затрупали входа на пещерата, но тя отлично помнеше къде е бил. Той потри тънкия белег на веждата си.

Беше се заклел на баща си, че не е имал намерение никой да пострада — че просто е занесъл кученцата на брега същия следобед, за да си поиграят двамата с Ани, но после започнал да гледа някакво предаване по телевизията и забравил за тях.

Военното училище, където го изпратиха, бе предназначено да превъзпитава непокорни юноши с труден характер. Строгият режим,

стигащ до жестокост, ги озлобяваше още повече и съучениците му оцеляваха, като се изтезаваха един друг. Затвореният му характер, страстта към книгите и положението на новак го правеха мишена за подигравки и мъчения. Принуждаваха го да се бие. В повечето случаи побеждаваше, но невинаги. Беше му все едно. Но не и на Рийган и тя обяви гладна стачка.

Нейният интернат и предишното му училище бяха в съседни сгради и тя искаше Тео обратно. Отначало Елиот не обърна внимание на гладната й стачка, но когато управата на интерната заплаши да изпрати момичето у дома заради анорексия, той отстъпи. Тео се върна в старото си училище.

Младият мъж се извърна от прозореца на кулата и прибра в една чанта лаптопа и няколко жълти бележника с разчертани страници, които смяташе да вземе със себе си във вилата. Никога не бе обичал да пише в кабинет. В Манхатън предпочиташе да работи в някое уединено кътче в библиотеката или зад някоя масичката в едно от любимите си кафенета. Ако Кенли беше на работа, той се настаняваше в кухнята или в голямото меко кресло във всекидневната. Кенли не разбираше това и го смяташе за глупава приумица.

Ще бъдеш много по-продуктивен, ако стоиш на едно място, Тео.

Каква горчива ирония да чуеш подобни думи от една жена, чието настроение за един ден можеше да се извиси от маниакална възбуда до парализираща апатия.

Но днес нямаше да позволи да го терзаят спомените за Кенли. Не и след като миналата нощ за пръв път бе спал здрав и спокоен сън, откакто бе пристигнал на остров Перегрин. Трябваше да спаси писателската си кариера и днес смяташе да поработи добре.

„Санаториумът“ се оказа невероятен хит, което обаче ни най-малко не впечатли баща му. *Малко е трудно да обясня на нашите приятели защо синът ми има такова зловещо и мрачно въображение. Ако не беше глупостта на баба ти, сега щеше да работиш в компанията, където ти е мястото.*

Глупостта на баба му, както я наричаше Елиот, бе решението й да остави цялото си наследство на Тео, което според мнението на баща му го бе избавило от необходимостта да се заеме с нещо сериозно. С други думи — да работи за „Харп Индъстрис“.

Малката фабрика за копчета на дядото на Елиот се бе разраснала и превърнала в голяма компания за производство на титанови щифтове и болтове от термоустойчиви сплави, използвани в хеликоптерите „Блек Хоук“ и бомбардировачите „Стелт“. Но Тео не желаеше да прави щифтове и болтове. Той искаше да пише книги, в които границата между доброто и злото беше ясно очертана. Книги, в които поне имаше някаква надежда, че порядъкът ще възтържествува над хаоса и лудостта. Това бе замисълът на „Санаториумът“, неговият роман на ужаси за зловещата психиатрична клиника за душевноболни престъпници. Там имаше специална стая, от която изпращаха пациентите в миналото, включително и доктор Куентин Пиърс — изключително жесток садист и сериен убиец.

Сега Тео работеше върху продължението на „Санаториумът“. Обстановката и основните характери вече бяха утвърдени в първата книга и идеята му да изпрати Пиърс в деветнайсети век в Лондон би трябвало да облекчи задачата му. Но писането не му вървеше и той не разбираше защо. Знаеше, че има по-добър шанс да преодолее този творчески блокаж във вилата, и беше доволен, че успя да принуди Ани да му позволи да работи там.

Нещо се отри о глезените му. Той сведе поглед и видя, че Ханибал му е донесъл подарък. Безжизнения труп на сива мишка. Тео с отвращение се намръщи.

— Знам, че е проява на обич, но може ли най-сетне да престанеш?

Ханибал измърка и потри муцуна в крака на Тео.

— Нов ден, нов труп — промърмори Тео.

Време беше да се захваща за работа.

---

[1] Римски нос — наричан още и „орлов нос“. — Б.пр. ↑

[2] Името е добило популярност след филма „Слава“, музикална драма от 1980 г. на реж. Алън Паркър, чието действие се развива в това училище. — Б.пр. ↑

9

Тео й бе оставил рейндж роувъра в Харп Хаус. Да кара джипа по коварния път, за да посрещне лодката с провизиите, която идваше всяка седмица, би трябвало да е много по-спокойно занимание, отколкото шофирането на раздрънканата кия, но Ани все още бе прекалено изнервена от сутрешното си откритие — да завари Тео да спи в леглото до нея. Тя паркира колата на пристана и се опита да се ободри с мисълта за свежата салата, която щеше да си приготви за вечеря.

Няколко десетки островитяни чакаха на пристана, най-вече жени. Повечето хора бяха възрастни, което доказваше думите на Барбара, че по-младите семейства заминават. Остров Перегрин беше красив през лятото, но кой искаше да живее тук през цялата година? Макар че с днешното лазурносиньо небе и морето, блещукащо под игривите слънчеви лъчи, островът изглеждаше много красив.

Тя забеляза Барбара и й махна. Лиза, увита в прекалено дълго и широко палто, навярно принадлежащо на съпруга й, разговаряше с Джуди Кестър, чиято яркооранжева коса привличаше вниманието не по-малко от заразителния й жизнерадостен смях. Като видя компанията от любителките на бънко, сърцето на Ани се сви от тъга по нейните приятели.

Мари Камерон приближи към нея с вкисната физиономия, сякаш току-що бе дъвкала лимон.

— Как се оправяш тук съвсем сама? — попита с гробовен тон, като че ли Ани бе в последния стадий на неизлечима болест.

— Чудесно. Нямам никакви проблеми. — Ани нямаше намерение да разказва на никого за снощния взлом.

Мари се наведе по-близо. От нея се носеше мирис на карамфил и нафталин.

— Бъди нащрек за Тео. Знам какво говоря и всеки, който има очи, може да види, когато бурята наближава. Рийган никога нямаше да излезе с яхтата в толкова лошо време, не и доброволно.

За щастие, в този момент към пристана приближи лодката за лов на омари, служеща като ежеседмичен ферибот за доставка на провизии, и не се наложи Ани да отговаря. Лодката бе натоварена с пластмасови щайги, пълни с торби с продукти, макара с навит електрически кабел, пакет с дървени покривни плочи и блестяща бяла тоалетна чиния. Островитяните тутакси се подредиха в редица, за да разтоварят лодката, после я натовариха обратно с поща, колети и празни пластмасови щайги от продуктите, доставени при предишния курс.

Когато всичко приключи, хората се отправиха към паркинга. Върху всяка пластмасова щайга имаше залепена картичка с името на получателя, написано с черен флумастер. Ани веднага откри трите щайги, отбелязани с „Харп Хаус“. Тя бяха толкова натъпкани, че едва ги завлече до колата.

— Винаги се радваме, когато пристига фериботът — подвикна Барбара от каросерията на своя пикап.

— Първото, което ще направя, е да изям една ябълка — отвърна й Ани, докато наместваше и последната щайга в рейндж роувъра.

Тя се върна, за да вземе скромната си поръчка сред десетината щайги, очакващи получателите си. Огледа внимателно имената върху всяка, но не откри своето. Отново провери. *Нортън… Кармайн… Гибсън… Алварес…* Никаква Хюит. Нито Мунрейкър Котидж.

Докато проверяваше за трети път, долови зад гърба си цветното ухание на парфюма на Барбара.

— Нещо не е наред ли?

— Поръчките ми не са тук — отвърна Ани. — Дошли са само провизиите за Харп Хаус. Някой сигурно е взел моите погрешка.

— По-скоро новото момиче, което приема поръчките в магазина, отново нещо е объркало — поклати глава Барбара. — Миналия месец забрави половината ми поръчка.

Доброто настроение на Ани се изпари. Първо взлома във вилата, сега и това. Живееше от две седмици на острова. Нямаше нито хляб, нито мляко, бяха й останали само няколко консерви и малко ориз. Как щеше да преживее още една седмица до следващата доставка, ако изобщо лодката успее да доплава до острова?

— Достатъчно е студено и продуктите могат да останат половин час в колата, без да им стане нещо — рече Барбара. — Ела у дома с

мен, ще те почерпя с чаша кафе. От нас можеш да се обадиш в магазина.

— Може ли да ме почерпиш и с една ябълка? — попита Ани унило.

— Разбира се — усмихна се възрастната жена.

В кухнята миришеше на бекон и на парфюма на Барбара. Тя подаде една ябълка на Ани и започна да прибира продуктите. Ани позвъни на служителката в магазина на сушата, отговаряща за доставката на продуктите на жителите на острова, и обясни какво се е случило, но жената прозвуча по-скоро раздразнена, отколкото смутена, и изобщо не се извини.

— Получих съобщение от вас, че отменяте поръчката.

— Но аз не съм я отменяла.

— В такъв случай предполагам, че някой на острова никак не ви харесва.

Докато Ани затваряше телефона, Барбара сложи на масата две кафени чаши, изрисувани с цветя.

— Някой е анулирал поръчката ми.

— Сигурна ли си? Момичето постоянно бърка. — Барбара извади от шкафа тенекиена кутия с курабийки. — Макар че… Подобни неща се случват тук. Ако някой ти има зъб, може да се обади по телефона. — Тя вдигна капака на кутията. Вътре, увити във восъчна хартия, се гушеха курабийки, посипани със захар.

Ани седна до масата, но апетитът й бе изчезнал, не й се ядеше дори ябълка. Барбара си взе една курабийка. Беше изрисувала едната си вежда малко накриво, което й придаваше леко откачен вид, но в откритията й поглед нямаше и сянка лудост.

— Ще ми се да кажа, че всичко ще се оправи, но кой знае?

Съвсем не това искаше да чуе Ани.

— Няма причина никой да ми има зъб. — *Освен може би Тео.*

— Понякога враждите изникват без причина. Аз обичам Перегрин, но тук не е място за всекиго. — Тя й подаде кутията с курабийки и леко я разтърси, за да я подкани да си вземе, но Ани само поклати глава. Барбара затвори капака. — Може би си пъхам носа където не ми е работа, но ти си на същата възраст като Лиза и очевидно не си щастлива тук. Няма да ми е приятно, ако си заминеш,

но ти нямаш близки на острова и не бива да оставаш там, където не си щастлива.

Искрената загриженост на Барбара означаваше много за Ани и тя с усилие сподави желанието си да й разкаже за четиридесет и шестте дни, които трябва да прекара тук, за дълговете, които не можеше да плати, за недоверието си към Тео, за страховете си за бъдещето, но не можеше да го направи.

— Благодаря ти, Барбара. Ще се оправя.

Докато пътуваше обратно към Харп Хаус, младата жена си мислеше колко по-мъдра я бяха направили възрастта и дълговете. Повече няма да се опитва да скърпи двата края с куклени представления и разни шантави работи. Няма да се тревожи, че работата от девет до пет в някой офис ще й попречи да се явява на прослушвания за роли. Ще си намери сериозна работа с постоянно заплащане и стабилен пенсионен план.

Ти ненавиждаш това — изтъкна Немирка.

— Повече ненавиждам да съм бедна — сопна се Ани.

Дори Немирка не можеше да оспори това.

Ани прекара остатъка от деня в Харп Хаус. Докато отиваше да изхвърли боклука, забеляза нещо необичайно до дънера, близо до любимото място на Ливия. Два реда къси пръчки стърчаха от земята пред хралупата в основата на дънера. Отгоре им като покрив бяха подредени ивици дървесна кора. Не го беше забелязала вчера, значи днес Ливия пак се бе измъкнала тайно от къщата. Ани съжаляваше, че Джейси не желае да говори за немотата на дъщеря си. Детето беше истинска загадка за Ани.

Следобед рейндж роувърът изчезна. Ани разполагаше с достатъчно време да се прибере във вилата пеша, преди да се стъмни. Но тъй като бе напълнила една найлонова торба и раницата с продукти от Харп Хаус, се налагаше да спира и да си почива. Още отдалеч видя, че рейндж роувърът е паркиран пред вилата. Не беше честно. Той трябваше да си е отишъл, преди тя да се върне. Последното, което искаше, беше да се разправя с Тео, но ако сега не го сложи на мястото, той щеше да й се качи на главата.

Влезе във вилата през предната врата и завари Тео, преметнал крака през страничната облегалка на розовия диван, надянал на ръката си Лео. Като я видя, неканеният гост свали краката си на пода.

— Харесвам този приятел.

— Естествено — изсумтя Ани. — *От един дол дренки.*

— Как ти е името, голямо момче? — обърна се Тео към куклата.

— Казва се Боб — сопна се Ани. — И след като втората смяна е дошла, сиреч аз, крайно време е да си вървиш у дома.

Той тикна Лео към торбата с продуктите.

— Има ли нещо вкусно там?

— Да. — Тя съблече пухенката и отиде в кухнята. Съзнавайки отлично, че бе свила част от храната му, Ани остави раницата на пода, а найлоновата торба на плота. Той я последва, все още надянал Лео на ръката си, което не на шега я притесни. — Сложи Боб на мястото му. И от сега нататък остави куклите ми на мира. Те са ценни и никой освен мен няма право да ги пипа. Предполага се, че днес трябва да работиш, а не да си вреш носа в моите вещи.

— Аз работих. — Нахалникът надникна в найлоновата торба. — Очистих избягала от дома си тийнейджърка и един бездомник. Бяха разкъсани на части от глутница вълци. И след като сцената се разигра в цивилизования Хайд Парк, мога да заявя, че съм много доволен от себе си.

— Дай ми го! — Тя измъкна Лео от ръката му. Само това й липсваше, да започнат да я преследват видения на развилняла се глутница вълци.

Първо й прегризах гърлото…

Остави куклата във всекидневната, сетне се върна в кухнята. Гледката на Лео и Тео заедно си просеше за отмъщение.

— Странно нещо се случи днес в къщата, когато бях на горния етаж. Чух… не бива да казвам нищо. Не искам да те разстройвам.

— И откога е тази деликатност?

— Ами… бях в края на коридора, точно до вратата на кулата, когато внезапно усетих леден полъх от другата страна. — Ани беше честен и открит човек и сама не можеше да повярва колко леко й се удаваше лъжата. — Сякаш някой беше оставил прозореца отворен, само че беше десет пъти по-студено. — Хич не се затрудни да се

престори, че потръпва. — Не проумявам как можеш да живееш на подобно място.

Той извади картонена опаковка с десет яйца.

— Предполагам, че някои хора се разбират по-добре с призраците от останалите.

Тя го изгледа остро, но той изглеждаше много по-заинтригуван от съдържанието на пазарската торба, отколкото от страшните духове, населяващи Харп Хаус.

— Интересно, че имаме толкова еднакви вкусове. Харесваме едни и същи продукти — промърмори той.

Той и без това щеше да разбере, след като говори с Джейси, така че беше по-добре сама да му признае.

— Някой е отменил поръчката ми в магазина на сушата. Ще ти върна всичко след седмица, когато дойде следващият ферибот.

— Значи това е *моята* храна?

— Само някои неща. Малък заем. — Тя започна да вади продуктите от раницата.

Тео грабна най-близкия пакет.

— Взела си *бекона* ми?

— Имаше две опаковки. Тази ти е излишна.

— Не мога да повярвам, че си отмъкнала моя бекон.

— Щеше ми се да взема поничките или замразената ти пица, но не можах. И знаеш ли защо? Защото не си ги поръчал. Що за човек си ти?

— Човек, който обича истинската храна. — Той я избута от пътя си, за да огледа съдържанието на раницата и измъкна малък резен пармезан — Ани го бе отрязала от голямата буца, която той бе поръчал. — Отлично. — Той прехвърли сиренето от едната ръка в другата, остави го на плота и започна да отваря шкафовете.

— Хей! Какви ги вършиш?

Тео извади малка тенджерка.

— Приготвям си вечеря. С *моите* продукти. И ако не ми лазиш по нервите, може да я споделя с теб. А може и да не я споделя.

— Не! Върви си у дома. Вилата сега е моя, забрави ли?

— Права си. — Тео започна да връща обратно пакетите в найлоновата торба. — Вземам тези със себе си.

По дяволите! Ведно със стихващата кашлица апетитът й бе започнал да се завръща, а днес почти не бе хапвала.

— Добре — промълви Ани неохотно. — Ти готвиш. Аз ям. После се омиташ от тук.

Той вече ровеше в долния шкаф за друга тенджера.

Ани отнесе Лео в ателието, после влезе в спалнята. Тео не я харесваше — определено не я искаше наоколо — тогава защо правеше това? Тя смени ботите с меки домашни чехли във формата на маймунки, после прибра дрехите, които бе оставила метнати върху леглото. Никак не й се щеше да е насаме с мъж, от който малко се страхуваше. И още по-лошо, че една част от нея все още искаше да му вярва, въпреки всички доказателства срещу него. Все едно отново беше на петнайсет.

Уханието на цвърчащ бекон изпълни въздуха, примесено с лекия аромат на чесън. Стомахът й изкурка.

— Мамка му. — Младата жена се върна обратно в кухнята.

От чугунения тиган се разнасяха апетитни миризми. В тенджерата вряха спагети, а Тео разбиваше няколко от скъпоценните яйца в голяма жълта купа. Тя забеляза върху плота две винени чаши, редом с прашна бутилка вино, взета от шкафа над умивалника.

— Къде е тирбушонът? — попита той.

Ани толкова рядко пиеше хубаво вино, че дори не й бе хрумнало да отвори една от бутилките от запасите на Марая. Но сега изкушението бе неустоимо. Тя порови в чекмеджето с всевъзможни джунджурии и му подаде тирбушона.

— Какво готвиш?

— Един от моите специалитети.

— Човешки черен дроб, задушен с консервирана бакла и чаша кианти?

Тео повдигна леко вежда.

— Ти си истинска чаровница.

Но тя нямаше намерение толкова лесно да свива знамената.

— Надявам се, помниш, че имам много основания да очаквам най-лошото от теб.

Той измъкна корковата тапа с едно ловко завъртане.

— Това беше много отдавна, Ани. Казах ти. Тогава бях сбъркано хлапе.

— Хайде да не се лъжем… Ти и сега си сбъркан.

— Ти нямаш представа какъв съм аз сега. — Той напълни чашата й с кървавочервено вино.

— Ти живееш в къща, обитавана от призраци. Плашиш малките деца. Препускаш с коня си в разгара на снежна буря. Ти…

Тео остави бутилката по-рязко и тя изтрака върху плота.

— Този месец ще стане една година, откакто изгубих съпругата си. Какво, по дяволите, очакваш? Че ще лудувам с купонджийски шапчици и свирки?

Ани усети леко угризение на съвестта.

— Съжалявам за това.

Той не обърна внимание на съчувствието й.

— И аз не измъчвам Танцьора. Колкото е по-свирепа зимата, толкова повече му харесва.

Тя си спомни как Тео стоеше на снега, гол до кръста.

— Също като теб?

— Да — отвърна сухо той. — Също като мен. — Грабна рендето, което бе изровил отнякъде, и започна да стърже резена пармезан, с гръб към нея.

Тя отпи глътка вино. Беше великолепно гъсто каберне с плодов привкус. Тео очевидно не желаеше да говори, което засили решителността й да се разчовърка по-надълбоко.

— Разкажи ми за новата си книга.

Секундите бавно се нижеха.

— Не обичам да говоря за една книга, докато я пиша. Това отнема енергия, която е по-добре да се вложи в писането.

Пред подобно предизвикателство се изправяха актьорите, когато вечер след вечер играеха една и съща роля. Ани го наблюдаваше как стърже сиренето в продълговата стъклена купа.

— Мнозина читатели са отвратени от „Санаториумът“. — Забележката й бе толкова груба, че Ани почти се засрами.

Той дръпна от печката тенджерата с врящите спагети и изсипа съдържанието в гевгир над умивалника.

— Ти чела ли си романа?

— Не, така и не успях. — Не беше в природата й да бъде толкова рязка, но тя искаше да го накара да разбере, че вече не е същата

страхлива мишка, каквато беше на петнайсет. — От какво умря съпругата ти?

Без дори да трепне, Тео прехвърли горещите спагети в купата с разбърканите яйца.

— От отчаяние. Самоуби се.

От думите му й се догади. В главата й се тълпяха купища въпроси. *Как се случи? Предугади ли го по някакъв начин? Ти ли беше причината?* Най-вече последният въпрос не й даваше мира. Но не й стигаше смелост да го зададе.

Той добави бекона и чесъна към спагетите и разбърка всичко с две големи вилици. Ани грабна два сребърни прибора и салфетки и ги подреди върху масата край еркерния прозорец във всекидневната. После взе чашите и се настани на един стол. Тео се появи от кухнята с препълнените чинии. Намръщи се, като видя крещящото пластмасово кресло във формата на русалка.

— Трудно е да се повярва, че майка ти е била експерт по произведения на изкуството.

— Наоколо има и по-големи грозотии. — Ани вдъхна аромата на чесън, бекон и едро настърган пармезан, с който бяха посипани спагетите. — Ухае страхотно.

Той постави чинията пред нея и седна насреща й.

— Спагети „Карбонара“.

Гладът сигурно бе размекнал мозъка й, защото Ани направи най-глупавото нещо. Машинално вдигна чашата си.

— За шеф готвача.

Тео прикова поглед в очите й, но не вдигна чашата си. Тя припряно остави своята, но той не отместваше очи и тя почувства странно изтръпване, сякаш нещо по-силно от лекото течение откъм еркерния прозорец бе раздвижило въздуха помежду им. Само след миг Ани осъзна какво точно се случва.

Определени жени биваха привлечени от опасни мъже, някои заради нервно разстройство, а понякога — ако жената беше романтичка — заради наивната фантазия, че точно нейната женственост е достатъчно силна, за да опитоми някой от тези порочни, диви мъже. В романите подобни фантазии бяха неустоими. В реалния живот бяха пълна глупост. Разбира се, тя бе привлечена от грубата му и опасна мъжественост. Напоследък тялото й бе доста изстрадало и това

чувствено пробуждане означаваше, че е започнала да се излекува. От друга страна, реакцията й бе напомняне, че тя все още беше подвластна на разрушителния му чар.

Младата жена се съсредоточи върху храната, уви спагетите около вилицата и пъхна ароматната хапка в устата си. Никога в живота си не бе яла нещо по-вкусно. Напоените със сос спагети, овкусени с чесън и пушен бекон, направо се топяха в устата. Невероятно блаженство.

— Кога се научи да готвиш?

— Когато започнах да пиша. Открих, че готвенето отлично ми помага да разплета най-сложните ситуации в главата си.

— Нищо не е толкова вдъхновяващо като един касапски нож, нали?

Той повдигна към нея небелязаната си вежда.

Ани почувства, че може би е прекалено груба и заядлива, и реши да укроти сарказма си.

— Това навярно е най-вкусното блюдо, което някога съм яла.

— Само в сравнение с буламачите, които двете с Джейси приготвяте.

— Нищо лошо им няма на нашите ястия — отвърна тя, без капка убеденост.

— Нищо лошо им няма, но и нищо хубаво. Най-доброто, което може да се каже, е, че са питателни.

— Това е достатъчно, храната трябва да е питателна. — Тя набоде парченце бекон на вилицата. — А ти защо не си готвиш сам?

— Прекалено много главоболие.

Не беше особено убедителен отговор, тъй като той явно обичаше да готви, но тя не желаеше да показва интерес, като продължи да го разпитва.

Той се облегна назад в стола. За разлика от нея, Тео не лапаше като невидял, а се наслаждаваше на всяка хапка.

— Защо не си поръча продукти?

— Поръчах — отвърна тя, след като преглътна поредната вкусна хапка. — Очевидно някой се е обадил в магазина, за да отмени поръчката ми.

Тео обви пръсти около чашата с вино.

— Ето какво не разбирам. Тук си по-малко от две седмици. Как успя толкова бързо да вбесиш някого?

Ани би дала мило и драго да узнае дали му е известно, че във вилата има скрито нещо ценно.

— Нямам представа — отвърна, докато навиваше малко спагети на вилицата.

— Има нещо, което не ми казваш.

Тя поднесе вилицата към устата си.

— Има много неща, които не ти казвам.

— Имаш хипотеза за всичко това, нали?

— Да, но за съжаление, не мога да докажа, че ти стоиш зад всичките ми неприятности.

— Престани с глупостите — сряза я Тео. — Знаеш, че не съм претарашил това място. Но започвам да вярвам, че ти знаеш кой го е направил.

— Не. Кълна се. — Поне това беше вярно.

— Тогава защо е станало? Въпреки хората, с които общуваш, ти не си глупава. Мисля, че храниш някои подозрения.

— Може би. И не, няма да ги споделя с теб.

Той я изгледа с изражение, което не можеше да се разгадае.

— Ти не ми вярваш, нали?

Въпросът беше толкова нелеп, че тя не си даде труд да отговори, но не можа да се въздържи и завъртя очи. Което никак не му се стори забавно.

— Не мога да ти помогна, ако не си откровена с мен — изрече с Тео с тон на човек, свикнал мигом да му се подчиняват.

За нищо на света нямаше да му играе по свирката. Беше нужно много повече от великолепна храна и страхотно вино, за да се изтрият спомените й.

— Разкажи ми какво става — продължи той. — Защо някой те преследва? Какво искат?

Тя притисна длан към гърдите си и изрече провлачено:

— Ключа от сърцето ми.

Един мускул заигра върху челюстта му.

— Тогава си пази тайните. Не ме е грижа.

— Няма защо да те е грижа.

Довършиха вечерята в мълчание. Тя отнесе чинията и чашата си в кухнята. Вратичката на шкафа над умивалника все още бе леко открехната, разкривайки бутилките, подредени вътре. Майка й винаги

държеше в дома си качествено вино, което гостите й подаряваха. Отлежали вина от редки реколти, които събираха колекционерите. Кой знае какво пазеше в този шкаф? Може би…

Виното! Ани се вкопчи в ръба на умивалника. Ами ако тези бутилки бяха нейното наследство? Толкова се бе съсредоточила върху предметите на изкуството във вилата, че изобщо не й бе хрумнало да търси другаде. Редките вина се продаваха за баснословни суми на търговете. Беше чувала, че една-единствена бутилка може да струва двайсет или дори трийсет хиляди долара. Ами ако двамата с Тео току-що бяха излочили част от наследството й?

Почувства как виното се надига в гърлото й. В същия миг го чу да влиза зад гърба й.

— Вече трябва да си вървиш — смотолеви тя. — Благодаря за вечерята, но не се шегувам. Трябва да си тръгваш.

— Нямам нищо против. — Той и остави чинията си върху плота. Лицето му, както винаги, запази безстрастното си изражение. Явно изобщо не му пукаше, че го гонят от къщата.

Веднага щом той замина, Ани грабна тетрадката и преписа информацията от всички етикети върху бутилките, после внимателно ги опакова в кашон. Намери черен флумастер, написа върху капака с големи букви „Дрехи за даряване“ и натика кашона в дъното на дрешника. Ако някой отново нахлуе в дома й, трябваше здравата да се потруди, за да открие съкровището й.

— Все си мисля, че ако това помещение изглеждаше по-добре — подхвана Джейси, облягайки се несигурно върху патериците, — Тео може би щеше да иска да си отдъхва тук.

Което в превод означаваше, че Джейси ще има по-голям шанс да прекарва повече време с него. Ани разбухна малките възглавнички върху дивана в остъклената веранда. Джейси вече не беше влюбена до уши тийнейджърка. Не се ли бе научила да си подбира по-добре мъжете?

— Тео не се прибра снощи за вечеря.

Ани долови въпросителната нотка в гласа й, но реши, че е по-добре да премълчи за снощната вечеря.

— Той остана за известно време във вилата само за да ме дразни. Най-накрая се наложи да го изритам.

Джейси бръсна с парцала по книжния рафт.

— О. Сигурно е имало защо.

Виното се оказа поредното разочарование. Ани намери в интернет информация за всяка една бутилка. Най-скъпата струваше сто долара, несъмнено доста скъпа, но всички заедно едва ли можеха да се нарекат наследство. Докато затваряше лаптопа, тя чу Джейси да крещи през отворената врата на кухнята:

— Ливия! Не бива да излизаш навън. Ела веднага тук!

Ани въздъхна.

— Аз ще я доведа.

Джейси излезе, куцукайки в коридора.

— Май ще трябва да започна да я наказвам.

Джейси беше прекалено мекосърдечна, а и двете знаеха, че не е правилно да се държи по цял ден едно здраво дете затворено вкъщи. Докато обличаше пухенката и вадеше Немирка от раницата, Ани стигна до извода, че да си почтен човек, е дяволски уморително и изнервящо занимание.

Откри Ливия клекнала край дънера. Малкото момиченце бе добавило нещо ново към двойната редица пръчки, забити в земята пред хралупата. Малки камъчета оформяха пътечка, водеща под колибката от пръчки, покрита с дървесна кора, към входа на хралупата.

Ани най-после се досети какво е това. Ливия бе построила къщичка за феи. Тези жилища на приказните същества, обитаващи горите, се срещаха често в Мейн. Бяха направени от клонки, мъх, камъчета, шишарки и всякакви подръчни природни материали.

Ани седна по турски върху студения плосък камък и постави Немирка върху коляното си.

— Ето ме и мен — изчурулика Немирка. — Дженевиев Аделаида Джоузефин Браун, още известна като Немирка. К’во правиш?

Ливия докосна новата пътечка от камъни, сякаш искаше да каже нещо.

— Май си построила къщичка за феи — забъбри Немирка, недочакала отговор. — И аз обичам да строя разни неща. Веднъж

направих букви от клечките на сладоледи, мога да правя и цветя от тънка хартия, а един път сътворих пуйка за Деня на благодарността, като очертах контурите на дланта си върху лист. Освен това съм страхотна художничка. Но никога не съм правила къщички за феи.

Ливия не откъсваше поглед от Немирка, като че ли Ани не съществуваше.

— Феите идваха ли на гости? — поинтересува се Немирка.

Момиченцето отвори уста, като че ли щеше да заговори. Ани затаи дъх. Ливия смръщи вежди. Затвори уста, сетне отново я отвори, но после изведнъж сякаш цялата се сви — раменцата й увиснаха и главичката й клюмна. Изглеждаше толкова нещастна, че Ани съжали, че толкова я е пришпорила.

— *Освободена тайна!* — изкрещя Немирка.

Ливия вдигна глава и сивите й очи блеснаха оживено.

— Това е една лоша тайна. Не забравяй, че не бива да се сърдиш.

Ливия кимна сериозно.

— Моята тайна е… — Немирка снижи глас почти до шепот. — Веднъж ми казаха да си прибера играчките но аз не желаех и вместо това реших да се поразходя навън, въпреки че Ани ми беше казала да не излизам от вкъщи. Но аз не я послушах, тя не знаеше къде съм и страшно се изплаши. — Немирка замълча, за да си поеме дъх. — Казах ти, че тайната е лоша. Все още ли ме харесваш?

Ливия енергично кимна.

Немирка се облегна на гърдите на Ани.

— Това не е честно. Аз ти споделих две тайни, а ти не си ми казала нито една.

Ани усещаше, че Ливия копнее да й отвърне — малкото й телце мъчително се напрягаше, деликатното й личице се изкриви в мъчителна гримаса.

— Няма значение! — възкликна Немирка. — Аз знам нова песен. Споменах ли ти, че съм забележителна певица? Сега ще ти попея. Недей да ми припяваш, аз съм соло певица, но можеш да танцуваш.

Немирка запя с цяло гърло ентусиазирана версия на „Момичетата искат да се забавляват“. По време на първия куплет Ани скочи на крака и се впусна в танц, като караше куклата да подскача в такт с мелодията. Ливия много скоро се присъедини към тях. Когато

Немирка подхвана последния куплет, Ливия и Ани се въртяха заедно и Ани нито веднъж не се бе закашляла.

През деня Ани не видя Тео, но на следващия следобед, докато двете с Джейси разчистваха остъклената веранда, той напомни за себе си.

— Получих есемес от Тео. — Джейси погледна към телефона си. — Иска да се почистят всички камини. Явно е забравил, че аз не мога да го направя.

— Нищо не е забравил — тросна се Ани. От него само това можеше да се очаква — да й измисли ново изтезание.

Джейси погледна към Ани над лилавия хипопотам, привързан към горната част на патерицата й.

— Това е моя работа. Ти не бива да правиш подобни неща.

— Ако не го направя, ще лиша Тео от удоволствието да издевателства над мен.

Джейси се облегна на шкафа с книгите и един том в кожена подвързия се килна настрани.

— Не проумявам защо вие двамата не се разбирате. Искам да кажа… помня какво се случи, но това беше много отдавна. Тогава той беше просто хлапе. Оттогава никога съм чувала да се е забъркал в неприятности.

Защото Елиот сигурно се е постарал да прикрие всичко, помисли си Ани.

— Характерът на хората не се променя с възрастта.

— Няма нищо лошо в характера му — убедено заяви Джейси, най-голямата наивница на земята. — Ако беше лош, щеше да ме уволни.

Ани прехапа език, за да не тръсне нещо язвително. Не искаше да заразява с цинизма си единствената истинска приятелка, която имаше на острова. А може би нейният характер бъкаше от недостатъци. След всичко, което Джейси бе преживяла по време на брака си, вярата й в мъжете наистина бе достойна за възхищение.

Когато същата вечер Ани се прибра във вилата, цялата оплескана със сажди, първото, което видя, беше Лео, яхнал облегалката на дивана като каубой, препускащ с коня си. Добринка се бе пльоснала в

креслото, а в скута й се търкаляше празната винена бутилка, която Ани и Тео бяха пресушили преди две вечери. Празноглавка се бе излегнала на пода пред албума с актовите фотографии, а Питър се прокрадваше отзад, за да надзърне под полата й.

От кухнята се появи Тео с кухненска кърпа в ръка. Ани отмести поглед от куклите и го впи свирепо в него. Той сви рамене.

— Те умираха от скука.

— *Ти* си умирал от скука. Не си искал да пишеш и си решил да си запълниш времето. Не ти ли казах да не пипаш куклите ми?

— Така ли си казала? Не си спомням.

— Бих могла да поспоря с теб, но трябва да се изкъпя. Поради някаква причина цялата съм в пепел и сажди.

Той се усмихна. Искрена усмивка, която не се вписваше в мрачното изражение на лицето му. Ани се отправи с решителна крачка към спалнята.

— Когато изляза, по-добре да си изчезнал.

— Сигурна ли си, че искаш да си тръгна? — подхвърли той зад гърба й. — Днес в града купих два омара.

По дяволите! Ани умираше от глад, но това не означаваше, че ще се продаде за паница омар. Е, поне не и за обикновена храна. Но омар…? Тя затръшна вратата на спалнята, което я накара да се почувства като пълна глупачка.

Не разбирам защо се чувстваш така — нацупи се Празноглавка. *— Аз постоянно затръшвам врати.*

Ани смъкна мръсните дънки. *Точно това имам предвид.*

Тя се изкъпа, изми саждите от косата си и се преоблече в чисти дънки и един от черните пуловери на Марая с поло яка. Опита се да прибере мократа си коса на опашка, макар да знаеше, че много скоро къдриците ще щръкнат на всички страни като пощурели пружини на продънен матрак. Изгледа скромния си комплект гримове, но категорично отказа да си сложи дори гланц за устни.

В кухнята ухаеше като в четиризвезден ресторант, а Тео бе заврял глава в шкафа над умивалника.

— Къде изчезнаха бутилките с вино, които бяха тук?

Ани нави до лакти ръкавите на пуловера.

— Прибрани са в кашон и чакат да ги отнеса в пощата. — Стойността на цялата колекция беше около четиристотин долара. Не

можеше да се нарече наследство, но все пак сумата щеше да й дойде добре. — Ще ги продам. Излиза, че съм прекалено бедна, за да пия вино за няколкостотин долара. Или да черпя с него неканени гости.

— Купувам една бутилка от теб. Или по-добре, заменям я за храната, която ми отмъкна.

— Нищо не съм отмъкнала. Казах ти, че ще ти върна всичко, когато дойде следващата лодка с провизиите. Като изключа това, което си изял — побърза да се поправи Ани.

— Не искам да ми връщаш продуктите. Предпочитам твоето вино.

По-добре му плати с тялото си — намеси се Немирка.

По дяволите, Немирке! Млъкни!

Ани погледна към тенджерите върху печката.

— Дори най-евтината бутилка струва повече от цялата храна, която взех назаем от теб.

— Забравяш тазвечерните омари.

— На Перегрин хамбургерът е по-скъп от омара. Но беше добър опит.

— Чудесно. Ще купя една бутилка от теб.

— Супер. Чакай да донеса ценоразписа.

Той промърмори нещо под нос, когато тя се отправи към спалнята.

— Колко си съгласен да платиш? — подвикна Ани.

— Изненадай ме — отвърна той от кухнята. — И няма да получиш нито капка. Ще изпия сам цялата бутилка.

Ани измъкна кашона от дъното на дрешника.

— В такъв случай ще ти начисля коркова такса[1]. Ще ти излезе по-евтино да я поделиш с мен.

В отговор се чу нещо, което мязаше на кашлица или на дрезгав смях.

За гарнитура към омарите Тео бе приготвил пухкаво и нежно картофено пюре от фино смачкани картофи, овкусени с чесън — неоспоримо доказателство, че той предварително бе планирал тази вечеря, тъй като сутринта във вилата нямаше картофи. Какви бяха мотивите му да се мотае наоколо? Определено не и от любов към ближния.

Ани подреди масата, наметна на раменете си тениска, за да се предпази от течението, духащо откъм прозореца, и му помогна да пренесат чиниите от кухнята.

— Ти наистина ли почисти всички онези камини? — попита той, когато се захванаха с вечерята.

— Да.

Ъгълчето на устата му трепна някак особено, докато пълнеше чашата й и вдигаше своята за наздравица.

— За добрите жени навсякъде по света.

Тя нямаше намерение да спори с него — не и когато пред нея се мъдреше нежнорозов омар, сгушен сред запечено с масло пюре, поръсено със сирене, затова се престори, че е сама в стаята.

Двамата се хранеха в пълно мълчание. Чак след като преглътна последната хапка — божественото на вкус крайче на опашката — и попи маслото от брадичката си със салфетка, Ани наруши тишината.

— Сключил си сделка с дявола, нали? Продал си душата си в замяна на кулинарни умения?

Той остави празната щипка в купата с парчетата от черупката.

— Заедно със способността да виждам през женските дрехи.

Дяволитите искрици, танцуващи във великолепните му сини очи на заклет циник, я смутиха и тя смачка салфетката.

— Много жалко. Тук няма какво толкова да се види.

Тео прокара палец по ръба на чашата, без да откъсва поглед от лицето й.

— Не бих казал това.

Желанието я прониза като електрически ток. Кожата й пламна и за миг Ани отново се почувства на петнайсет. Всичко беше заради виното. Отмести рязко чинията си от ръба на масата.

— Правилно. Най-красивата жена на острова живее под твоя покрив. Забравих за Джейси.

Тео тутакси доби сконфузен вид — колосална преструвка от негова страна. Тя пристегна опашката си.

— Не смей да упражняваш сексуалния си чар върху нея, Тео. Тя е изгубила съпруга си, има нямо дете и, благодарение на теб, живее в постоянен страх да не изгуби работата си.

— Никога не съм имал намерение да я уволнявам. И ти го знаеш.

Тя не го знаеше и ни най-малко не му вярваше. Но внезапно я осени прозрение.

— Ти няма да я уволниш, за да ме накараш да ти играя по свирката. Нали?

— Не мога да повярвам, че наистина си изчистила камините. — Той лениво повдигна вежда и Ани осъзна, че се е оставила като пълна глупачка да я водят за носа. — Ако тя остане в града, вместо да живее в къщата, би могла да идва два пъти седмично — продължи той. — Все още мога да променя условията на договора ни, знаеш го.

— И къде ще живее в града? В стая под наем? Това е по-лошо, отколкото да живее в Харп Хаус.

— Можем да смятаме този проблем за решен, стига да мога да работя тук. — Тео пресуши чашата си. — А дъщерята на Джейси ще проговори, когато бъде готова.

— Каза експертното си мнение великият детски психолог.

— Кой по-добре от мен може да разбере едно трудно и объркано дете?

Ани невинно разшири очи в престорено изумление.

— Но Ливия не е психопат.

Мислиш, че щом съм злодей, нямам чувства?

Явно наистина бе прекалила с виното, защото гласът в главата й принадлежеше на Лео.

— През онова лято имах някои проблеми. Затова се държах зле.

Равнодушният му тон я вбеси и тя скочи на крака.

— Ти се опита да ме *убиеш*. Ако онази нощ Джейси не беше дошла на брега, аз щях да се удавя.

— Мислиш ли, че не го знам? — неочаквано избухна той.

Ани ненавиждаше противоречивите чувства, които изпитваше към него. Би трябвало да се чувства застрашена, когато двамата бяха насаме, а вместо това единствената заплаха бяха объркването и собственото й смущение. Нима нищо не се бе променило, откакто беше на петнайсет? Тогава също не бе искала да вярва, че е в опасност. Не и докато едва не се удави.

— Разкажи ми за Рийган — смени тя темата.

Той смачка салфетката си на топка и се изправи.

— Няма смисъл да говорим за това.

Ако на негово място беше някой друг, Ани щеше да замълчи от съчувствие. Но трябваше да разбере.

— Рийган беше добър моряк — не се отказваше тя. — Защо ще излезе с яхтата, когато е знаела, че идва буря? Защо го е направила?

Тео прекоси стаята и грабна якето си.

— Аз не говоря за Рийган. *Никога*.

Миг по-късно вратата се хлопна зад гърба му.

Ани довърши виното, преди да си легне, и на сутринта се събуди с изгаряща жажда и още по-изгаряща болка в главата. Днес не искаше да се влачи в Харп Хаус. Нима Тео не бе казал, че няма да уволни Джейси? Но тя не му вярваше. А дори и да беше искрен, Джейси все още се нуждаеше от помощта й. Ани не можеше да я изостави.

Докато излизаше от вилата, младата жена се закле, че повече няма да позволи на Тео да я разиграва като кукла на конци и да я кара да върши разни работи като чистене на камини. На остров Перегрин имаше място само за един кукловод и това беше тя.

Нещо изсвистя покрай главата й. Ани ахна изплашено и се просна ничком на земята.

Остана да лежи там, дишайки тежко, притиснала буза към грубата замръзнала земя, докато светът се въртеше около нея. Стисна силно очи. Усети бесните удари на сърцето си.

Някой току-що се бе опитал да я застреля. Някой, който може би в този миг пристъпваше към нея, насочил дулото на пушката си към главата й.

---

[1] Цена, която се взема в ресторант за отваряне на внесена от клиента бутилка. — Б.пр. ↑

10

Ани предпазливо размърда ръце и крака, за да провери дали не е ранена. Заслуша се напрегнато, но не чу нищо, освен накъсаното си дишане и плясъка на разбиващите се вълни. Наблизо се разнесе крясък на чайка. Ани бавно и внимателно вдигна глава.

Куршумът бе долетял от запад. Не забеляза нищо необичайно сред високите смърчове и гъстите храсталаци, растящи между мястото, където тя лежеше, и пътя. Младата жена се повдигна на лакти и раницата на гърба й се килна на една страна. Огледа вилата, после океана и накрая Харп Хаус, издигащ се на върха на скалата. Както винаги, пейзажът изглеждаше пуст и скован от студ.

Ани бавно застана на колене. Единствената й защита беше раницата и тя се чувстваше прекалено уязвима. Нямаше никакъв опит с огнестрелните оръжия. Защо тогава реши, че е чула свистенето на куршум?

Защото знаеше.

Дали е бил случаен изстрел на някой некадърен ловец? На остров Перегрин нямаше животни, но всички имаха пушки в домовете си. Според Барбара доста местни жители се бяха изпозастреляли сами или един друг. Обикновено били нещастни случаи, бе казала Барбара, но невинаги.

Ани чу нещо зад гърба си — непривичен шум — тропота на конски копита. Нов прилив на адреналин я накара отново да се просне на земята.

Тео идваше, за да довърши започнатото.

Веднага щом мисълта се оформи в главата й, Ани се изправи на крака. Проклета да е, ако се остави да я застреля, докато лежи като последна страхливка на земята. Ако искаше да я убие, трябваше да я гледа в очите, докато дърпа спусъка. Когато се завъртя на пети и видя мощното животно да се носи в галоп към нея откъм брега, сърцето й едва не се пръсна от усещането за вероломното предателство, ведно с отчаяното желание да повярва, че това не се случва.

Тео дръпна юздите и скочи от Танцьора. В ръката му нямаше пушка. Нито някакво друго оръжие. Може би го беше хвърлил. Или…

Страните му бяха зачервени от студа, но якето му бе разкопчано и се разтвори, когато той се спусна към нея.

— Какво се е случило? Видях те да падаш. Добре ли си?

Зъбите й тракаха и тя цялата трепереше.

— Ти ли се опита току-що да ме *застреляш*?

— *Не!* Какво, по дяволите? Да не би да ми казваш, че някой се е опитал да те застреля?

— Да, някой се опита да ме застреля! — изкрещя тя.

— Сигурна ли си?

Ани скръцна със зъби.

— Досега никога не бяха стреляли по мен, но, да, сигурна съм. Ти как не си чул изстрела?

— Бях прекалено близо до брега, за да чуя каквото и да било. Разкажи ми какво точно се случи.

Тя усещаше как възглавничките на дланите й парят през ръкавиците. Сви пръсти в юмруци.

— Бях поела към Харп Хаус, когато един куршум изсвистя покрай главата ми.

— Откъде дойде?

Младата жена се опита да си припомни.

— Мисля, че от там. — Посочи с трепереща ръка към пътя — противоположната посока на тази, от която се бе появил Тео.

Той плъзна внимателно поглед по нея, сякаш се опитваше да прецени доколко е пострадала, сетне огледа набързо околността.

— Стой така, че да мога да те виждам. Заедно ще отидем до къщата. — Метна се на седлото и след миг вече яздеше през дърветата.

Ани се чувстваше твърде беззащитна, за да остане там, където беше, но щеше да бъде още по-уязвима, ако тръгне да се връща към вилата през откритото пространство покрай блатото. Тя изчака краката й да спрат да треперят, сетне хукна към дърветата в началото на разклона, откъдето се отделяше пътят, водещ към Харп Хаус.

Не след дълго Тео я настигна. Тя очакваше той да я скастри, задето не го е чакала на поляната, ала той не каза нищо. Скочи от седлото и тръгна до нея, водейки Танцьора за юздата.

— Видя ли нещо? — попита тя.

— Нищо. Който и да го е направил, е изчезнал доста преди да се появя.

Когато се изкачиха до горе, Тео й каза, че трябва да се поразходи още малко, за да се успокои разгорещеният кон.

— Ще се видим в къщата — рече той. — Трябва да поговорим.

Не й се искаше да влиза вътре, където щеше да се наложи да говори с Джейси. Вместо това тя се шмугна в конюшнята, докато Тео развеждаше Танцьора из двора. Както някога, вътре миришеше на животни и прахоляк, но тъй като сега тук живееше само един кон, миризмата беше по-слаба, отколкото в миналото. Бледа светлина се процеждаше през прозореца над паянтовата дървена пейка, където двамата с Тео бяха разговаряли през онзи следобед, преди тя да отиде да се срещне с него в пещерата.

Ани свали раницата на пода и позвъни в полицейския участък на сушата. Беше въвела номера в паметта на телефона след нахлуването в дома й. Дежурният полицай, който отговори на обаждането й, я изслуша търпеливо, но не прояви особен интерес.

— Били са деца. Там при вас на Перегрин е като Дивият запад, но предполагам, че вие вече сте го разбрали.

— По това време децата са на училище — отвърна тя, сдържайки раздразнението си.

— Не и днес. Учителите от всички острови са се събрали на ежегодната си зимна конференция на Монхеган. Днес децата нямат занятия.

Донякъде беше успокояващо да мисли, че по нея е стреляло някое хлапе, добрало се до пушката на баща си, вместо възрастен с по-зловещи намерения. Полицаят обеща да проведе разследване, когато следващия път дойде на острова.

— Ако се случи още нещо, непременно ни уведомете — додаде той любезно.

— Например, когато наистина ме застрелят?

Полицаят се засмя добродушно.

— Не мисля, че трябва да се тревожите за това, госпожо. Островитяните са груб народ, но обикновено не се избиват един друг.

— Тъпанар — промърмори тя и затвори.

В този миг в конюшнята влезе Тео, повел Танцьора.

— Сега пък какво съм направил? — попита Тео.

— Не ти. Обадих се в полицейския участък на сушата.

— Мога да си представя как е протекъл разговорът. — Той отведе Танцьора в единствената клетка, постлана със сено. Въпреки че в конюшнята нямаше отопление, той метна якето си върху куката на стената и започна да разседлава коня. — Ти наистина ли си сигурна, че някой се е опитал да те застреля?

Ани стана от пейката.

— Не ми ли вярваш?

— Защо да не ти вярвам?

Защото аз никога не вярвам на това, което ми казваш. Тя се приближи до клетката на Танцьора.

— Предполагам, че не си открил отпечатъци? Или гилза от куршум?

Тео свали одеялото от коня.

— О, да. Това беше първото, което забелязах в разкаляната земя. Гилза от куршум.

— Няма нужда да си толкова саркастичен. — Тъй като тя самата почти винаги му говореше със саркастичен и хаплив тон, очакваше той да й се озъби, но Тео само изръмжа, че гледа прекалено много полицейски сериали.

Докато той сваляше юздата и останалите такъми на коня, Ани погледна към съседната клетка, където някога двете с Рийган бяха намерили кутретата. Сега вътре, освен витаещите лоши спомени, имаше само гребло, метла и няколко кофи. Тя извърна поглед.

Ани постепенно се успокои и просто наблюдаваше как Тео прокарва внимателно четката по хълбоците на животното, грижливо почиствайки всяко петно, всяка бучка засъхнала кал. Дългите му, фини пръсти нежно докосваха козината на Танцьора, от време на време спираше, за да го почеше зад ушите, докато му говореше тихо. Очевидната му загриженост за коня я накара да изтърси нещо, за което тутакси съжали:

— Всъщност не мислех, че наистина си бил ти.

— Разбира се, че си мислела. — Той остави четката и коленичи, за да провери копитата на Танцьора. След като се увери, че в копитата не са се забили камъчета, той излезе от клетката и насочи острия си като лазерен лъч взор към Ани. — Дотук с глупостите — процеди той рязко. — Веднага ще ми разкажеш какво става.

Тя свали шапката си и я повъртя в ръце.

— Откъде мога да знам?

— Знаеш повече, отколкото казваш. Нямаш ми доверие? Добре. Но ще ти се наложи да го превъзмогнеш, защото в момента аз съм единственият човек, на когото можеш да *вярваш*.

— Това няма смисъл.

— Ти решаваш.

Беше време да му напомни нещо.

— Когато дойдох на острова… Първия път, когато те видях, ти носеше пистолет.

— Старинен пистолет за дуел.

— От колекцията с оръжия на баща ти.

— Правилно. В къщата има цял шкаф с оръжия. Ловджийски пушки, винтовки, пистолети. — Той замълча и присви очи. — И аз знам да стрелям с всяко едно от тези оръжия.

Ани пъхна шапката в джоба си.

— Е, сега вече се чувствам по-добре.

Но колкото и да беше странно, наистина беше така. Ако той наистина искаше да я убие поради някаква извратена причина, известна само нему, досега щеше да го е направил. Колкото до наследството… Той беше Харп и тя не бе забелязала някакви признаци да се нуждае от пари.

Тогава защо живее на острова? — попита Добринка. — *Освен ако няма къде другаде да отиде.*

Също като теб — изтъкна Празноглавка.

Ани заглуши гласовете на куклите. Може и да не й се нравеше — определено не й се нравеше — но в момента Тео наистина беше единственият човек, с когото можеше да говори.

Също както когато беше на петнайсет — уточни Добринка.

Тео обви пръсти около вратичката на клетката.

— Това вече излезе от контрол. Кажи ми какво криеш.

— Може да е било някое хлапе. Учителите на острова са на конференция и днес учениците нямат занятия.

— Хлапе? Смяташ, че и във вилата е нахлуло някое хлапе?

— Може би. — Не, изобщо не смяташе така.

— Ако е било дело на някое хлапе, щеше да има много повече поражения във вилата.

— Това не го знаем. — Тя се измуши покрай него. — Трябва да вървя. Джейси ме очакваше още преди час.

Но не успя да направи и крачка, когато Тео й прегради пътя, като непробиваема стена от твърда плът и здрави мускули.

— Имаш две възможности — рече той. — Или да си тръгнеш от острова…

И да му остави вилата? За нищо на света.

— … или — продължи Тео — можеш да си откровена с мен и да ми позволиш да ти помогна.

Предложението изглеждаше толкова искрено, толкова съблазнително. Но вместо да зарови лице в пуловера му, както й се искаше, тя призова на помощ Празноглавка, която понякога беше изключително заядлива и несговорчива.

— А теб какво те е грижа? Ти дори не ме харесваш.

— Много те харесвам.

Заяви го със сериозно и открито изражение, но тя не се хвана на въдицата.

— Празни приказки.

Една от тъмните му вежди се изви недоумяващо.

— Ти не ми вярваш?

— Не.

— Добре тогава. — Той пъхна ръце в джобовете на дънките. — Ти си една чудачка, но… — Гласът му се смекчи и стана дрезгав. — Ти си жена, а точно това ми е нужно. Мина доста време.

Той играеше игрички. Тя го виждаше в очите му, ала това не потуши жарта, разгоряла се в нея. Усещането бе нежелано и смущаващо, но разбираемо. Той беше тъмнокоса, синеока еротична фантазия, мрачен загадъчен герой, сякаш оживял от страниците на любимите й романи, а тя беше висока, слаба, трийсет и три годишна жена, с чудато лице и непокорни къдрици, изпитваща фатално привличане към мъже, които не бяха толкова благородни, колкото изглеждаха. Ани се опита да се пребори с черната магия с разпятието на сарказма.

— Защо не го каза по-рано? Тутакси щях да си сваля дрехите.

Опиняващата му магия продължаваше да струи, да я обгръща. Гласът му бе нежен като мастилено тъмна коприна и мек като разкошно черно кадифе.

— Тук е прекалено студено. Имаме нужда от топло легло.

— Всъщност не. — *Замълчи! Просто замълчи, по дяволите!* — Аз съм достатъчно гореща. Поне така са ми казвали. — Тя отметна коса, грабна раницата и профуча покрай него.

Този път той не я спря.

С нещо средно между усмивка и гримаса Тео наблюдаваше как вратата на конюшнята се хлопна с трясък. Не биваше да я дразни, въпреки че тя се включи в играта. Но онези огромни очи не спираха да го мамят, предизвикваха го да се впусне в безразсъдни игри. Да се позабавлява, да я дразни с мръснишки закачки. Пък и ухаеше особено, не на безумно скъпите парфюми, с които бе свикнал, а на обикновен сапун и евтин плодов шампоан.

Танцьора го мушна с муцуна по рамото.

— Знам, приятел. Тя ми натри носа. И аз съм си виновен.

Конят го побутна по брадичката в знак на съгласие.

Тео прибра конските такъми и наля прясна вода в кофата на Танцьора. Миналата нощ се опита да надникне в информацията на лаптопа, който Ани бе оставила в къщата, но не можа да пробие паролата. Засега тайните й оставаха скрити, но той не можеше да позволи това да продължава по-дълго.

Трябваше да престане да я предизвиква. Освен това опитите му да я дразни, изглежда, обърквaха и смущаваха самия него много повече, отколкото притесняваха нея. Последното, от което се нуждаеше сега, бяха голи жени да изпълват въображението му, а най-малко голата Ани Хюит.

Появата й на Перегрин беше като завърнал се стар кошмар, тогава защо той с такова нетърпение очакваше всяка среща с нея? Може би защото с нея изпитваше някакво странно чувство на сигурност. Тя не притежаваше нито капка от изисканата красота, която винаги го бе привличала. За разлика от Кенли, лицето на Ани беше одухотворено и забавно, привличаше като увеселителен парк. При това Ани притежаваше остър като бръснач ум и макар да не натрапваше проблемите си, не се правеше и на несломима.

Това бяха положителните й качества. Колкото до недостатъците й…

Ани гледаше на живота като на куклено шоу. Тя не познаваше безсънните опустошителни нощи, нито отчаянието, толкова гъсто, че се прилепва о всичко, до което се докосваш. Ани може и да не го признаваше, но тя все още вярваше в приказките с щастлив край. Навярно тъкмо тази детинска вяра в илюзиите го привличаше към нея.

Тео грабна якето си. Трябваше да мисли за следващата глава в книгата, която пишеше, вместо за голото тяло на Ани, скрито под дебели пуловери и пухенки. По дяволите, тя се навличаше с толкова много дрехи. Ако беше лято, щеше да я види по бански костюм и писателското му въображение щеше да бъде достатъчно задоволено, за да го насочи в по-продуктивно русло. Вместо това в главата му постоянно изникваха картини на онова кльощаво момичешко тяло, което смътно си спомняше, и любопитството как изглеждаше сега, не преставаше да го гризе.

Похотливо копеле.

На излизане Тео потупа за последно Танцьора по лъскавия гръб.

— Нямаш представа какъв си късметлия, приятел. Животът без топки е много по-лесен.

Ани прекара следващите няколко часа, търсейки в интернет най-старите книги по история на изкуството, които бе намерила в шкафа, но никоя от тях не се оказа рядко издание. Нито томчето на Дейвид Хокни, нито колекцията на Нивън Гар, нито книгата на Джулиан Шнабел. Когато се разочарова окончателно, тя помогна на Джейси да изчисти.

През целия ден Джейси беше по-тиха от обикновено. Изглеждаше уморена и когато влязоха в кабинета на Елиот, Ани й заповяда да седне. Джейси се отпусна тежко върху кожения диван и подпря патериците на облегалката.

— Тео ми изпрати есемес. Пише, че трябва да се уверя, че довечера ще се прибереш във вилата с рейндж роувъра.

Ани не бе разказала на Джейси за изстрела и не възнамеряваше да го прави. Целта й бе да облекчи живота на Джейси, а не да я товари с грижите си.

Джейси затъкна кичур руса коса зад ухото си.

— Освен това пише да не му приготвям вечеря. Това е за трети път тази седмица.

Ани премести прахосмукачката до предните прозорци.

— Аз не съм го канила, Джейси — рече предпазливо. — Но Тео винаги прави това, което иска.

— Той те харесва. Не го разбирам. Ти говориш ужасни неща за него.

— Той не ме харесва. Просто обича да ме тормози — опита се да обясни Ани. — Има голяма разлика.

— Не мисля така. — Джейси се надигна с усилие и се запипка непохватно с патериците. — По-добре да видя какво прави Ливия.

Ани я проследи със смутен поглед. Неволно наранявaше единствения човек на този свят, когото не искаше да разстройва. Животът на този почти безлюден остров от ден на ден ставаше все по-сложен.

Същата вечер, тъкмо когато се канеше да вземе пухенката, Ани видя Ливия да тътри табуретката по кухненския под. После се покатери на нея и пъхна навит на руло лист, откъснат от блокче за рисуване, в раницата на Ани. Младата жена възнамеряваше да разгледа рисунката веднага щом се прибере у дома, но щом отвори вратата на вилата, видя изтегнатия на дивана Лео. Около лакътя му бе стегната сламка за коктейл, като маркуч, с който някой наркоман си стяга вената. Добринка се бе разположила на другия край, а от ръката й висеше тънка хартиена тръбичка, свита като цигара. Краката й бяха кръстосани по мъжки, с глезен, опрян на коляното.

Ани кипна и смъкна рязко шапката от главата си.

— Ще оставиш ли куклите ми на *мира*?

Тео се появи с ленива походка от кухнята, затъкнал в дънките си кухненска кърпа с цвета на лавандула.

— Досега не бях подозирал, че ми е толкова трудно да сдържам прищевките си.

Като го видя, Ани изтръпна от удоволствие, но побърза да го сподави, бясна на себе си. А и коя жена, в чиито вени тупти кръв, няма да се разтопи при вида на такъв мъж, с лилава кухненска кърпа и

всичко останало? За да го накаже за възмутителната му привлекателност, тя го изгледа високомерно и сви презрително устни.

— Добринка никога не е пушила. Тя е страстен борец срещу вредните навици.

— Достойно за възхищение.

— А ти трябваше да си изчезнал от тук, преди да се прибера у дома.

— Така ли? — Той доби разсеяния вид на кинозвезда от черно-белите филми, неустоим красавец, изтощен от купони, страдащ от временни пропуски в паметта.

От кухнята се изниза Ханибал и се отърка угоднически около обувката му.

Ани се вторачи сащисано в котарака.

— Какво прави тук домашният ти любимец?

— Нуждая се от него, докато работя.

— За да ти помага в черната магия?

— Между писателите и котките съществува специална връзка. На теб навярно ще ти е непонятна. — Той я погледна от патрицианската си висота, смръщил леко изваяния си нос. Изражението му бе толкова преднамерено снизходителното, че не й бе трудно да се досети, че се опитваше да я вбеси. Вместо да се поддава на провокацията му, Ани събра куклите си, станали невинни жертви на новооткрити пороци, и ги отнесе в ателието.

Кашоните вече не бяха струпани върху леглото, а бяха подредени под фреската с таксито, която, както изясни проучването й, не струваше нищо, подобно на повечето боклуци във вилата. Ани бе започнала да преглежда съдържанието на кашоните, като старателно описваше в тетрадка всяка вещ вътре, но не откри нищо интересно, освен книгата за гости и стария й албум с изрезки, наречен „Книга на мечтите“, който си бе направила още като десетгодишна. Страниците бяха запълнени с нейни рисунки, театрални програми от представления, снимки на любимите й актриси и собственоръчно написани рецензии за въображаемите спектакли с нейно участие, предизвикали фурор на „Бродуей“. Беше потискащо да види колко различен се бе оказал реалният живот от момичешките й фантазии и тя с болка бе върнала албума в кашона.

От кухнята се разнесе апетитен аромат. След като прокара набързо гребена през косата си и си сложи малко гланц за устни, защото беше жалка наивница, тя се върна във всекидневната, където завари Тео излегнат на дивана, заел мястото на Лео. Още от прага видя, че той държеше една от рисунките ѝ.

— Бях забравил колко добра художничка си — отбеляза той.

Ани се почувства неудобно, като го видя да разглежда нещо, което бе нарисувала за свое удоволствие.

— Не съм добра художничка. Рисувам за развлечение.

— Много се подценяваш. — Той отново сведе поглед към рисунката. — Харесва ми това хлапе. Има характер.

Беше скица на сериозен малчуган с вид на зубрач, с права тъмна коса, с непокорен кичур коса, щръкнал като фонтан от темето му. Изпод краищата на джинсите стърчаха кльощави глезени, сякаш хлапето бе пораснало твърде бързо, както често ставаше с децата на неговата възраст, и дънките му бяха окъсели. Върху обсипания му с лунички нос бяха кацнали очила с квадратни рамки. Ризата му бе закопчана накриво, а върху ръката му се мъдреше часовник, прекалено голям за китката му. Определено не беше шедьовър на живописта, но можеше да послужи за модел на бъдеща кукла.

Тео наклони рисунката, разглеждайки я от друг ъгъл.

— На колко години е според теб?

— Нямам представа.

— Може би на дванайсет. В разгара на пубертета.

— Щом казваш.

Тео остави рисунката и тя забеляза, че си е налял чаша вино. Ани понечи да изрази възмущението си, но той посочи към отворената бутилка, оставена върху скрина в стил „Луи XIV“.

— Донесох я от вкъщи. А на теб не ти се полага, докато не отговориш на няколко въпроса.

Нещо, за което Ани определено нямаше желание.

— Какво ще вечеряме?

— *Аз* ще вечерям руло „Стефани“. И не е обикновено месно руло. Плънката е от малко панчета[1], два вида специални сирена и е запечена в сос със специална съставка, може би достойна за „Гинес“. Интересува ли те?

Само при мисълта за описаната вкуснотия устата й се напълни със слюнка.

— Може би.

— Добре. Но първо трябва да поговорим. Това означава, че времето ти изтича и ти си притисната до стената. Решавай още сега дали да ми вярваш, или не.

Как да му се довери? Той не би могъл да е стрелял в нея, куршумът бе долетял от противоположната посока. Но това не означаваше, че може да му има доверие, не и при неговото минало. За да спечели време, Ани се настани в креслото, мязащо на самолетна седалка, и подви крака под себе си.

— Колко жалко, че критиците разпердушиниха книгата ти. Мога да си представя как са се отразили онези унищожителни рецензии върху самочувствието ти.

Той лениво отпи глътка вино, като плейбой, излежаващ се на прочутия испански плаж в Коста дел Сол.

— Направо го сринаха. Сигурна ли си, че не си чела книгата?

Подходящ момент да му го върне за по-раншното му високомерие.

— Предпочитам по-стойностна литература.

— Да, видях някои заглавия от тази по-стойностна литература в спалнята ти. Стряскаща гледка за жалки драскачи като мен.

Ани се намръщи.

— Какво си правил в спалнята ми?

— Претърсвах я. С доста по-голям успех, отколкото когато се опитвах да проникна в компютъра ти. Тези дни ще трябва да ми кажеш паролата си. Така ще е честно.

— Няма да стане.

— Тогава ще продължа да душа наоколо, докато решиш да си откровена с мен. — Посочи към нея с чашата с вино. — Между другото, имаш нужда от нови гащички.

Имайки предвид шпионската си акция в кулата, не й се удаде веднага да изобрази праведно възмущение.

— Гащичките ми са съвсем наред.

— И това го казва жена, която отдавна не е била с мъж.

— Била съм!

— Не ти вярвам.

Ани бе обхваната от противоречивото желание да продължава играта и в същото време да бъде честна.

— За твое сведение, съм правила разюздан секс с дълга върволица с бивши гаджета, до един неудачници. — Не беше чак толкова дълга, но след като той избухна в смях, нямаше смисъл да уточнява.

Когато най-после се успокои, Тео тъжно поклати глава.

— Виждам, че продължаваш да се подценяваш. Между другото, каква е причината и кога ще го преодолееш?

Мисълта, че Тео има по-добро мнение за нея, отколкото самата тя имаше за себе си, я изненада и смути.

Довери му се — настоя Немирка.

Не бъди глупачка — скастри я Добринка.

Забрави за него! — възкликна Питър. — *Аз ще те спася!*

Пич — презрително се намеси Лео, — *не бъди такъв наивник. Тя сама може да се погрижи за себе си.*

Споменът за мъжете в живота й, които никога не я бяха подкрепяли, може би наклони везните в полза на Тео. Макар да си каза, че психопатите притежават специална дарба да печелят доверието на жертвите си, Ани спусна краката си на пода и му призна истината.

— Преди да умре, Марая ми каза, че е оставила нещо ценно за мен във вилата. Наследство. Когато го намеря, ще имам пари.

Тео я слушаше внимателно. Свали краката си на пода и се изправи.

— Какво е това наследство?

— Не знам. Тя едва дишаше. Малко след това изпадна в кома и не доживя до сутринта.

— И ти не си открила какво е това наследство?

— Проучих внимателно всички произведения на изкуството, но тя от години е продавала колекцията си и изглежда, почти не е останало нищо ценно. За няколко прекрасни часа реших, че може да е виното.

— Тук са отсядали писатели. Музиканти.

Ани кимна.

— Само ако беше казала нещо конкретно.

— Марая винаги е била много сурова към теб. Никога не съм разбирал отношението й.

— Това беше нейният начин да покаже обичта си — рече Ани без сянка на горчивина. — Аз бях за нея прекалено обикновена, прекалено тиха.

— Добрите стари дни — отбеляза Тео сухо.

— Мисля, че тя се страхуваше за мен, защото бях твърде различна от нея. Като скучното бежово до аленото. — Ханибал скочи в скута й и тя го помилва по главата. — Марая се тревожеше, че няма да мога да се справя с трудностите на живота. Мислеше, че с критичното си отношение ще ме направи по-силна, по-издръжлива.

— Доста извратено — промърмори той, — но се е получило. — Преди Ани да успее да попита какво има предвид, Тео продължи: — Погледна ли таванското помещение?

— Какво таванско помещение?

— Онова място под покрива.

— Това не е таванско помещение. Това е просто… — Но разбира се, че беше таванско помещение. — Няма начин да вляза там.

— Естествено, че има. Може да се мине през капандурата в дрешника в ателието.

Ани безброй пъти бе виждала капандурата. Просто никога не се бе замисляла накъде води. Скочи от креслото и Ханибал тупна на пода.

— Отивам веднага да проверя.

— По-кротко. Една грешна стъпка и ще паднеш през тавана. Аз ще проверя утре.

Не и преди първо тя да е погледнала. Ани се свлече отново в креслото.

— Е, сега може ли да получа моята чаша с вино? И моя дял от рулото?

Тео стана да вземе бутилката.

— Кой друг знае за това?

— Не съм казвала на никого. Досега. И се надявам, че няма да съжалявам за откровеността си.

Тео подмина без внимание обидния намек.

— Някой е нахлул във вилата, а след това са стреляли по теб. Да предположим, че този, който стои зад всичко това, преследва наследството на Марая.

— Истински детектив, нищо не ти убягва.

— Ще продължиш ли да се заяждаш, или искаш да разнищим тази история?

Тя се замисли.

— Предпочитам да продължа да се заяждам.

Тео търпеливо зачака, вперил поглед в нея.

— Добре де! — вдигна тя ръце в знак, че се предава. — Слушам те.

— За пръв път ти се случва. — Той наля чаша вино и й я подаде. — Да предположим, че не си казала на никого за това…

— Не съм.

— Дори и на Джейси? На някоя от приятелките ти?

— Или на някое гадже неудачник? На никого не съм казвала. — Ани отпи от виното. — Марая може да е казала на някого. Или… И тази идея ми харесва най-много… Във вилата се е вмъкнал случаен скитник, за да търси пари, а някое хлапе си е играло с пушката на баща си и без да иска, е стреляло.

— Все още вярваш в щастливия край.

— По-добре това, отколкото постоянно да се размотавам наоколо с мрачната физиономия на Господар на всемирната печал.

— С други думи да бъдеш реалист?

— Реалист или циник? — Тя се намръщи. — Ето какво не ми се нрави в циниците…

Очевидно на него не му пукаше какво не й се нрави, защото се отправи към кухнята. Но темата за цинизма беше едно от чувствителните й места и тя го последва.

— Циниците са обикновени скатавки, които се изсулват, когато стане напечено — подхвана тя разпалено, мислейки за последния си бивш приятел, който прикриваше актьорската си немощ зад маската на презрително високомерие. — Цинизмът служи за оправдание на хора, които предпочитат да наблюдават отстрани, докато останалите се справят с трудностите. Циниците не желаят да си цапат ръцете, опитвайки се да решат някой проблем, защото какъв е смисълът? Вместо това циникът се излежава по цял ден в леглото и се присмива над наивните глупаци, които се опитват да променят нещо в този живот. Това е толкова манипулативно. Циниците са най-мързеливите хора, които познавам.

— Хей, не гледай мен. Аз съм този, който ти е сготвил страхотно месно руло. — Като го видя да се надвесва над отворената фурна, гневната й тирада секна. Той беше слаб, но не и мършав. Мускулест, но не като онези напомпани културисти. Внезапно вилата й се стори прекалено тясна, прекалено откъсната от света.

Ани грабна сребърните прибори и ги отнесе на масата. И през цялото време Добринка крещеше в главата й:

Опасност! Опасност!

---

[1] Разновидност на бекона, свински гърди с подправки. — Б.пр. ↑

11

Месното руло надмина рекламата на Тео, а печените картофи със специални подправки бяха истинска наслада за сетивата. След третата чаша вино вилата се превърна в защитена зона, където не важаха обикновените правила и норми на поведение и тайните оставаха тайни. Място, където една жена може да забрави съмненията и колебанията, да се отдаде на всяка чувствена прищявка и никой няма да узнае. Ани се опита да се отърси от тези безумни блянове, но й пречеше изпитото вино.

Тео въртеше столчето на чашата между палеца и показалеца. Ниският му кадифен глас звучеше тихо, като падналата нощ.

— Помниш ли какво правехме в пещерата?

Ани посвети цялото си внимание върху разрязването на две на парчето картоф.

— Почти нищо. Беше много отдавна.

— А аз помня.

Тя отряза едно крайче от картофчето.

— Не си представям защо.

Тео впери в нея изпитателен поглед, сякаш знаеше, че тя се носи по еротични магистрали.

— Всички помнят своя пръв път.

— Нямаше никакъв първи път — възрази тя вяло. — Не стигнахме толкова далеч.

— Но бяхме много близо. А преди малко каза, че не помниш почти нищо.

— Това си го спомням.

Тео се облегна назад в стола.

— Галехме се и се целувахме с часове. Това помниш ли го?

Как можеше да забрави? Целуваха се до изнемога — по лицето, по шията; устните им жадно се търсеха и изпиваха; езиците се преплитаха. Секунди… минути… часове. Сетне отново започваха. Възрастните бяха прекалено съсредоточени върху крайната цел, за да

си губят времето с любовна игра. Само младежите, които се бояха да престъпят забранената граница, си разменяха целувки, продължаващи цяла вечност.

Ани не беше пияна, но беше замаяна и не искаше да броди в онази смущаваща пещера на спомените.

— Целувките отдавна станаха изгубено изкуство.

— Така ли мислиш?

— Ъхъ. — Тя отпи още една глътка от гъстото тръпчиво вино.

— Навярно си права — промърмори Тео. — Аз знам, че не ме бива в целувките.

Тя едва се сдържа да не му възрази.

— Повечето мъже не биха го признали.

— Аз съм прекалено нетърпелив да премина на следващия етап.

— Като всеки друг мъж.

Една черна опашка щръкна изпод края на масата. Ханибал скочи в скута му. Той погали котарака, сетне го пусна на пода.

Ани човъркаше с вилицата парченце месо в чинията си. Гладът й се бе изпарил ведно с предпазливостта.

— Не разбирам. Ти обичаш животните.

Той не попита какво искаше да каже. Знаеше, че двамата все още са в пещерата, но приливът прииждаше, заплашвайки да ги погълне. Тео стана от масата и приближи към лавиците с книгите.

— Как може да се обясни нещо, което сам не разбираш?

Тя подпря лакът на масата.

— Кого се опитваше да нараниш? Кученцата? Или мен?

Тео не бързаше с отговора.

— В крайна сметка предполагам, че себе си.

Отговорът не обясняваше нищо.

— Трябваше да ми кажеш за наследството на Марая в нощта на взлома.

Ани стана и взе чашата с вино от масата.

— Като че ли ти ми казваш всичко. Или каквото и да било.

— Никой не се размотава наоколо и не стреля по мен.

— Аз не… аз не ти вярвах.

Той се извърна към нея. Погледът му бе съблазнителен, но не и похотлив.

— Ако знаеше какво си мисля в момента, щеше да имаш пълно основание да не ми вярваш, защото някои от най-щастливите ми спомени са свързани с онази пещера. Знам, че за теб не е така.

Ако не беше случилото се през онази кошмарна нощ, Ани може би щеше да каже същото и за себе си. Виното жужеше във вените й.

— Трудно е да изпитваш носталгия по мястото, където едва не си загинал.

— Напълно разбираемо.

Тя беше уморена от постоянното нервно напрежение, чувстваше се отпусната, обгърната от омаята на виното. Искаше да запечата миналото в бутилка и да я захвърли в океана, сякаш никога не се бе случвало. Да се престори, че двамата току-що са се запознали. Искаше да прилича на някои нейни познати жени, които можеха да срещнат привлекателен мъж в бара, да си легнат с него и след няколко часа да си тръгнат, без да изпитват съжаление, без да се самобичуват. *Всъщност се чувствам като мъж* — веднъж бе споделила приятелката й Рейчъл. — *Не ми е нужно емоционално обвързване. Искам само секс и удоволствие.*

Ани също искаше да бъде мъж.

— Имам предложение. — Тео се облегна на лавиците и ъгълчето на устата му трепна насмешливо. — Хайде да се понатискаме. Да си спомним доброто старо време.

— Не мисля, че идеята е добра — промърмори тя, но заради изпитите три чаши вино не прозвуча достатъчно убедително.

— Сигурна ли си? — Той се отдръпна от лавиците. — Не ти предлагам нищо ново. И след като не можеш напълно да се отърсиш от подозрението, че искам да те убия, не е нужно да се преструваш, че много ме харесваш. И честно казано… малко практика ще ми дойде добре.

Заради бушуващото в кръвта й вино Ани не можеше да устои на закачливото предложение, спотайващо се зад тази кадифена съблазън. Но въпреки че бе достатъчно опиянена, за да го направи, не беше чак толкова пияна, че да не постави няколко условия.

— Без никакви ръце.

Тео бавно пристъпи към нея.

— Не съм сигурен дали е възможно.

— Никакви ръце — повтори тя този път по-твърдо.

— Добре. Никакви ръце. Под кръста.

Тя наклони глава.

— Никакви ръце под шията.

— Напълно съм сигурен, че това не е реалистично. — Той спря пред нея и нежно взе чашата от ръката й. Жестът му бе странно интимен, сякаш разкопчаваше закопчалката на сутиена й.

Харесваше й тази полупияна Ани.

— Или приемаш условията ми, или забравяме за тази работа.

— Караш ме да се чувствам малко нервен — пророни той. — Казах ти, че не ме бива много в целувките. В другите неща да. Но в целувките? Въобще не съм много уверен.

В очите му танцуваха весели искрици. Мрачният коварен Тео Харп я примамваше в мрежата на еротичните си фантазии. Ръката й се стрелна към косата. Тя дръпна ластика и я разпусна.

— Призови на помощ шестнайсетгодишния юноша, все още живеещ в теб. Него много го биваше в целувките.

Той се втренчи за миг в косата й, пресуши последната капка вино в чашата й и преодоля последните сантиметри, които ги разделяха.

— Ще се опитам.

Тео не беше от нахалните свалячи, но когато желаеше някоя жена, винаги успяваше да я покори. Но тази сексуална арогантност беше опасна с жени като Ани. Защо не го бе изобличила, а се бе включила в играта му? Тя си знаеше най-добре.

Той не помнеше кога за последен път двамата с Кенли се бяха целували, но добре помнеше кога за последен път се бяха чукали. Беше посред нощ — тя го ненавиждаше и не го криеше. Той също я ненавиждаше, но се опитваше да не го показва.

Тео се взря в затворените клепачи на Ани. Напомняха му на бледи морски мидени черупки, изхвърлени на брега от вълните. През изминалите години се бе сдобила с остри шипове и умееше да отстоява себе си, но никога не би могла да бъде истинска кучка, дори и да наизусти ръководство за кучки. Тя се бе вкопчила в куклите си и вярата си във вълшебното царство, където властва доброто и всичко завършва щастливо. И ето я сега пред него, зажадняла за целувките му. И ето го

и него. Готов да се възползва от възможността, макар че би трябвало да си тръгне.

Прокара нежно пръсти по скулите й. Устните й леко се разтвориха. Ани не очакваше добро държание от него. Тя бе познала най-лошата му страна и не смяташе, че той ще я спаси, че ще я защити и ще се държи достойно и почтено. А най-важното, тя не очакваше любов от него. Точно това най-много му харесваше. Това, както и пълната й липса на вяра в благородството му. Бяха изминали много години, откакто бе имал свободата да се отпусне и да бъде такъв, какъвто искаше.

Един мъж без капка благоприличие.

Надвеси се над нея. Устните им едва се докоснаха. Диханията им, ухаещи на вино, се смесиха. Тя отметна глава, подканвайки го да продължи. Но Тео се застави да се отдръпне, съвсем леко. Устните им се бръснаха, ала това бе всичко.

Тя отгатна играта му и леко отмести глава. Той тутакси се наклони към нея, но отново едва я докосна. Тя имаше всички основания да се страхува от него и беше безразсъдно да го допуска толкова близо до себе си, ала Ани придвижи глава, така че устните й погалиха неговите като нежни перца. Бяха минали само няколко секунди, но Тео вече изгаряше от възбуда, членът му бе твърд и пулсиращ. Впи страстно устни в нейните, езикът му проникна в устата й, жаден и търсещ, като смъртоносен кинжал.

Тя го удари с длани по гърдите. Две гневни лешникови очи се втренчиха в него.

— Беше прав. Наистина се целуваш ужасно.

Той? Целува се ужасно? Нямаше да позволи да й се размине подобна обида. Лакътят му докосна косата й, докато подпираше ръка на стената зад главата й.

— Извинявай. Кракът ми се схвана и изгубих равновесие.

— По-скоро изгуби своя шанс, това е.

Празни приказки от жена, която не бе помръднала нито крачка. Никога нямаше да се признае за победен в началото на играта. Не и с Ани. Решителната, храбра и самоотвержена Ани Хюит със състрадателно сърце, в което нямаше и капка кръвожадност и отмъстителност.

— Приеми най-дълбоките ми извинения. — Той сведе глава и духна върху нежната кожа зад ухото й.

Пухкавите къдрички се люшнаха.

— Така е по-добре.

Той се наклони по-близо, за да изследва с устни чувствителното местенце. Близостта й беше болезнено мъчителна, ала Тео нямаше да позволи на желанието да вземе връх над него.

Ръцете й се обвиха около кръста му, плъзнаха се под пуловера, нарушавайки собственото й правило, но той нямаше намерение да го изтъква. Тя извърна глава, търсейки устните му, но Тео винаги е бил достоен съперник, а играта продължаваше, затова покри с целувки брадичката й.

Ани изви шия в сластна покана. Той я прие и целуна грациозната извивка. Пръстите й под пуловера се преместиха по-нагоре по гърба му. Докосването на добра и мила жена беше толкова приятно. Толкова непривично. Тео с усилие сподави желанието да повиши залозите. Накрая Ани бе тази, която притисна жадно тялото си към неговото, посрещна устата му с отворени устни.

Тео не помнеше как се озоваха на пода. Той ли я бе дръпнал там? Или тя? Знаеше единствено, че тя лежеше по гръб, а той беше отгоре й. Точно както някога през онези сладки, жарки дни в пещерата.

Той я искаше гола, с разтворени крака, влажна и открита. Учестеното й дишане, пръстите й, впити в гърба му, бяха доказателство, че и тя жадуваше за същото. С последни усилия на волята той продължи с милувките. Обсипа с целувки слепоочията, бузите, устните й. Езикът му проникваше все по-дълбоко в кадифената мекота на устата й. Навън и навътре.

Ани умолително застена, обвивайки единия си крак около неговия. Пръстите му се заровиха в буйните копринени къдрици. Той се притисна по-плътно към тесните й бедра. Платовете на дънките им се търкаха, а стенанията й станаха по-гърлени, по-дълбоки. Тео губеше контрол. Повече не можеше да се сдържа нито за миг.

Трескаво дръпна ципа й, сетне своя. Ани изви врат. Той смъкна непохватно дънките й, избута ги към глезените. Пръстите й се вкопчиха в пуловера му, свиха се в юмрук. Тео се намести между бедрата й, освободи тръпнещия звяр и проникна в нея.

Ани извика и тутакси се отпусна, в ниския й гърлен стон се смесиха ярост и беззащитност. Той тласна по-надълбоко. Отдръпна се и отново я прониза. И това бе всичко.

Вселената се пръсна на хиляди парчета и го погълна.

Още не се бе опомнил, когато чу гневните й проклятия. Тя крещеше като обезумяла.

— Копеле мръсно! Гаден кучи син! — Избута го от себе си и скочи на крака, докато дърпаше нагоре дънките. — О, боже, ненавиждам се! Ненавиждам и теб! — Впусна се в някакъв странен демонски танц, докато се опитваше да затвори ципа. Пляскаше с лакти, тропаше с крака по пода. Тео стана и закопча дънките си, докато тя продължаваше да беснее. — Аз съм пълна идиотка! Някой трябва да ме застреля. Кълна се в Бога! Като глупаво, болно животно. Най-глупавото, най-тъпото…

Тео си заповяда да мълчи.

Тя се извърна към него — със зачервено лице и святкащи очи, мятащи унищожителни мълнии.

— Аз не съм лесна! Не съм!

— Всъщност си доста лесна — изтърси той, преди да успее да се спре.

Тя грабна една възглавница от дивана и я метна по него. Тео бе свикнал на женски истерии, а този изблик беше доста немощен и той дори не си даде труд да се наведе.

Тя отново тропна с крак. Вбесена до крайност, Ани размахваше ръце и тресеше глава, а къдриците й се мятаха във всички посоки.

— Знам какво е следващото, което ме очаква! В мига, в който обърна гръб, ще се озова пльосната по лице в блатото. Или заключена в кухненския асансьор. Или удавена в онази пещера! — Отчаяно си пое дъх. — Не ти вярвам! Не те харесвам. А сега аз… аз…

— Преживях най-страхотното удоволствие, което от дълго време не помня да съм изпитвал? — подсказа той услужливо.

Никога не се бе смятал за безочлив и самоуверен мъжкар, но незнайно защо, Ани изваждаше наяве най-лошото в него. Или може би най-доброто.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Ти се изпразни в мен!

Арогантната му усмивка тутакси изчезна. Той винаги вземаше предпазни мерки и сега се почувства като последен глупак. Това го накара да мине в отбрана.

— Не съм планирал това да се случи.

— А би трябвало! Дори в тази секунда един от твоите малки пъргави плувци може да пори по гръб право към… яйцеклетката ми!

Описанието й беше дяволски забавно, но на него не му беше до смях. Той потри брадичка с опакото на свитата си в юмрук ръка.

— Но ти нали… вземаш противозачатъчни?

— Не е ли малко късно да питаш? — Тя се извъртя рязко и се отправи с маршова стъпка към вратата. — И не, не вземам!

Сякаш ледено менгеме стегна гърдите му. Тео застина, неспособен да помръдне. Чу я да влиза в спалнята, а сетне в банята. Той също трябваше да си вземе душ, но можеше да мисли единствено за това, което бе сторил, и за ужасната цена, която може да се наложи да плати за най-незадоволителния и кратък секс в живота си.

Когато Ани най-сетне излезе от банята, беше навлякла тъмносиния пеньоар, пижамата с Дядо Коледа и чифт дебели вълнени чорапи. Лицето й бе измито, без следа от грим, косата й бе прихваната с лента, но мокрите й къдрици стърчаха като пружинки във всички посоки. Слава богу, изглеждаше по-спокойна.

— Имах пневмония — каза тя. — Схемата за хапчетата ми се обърка.

Ледена тръпка се спусна по гръбнака му.

— Кога беше последният ти цикъл?

Тя го изгледа презрително.

— И като какъв се изживяваш сега? Като мой гинеколог? Върви по дяволите!

— Ани…

Тя рязко се извъртя към него.

— Виж, знам, че вината е колкото твоя, толкова и моя, но в момента съм прекалено бясна, за да поема своя дял от отговорността.

— Дяволски си права, вината е и твоя! Ти и твоята тъпа игра с целувките.

— В която ти се издъни.

— Разбира се, че се издъних. Да не мислиш, че съм от камък?

— Всичко се върти все около теб! Ами аз? И откога смяташ, че е правилно да правиш секс без презерватив?

— Не смятам така, мамка му! Но не съм свикнал да се разхождам с презерватив в джоба.

— А би трябвало! Я се погледни! Би трябвало да ти е забранено да подаваш нос от дома си без пачка презервативи! — Ани поклати отчаяно глава, затвори очи, а когато отново ги отвори, за щастие, малко се бе укротила. — Просто си върви — промълви тя. — Не мога да те гледам нито секунда повече.

Съпругата му бе казвала почти същите думи десетки пъти, но докато Кенли ги изричаше с бяс, Ани само изглеждаше уморена.

— Не мога да си тръгна, Ани — подхвана той предпазливо. — Мислех, че вече си го разбрала.

— Разбира се, че можеш. И точно това ще направиш. Веднага.

— Наистина ли мислиш, че ще те оставя сама през нощта, след като някой се е опитал да те застреля?

Ани прикова поглед в него. Той зачака тя отново да започне да тропа с крака или да го замери с друга възглавница, но Ани не го направи.

— Не те искам тук.

— Знам.

Тя скръсти ръце пред гърдите и обви пръсти около лактите.

— Прави каквото искаш. Прекалено съм разстроена, за да споря. И ще спиш в ателието, защото нямам намерение да деля леглото си с теб. Ясно ли е? — След миг вече бе изчезнала и вратата на спалнята се затвори решително зад гърба й.

Тео отиде в банята и след като излезе, погледът му попадна върху неразтребената маса от вечерята. След като той бе готвил, не беше длъжен да разчиства, но нямаше нищо против. За разлика от истинския живот, почистването на кухнята бе дейност с ясно определено начало, среда и край. Също като в роман.

Ани едва не се спъна в Ханибал, когато на сутринта стана от леглото. Като капак на всичко, изглежда, се бе сдобила и с нещатна котка. Миналата нощ, преди да заспи, тя брои и преброява наново дните от последния й месечен цикъл. Не би трябвало да има опасност

да забременее, но „не би трябвало“ далеч не гарантираше сигурност. Нищо чудно точно в този момент в нея вече да пониква семето на дявола. И ако наистина се бе случило… Младата жена не можеше да понесе дори мисълта за това.

Смяташе, че вече се е освободила от властта на тези мрачни красавци и фалшиви герои. Но не. Беше достатъчно само Тео да прояви малко интерес и тя тозчас се предаде — затвори очи и разтвори крака като най-тъпата героиня от евтин роман. Беше толкова глупаво. Ала колкото и да беше безнадеждно, Ани мечтаеше за вечната любов. Тя искаше деца и обикновен семеен живот, какъвто никога не бе имала, но какъвто никога нямаше да има с тези осакатени, бездушни мъже. И ето я сега, отново бе направила някогашната грешка, само дето сега беше още по-лошо. Този път бе попаднала в мрежите на Тео Харп — и не защото я бе подмамил с дяволската си магия, а защото тя сама се бе хвърлила в тях, при това с разтворени обятия.

Трябваше да се добере до тавана преди него и веднага щом го чу да пуска водата в банята, тя извади стълбата от килера и я отнесе в ателието. Той вече бе оправил леглото, а куклите й все още бяха подредени върху лавицата под прозореца. Ани нагласи стълбата в дрешника, покатери се по нея и отвори капандурата. Пъхна предпазливо глава през отвора, откъдето я лъхна арктически студ, и освети пространството с фенерчето, което бе взела, но видя само струпани греди и изолационни материали.

Още една задънена улица.

Шумът от водата в банята спря и тя побърза да се шмугне в кухнята. Сипа набързо овесени ядки в една купа, сетне я отнесе в спалнята си, за да хапне на спокойствие. Никак не й се щеше да се крие в собствения си дом, но в момента се ужасяваше само при мисълта да го види.

Чак след като той най-после излезе от вилата, Ани си спомни за листа, който Ливия бе пъхнала в раницата й. Извади рулото, отнесе го до масата и го изглади с план. Ливия бе нарисувала с черен флумастер три фигури от чертички и кръгчета, две по-големи и една мъничка. Най-малката фигурка, нарисувана в самия край на листа, имаше права като клечки коса. Под нея Ливия бе написала името си с криви печатни букви. Другите две фигури нямаха имена. Едната лежеше ничком с

червено цвете отпред, а другата стоеше до нея с разперени ръце. Най-отдолу на листа старателно бе написала с криви печатни букви:

ОСВТАЙ

Ани внимателно се вгледа в рисунката. Забеляза, че малката фигурка няма уста.

ОСВТАЙ

Най-после Ани се досети. Не разбираше какво точно означава рисунката, но знаеше защо Ливия й я бе дала. Това бе освободената тайна на момиченцето.

12

Ани паркира рейндж роувъра в гаража на Харп Хаус. Мислите за рисунката на Ливия биха могли да я разсеят от опасенията за нежеланата ѝ бременност, ако не бе тревожното чувство, предизвикано от това, което момиченцето бе нарисувало. Искаше ѝ се да покаже рисунката на Джейси, която би могла да я разгадае, но Ани бе дала обещание да не казва на никого. Нямаше да го наруши, нищо че бе дадено на четиригодишно дете.

Затвори вратата на гаража и се отправи към алеята за автомобили. Беше стигнала в Харп Хаус преди Тео и когато погледна надолу, го забеляза на брега — самотна фигура, открояваща се на фона на безбрежната морска шир. Както винаги, беше гологлав и само черното велурено яке го предпазваше от вятъра. Той се наведе, за да разгледа малкото езеро, оставено от приливната вълна. Накрая се изправи и се взря във водата. За какво си мислеше? За някаква страховита сюжетна линия в новия си роман? За мъртвата си съпруга? Или може би обмисляше как да се отърве от неудобна жена, случайно забременяла от него?

Тео нямаше намерение да я убива. Беше сигурна в това. Но той можеше да я нарани по много други начини. Ани осъзнаваше склонността си да обгражда с романтичен ореол мъже като Тео и трябваше да бъде нащрек. Миналата нощ се бе любила с фантазия, плод на развихреното въображение на една наивна любителка на любовни романи.

Ани изми чиниите, останали от закуската на Джейси и Ливия и разтреби кухнята. Когато свърши, все още нямаше следа от Джейси и тя отиде да я потърси.

Майката и дъщерята живееха в някогашния апартамент на икономката, в крилото, противоположно на кулата. Ани дълго вървя по

коридора в задната част на къщата, докато не стигна до затворената врата в дъното. Почука и извика:

— Джейси?

Никой не отговори и тя отново почука. Тъкмо се канеше да натисне дръжката, когато Ливия отвори вратата. Момиченцето изглеждаше много сладко, със саморъчно направена книжна корона, нахлупена толкова ниско на главата му, че ушите му стърчаха.

— Здрасти, Лив. Страхотна корона.

Ливия проявяваше интерес към Ани само ако беше с Немирка и сега явно се разочарова, когато не видя куклата върху ръката й.

— Немирка си подремва — осведоми я Ани. — Но съм сигурна, че по-късно ще ти дойде на гости. Мама тук ли е?

Ливия отвори широко вратата, за да пусне гостенката да влезе.

Апартаментът на икономката беше Г-образен, с всекидневна и спалня. Преди да си счупи крака, Джейси бе превърнала всекидневната в спалня на Ливия. Нейната спалня беше скромно обзаведена — легло, стол, скрин и лампа, явно изхвърлени от господарската къща. Стаята на Ливия изглеждаше по-приветлива, с яркорозова етажерка за книжки, детска масичка и столчета, зелен килим и легло, застлано с пъстро юрганче с изображението на Ягодка[1].

Джейси стоеше до прозореца, зареяла поглед навън. Хипопотамът, привързан към горната част на патерицата й, се бе завъртял с главата надолу. Джейси бавно се извърна от прозореца. Дънките и вишневочервеният пуловер обгръщаха плътно стройната й фигура.

— Аз… разтребвах тук.

Тъй като играчките на Ливия бяха пръснати наоколо, а под смачканите завивки в неоправеното легло се подаваха няколко плюшени играчки, Ани не й повярва.

— Изплаших се да не си се разболяла — каза тя.

— Не. Не съм болна.

Ани осъзна, че за трите седмици, откакто живееше на острова, така и не бе опознала Джейси по-добре. Имаше усещането, че гледа леко размазана снимка. Джейси се отпусна на здравия си крак.

— Миналата нощ Тео не спа у дома.

Вратът на Ани пламна от срам. Това обясняваше защо Джейси се крие. Макар да не вярваше, че Тео проявява специален интерес към

Джейси, Ани имаше чувството, че е предала приятелката си. Трябваше да разкаже на Джейси поне част от истината, но не и в присъствието на Ливия, която жадно ловеше всяка тяхна дума.

— На Немирка наистина много й хареса рисунката ти, Лив. Може би ще нарисуваш една и за нас, за да я окачим в кухнята, докато ние двете с мама поговорим.

Ливия не възрази. Отиде до масата и отвори кутията с цветни моливи. Ани излезе в коридора и Джейси я последва. Тя нямаше намерение да лъже приятелката си, но навярно щеше да бъде жестоко да узнае цялата истина.

— Напоследък се случиха някои странни неща — подхвана тя, неспособна да се избави от чувството за вина, полепнало по нея като гъст сироп. — Не исках да те притеснявам, но предполагам, че трябва да знаеш. Когато в събота се прибрах във вилата, заварих всичко в пълен безпорядък.

— За какво говориш?

Ани й разказа за взлома във вилата, а след това сподели и останалото.

— Вчера сутринта, докато идвах насам, някой стреля по мен.

— Стрелял е по теб?

— Куршумът по чудо не ме улучи. Тео дойде почти веднага след това. Затова не се е прибрал миналата нощ. Не искаше да ме остави сама, въпреки че му казах, че не е нужно да ме пази.

Джейси се облегна на стената.

— Било е случайно, сигурна съм. Някой глупак е стрелял по птиците.

— Бях на открито. И едва ли може да се каже, че приличам на птица.

Но Джейси не я слушаше.

— Обзалагам се, че е бил Дани Кийн. Той винаги прави подобни щуротии. Сигурно е влязъл във вилата с неколцина от приятелите си. Ще се обадя на майка му.

Ани не вярваше, че обяснението е толкова просто, но Джейси вече крачеше надолу по коридора, придвижвайки се с патериците много по-ловко, отколкото когато Ани бе пристигнала. Младата жена си напомни, че Джейси никога не бива да узнава за случилото се във

вилата. Никой никога не биваше да узнава. Макар че ако наистина бе забременяла…

Престани! — скара й се Добринка — *Няма да мислиш така.*

Аз ще се оженя за теб — рицарски заяви Питър. — *Героите винаги постъпват правилно.*

Питър започваше здравата да й лази по нервите.

Ливия влезе в библиотеката, облечена с розовото си яке, с накривената книжна корона на главата, влачейки раницата на Ани. Не бяха нужни детективски умения, за да се досети какво искаше момиченцето. Ани затвори лаптопа и отиде да си облече пухенката.

Температурата се бе повишила до над нулата и когато излязоха навън, от водосточните тръби капеше вода, а снегът бе започнал да се топи. Само под дърветата се белееха малки купчинки. Когато приближиха къщичката за феи, Ани забеляза нова придобивка — камъче с големината на яйце, покрито с калпаче от зелен зимен мъх — уютно гнезденце за миниатюрно вълшебно създание. Запита се дали Джейси знаеше, че Ливия се е измъкнала навън по-рано сутринта.

— Изглежда, феите имат ново местенце за сядане.

Ливия приклекна, за да разгледа камъчето.

Ани понечи да я сгълчи, задето отново е излизала сама навън, но реши да премълчи. Изглежда, Ливия не отиваше по-надалеч от дървото. Стига Тео да държи конюшнята залостена, нямаше опасност момиченцето да пострада.

Ани седна на плоския камък и извади Немирка.

— Buongiorno[2], Ливия. Това съм аз, Scamperino, или малката Немирка. Упражнявам моя italiano. Означава италиански език. Ти говориш ли някакъв чужд език?

Детето поклати глава.

— Жалко — въздъхна Немирка. — Италия е страната на пиците, а аз ги обожавам. И на джелатото. Прилича на сладолед. И на лошо построените кули. Уви… — Тя клюмна глава. — На остров Перегрин няма нито пица, нито джелато.

Ливия също изглеждаше огорчена от този факт.

— Хрумна ми блестяща идея! — възкликна Немирка. — Може би двете с Ани този следобед ще приготвите наужким пица с

английски мъфини.

Ани очакваше Ливия да възрази, но вместо това тя кимна. Немирка тръсна оранжевите си букли.

— Рисунката, която ми даде снощи, беше excellent. Това означава „отлично“ на италиански.

Ливия сведе глава и заби поглед в краката си, но Немирка не се обезкуражи.

— Аз съм изключително умна и заключих, ще рече, че се досетих… заключих… — Куклата снижи глас и прошепна: — … че тази рисунка е твоята освободена тайна.

Малкото личице на Ливия уплашено се изопна.

Немирка наклони глава и тихо рече:

— Не се тревожи. Аз не ти се сърдя.

Ливия най-после я погледна.

— Ти си на рисунката, нали? Но не съм сигурна кои са останалите… — Куклата се поколеба. — Може би майка ти?

Ливия едва забележимо кимна.

Ани имаше чувството, че стъпва слепешком в тъмна стая с протегнати ръце, опитвайки се да не се блъсне в нещо.

— Изглежда, че на гърдите си има нещо красиво. Цвете или навярно валентинка? Ти ли си й го дала?

Ливия поклати енергично глава. В очите й блеснаха сълзи, сякаш куклата я бе предала. Момиченцето изхлипа нещастно и хукна към къщата.

Ани потръпна, когато вратата на кухнята се хлопна силно зад гърба му. Няколкото урока по психология в колежа явно не я бяха подготвили да нагази в такива дълбоки води. Тя не беше детски психолог. Не беше и майка…

Но можеше и да стане.

Гърдите й се стегнаха от болка. Прибра Немирка в раницата и се върна в кухнята, но осъзна, че няма сили да остане нито минута повече в Харп Хаус.

Когато отново излезе навън, яркото зимно слънце сякаш се надсмиваше над мрачното й настроение. С приведени рамене, младата жена заобиколи към предната част на къщата и застана на върха на скалата, с гръб към входната врата. Гранитните стъпала, издълбани в скалата, се спускаха надолу към морския бряг. Тя бавно заслиза.

Стъпалата бяха хлъзгави и плитки и тя се вкопчи във въженото перило. Как животът й се бе превърнал в такава каша? Засега вилата беше единственият й дом, но щом отново си стъпи на краката… *Ако изобщо си стъпи на краката.…* След като си намери постоянна работа, няма да може да взема два месеца отпуск, за да идва тук. Рано или късно, семейство Харп отново ще станат собственици на вилата.

Но още не е — напомни й Добринка. — *Сега ти си тук и трябва да действаш. Стига си хленчила. Запретвай ръкави и се хващай за работа. Бъди оптимистка.*

Млъквай, Добринке — презрително я скастри Лео. — *При цялото си предполагаемо благоразумие, нямаш представа колко сложен може да бъде понякога животът.*

Ани объркано примигна. Нима това наистина беше Лео? Гласовете на куклите се преплетоха в главата й. Питър беше нейната опора. Лео само я нападаше.

Младата жена пъхна ръце в джобовете. Вятърът изду пухенката, сетне я прилепи към тялото й, развя краищата на къдриците, подаващи се изпод плетената шапка. Извърна се към океана, фантазирайки си, че е морска богиня, властваща над вълните, подводните течения, приливите и отливите. Представяше си, че е могъща и непобедима, а никога досега не се бе чувствала толкова безсилна.

Накрая се застави да се обърне.

Скално свлачище бе закрило входа на пещерата, но Ани знаеше точно къде се намираше. В съзнанието й пещерата завинаги щеше да остане тайно убежище, мамещо случайния пътник с безмълвния си зов, гибелен и пълен със съблазън, като песента на сирените[3]. *Влез вътре. Донеси храна за пикник и любимите си играчки, мечтите и фантазиите. Отдай се на размисли… Изследвай непознатото… Люби се… Умри.*

Силният порив на вятъра едва не отнесе шапката й. Тя я сграбчи, преди да отлети към водата, и я пъхна в джоба. Днес нямаше да се върне в Харп Хаус, не и когато в гърдите й бушуваше такава буря. Изкатери се по скалите и се отправи към вилата.

Нито рейндж роувърът, нито Тео бяха там. Ани си направи чаша чай, за да се стопли, и седна до масата край прозореца. Галеше Ханибал и размишляваше за вероятността да е бременна. Ако беше в града, щеше да изтича до близката аптека и да си купи тест за

бременност. Сега трябваше да поръча в магазина на сушата и да чака следващия ферибот.

Но като си спомни щайгите с отворените пазарски торби, които островитяните си предаваха един на друг, осъзна, че не може да го направи. Докато търсеше поръчките си, тя бе видяла дамски тампони, бутилки с алкохол, памперси за възрастни. Наистина ли искаше всички на острова да узнаят, че е поръчала тест за бременност? Прониза я копнеж по анонимността на големия град.

След като изпи чая, тя взе тетрадката с описа на вещите и се отправи към ателието. Трябваше още веднъж да прегледа по-методично съдържанието на кашоните. Зави по коридора и замръзна на вратата на ателието.

Празноглавка висеше от примка, закачена на тавана.

Празноглавка. Глупавата, суетна, разглезена, малка куклена принцеса… Главата й бе килната под неестествен ъгъл. Буклите от яркожълта прежда се бяха провесили настрани. Малките й парцалени крака се люлееха безпомощно, а едната малка кожена обувчица с цвят на зряла малина се беше търкулнала на пода.

Ани изхлипа, втурна се в стаята и грабна един стол, за да свали куклата от въжето, заковано на тавана.

— *Ани!* — Входната врата се разтвори с трясък.

Тя се извъртя рязко и изхвръкна от ателието.

— *Извратеняк* нещастен! Отвратителен, безчувствен гадняр!

Той нахлу във всекидневната като лъв, преследващ антилопа.

— Да не си се побъркала?

Неканените сълзи бликнаха от очите й.

— Да не мислиш, че това е забавно? Изобщо не си се променил.

— Защо не ме изчака? Да не би да искаш този път наистина да те застрелят?

— Това заплаха ли е? — озъби се Ани.

— Заплаха? Толкова ли си наивна, че мислиш, че няма да се случи отново?

— Ако се случи отново, кълна се в Бога, ще те убия.

Безумният й изблик накара и двамата да се вцепенят. Ани никога не си бе представяла, че е способна на такава ярост, но беше засегната по най-чувствителното място. Колкото и егоцентрична да беше Празноглавка, тя беше част от Ани и Ани бе нейна закрилница.

— Ако отново се случи, какво? — попита той сподавено.

— Отначало всички онези пози, в които бе подредил куклите, наистина ми се сториха забавни. — Тя махна към ателието. — Но това е жестоко.

— Жестоко? — Тео мина покрай нея.

Тя се обърна и го видя да наднича в спалнята ѝ, а след това се втурна към ателието.

— Кучи син! — процеди гневно.

Ани го последва и се спря на вратата на ателието. Видя как той се протегна и дръпна въжето. Измъкна главата на Празноглавка от примката, приближи се до Ани и ѝ подаде куклата.

— Колкото може по-скоро ще извикам някой ключар — заяви мрачно.

Ани го проследи с поглед, когато той отиде в ъгъла на стаята. Притиснала Празноглавка към гърдите си, тя чак сега видя това, което не бе забелязала по-рано. Вместо да са подредени на лавицата под прозореца, останалите кукли бяха натикани в кошчето за боклук, а главите, ръцете и краката им висяха отстрани.

— Недей! — Тя се спусна към куклите. Свлече се на колене с Празноглавка в скута и внимателно ги извади една по една. Приглади дрехите им и оправи косите им. Когато свърши, се взря изпитателно в лицето на Тео, в очите му, но не откри нищо ново.

Той гневно стисна устни.

— Трябваше да изчакаш в къщата, за да се приберем с колата. Аз нямаше да се забавя. Никога повече не идвай тук сама. — Излезе с решителни крачки от ателието.

Значи затова е бил толкова ядосан, когато нахлу в дома ѝ.

Ани подреди Добринка, Лео и Питър върху рафта.

Благодаря ти — прошепна Питър. — *Оказа се, че не съм толкова смел, колкото мислех.*

Ани все още не се решаваше да остави Празноглавка, затова я отнесе във всекидневната, където Тео събличаше якето си.

— Нямам пари, за да платя на ключар — рече тя тихо.

— Аз имам — тросна се той — и ще поръчам да монтират нова брава. Никой няма да си вре носа в моите работи, докато не съм тук.

Наистина ли той бе толкова погълнат от себе си, или просто ѝ даваше възможност да запази достойнството си?

Ани сложи Празноглавка на ръката си. Познатият допир на фриволните дипли на кукленската рокля й подейства успокояващо. Без да се замисли, вдигна ръка.

— Благодаря, че ме спаси — каза Празноглавка със задъхания си кокетен глас.

Тео наклони глава, но Ани се обърна към куклата вместо към него.

— Само това ли ще кажеш, Празноглавке?

Празноглавка огледа Тео от глава до пети.

— Много си секси.

— Празноглавке! — сгълча я Ани. — Що за маниери? Дръж се възпитано.

Празноглавка примигна с дългите си мигли срещу Тео и изгука провлачено:

— Много си готин… сър.

— Достатъчно, Празноглавке! — възкликна Ани.

Куклата тръсна къдрици и се нацупи обидено.

— Какво искаш да кажа?

— Искам да се извиниш — отвърна Ани търпеливо.

Празноглавка изсумтя раздразнено.

— И за какво да се извинявам?

— Ти много добре знаеш.

Куклата се наведе към ухото на Ани и зашепна театрално:

— Предпочитам да го попитам кой е фризьорът му. Много добре помниш каква катастрофа бе последното ми посещение при стилиста.

— Само защото ти обиди момичето, което ти миеше косата — напомни Ани.

Празноглавка навири надменно нос.

— Тя си въобразяваше, че е по-красива от мене.

— По-красива от *мен*.

— Тя беше по-красива от *теб* — заяви Празноглавка триумфално.

Ани въздъхна.

— Престани да увърташ и кажи каквото трябва.

— О, добре. — Празноглавка неохотно изпуфтя, а после още по-неохотно добави: — Извинявай, задето помислих, че ти си ме обесил на тавана.

— Аз? — Колкото и да бе странно, Тео говореше на куклата.

— За мое оправдание мога да кажа само… — подсмръкна Празноглавка, — че и ти не си цвете за мирисане. Още не съм дошла на себе си, задето застави Питър да надникне под полата ми.

— На теб това ти хареса, и ти го знаеш — подкачи я Ани.

Тео поклати глава, сякаш се отърсваше от паяжини.

— Откъде знаеш, че аз не съм те обесил?

Ани най-после му заговори директно:

— Ти ли го направи?

Този път Тео я погледна в очите.

— Както отбеляза твоята приятелка… аз не съм цвете за мирисане.

— И не би трябвало да се изненадам, ако се прибера у дома и заваря Празноглавка и Добринка в страстна прегръдка в леглото. — Ани издърпа куклата от ръката си. — Но не и това.

— Ти все още прекалено много вярваш на хората. — Устните му се извиха цинично. — Не е изминал дори месец, а ти вече забрави кой е злодеят в твоята вълшебна приказка.

— Може би. А може би не — промърмори тя.

Тео изпитателно я изгледа за миг, сетне мина покрай нея и влезе в ателието.

— Чака ме работа.

Беше изчезнал, без да се защити, без да отрече каквото и да било.

Вечерта не я очакваха вкусни блюда, затова Ани си направи сандвич, после пренесе няколко от кашоните от ателието във всекидневната. Седна по турски на пода и разтвори първия кашон. Беше пълен със списания — от лъскави и луксозни до стари и отдавна забравени евтини издания. В някои от тях имаше статии от Марая или за нея. Ани записа името на всяко едно списание в тетрадката и датата на издаване. Не беше много вероятно да имат колекционерска стойност, но бе длъжна да провери.

Във втория кашон имаше книги. Ани ги прегледа, търсейки автографи и за да се убеди, че между страниците им няма пъхнато нещо ценно, после записа в тетрадката заглавията им. Щеше да й отнеме цяла вечност да провери всички, а й оставаха още два кашона.

Въпреки че вече се чувстваше много по-добре, отколкото когато пристигна на острова, все още се нуждаеше от повече сън от обикновено. Преоблече се в една от мъжките пижами на Марая и измъкна изпод леглото чехлите във формата на маймунки. Но когато пъхна крак в първия пантоф, усети нещо…

Изпищя и дръпна крака си.

Вратата на ателието се отвори с трясък. Ани трепереше от ужас. Тео нахлу в стаята.

— Какво не е наред?

— Всичко! — Тя се наведе и гнусливо вдигна чехъла с палец и показалец. — Виж това! — Наклони чехъла и една мъртва мишка тупна на пода. — Що за извратен мозък ще измисли нещо подобно! — Хвърли пантофа. — Мразя това място! Мразя този остров! Мразя тази вила! — Извъртя се и се нахвърли срещу него. — И не си мисли, че ме е страх от някаква малка мишка! Живяла съм в прекалено много дупки, пълни с всякакви гадини. Но не очаквах някакъв откачалник да пъхне това в чехъла ми!

Тео пъхна ръка в джоба на дънките.

— Ъ… може да не е бил откачалник.

— Мислиш, че някой нормален ще направи нещо подобно? — Отново крещеше и този път не й пукаше.

— Може би. — Тео потри брадичката си. — Ако… си котка.

— Да не би да ми казваш… — Ани впери свиреп поглед в Ханибал.

— Приеми го като любовно послание — обясни Тео. — Той удостоява с такива специални дарове само тези, които обича.

Ани заговори на котарака:

— Да не си посмял още веднъж да направиш нещо подобно, чу ли ме? Това е отвратително!

Ханибал се протегна лениво, прекоси стаята и тикна нос в босия й крак.

— Боже, този ден няма ли край? — изпъшка младата жена.

Тео се усмихна и взе котарака. Отнесе го в коридора и затвори вратата, оставайки насаме с нея.

Ани грабна пеньоара от закачалката в дрешника. Докато се загръщаше в него и завързваше колана, си спомни един случай, който се бе опитала да забрави.

— Веднъж подхвърли мъртва риба в леглото ми.

— Да, направих го. — Той пристъпи до голямата снимка на резбованата дървена табла за легло, заместваща оригиналната.

— Защо? — попита тя, докато Ханибал мяучеше възмутено от другата страна на вратата.

— Защото ми се струваше забавно. — Тео прокара палец по горния край на фотографията, отделяйки й по-голямо внимание, отколкото заслужаваше.

Ани заобиколи мишия труп.

— Кого друг тормозеше, освен мен?

— Не мислиш ли, че една жертва е достатъчна?

Тя покри мишката с кошчето за боклук, после отиде до вратата и пусна Ханибал обратно в стаята, за да престане да мяучи. Нямаше намерение да се впуска тази вечер в задушевни разговори с Тео, особено в спалнята си, но в главата й се тълпяха прекалено много въпроси.

— Започвам да вярвам, че ти мразиш Харп Хаус почти толкова силно, колкото и аз. Тогава защо си дошъл на острова?

Той отиде до прозореца и се загледа в голата зимна поляна.

— Трябва да довърша книгата си и се нуждаех от място, където никой няма да ме безпокои.

Иронията не й убягна.

— И получи ли се?

Стъклото се запоти от дъха му.

— Планът ми не се оказа много успешен.

— До края на зимата има още много време — изтъкна тя. — Спокойно можеш да наемеш някоя лятна вила на Карибите.

— И тук ми е добре.

Но не беше така. На Ани й бе писнало от тайните около него, омръзнало й бе да се чувства безсилна, задето не знаеше нищо за него.

— Защо дойде на Перегрин? Но ми кажи истината. Искам да разбера.

Тео се извърна към нея. Изражението му бе ледено като скрежа по прозореца.

— Нямам представа.

Надменният му тон на лорд, господар на имението, ни най-малко не я смути. Дори й се удаде да изобрази нещо, което се надяваше да

прилича на презрителна гримаса.

— Припиши го на безкрайното ми любопитство, но винаги живо съм се интересувала как функционира един извратен ум.

Той повдигна вежда към нея, но не изглеждаше особено обиден.

— Няма нищо по-неприятно от това, да слушаш как някой със солиден попечителски фонд и изгоден договор с издателство хленчи за житейските си трудности.

— Вярно е — кимна тя. — Но е истина, че наскоро си изгубил съпругата си.

Той сви рамене.

— Не съм единственият вдовец на света.

Или умело прикриваше чувствата си, или наистина беше безчувствен, както Ани винаги бе подозирала.

— Освен това си изгубил близначката си. И майка си.

— Тя си отиде, когато бях на пет. Почти не я помня.

— Ще ми разкажеш ли за съпругата си? Видях снимката й в интернет. Била е красива.

— Красива и независима. Винаги са ме блазнели такива жени.

Качества, непознати за Ани.

— Освен това Кенли притежаваше брилянтен ум — продължи той. — Беше изключително интелигентна. И амбициозна. Но това, което най-много ме привличаше в нея, беше отявлената й независимост.

В житейската игра резултатът беше неоспорим. Резултатът Кенли Харп срещу Ани Хюит беше 4:0. Не че ревнуваше от една мъртва жена, но и тя копнееше да бъде напълно независима. А и ослепителна красота в комбинация с брилянтен ум нямаше да й навредят.

Ако на мястото на Тео беше някой друг, Ани щеше да смени темата, но отношенията им бяха стигнали толкова отвъд границата на нормалното, че можеше без никакъв свян да зададе следващия въпрос:

— Щом съпругата ти е притежавала всички тези качества, защо се е самоубила?

Той не бързаше с отговора — избута Ханибал по-далеч от обърнатото кошче, провери резето на прозореца.

— Искаше да ме накаже, задето я направих нещастна — промълви той накрая.

Равнодушието му отлично съответстваше на всичките й някогашни представи за него, но вече й се струваше престорено. Нещо дращеше.

— Ти също ме правиш нещастна — заговори тя с нехаен тон, — но нямам намерение да се самоубивам.

— Доста успокояващо твърдение. Но за разлика от Кенли, твоята независимост не е фалшива фасада.

Ани мълчеше, докато се опитваше да осмисли думите му, когато Тео се хвърли в атака.

— Достатъчно празни приказки. Сваляй си дрехите.

---

[1] Рекламна фигурка на американска компания, използвана за поздравителни картички, по-късно за кукли, плакати и други продукти. — Б.пр. ↑

[2] Добър ден (ит.). — Б.пр. ↑

[3] В древногръцката митология сирените са полужени-полуптици; с песните си примамвали минаващите наблизо кораби към скалите, където се разбивали и моряците намирали смъртта си. — Б.пр. ↑

13

— Да си свалям дрехите? Ти бълнуваш.

Тео заобиколи котарака.

— Нима? След снощи изглежда, че няма какво да губим. Освен това ще се зарадваш да узнаеш, че сега вилата е фрашкана с презервативи. Във всяка стая.

Той беше истински дявол. Тя огледа спалнята.

— Сложил си презервативи тук?

Тео кимна с глава.

— Горното чекмедже на нощното шкафче. Точно до плюшеното ти мече.

— Това — вирна тя брадичка — е играчка от колекцията на „Бийни Бейби“.

— Поднасям извиненията си. — Той се държеше спокойно и непринудено, като мъж, чието единствено желание бе да я съблазни. — Освен това заредих с тях и ателието, кухнята, спалнята и джобовете си. — Погледът му се плъзна по нея. — Макар че… не за всичко, което съм си наумил, ще ни трябва презерватив.

Ани изтръпна, сякаш пронизана от електрически ток, и въображението й тутакси я поведе на порнографска експедиция, каквото беше и намерението му. Разтърси глава, за да се върне в реалността.

— Адски си нахален.

— Както сама каза, до края на зимата има още много време.

Това беше фалшиво съблазняване, този негов жалък опит да я накара да спре да го разпитва. А може би не беше. Тя пристегна колана на пеньоара си.

— Що се отнася до мен… Чист секс без известно емоционално обвързване не ме интересува.

— Я ми припомни какво емоционално обвързване имахме миналата нощ… защото изглеждаше доста заинтересувана.

— Целият епизод беше плод на временно помрачение на разсъдъка вследствие на алкохола. — Не беше съвсем вярно и той едва ли й вярваше, но всъщност до голяма степен бе истина.

Ханибал отново задраска с лапа по кошчето за боклук, заплашвайки да го прекатури, и тя го взе на ръце.

— Зарежи това и ми кажи защо си дошъл на Перегрин, вместо да избереш някое много по-приятно местенце.

Цялото му умилкване и съблазън мигом се изпариха.

— Престани да разпитваш. Това няма нищо общо с теб.

— Има, ако искаш да си сваля дрехите. — Ани успя да го изрече с нещо подобно на изкусително мъркане. Наистина ли се опитваше да използва секса като разменна монета? Би трябвало да се засрами от себе си, но след като той не изпопада от смях, тя дори не се изчерви. — Секс срещу честност. Това е предложението ми.

— Будалкаш ме.

Ни най-малко. Тя погали котарака между ушите.

— Аз не обичам тайните. Ако искаш да ме видиш гола, ще трябва да ми дадеш нещо в замяна.

Тео й метна кръвнишки поглед.

— Не искам чак толкова силно да те видя гола.

— Ти губиш. — Откъде се бе взела в нея тази самонадеяност? Тази арогантност? Ето я изтъпанчена насред тази стая в цялото й опърпано великолепие, навлечена в мъжка пижама, която й бе поне с няколко номера по-голяма, с овехтял пеньоар и — да не забравяме — навярно бременна. А при все това тя се държеше, сякаш току-що е слязла от модния подиум на „Виктория Сикрет“. — Подръж котарака, докато се погрижа за нашия скъп покоен приятел — рече тя.

— Аз ще го направя.

— Както искаш. — Тя повдигна котарака към лицето си, докато носовете им почти се опряха. — Да вървим, Ханибал. Твоят татко трябва да се отърве от поредния труп.

И Ани се изнесе от стаята с котарака на ръце. Чувството на удовлетворение стопляше сърцето й. Не бе узнала много за Тео, но някак си бе съумяла да изравни резултата от играта. Пусна Ханибал на пода и се замисли за думите на Тео, че нейната независимост не е фалшива фасада. Ами ако беше прав? Ако тя не беше чак такава загубенячка, за каквато се мислеше?

Идеята бе нова и вълнуваща, но напоследък бе претърпяла толкова неуспехи, че машинално я отхвърли. Освен ако… Ако беше истина, трябваше да преосмисли цялата представа за себе си.

Твърдост, Антоанета. Точно това ти липсва. Твърдост и силна воля.

Не, майко — помисли си тя. — *Само защото не съм като теб, не означава, че не притежавам твърдост и силна воля. Имах достатъчно от тях, за да ти дам всичко, от което се нуждаеше, преди да умреш, нали?*

И сега плащаше цената.

Вратата на кухнята се отвори и затвори. Миг по-късно Тео влезе във всекидневната. Заговори толкова тихо, че тя едва разбра думите му.

— Не можех да пиша. Трябваше да се махна от всички.

Ани рязко се извърна, цялата нащрек.

Той стоеше до шкафа с книги, косата му бе разрошена от похода навън, за да се отърве от мъртвата мишка.

— Не можех да понасям съжалението на моите приятели и ненавистта на нейните. — Изсмя се горчиво. — Баща й ми заяви, че все едно аз съм напъхал онези хапчета в гърлото й. И навярно беше прав. Чу ли достатъчно?

Тео се извърна и се отправи към ателието, а Ани го последва.

— Въпросът е, че ако си искал да заминеш, защо не си отишъл на някое място, което не мразиш? Френската Ривиера или Вирджинските острови? Бог знае, че можеш да си го позволиш. А вместо това си дошъл тук.

— Обичам Перегрин. Просто не обичам Харп Хаус. Което я прави идеално място отново да започна да пиша. Нищо не ме разсейва. Поне докато ти не се появи. — Тео хлътна в ателието.

В това имаше смисъл, но нещо липсваше. Ани влезе след него.

— Преди две седмици те видях да излизаш от конюшнята. Денят беше адски студен, но ти си съблече пуловера. Защо го направи?

Той изглеждаше погълнат от една драскотина на пода. Ани реши, че няма да й отговори. Но той го направи.

— Защото исках да *почувствам* нещо.

Един от класическите признаци, характерни за психопата, беше неспособността да изпитват обикновени емоции, но болката, стаена в

лицето му, свидетелстваше, че изживява всичко. Обхвана я смут. Не искаше да слуша повече и се обърна.

— Ще те оставя сам.

— В началото бяхме щастливи — заговори той. — Поне аз така мислех.

Ани се извърна отново към него.

Тео се взираше във фреската на стената, но тя имаше чувството, че той не вижда таксито, нахлуващо през витрината на магазина.

— После Кенли започна да ми звъни често в работата. Отначало не обръщах внимание, но не след дълго започнах да получавам десетки съобщения всеки ден, всеки час. Есемеси, телефонни обаждания, имейли. Тя искаше да знае къде съм, какво правя. Ако не й отговорех веднага, побеснияваше и ме обвиняваше, че съм бил с друга жена. Никога не съм й изневерявал. Никога.

Тео най-после погледна Ани.

— Тя напусна работа. Или може би е била принудена. Така и не разбрах със сигурност. Поведението й ставаше все по-странно. Разказваше на близките си и на някои от приятелите си, че се чукам наляво и надясно, че съм я заплашвал. Накрая я заведох на психиатър. Той й назначи лечение и за известно време нещата се подобриха, докато тя не спря да взема лекарствата, защото заяви, че съм се опитвал да я отровя. Пробвах да потърся помощ от семейството й, но пред тях тя никога не изпадаше в истерия и те отказаха да повярват, че нещо с нея не е наред. Кенли започна да ме напада физически — удряше ме, драскаше ме. Аз се страхувах, че мога да я нараня, и затова се изнесох от вкъщи. — Ръцете му се стиснаха в юмруци. — Една седмица след това тя се самоуби. Как ти се струва тази вълшебна приказка от истинския живот?

Ани беше потресена, но всичко в него подсказваше, че не желае да го съжаляват, затова тя си придаде невъзмутим вид.

— Типично в твой стил да се ожениш за психопатка.

Тео се слиса. После раменете му се отпуснаха.

— Да, както се казва, краставите магарета се подушват през девет баира, нали?

— Да, така казват. — Ани погледна към куклите, подредени върху лавицата, сетне отново насочи поглед към него. — Я ми обясни сега каква е твоята вина? С изключение на това, че си се оженил за нея.

Той отново настръхна и гневът му се завърна.

— Стига, Ани. Не бъди наивна. Аз отлично знаех колко болна е тя. Никога не биваше да я напускам. Ако се бях опълчил на роднините й и я бях принудил да влезе в болница, както беше редно, може би тя все още щеше да е жива.

— В наше време не е много лесно да натикаш някого в лудница против волята му.

— Можех да намеря начин.

— Може би. А може би не. — Ханибал се отърка в краката й. — Нямах представа, че си такъв сексист.

Той рязко изправи глава.

— За какво говориш?

— Всяка разумна жена, омъжена за мъж, който я тормози психически, така както се е държала с теб твоята съпруга, щеше да избяга от дома си, да потърси закрила, да направи всичко по силите си, за да се махне по-далеч от насилника. Но само защото ти си мъж, си длъжен да стоиш и да понасяш всичко. Така ли е?

За кратко Тео се смути.

— Ти не разбираш.

— Нима? Ако си решил цял живот да си посипваш главата с пепел, направи го заради истински грях, като например този, че не ми приготви вечеря.

По лицето му се мярна лека усмивка и чертите му се смекчиха.

— Ами ти самата?

— Имаш предвид избора ми на пижама? Нямам оправдание.

— Какво ще кажеш за благоразумието? — Сетне додаде много по-строго: — И за глупостта. Обещай ми, че повече няма да бродиш пеша наоколо. И когато шофираш, ще държиш очите си отворени.

— Както се казва, отворени на четири. — Тя най-после знаеше истината за брака му, но й се искаше да не я бе научавала. Докато удовлетворяваше любопитството си, бе позволила още една пукнатина да се появи върху стената помежду им, да падне още една тухла. — Лека нощ — пожела му. — Ще се видим утре сутринта.

— Хей, нали имахме сделка? Сега не трябваше ли да си свалиш дрехите?

— Ще бъде само секс от съжаление — отвърна Ани с престорено покаяние. — Не бих те обидила по този начин.

— Давай. Обиди ме.

— Сега си твърде разстроен. По-късно ще ми благодариш.

— Дълбоко се съмнявам в това — промърмори Тео, когато остана сам.

В последната събота, вечерта, както всеки месец, в града се празнуваше Денят на омара и Джейси бе помолила Ани да я заведе.

— Не е толкова заради мен — уточни тя. — Но Ливия почти няма възможност да общува с други деца. Освен това ще те представя на всички, които още не познаваш.

Джейси за пръв път напускаше Харп Хаус, откакто си бе счупила крака. Неволните й усмивки, докато печеше шоколадовата торта с орехи, подсказваха, че тя самата очаква с нетърпение това събитие и не отива в града само заради Ливия.

Очуканият шевролет събърбан бе паркиран в гаража. Както при повечето стари автомобили на острова, ръждата бе прояла корпуса му, капаците на джантите липсваха и нямаше регистрационни номера, но имаше детска седалка за Ливия, затова решиха да пътуват с него.

Ани закопча предпазния колан на Ливия, нагласи тортата на пода зад пасажерската седалка, после помогна на Джейси да седне в колата. Вечерта беше ветровита, но не валеше сняг, заледените участъци се бяха разтопили и пътят не беше толкова опасен, както по-рано. Все пак Ани бе доволна, че кара събърбана, а не собствената си кола.

Тя облече единствената пола, която си бе взела — плътно прилепнала тясна тъмнозелена пола, с осемсантиметров волан от мек вълнен плат, едва покриващ коленете. Комбинира полата с една от белите блузи на Марая с дълги ръкави, чорапогащник с цвета на червена боровинка и маркови боти, малко над глезена. Миналата зима ги бе зърнала на витрината на магазин за стоки втора употреба и ги бе купила направо на безценица. Добре почистени и с ефектни връзки, те изглеждаха почти като нови.

Когато излязоха на шосето, Ани се обърна през рамо към Ливия:

— Немирка съжалява, че не можа да дойде с теб тази вечер. Малко е настинала и гърлото я боли.

Ливия се нацупи и толкова ядно изрита седалката си с токовете на маратонките, че кадифените котешки ушички, пришити към лентата

на главата ѝ, се разлюляха. Не ѝ бяха нужни думи, за да изрази огорчението си от отсъствието на куклата.

— Може би някой ден и аз ще се запозная с Немирка — обади се Джейси, докато си играеше с ципа на якето. — Как е Тео?

Дори на бледата светлина зад прекалено широката ѝ усмивка прозираше болка. Сърцето на Ани се сви от мъка заради страданието ѝ. Колкото и да беше красива, Джейси нямаше шанс с Тео. Него го привличаха блестящи душевноболни красавици, а нито Джейси, нито Ани се числяха към тях. За Ани това беше добре дошло, но Джейси едва ли би споделила мнението ѝ.

— Когато снощи си легнах, той работеше в ателието, а тази сутрин не го видях — спести си истината Ани.

Всъщност беше видяла достатъчно. Когато го съзря да излиза от банята ѝ само по една кърпа, увита около кръста, с блестящи капки вода по раменете, тя се спря като закована. Отново това непростимо прехласване, виновно за вероятната ѝ нежелана бременност.

Тя преглътна, опитвайки се да превъзмогне обзелия я трепет.

— Вчера някой отново е проникнал във вилата, докато ни е нямало. — Не каза нищо повече заради Ливия, която ги слушаше от задната седалка. — По-късно ще ти разкажа.

Джейси кършеше пръсти в скута си.

— Не можах да се свържа с Лора Кийн, за да поговоря с нея за Дани. Може би тази вечер ще е на празненството.

Ани спря колата пред ярко осветената сграда на кметството. На пилона се развяваше знаме, а хората се стичаха вътре, понесли пластмасови кутии с различни лакомства, стекове с бири и бутилки със сода. Джейси изглеждаше нервна и едва не изтърва патерицата, докато слизаше от колата, но Ани ловко я подхвана.

Борейки се с вятъра, двете жени и детето се добраха до вратата. Ливия притисна здраво до гърдите си плюшеното котенце, а палецът ѝ се прокрадна към устата. Може би беше плод на въображението на Ани, но когато трите влязоха в залата, шумната врява сякаш стихна за миг. Изминаха няколко секунди, после няколко от по-възрастните жени се отправиха към тях — Барбара Роуз, Джуди Кестър и Наоми, капитанката на лодката.

Барбара прегърна топло Джейси, обгръщайки я в облак от парфюма си.

— Бояхме се, че няма да можеш да дойдеш тази вечер.

— Прекалено дълго живееш в изолация — отбеляза Наоми.

Джуди клекна пред Ливия.

— Я виж колко си пораснала! — изпищя тя възторжено. Червената й коса пламтеше по-ярко от обикновено. — Може ли да те прегърна?

Ливия даде да се разбере, че не може, като побърза да се скрие зад Ани. Младата жена се пресегна и я потърка по рамото. Стана й приятно, че Ливия търсеше закрила в нея.

Джуди се отдръпна със смях, взе тортата на Джейси и я отнесе до масата с десертите, докато те събличаха палтата си. Черният панталон на Джейси и наситеносиният й пуловер не бяха нови, но й стояха отлично и подчертаваха чувствената й фигура. Дългата й руса коса падаше настрани като бляскава завеса. Грижливо нанесеният й грим включваше спирала на миглите, очни сенки и тъмночервено червило на устните.

Дълги маси, покрити с бяла хартия, изпълваха заседателната зала на кметството, която беше малко по-голяма от всекидневната в Харп Хаус. Върху олющените сиви стени висяха общинското табло за обяви, пожълтели от времето исторически снимки, любителска картина с маслени бои, изобразяваща пристанището, плакати за оказване на първа помощ и пожарогасител. Едната врата водеше към библиотеката с размерите на килер, другата към помещение, съвместяващо функциите на канцелария, поща и — съдейки по уханията — на кухня.

Ежемесечното събитие, отбелязвано като Ден на омара, не отговаряше на името си, както Джейси бе обяснила, тъй като на празненството не се поднасяха омари.

— Ние толкова често ядем омари, че преди около двайсетина години жителите на острова решили да променят празничното меню и вместо омари избрали традиционните за Нова Англия ястия. Говежди гърди или свински бут през зимата, миди и варена царевица през лятото. Не знам защо продължават да го наричат Ден на омара.

— За да не може никой да обвини островитяните, че не спазват традициите.

Джейси задъвка долната си устна.

— Понякога си мисля, че ще се задуша, ако остана тук още един ден.

Лиза Маккинли се появи откъм кухнята. Носеше дънки и блуза с остро деколте, в което се гушеше колие във викториански стил, подарък — както тя побърза да обяви — от Синтия Харп. Ани се отдръпна настрани, за да могат Джейси и Лиза да си поговорят насаме. Докато се движеше между масите, до слуха й достигаха части от разговорите.

— … по това време на годината уловът ми миналата година беше с 227 килограма повече.

— … забравих да поръчам смес за палачинки и се наложи да приготвя тестото с подръчни продукти.

— … това е по-скъпо, отколкото нова хидравлична помпа.

Ани се загледа в черно-бялата репродукция, висяща малко накриво върху стената. Изобразяваше няколко фигури в дрехи от седемнайсети век, застанали на брега на морето. Наоми се приближи зад нея и кимна към картината.

— В колониалните времена вълните са изхвърляли омарите на брега. Били са толкова много, че с тях са хранели свинете и затворниците.

— За мен все още са деликатес — отвърна Ани.

— Както и за повечето хора, което е добре за нас. Но трябва да поддържаме размножаването им, иначе ще останем без поминък.

— Как го правите?

— Посредством строги правила и множество ограничения кога и къде е разрешен риболовът. Освен това омарите за разплод са забранени за улов. Ако в капаните попаднат оплодени женски омари, те се бележат с „V“ върху опашката и се пускат обратно в океана. Осемдесет процента от уловените омари се връщат обратно във водата, тъй като са или твърде малки, или прекалено големи, белязани с „V“ или заплодени.

— Труден живот.

— Трябва да го обичаш, това е сигурно. — Тя подръпна една от сребърните си обеци. — Ако ти е интересно, можеш да излезеш в морето с мен. Изглежда, в началото на седмицата времето ще е що-годе прилично, а малцина граждани могат да се похвалят, че са били моряци на лодка за лов на омари в щата Мейн.

Поканата изненада Ани.

— С удоволствие.

Наоми, изглежда, искрено се зарадва.

— Ще трябва да станеш много рано. И не обличай новите си дрехи.

Двете тъкмо се уговаряха да се срещнат на пристана край навесите за лодки в понеделник сутринта, когато входната врата се отвори и в залата нахлу студен вятър. Тео пристъпи прага.

При появата му шумът в залата стихна. Тео кимна и разговорите се подновиха, макар че мнозина от присъстващите продължиха скришом да го наблюдават. Джейси прекъсна разговора с Лиза и впери поглед в него. Група мъже с груби загорели лица му махнаха да се присъедини към тях.

Ани почувства, че някой я дърпа за полата, и когато сведе поглед, видя Ливия, опитваща се да привлече вниманието й. Детето се бе отегчило в компанията на възрастните и стрелкаше любопитни погледи към групичката деца в ъгъла — три момчета и две момичета. В по-малкото Ани позна дъщерята на Лиза, която бе видяла при посещението си в библиотеката. За Ани не бе трудно да отгатне безмълвната молба в погледа на Ливия. Момиченцето искаше да си играе с децата, но беше прекалено стеснително, за да отиде само при тях.

Ани я улови за ръката и двете се запътиха към децата. Момиченцата лепяха картинки в албум, а момчетата спореха за някаква портативна видеоигра. Ани се усмихна на момичетата, които, съдейки по кръглите им бузки и червените коси, бяха сестри.

— Аз съм Ани, а вие сигурно познавате Ливия.

По-голямото момиченце вдигна глава от албума.

— Отдавна не сме те виждали, Ливия. Аз съм Кейтлин, а това е сестра ми Алиса.

Алиса погледна към Ливия.

— На колко години си сега?

Ливия вдигна четири пръста.

— Аз съм на пет. Как е второто ти име? Моето е Розалинд.

Ливия сведе глава.

Когато стана ясно, че Ливия няма да отговори, Алиса отмести поглед към Ани.

— Какво не е наред с нея? Защо не говори?

— Млъквай, Алиса — смъмри я сестра й. — Знаеш, че не бива да питаме за това.

Ани бе останала с впечатлението, че Джейси и Ливия някак си са настрани от местната общност, но явно бе сгрешила. Ливия с майка й имаха здрави корени тук, както и всички останали.

Спорът между момчетата за видеоиграта заплашваше да прерасне в бой.

— Сега е мой ред! — изкрещя едното от тях.

— Не е! Мой ред е! — Най-едрото момче цапардоса здравата малчугана, който се оплакваше, и в следващия миг и трите деца скочиха на крака, готови да се нахвърлят едно на друго.

— Avast[1], пършиви псета!

Момчетата застинаха на място и се озърнаха, опитвайки се да разберат откъде долетя гласът на Капитан Джак Спароу[2]. Ливия, която бе наясно със загадката, се усмихна.

— Веднага прекратете котешката врява или ще ви хвърля в трюма да ви изядат мишките.

Момчетата най-после насочиха вниманието си към Ани, която с дясната си ръка изобразяваше кукла. Тя застана по-удобно, като леко разкрачи крака и зашава с палец, сякаш куклата говореше.

— Имате късмет, че съм оставил сабята си в юта[3], жалки подобия на морски вълци.

Момчетата по цял свят са еднакви. Само при споменаването на „ют“ Ани завинаги спечели сърцата им.

Тя насочи импровизираната кукла към най-малкото момче, златокосо рошаво херувимче с насинено око.

— Хей, приятел, струваш ми се достатъчно як, за да надуеш платната под Веселия Роджър[4]. Аз потеглям да търся изгубените съкровища на древната Атлантида. Кой ще ме последва?

Ливия първа вдигна ръка и Ани едва не се спусна да я прегърне, зарязвайки Капитан Джак.

— Сигурна ли си, моя красавице? Ще се срещнем със свирепи морски чудовища. Ще ни трябват смели момичета. Ти смело момиче ли си?

Ливия кимна въодушевено.

— Аз също! — извика Кейтлин. — И аз съм смело момиче.

— Ама не си толкова смела като мен, тъпачке! — сряза я златокосото херувимче.

— Дръж се прилично, хлапе, иначе ще наредя да те влачат под кила — изръмжа Капитан Джак и по навик додаде: — Ние, пиратите, не посягаме един на друг. Когато се сражаваш с морски дракони, девизът е: „Един за всички, всички за един“. На моя кораб няма място за побойници и грубияни. Такива ги изхвърляме зад борда за храна на акулите.

Думите на Капитана силно впечатлиха новоизпечените пирати.

Ани не разполагаше с нищо друго, освен с пръстите си, за да изобрази куклата — нито дори очи, изрисувани с флумастер, но хлапетата бяха очаровани. Обаче най-голямото момче не беше вчерашно.

— Ти изобщо не приличаш на пират. Приличаш на ръка.

— Аха. А ти си голям умник, щом го забеляза. Моите врагове ме омагьосаха и единственият начин да се развали магията е да се намери изгубеното съкровище. Какво ще кажете, братлета? Ще ви стигне ли куражът?

— Аз ще отплавам с теб, Капитане.

Гласът не беше детски, но дяволски добре познат.

Ани се обърна. Зад гърба й се бяха събрали група възрастни, наблюдаващи с интерес представлението. Сред тях стоеше Тео, скръстил ръце на гърдите. В очите му танцуваха насмешливи пламъчета.

Капитан Джак го измери преценяващо.

— Вземам само здрави момчета, а ти си твърде стар. Костите ти сигурно скрибуцат.

— Жалко — сви рамене Тео с надменния вид на префърцунено конте от епохата на Регентството. — А толкова ми се искаше да си премеря силите с тези морски чудовища.

Проехтя звънецът, възвестяващ началото на празничната вечеря, и един глас обяви:

— Храната е сервирана. Нареждайте се на опашка!

— Avast, мои смелчаци. За вас е моментът да се нахвърлите на сухарите, а за мен е време да се връщам на кораба. — Ани разпери театрално пръсти, изпращайки Капитан Джак както подобава на кралска особа.

Възрастни и деца бурно заръкопляскаха. Ливия се сгуши до нея. По-големите деца я засипаха с въпроси и коментари.

— Как говориш, без да си мърдаш устните?

— Можеш ли да го повториш?

— Аз пък излизам в морето с лодката на баща ми.

— И аз искам да говоря така.

— А аз бях пират на Хелоуин.

Възрастните подбраха децата си и ги поведоха към опашката за храна, която се бе извила пред масата с лакомствата в съседната стая.

Тео се приближи към Ани.

— Вече започна да ми се изяснява това, което до надлежащия момент тънеше в мрак.

— Надлежащия момент?

— Изплъзна ми се от езика. Но има нещо, което все още не проумявам. Как нагласи часовника?

— Нямам представа за какво говориш.

Той я дари с красноречив поглед, недвусмислено подсказващ, че като отрича, само се унижава и ако има достатъчно смелост, ще си признае.

Номерът й бе разкрит. Тя се усмихна, приближи се към него и го удостои с един от коронните си номера: смразяващо кръвта стенание, но толкова тихо, че само Тео да го чуе.

— Страхотно! — впечатли се той.

— Можеш да го наречеш „Отмъщението на кухненския асансьор“.

Ани очакваше, че Тео ще подмине забележката й без внимание, но той изглеждаше искрено разкаян.

— Наистина съжалявам за случилото се тогава.

Изведнъж й хрумна, че нито едно от бившите й гаджета не си бе направило труда да й се извини за каквото и да било.

Ливия изтича при майка си. Джейси все още разговаряше с Лиза, но вниманието й бе насочено към Тео. Когато Ани се приближи към тях, дочу Лиза да казва:

— Трябва да я заведеш на лекар. Досега вече би трябвало да говори.

Ани не можа да разбере отговора на Джейси.

Всички се наредиха на опашката, за да напълнят чиниите си. Мари и Тилди от групата по бънко наобиколиха Тео и тутакси го отрупаха с въпроси за новата му книга. Но след като си избра от лакомствата, той заряза почитателките си, за да се присъедини към Ани, седнала до масата с Джейси и Ливия. Тео се настани на стола до Ани, срещу Лиза и съпруга й Дарън, който, освен че беше ловец на омари, но по съвместителство изпълняваше и длъжността на електротехник на острова. Ливия стрелна предпазлив поглед към Тео и Джейси отново изгуби нишката на разговора.

Тео и Дарън се познаваха от летните ваканции и заговориха за риболов. Ани забеляза с каква лекота Тео общуваше с всички, което й се строи доста интересно, имайки предвид колко ревниво пазеше уединението си.

Беше й дошло до гуша да размишлява над противоречията в характера на Тео, затова се зае с храната. Освен задушените говежди гърди, вечерята включваше варени картофи, големи резени зеле, колелца лук и различни кореноплодни зеленчуци. С изключение на жълтата ряпа, която Ани и Ливия избягваха като чума, останалите зеленчуци бяха много вкусни.

Въпреки сляпото си увлечение по Тео, Джейси не правеше нищо, за да привлече вниманието му, освен да му хвърля дълги, изпълнени с копнеж погледи. Накрая Тео се обърна към Ани.

— Вмъкнала си се в кулата, докато съм спял, и си сменила батерията на часовника. Трябваше отдавна да се досетя.

— Не е твоя вината, че толкова бавно загряваш. Сигурна съм, че е доста трудно да се възстановиш, след като сребърната лъжичка, с която си се родил, изведнъж те халоса по главата.

Той повдигна вежда.

Ливия смушка Ани, вдигна ръка и изобрази миниатюрна кукла, като непохватно мърдаше пръсти, за да подскаже, че иска още едно куклено представление.

— По-късно, слънчице — усмихна се Ани и целуна детето по темето, точно зад котешките ушички.

— Изглежда, си се сдобила с приятелка — отбеляза Тео.

— По-скоро Немирка. Двете с Лив са най-добри приятелки. Нали, приятел?

Ливия кимна и отпи малка глътка от чашата с мляко.

Островитяните започнаха да се редят пред бюфета с десертите и Джейси се изправи.

— Ще отида да ти донеса едно парче от моята шоколадова торта с орехи, Тео.

Тео очевидно нямаше желание да пробва поредния кулинарен шедьовър на Джейси, но кимна примирено.

— Не очаквах да те видя тук — рече Ани. — Едва ли човек може да те нарече „господин Общителност“.

— Някой трябва да те наглежда.

— Бях с колата на Джейси, а тук съм заобиколена от хора.

— Все пак…

Изведнъж се разнесе пронизително изсвирване и тълпата притихна. Огромен мъжага с широки като буре рамене, облечен в дебела полушуба, се извисяваше на прага. Мъжът свали пръсти от устата си и заговори:

— Слушайте всички. Преди двайсет минути бреговата охрана е получила сигнал за бедствие от траулер, намиращ се на две мили от Джакспар Пойнт. Спасителите вече са поели натам, но ние можем да стигнем по-бързо.

Той кимна към якия моряк в бархетна риза, седящ на съседната маса, и към Дарън, съпруга на Лиза. Двамата мъже станаха. За изненада на Ани, Тео също се изправи. Стисна облегалката на стола й, наведе се и каза:

— Тази вечер не се връщай във вилата. Остани да пренощуваш в Харп Хаус с Джейси. Обещай ми.

Не дочака отговора й и забърза към тримата мъже до вратата. Каза им нещо, единият го тупна дружески по рамото и четиримата излязоха.

Ани остана да зяпа смаяно след тях. Джейси сякаш всеки миг щеше да заплаче.

— Не разбирам. Защо Тео отиде с тях?

Ани също не разбираше. Тео беше моряк любител. Защо се бе включил в спасителната мисия?

Лиза прехапа долната си устна.

— Това никак не ми харесва. Поривът на вятъра е със скорост поне четиридесет възела.

Наоми я чу и се отпусна на стола до нея.

— Всичко с Дарън ще е наред, Лиза. Ед е един от най-добрите моряци на острова и лодката му е много надеждна. Всички ще се върнат невредими.

— Ами Тео? — попита Джейси. — Мястото му не е там. Той не е свикнал с подобни условия.

— Ще отида да разбера. — Наоми стана.

Барбара се приближи, за да успокои дъщеря си. Лиза сграбчи ръката й.

— Дарън току-що се оправи от стомашен грип. Тази вечер морето е много бурно. Ако „Вал Джейн“ заседне сред ледени блокове…

— Лодката е здрава — прекъсна я Барбара, макар че изглеждаше не по-малко притеснена от дъщеря си.

Наоми се върна и се обърна към Джейси:

— Тео бил обучен да оказва спешна медицинска помощ. Затова е отишъл с тях.

Тео и спешна медицинска помощ? Ани не можеше да повярва. Тео беше спец по разчленяването на трупове, а не по събирането им.

— Ти знаеше ли за това? — попита тя Джейси, която поклати глава отрицателно.

— От две години на острова няма човек с медицинско образование — каза Наоми. — Откакто Джени Шефър замина с децата си. Това е най-добрата новина, която сме чували тук през тази зима.

Джейси се притесни още повече.

— Тео никога не е излизал в морето през зимата, при това в такава буря. Трябваше да остане тук.

Ани беше напълно съгласна с нея.

Тревогата на островитяните за близките им и изчезналия траулер помрачи празника и всички започнаха да се разотиват. Ани помогна на жените да раздигнат масите, а Джейси остана в залата с Ливия и дъщерите на Лиза. Ани тъкмо се канеше да влезе в кухнята с купчина мръсна чинии, когато случайно дочутите откъслечни думи я накараха да се закове на място.

— … не е изненадващо, че Ливия още не говори — казваше една от жените в кухнята. — След всичко, което е видяла.

— Може никога вече да не проговори — отбеляза друга жена. — И това ще разбие сърцето на Джейси.

Първата жена отново заговори.

— Джейси би трябвало да го очаква. Не всеки ден се случва малко момиченце да види как майка му убива баща му.

Водата в кухненската мивка зашуртя и Ани не можа да чуе нищо повече.

---

[1] Стоп! Спри! — морска команда. — Б.пр. ↑

[2] Измислен герой, пират, главно действащо лице във филмите от поредицата „Карибски пирати“. — Б.пр. ↑

[3] Надстройка в задната част на кораб. — Б.пр. ↑

[4] Черното знаме (с череп и кръстосани кости) на английските пирати. — Б.пр. ↑

14

Тео едва се удържа на крака, когато мощна вълна връхлетя носа на „Вал Джейн“. Той бе отраснал на яхти и неведнъж бе излизал с рибарска лодка в морето. Беше изпитал силата на летните бури, но никога на зимните стихии. Големият пластмасов корпус на лодката полетя надолу, носен от грохота на разбеснелите се вълни, и младият мъж усети как кръвта му кипва от притока на адреналин. За пръв път от цяла вечност се чувстваше наистина жив.

Рибарската лодка се задържа на гребена на вълната, застина за миг и отново полетя в бездната. Дори в тежката оранжева екипировка на „Грунденс“, предназначена за лошо време, беше измокрен до кости. Солената вода се стичаше по врата му и всяка открита част от кожата му бе мокра и скована от студ, но той не потърси убежище в лоцманската кабина. Искаше да преживее бурята. Да се слее с нея. Да я всмуче в порите си, да я попие като гъба. Опиваше се от бесните удари на сърцето си, от вихрушката на разбунените сетива.

Нова вълна се издигна пред тях. Брегова та охрана бе предала съобщение, че изчезналият риболовен траулер „Четирилистна детелина“ няма движеща тяга, след като двигателят е бил наводнен, и на борда му има двама души. Нито един от тях нямаше да оцелее дълго в ледените води на океана. Дори специалните непромокаеми костюми, предпазващи от измръзване, нямаше да ги спасят. Тео мислено си припомняше всичко, което знаеше за хипотермията[1].

Той бе преминал обучение за оказване на спешна медицинска помощ, докато правеше проучвания за първия си роман „Санаториумът“. Идеята да се научи да действа в критични ситуации бе стимулирала писателското му въображение и бе разсеяла нарастващото чувство на безизходност. Той бе започнал обучението въпреки протестите на Кенли.

Ти трябва да прекарваш времето си с мен!

След като получи удостоверение, даващо му право да оказва първа помощ, той се записа като доброволец в „Спешна помощ“ в

централния район на Филаделфия, където трябваше да се справя с всякакви медицински предизвикателства — от счупени кости на туристи и сърдечни пристъпи на любители бегачи, до рани на тийнейджъри, паднали с ролкови кънки, и деца, ухапани от кучета. Той бе пътувал до Ню Йорк по време на свирепия ураган, връхлетял града, за да помага в евакуацията на пациентите от болница за ветерани в Манхатън и дом за възрастни хора в Куинс. Но никога не бе оказвал помощ на рибари, извлечени от ледените води на Северния Атлантик посред зима. Надяваше се помощта му да не е твърде закъсняла.

Вълната отново издигна „Вал Джейн“ и внезапно отпред изникна „Четирилистна детелина“. Траулерът едва се държеше на повърхността. Силно наклонен на десния борд, той се люлееше върху вълните като празна пластмасова бутилка от вода. Един мъж се бе вкопчил в планшира[2]. Тео не видя другия моряк.

Тео чу мощния рев на дизеловия двигател, докато Ед приближаваше „Вал Джейн“ до траулера, въпреки яростните вълни, опитващи се да разделят двата плавателни съда. Дарън и Джим Гарсия, другият член на екипажа, който Ед бе избрал за спасителната мисия, се плъзгаха по заледената палуба, опитвайки се да притеглят потъващия траулер към „Вал Джейн“. Също като Тео, двамата носеха спасителни жилетки върху непромокаемото облекло.

Тео зърна ужасеното лице на мъжа, вкопчен в планшира, сетне забеляза втория моряк, който лежеше неподвижно, оплетен във въжета. Дарън започна да завързва около кръста си спасително въже, за да се прехвърли на потъващия траулер. Тео с мъка се добра до него и му издърпа въжето.

— Какво правиш? — изкрещя Дарън, надвиквайки шума на двигателя.

— Имам нужда да се разкърша! — изкрещя в отговор Тео и започна да опасва въжето около своя кръст.

— Да не си полуд…

Но Тео вече бе завързал възела и вместо да си губи времето в спорове, Дарън закрепи свободния край на въжето за кнехта[3]. После неохотно подаде ножа си на Тео.

— Не ни принуждавай да спасяваме и теб — изръмжа той.

— Няма начин — отвърна Тео със самоувереност, която далеч не изпитваше. Дали някой щеше да тъгува, ако с него се случеше нещо и

не се върнеше? Баща му. Неколцина приятели. С времето щяха да преодолеят загубата. Ами Ани?

Ани щеше да отпразнува края му с бутилка шампанско.

Само дето нямаше да го стори. В това беше бедата й. Ани не беше особено проницателна за хората, беше прекалено добросърдечна и доверчива. Дяволски се надяваше да го е послушала и да е отишла в Харп Хаус. А ако носеше детето му…

Не можеше да позволи да се разсейва с подобни мисли. „Четирилистна детелина“ потъваше. Трябваше час по-скоро да спасят моряците от потъващия траулер, в противен случай щяха да застрашат „Вал Джейн“. Докато се взираше в разстоянието между тяхната лодка и траулера, Тео от все сърце се надяваше, че ще успее да се върне на борда на „Вал Джейн“, преди това да се случи.

Избра подходящия момент и скочи. По някакво чудо успя да преодолее пространството между „Вал Джейн“ и траулера и се покатери върху хлъзгавата палуба на „Четирилистна детелина“. Морякът, вкопчен в планшира, със сетни сили протегна ръка.

— Синът ми… — пророни.

Тео погледна към капитанската кабина. Хлапето, хванато в капан между въжетата, беше на около шестнайсет и в безсъзнание. Тео първо се зае с по-възрастния моряк. Даде сигнал на Дарън и помогна на мъжа да се повдигне достатъчно, за да могат Дарън и Джим да го подхванат и изтеглят на борда на „Вал Джейн“. Устните на рибаря бяха посинели и се нуждаеше от незабавна помощ, но Тео първо трябваше да освободи момчето.

Той се промъкна в кабината, гумените му ботуши шляпаха в морската вода. Очите на момчето бяха затворени и то не помръдваше. Корабчето потъваше и Тео реши да не си губи времето да търси пулс. Имаше едно основно правило при случаите на силна хипотермия. „Първо пострадалият трябва да се стопли, само топлият мъртвец е мъртъв.“

Тео събра сили, преряза въжетата, омотали краката на момчето, и го сграбчи за спасителната жилетка. Проклет да е, ако остави вълните да го отнесат зад борда, след като с толкова усилия го бе освободил.

Джим и Дарън се опитваха да удържат двата плавателни съда един до друг с помощта на дългите пръти с куки. Тео измъкна от кабината натежалото тяло на момчето и го положи върху наклонената

палуба. Една вълна се стовари върху него, ослепи го. Тео се вкопчи с все сили в момчето и примигна, за да проясни зрението си, но го заля нова вълна. Най-после Дарън и Джим успяха да издърпат момчето на борда на „Вал Джейн“.

Миг по-късно и самият Тео рухна върху палубата на „Вал Джейн“, но всяка тиктакаща секунда приближаваше моряка и сина му към смъртта, затова той със сетни усилия се изправи на крака. Докато Джим и Ед се оправяха с потъващия траулер, Дарън му помогна да завлекат двамата оцелели в кабината.

За разлика от момчето, което навярно още не бе започнало да се бръсне, по-възрастният моряк имаше гъста брада и обруленото от вятъра лице на човек, прекарващ по-голяма част от живота си в открито море. Той започна да трепери, което беше добър признак.

— Синът ми…

— Аз ще се погрижа за него — отвърна Тео, надявайки се от душа и сърце бреговата охрана да пристигне по-скоро.

Винаги държеше в колата си аптечка за първа помощ, но не разполагаше с животоспасяващо оборудване и медикаменти, от каквито се нуждаеха мъжът и момчето.

При други обстоятелства щеше да направи изкуствено дишане на хлапето, но това можеше да е фатално за пострадал от силна хипотермия. Без да губи ценно време да съблича мокрите си дрехи, Тео сряза предпазните костюми на моряка и сина му и ги уви в сухи одеяла. Пригоди набързо две грейки и ги притисна под мишниците на хлапето. Най-накрая усети едва доловим пулс.

Когато пристигна катерът на бреговата охрана, Тео бе покрил моряка и сина му с още импровизирани грейки. За негово облекчение момчето бе започнало да помръдва, а баща му успяваше да промълви по няколко думи.

Тео описа накратко ситуацията на парамедика от бреговата охрана, докато жената поставяше на пострадалите венозни системи и маски с топъл влажен кислород. Момчето отвори очи, а бащата се опита да седне.

— Ти спаси… живота му. Ти спаси живота на моето момче.

— Стой спокойно — рече Тео и нежно бутна мъжа назад, за да легне отново. — Радвам се, че успяхме да помогнем.

Наближаваше два сутринта, когато Тео най-сетне се добра до Харп Хаус. Въпреки че парното в рейндж роувъра работеше на максимум, зъбите му тракаха от студ. Само допреди няколко седмици бе жадувал за подобен дискомфорт, но тази нощ с него се бе случило нещо странно и сега копнееше за топлина и сухи дрехи. Въпреки това се застави да се отбие в Мунрейкър Котидж. За негово облекчение, вилата беше пуста.

Направо не можа да повярва, че Ани бе изпълнила заръката му.

Още повече се изненада, когато видя къде се е устроила.

Вместо да си легне в една от спалните на Харп Хаус, тя бе заспала на дивана в кулата. Лампите светеха, а редом до нея на пода лежеше отворен екземпляр на „Историята на остров Перегрин“. Явно първо се бе отбила във вилата, защото бе облечена в обичайните дънки и пуловер. Тео едва се държеше на крака от изтощение, но когато видя непокорните й къдрици, разпилени върху старата дамска на възглавницата на дивана, почувства как нервите му се отпускат.

Тя се претърколи настрани и примигна.

— Скъпа, прибрах се — не се сдържа Тео.

Ани се бе завила с дебелото му сиво яке и то се плъзна върху килима, когато се надигна и седна. Отметна косата от лицето си.

— Намерихте ли траулера? Какво стана?

Тео смъкна мокрото яке.

— Спасихме екипажа. Траулерът потъна.

Ани скочи на крака и огледа разрошената коса на Тео, мократа ивица по ръба на острото деколте на пуловера, подгизналите дънки.

— Целият си мокър.

— Преди няколко часа бях още по-мокър.

— И трепериш.

— Хипотермия. Първи стадий. Най-доброто лечение е плътно притискане на гола кожа до гола кожа.

Забелязала огромната му умора, Ани не обърна внимание на нескопосания му опит да се пошегува, а се вгледа угрижено в него.

— Какво ще кажеш за един хубав топъл душ? Да се качим горе.

Тео нямаше сили да спори.

Тя го изпревари нагоре по стълбите и когато той стигна до площадката, Ани вече го чакаше с халата му в ръка. Набута го в банята

и пусна душа, сякаш той не можеше сам да го направи. Той искаше да й каже да го остави сам, че няма нужда от майка. Че тя не би трябвало да е тук. Не би трябвало да го чака. Да му вярва. Доверчивостта и наивността й го влудяваха. Ала в същото време изпитваше огромна благодарност. Доколкото помнеше, последният човек, който се бе опитвал да се грижи за него, бе Рийган.

— Ще ти приготвя нещо горещо да пийнеш. — Ани се извърна, за да излезе.

— Уиски. — Най-неподходящото питие, когато си измръзнал, но може би тя не го знаеше.

Знаеше го. Когато Тео излезе от банята след душа, увит в халата, тя го чакаше до вратата с чаша с горещ шоколад. Той го изгледа с отвращение.

— Дано да си сложила няколко капки алкохол.

— Няма дори маршмелоу. Защо не ми каза, че си се обучавал да оказваш медицинска помощ?

— Боях се да не започнеш да ме врънкаш за безплатен гинекологичен преглед. Постоянно ми се случва.

— Ти си извратен.

— Благодаря. — Тео се запъти към спалнята си, като пътьом посръбваше от горещия шоколад. Беше възхитителен на вкус.

На прага се спря. Тя бе свалила шибаната покривка и дори бе разбухнала възглавниците. Отпи нова глътка от шоколада и погледна младата жена, застанала в коридора. Зеленият й пуловер се бе смачкал, а единият крачол на панталона й се бе закачил за горния край на дебелия вълнен чорап. Беше разрошена, със зачервено лице и никога не бе изглеждала по-секси.

— Все още ми е студено — оплака се Тео, макар че гласът на разума му заповядваше да млъкне. — Наистина много ми е студено.

Ани наклони глава.

— Добър опит. Няма да си легна в леглото с теб.

— Но го искаш. Признай си.

— О, да бе. Защо да не скоча право в леговището на врага? — В лешниковите й очи избухнаха златисти фойерверки. — Виж докъде ме доведе това. Нищо чудно да съм бременна. Защо не лиснеш кофа ледена вода върху пламтящите си интимни части, господин Похотливец?

Думите й изобщо не бяха забавни. Бяха ужасяващи. Ала начинът, по който ги изрече, наежена като петле, със святкащи гневни очи… Идеше му да я задуши с целувки.

— Не си бременна — заяви вместо това с увереност, каквато далеч не изпитваше. А сетне повтори въпроса, на който първия път тя не пожела да отговори: — Кога ти беше последният цикъл?

— Това си е моя работа.

Тя се държеше като пълна гаднярка. Това бе начинът й да го разсейва от това, което и двамата искаха. Или може би само той?

Ани затъкна една къдрица зад ухото си.

— Знаеше ли, че Джейси е убила съпруга си?

Рязката смяна на темата го сепна. Той поднесе чашата към устните си. Все още не можеше да повярва, че му е приготвила горещ шоколад.

— Да. Той беше истински негодник. Тъкмо заради това аз никога не бих я уволнил.

— Престани да се правиш на такъв праведник — сряза го тя. — И двамата знаем, че ме изигра. — Тя потърка рамото си през пуловера. — Защо Джейси не ми е казала?

— Съмнявам се, че изгаря от желание да говори за това.

— Въпреки това двете работим заедно от няколко седмици. Не смяташ ли, че тя би трябвало да ми се довери?

— Очевидно тя не смята така. — Той остави чашата с шоколад на нощното шкафче. — Грейсън беше с няколко години по-голям от мен. Беше грубо, вечно сърдито момче. Още навремето никой не го харесваше особено и не мисля, че липсва на някого.

— Джейси трябваше да ми каже.

Не му се нравеше да вижда разстроена тази къдрокоса жена, която играеше с кукли и вярваше на хора, които не заслужаваха доверието й. Искаше му се да я завлече в леглото. Дори си обеща да не се докосва до нея, ако това ще заличи намръщеното изражение на лицето й. Но тя не му даде възможност. Угаси лампата и заслиза надолу по стълбите. Трябваше да й благодари за грижите, но той не беше единственият гадняр наоколо.

Ани не можа да заспи, затова грабна пухенката и ключовете на рейндж роувъра и излезе навън. Докато пътуваха от кметството към вкъщи, тя не бе споделила с Джейси това, което бе узнала. А Джейси не знаеше, че Ани се е качила в кулата, за да чака Тео.

Нощното небе се бе изяснило и над главата й се простираше звездното покривало на Млечния път. Не искаше на сутринта да говори нито с Джейси, нито с Тео, но вместо да се качи в колата, тя приближи до края на алеята и погледна надолу. Беше прекалено тъмно, за да види вилата, но ако някой отново бе проникнал в дома й, за да сътвори поредната гадост, вече би трябвало да си е отишъл. Преди седмици Ани щеше да се страхува да се върне във вилата посред нощ, но островът бе закалил характера й. Сега почти се надяваше да завари някого в дома си. Поне щеше да узнае кой е мъчителят й.

Купето на рейндж роувъра ухаеше като Тео — на кожа и зимен студ. Ани усещаше, че защитата й се пропуква; бариерите, които бе изградила около себе си, всеки момент можеше да рухнат. А сега и Джейси. Двете с Ани бяха заедно вече почти месец, но Джейси нито веднъж не бе споменала незначителната подробност, че е убила съпруга си. Разбира се, не е лесно да се говори за подобни неща, но Джейси би трябвало да намери начин. Ани бе свикнала да споделя с приятелите си, но разговорите с Джейси винаги оставаха повърхностни, сякаш Джейси бе окачила около врата си табела с надпис „ВХОД ЗАБРАНЕН“.

Младата жена паркира пред тъмната вила и слезе от колата. Ключарят, който не можеше да си позволи, щеше да дойде следващата седмица. Вътре можеше да я очаква поредната неприятна изненада. Отвори вратата, пристъпи в кухнята и щракна ключа на лампата. Всичко беше така, както го бе оставила. Тя обиколи стаите, като светваше лампите, надникна дори в килера.

Страхливка — изсумтя пренебрежително Питър.

Млъквай, глупако — сопна му се тя. — *Сега съм тук, нали?*

Напоследък Лео не я бе тормозил, докато Питър, нейният герой, ставаше все по-заядлив. Още едно объркано нещо в живота й.

На сутринта главата я болеше. Чаша кафе щеше да й помогне. Ани излезе изпод душа, уви се с кърпата и зашляпа с боси крака по

студения под към кухнята. Студената бледожълта слънчева светлина струеше през предните прозорци и люспите на опашката на русалката искряха във всичките цветове на дъгата. Как е могла Марая да купи такава грозотия? Русалката напомняше на Ани на една от кичозните и невероятно скъпи скулптури на Джеф Кунс. Статуите му на Розовата пантера, Майкъл Джексън, огромните животни от неръждаема стомана, сякаш сътворени от разноцветни балони… Те го бяха направили известен. Отвратителната русалка приличаше на плод на въображението на Кунс…

Ани ахна и се втурна към дъното на всекидневната, където до стената бяха подредени кашоните. Ами ако русалката беше една от творбите на Кунс? Младата жена падна на колене, а кърпата й се свлече, докато ровеше в кашоните, търсейки книгата за гости на вилата. Марая никога не би могла да си позволи да купи някоя от работите на Кунс, затова трябва да й е била подарена. Откри книгата за гости и трескаво запрелиства страниците й, опитвайки се да открие името на Джеф Кунс. Не го намери и започна отново да прелиства страниците.

Нямаше го. Но само защото не бе посещавал вилата, не означаваше, че креслото не би могло да е някой от поредните му „шедьоври“. Ани бе прегледала внимателно картините, малките статуетки и повечето книги, но нищо не бе открила. Може би…

— Тук ми харесва много повече, отколкото в Харп Хаус — прозвуча копринено мек глас зад гърба й.

Тя се извърна рязко към вратата на кухнята. Тео стоеше на прага, пъхнал небрежно пръсти в предните джобове на дънките, облечен в дебелото сиво яке, с което тя се бе завила снощи, докато го чакаше, а кърпата й лежеше на пода.

Въпреки страстния секс, който бяха правили в същата тази стая, той никога досега не я бе виждал гола. Ани с усилие сподави естествения импулс да грабне кърпата и да се прикрие като викторианска девственица. Вместо това се протегна бавно към кърпата, сякаш нищо особено не бе станало.

— Ти си прекрасно създание — промълви Тео. — Нима никое от онези твои бивши гаджета неудачници не ти го е казвало?

Не и с толкова много думи. Всъщност с никакви думи. Беше приятно да го чуе, дори и от устата на Тео. Тя подпъхна края на

кърпата, но — вярна на самата себе си — вместо грациозно да се изправи на крака, изгуби равновесие и се пльосна тромаво по дупе.

— За щастие — рече той провлачено, — аз съм почти лекар, така че подобни гледки не са нищо ново за мен.

Ани се вкопчи в кърпата и последните останки от достойнството си.

— Всъщност не си лекар и се надявам, че си се насладил на тази гледка, защото повече няма да я видиш.

— Силно се съмнявам.

— Нима? Пак ли подхващаш старата песен?

— Трудно е да се повярва, че си забравила какво направих миналата нощ.

Ани изви насмешливо устни.

Тео тъжно поклати глава.

— Геройската ми борба със страховитите акули и трийсетметровите вълни… Айсбергите. Споменах ли и пиратите? Но предполагам, героизмът сам по себе си е награда. Един достоен герой не би трябвало да очаква нещо повече.

— Добър опит. Върви да ми направиш кафе.

Тео пристъпи лениво към нея и й подаде ръка.

— Позволи ми първо да ти помогна да станеш.

— Няма нужда. — Този път Ани се изправи без поредната излагация. — Защо си се домъкнал толкова рано?

— Не е толкова рано и не би трябвало да стоиш тук сама.

— Извинявай — изрече тя с цялата искреност, на която бе способна.

Погледът му се плъзна от голите й крака до разхвърляния кашон на пода.

— Отново ли е имало взлом във вилата?

Тя понечи да му разкаже за креслото с русалката, но той отново зяпаше краката й, а сутрешният й тоалет, състоящ се само от една кърпа, я поставяше в неизгодна позиция.

— Искам пъдпъдъчи яйца на очи и прясно изцеден сок от манго. Ако не ти създавам прекалено главоболие.

— Хвърли тази кърпа и ще добавя и шампанско.

— Изкушаващо. — Тя се отправи към спалнята. — Но тъй като може да съм *бременна*, не бива да пия алкохол.

Тео изпусна дълга въздишка.

— И след тези смразяващи думи бушуващият в слабините му огън угасна.

Докато Тео работеше в ателието, Ани фотографира креслото с русалката от всеки възможен ъгъл. Веднага щом отидеше в Харп Хаус, щеше да изпрати по имейл снимките на агента на Кунс в Манхатън. Ако креслото наистина бе творба на Кунс, парите от продажбата му щяха да покрият дълговете й и да й остане прилична сума.

Докато затваряше ципа на раницата, мислите й неволно се отплеснаха към мъжа, затворен в ателието.

Ти си великолепно създание.

Дори да не беше истина, бе приятно да го чуе.

Ани бе добила навика всеки ден да проверява къщичката за феите. Този път откри малък хамак, измайсторен от перо на чайка и две пръчки. Докато разглеждаше новата придобивка, Ани си спомни за рисунката на Ливия с „освободената тайна“. Неясната заврънкулка в края на протегнатата ръка на изправената фигура на единия възрастен изобщо не е била грешка. Изобразяваше пистолет. А тялото на земята? Червеното петно върху гърдите му не беше цвете, нито сърце. Беше кръв. Ливия бе нарисувала убийството на баща си.

Задната врата се отвори и Лиза се появи на прага. Зърна Ани и й махна, после се отправи към покрития с кал сув, паркиран пред гаража. Ани събра сили и влезе вътре.

В кухнята ухаеше на препечени филийки, а върху лицето на Джейси бе изписано станалото напоследък обичайно за нея тревожно изражение.

— Моля те, не казвай на Тео, че Лиза е идвала тук. Знаеш го какъв е.

— Тео няма да те уволни, Джейси. Гарантирам ти го.

Джейси се извърна към умивалника и тихо заговори:

— Видях го тази сутрин да отива към вилата.

Ани нямаше намерение да говори за Тео. Какво можеше да каже? Че може би е бременна с неговото дете? При това само от еднократна

случайна забежка вследствие на прекалено много вино.

Наистина ли вярваш в това? — изцъка Добринка укорително.

Нашата Ани се превърна в нещо като уличница — възмутено я нападна Питър, някогашният й герой.

Сега кой е грубиянът? — намеси се Лео. — *Подбирай си изразите, приятел.* — Той говореше с обичайния си презрителен маниер, но въпреки това…

Младата жена не разбираше какво става в главата й. Но Джейси стоеше пред нея и нямаше време да задълбава в подобни анализи.

— Чух как е умрял съпругът ти — каза тя.

Джейси докуцука до масата и се отпусна на стола, без да я поглежда.

— И сега ме мислиш за ужасен човек.

— Не знам какво да мисля. Щеше ми се ти да ми бе казала.

— Не обичам да говоря за това.

— Разбирам. Но ние сме приятелки. Ако знаех, щях да разбера защо Ливия не говори.

Джейси потрепери, сякаш я бяха ударили.

— Не съм сигурна, че това е причината.

— Престани, Джейси. Проучвала съм на какво се дължат случаите на немота при децата.

Джейси зарови лице в шепи.

— Не можеш да си представиш какво терзание е да знаеш, че си причинил болка на детето, което обичаш толкова много.

Ани не можа да понесе страданието й и реши да зареже болезнената тема.

— Не си длъжна да ми разказваш каквото и да било.

Джейси вдигна поглед към нея.

— Аз… не ме бива много за приятелка. Когато растях, на острова нямаше много момичета на моята възраст. А и не исках никой да знае колко зле е баща ми, затова отблъсквах всеки, който се опитваше да се сближи с мен. Дори Лиза… Тя е най-старата ми приятелка, но ние почти не говорим на лични теми. Понякога ми се струва, че тя идва тук само за да нагледа имота и после да докладва на Синтия.

На Ани изобщо не й бе хрумвала мисълта, че Лиза може да е шпионка на Синтия.

Джейси разтърка болния си крак.

— Обичах да прекарвам времето си с Рийган, защото тя никога не задаваше въпроси. Но тя беше много по-умна от мен и живееше в различен свят.

Ани си спомняше, че през онова далечно лято на острова Джейси винаги стоеше някак в сянка и може би дори щеше да я забрави, ако не беше случилото се в пещерата.

— Можех да свърша в затвора — продължи Джейси. — Всяка нощ благодаря на Бога, че Букър Роуз ме е чул да крещя и е изтичал от дома си точно навреме, за да види всичко през прозореца. — Тя затвори за миг очи, сетне отново ги отвори. — Нед беше пиян. Пристъпваше към мен, размахвайки пистолета, заплашваше ме. Ливия си играеше на пода. Тя се разплака, но на Нед не му пукаше. Допря дулото до главата ми. Не мисля, че щеше да ме застреля. Просто искаше да ми покаже кой е господарят. Но аз не можах да понеса плача на Ливия, сграбчих ръката му и… Беше ужасно. Той изглеждаше толкова изумен, когато пистолетът гръмна, сякаш не можеше да повярва, че вече не контролира положението.

— О, Джейси…

— Не знаех как да говоря с Ливия за това. Винаги когато се опитвах, тя побягваше, затова престанах, с надеждата, че с времето тя ще забрави.

— Тя трябва да говори с детски психолог — каза Ани нежно.

— И как да го уредя? На острова няма такъв, а дори и да я заведа на сушата, нямам средства за редовни посещения при терапевт. — Джейси клюмна, признавайки безпомощността си. Сякаш изведнъж се състари. — Ти си единствената, с която тя се е сближила след случилото се.

Не с мен — помисли си Ани. — *Ливия се привърза към Немирка.*

Очите на Джейси се наляха със сълзи.

— Не мога да повярвам, че и теб огорчих. След всичко, което направи за мен.

В този миг Ливия се втурна в стаята и сложи край на разговора им.

След като Ани излезе, за да отиде в Харп Хаус, Тео се премести да работи във всекидневната, но смяната на обстановката не му

помогна. Проклетото хлапе не искаше да умира.

Малчуганът, нарисуван от Ани, се взираше в него от листа хартия. Харесваха му големият мъжки часовник върху китката на хлапето, непокорният кичур коса, щръкнал от темето, леките тревожни бръчици върху челото му. Ани подценяваше таланта си на художник. Може и да не беше велик творец, но беше дяволски добър илюстратор.

Момчето го бе очаровало от пръв поглед, оживявайки във въображението му като някой от героите, които бе създал. Без да го е замислял, Тео го вмъкна в сюжета като второстепенен герой — дванайсетгодишен хлапак, на име Диги Суифт, пренесен назад във времето от съвременния Ню Йорк до улиците на Лондон от деветнайсети век. Диги трябваше да бъде следващата жертва на доктор Куентин Пиърс, но засега хлапето успяваше да стори това, което възрастните не можаха — да се измъкне от преследвача си. Сега Куентин беше изпаднал в психарски бяс, твърдо решен да унищожи малкия дявол по възможно най-жестокия и болезнен начин.

Тео бе решил да не описва смъртта на момчето, нещо, което навярно би направил в „Санаториумът“. Този път нямаше сили за подобни ужасии. Може би щеше да е достатъчно само да спомене за леката миризма, носеща се от печката на пекаря.

Но малчуганът беше изключително изобретателен. Въпреки че се бе озовал в чужд и напълно непознат свят — при това два века назад — той успяваше да оцелее. При това без помощта на социални работници, закони за закрила на детето или подкрепата на някой възрастен, да не говорим за мобилен телефон и компютър.

Отначало Тео не можеше да проумее как хлапакът се изхитряваше да се измъкне от най-трудните ситуации, но после прозрението го осени. Видеоигрите. Прекарвайки часове с видеоигри, докато богатите му родители работохолици покоряваха финансовите върхове на Уолстрийт, Диги се бе сдобил с бързи рефлекси, дедуктивни умения и способността да проявява непукизъм в най-откачените ситуации. Диги може и да беше изплашен, но не се предаваше.

Тео никога досега не бе имал дете за герой и проклет да бъде, ако отново му хрумне подобна идиотска мисъл. Натисна яростно клавиша „delete“, изтривайки два часа работа. В края на краищата малкият негодник не беше главният герой в романа и трябваше да го сложи на мястото му, преди окончателно да се качи на главата му.

Младият мъж изпъна крака и замислено потри брадичка. Ани бе прибрала предметите в кашоните, но не ги бе отнесла. Тя продължаваше да витае в облаците. Той не вярваше, че Марая й е оставила някакво ценно наследство.

Но щом се отнасяше до него, Ани тутакси се приземяваше на земята. На Тео му се щеше тя да престане да го дразни с вероятната си бременност или поне да му намекне нещо, когато има яснота по въпроса. Кенли никога не бе искала деца, което се бе оказало едно от малкото общи неща помежду им. Само мисълта, че отново трябва да поеме отговорността за друго човешко същество, го караше да се облива в студена пот. По-скоро би опрял пистолет до главата си.

Почти не бе помислял за Кенли от нощта, в която разказа на Ани за нея, и това не му се нравеше. Ани искаше да го освободи от вината за смъртта на съпругата му, защото още вярваше в доброто и прошката, но тя не го познаваше. Тео се нуждаеше от тази вина. Това бе единственият начин да продължи да живее със себе си.

---

[1] Състояние на организма, при което телесната температура е прекалено ниска за нормалното функциониране на организма. — Б.пр. ↑

[2] Хоризонтална греда или стоманен профил в горната част на борда. — Б.пр. ↑

[3] Двойка ниски колчета на палубата на кораб или лодка, служещи за закрепване на въжета. — Б.пр. ↑

15

В понеделник сутринта Ани се измъкна от леглото още по тъмно, за да се приготви за излизането в морето с лодката на Наоми, но не бе направила и три крачки в стаята, когато една внезапна мисъл я накара да подскочи на място и от сънливостта й не остана и следа. *Да излезе в морето с лодката на Наоми?* Младата жена изпъшка и обхвана лицето си с длани. Къде й е бил умът? Явно изобщо нямаше ум! В това беше проблемът. Не можеше да отплава с лодката на Наоми. Коя част от мозъка й се бе задръстила и не бе регистрирала това? Веднага щом „Венерина пантофка“ напусне пристанището, Ани официално щеше да бъде извън границите на острова. Но понеже лодката бе закотвена в Перегрин и всеки ден отплаваше и се връщаше — и защото Наоми бе част от острова, и защото Ани бе разсеяна — някак си бе пропуснала да направи връзката. Сигурно е бременна. Как иначе можеше да се обясни подобен огромен пропуск?

Ако не прекарваше толкова време да мечтаеш за Тео Харп — смъмри я Празноглавка, — *умът ти щеше да си е на мястото.*

Дори Празноглавка не беше толкова отвеяна. Ани трябваше да се срещне с Наоми на пристана и не можеше да й върже тенекия, без никакво обяснение. Навлече набързо някакви дрехи и подкара към града със събърбана, който Джейси й бе дала назаем.

След бурята в събота пътят бе покрит със замръзнали буци февруарска кал и Ани шофираше внимателно, все още потресена от непростимата си разсеяност. Вече двайсет и два дни тя бе заклещена на този остров, който дължеше съществуването си на океана, ала не можеше да си позволи да излезе в морето. Никога повече нямаше да допусне такава основна грешка.

Небето току-що бе започнало да просветлява, когато забеляза Наоми край навеса за лодки. Товареше някаква екипировка в едноместната лодка с две весла, с която щяха да доплават до „Венерина пантофка“, закотвена в пристанището.

— Ето те и теб! — извика Наоми и бодро й махна. — Боях се, че си размислила и си се отказала.

Преди Ани да успее да обясни, Наоми се впусна в подробен преглед на прогнозата за времето за деня. Най-накрая Ани успя да я прекъсне:

— Наоми, не мога да дойда с теб.

Точно в този миг една кола стремително нахлу в паркинга до навеса за лодки и изпод гумите й се разлетя чакъл. Вратата се отвори и отвътре изскочи Тео.

— Ани! Не мърдай от мястото си!

Двете жени се извърнаха и го видяха да тича към тях по пристана. Разрошената му коса стърчеше на темето, а върху бузата му имаше отпечатък от възглавницата.

— Извинявай, Наоми — каза той, като приближи до капитанката на „Венерина пантофка“. — Ани не може да напуска острова.

Още една грешка. Ани бе забравила да скъса надрасканата набързо бележка, която бе оставила снощи на Тео, и ето че сега той бе цъфнал тук.

Наоми опря ръка върху мощното си бедро, демонстрирайки стоманен характер и воля, благодарение на които бе станала опитен моряк и успешен ловец на омари.

— Защо да не може, по дяволите?

Докато Ани се опитваше да измисли правдоподобно обяснение и тъкмо се канеше да се оправдае със стомашно неразположение, ръката на Тео стисна рамото й.

— Ани е под домашен арест.

Наоми се изпъчи и сега и двете ръце се разпериха на хълбоците.

— За какво говориш?

— Преди да дойде на острова, тя се е забъркала в някакви неприятности — обясни Тео. — Нищо сериозно. Устройвала е куклени представления без разрешение. В Ню Йорк законите са много строги за подобни неща. За нейно нещастие, това нарушение не й е било за пръв път.

Ани му метна унищожителен поглед, но Тео вече бе набрал скорост и нищо не можеше да го спре.

— Вместо да я тикне зад решетките, съдията й предложил да замине за два месеца от града. Съгласил се тя да дойде тук, но при

условие че няма да напуска острова. Нещо като домашен арест, за който тя очевидно е забравила.

Обяснението му едновременно я очарова и възмути.

— А на теб какво ти пука? — заядливо попита тя и избута ръката му от рамото си.

— Не сега, Ани. — Ръката му отново се върна на предишното място. — Знаеш, че съдът ме определи за твой надзорник. Склонен съм да си затворя очите пред това малко нарушение, стига да се закълнеш, че повече няма да се повтори.

— Вие, гражданчетата, до един сте откачени — изръмжа Наоми.

— Особено нюйоркчаните — съгласи се най-сериозно Тео. — Хайде, Ани, нека те отведа по-далеч от изкушението.

Но на Наоми такива не й минаваха.

— По-кротко, Тео. Ще прекараме само един ден на лодката ми. Никой няма да разбере.

— Извинявай, Наоми, но аз се отнасям много сериозно към задълженията си пред съда.

Ани се бореше с напушилия я смях и желанието да го бутне във водата.

— Ние тук и пет пари не даваме за подобни дивотии — изсумтя Наоми.

Тя изглеждаше истински ядосана, но на Тео и окото му не мигна.

— Правилата са си правила. — Той впи пръсти в рамото на Ани. — Готов съм да забравя за този малък инцидент, но няма да позволя отново да се случи. — С тези думи самопровъзгласилият се надзорник я поведе към паркинга.

След като се отдалечиха достатъчно, за да не може да ги чуе Наоми, Ани го погледна.

— Устройвам куклени представления без разрешение, а?

— Наистина ли искаш всички да узнаят с какво се занимаваш?

— Не. Както и не желая хората да си мислят, че съм осъдена престъпничка.

— Не преувеличавай. Кукленото представление е само дребно нарушение.

Ани сърдито вдигна ръце.

— Не можа ли да измислиш нещо по-добро? Спешно обаждане от моя агент?

— Ти имаш ли агент?

— Вече не. Но Наоми не го знае.

— Поднасям извиненията си — рече Тео, провлачвайки думите като благородник от деветнайсети век. — Преди малко се събудих, а и бях под напрежение. — После побърза да мине в атака: — Наистина ли щеше най-безметежно да се качиш на онази лодка и да отплаваш? Бог ми е свидетел, Ани, че се нуждаеш от настойник.

— Нямаше да се кача на лодката. Смятах да й го кажа, когато пристигна тежката кавалерия.

— Защо изобщо си приела поканата й?

— Напоследък доста неща ми се струпаха на главата.

— Разкажи ми за тях. — Той я поведе през паркинга към кметството. — Имам нужда от чаша кафе.

Неколцина местни рибари се мотаеха из фоайето. Тео им кимна и напълни две картонени чаши с нещо, което приличаше на смазочно масло, и ги затвори с капачетата.

След като отново се озоваха навън, двамата се отправиха към колите си. Неговата бе паркирана накриво на няколко метра от нейната. Докато той отпиваше от димящото кафе, малките облачета пара привлякоха вниманието й към изящно очертаната му уста. С тези идеални устни, разрошена коса, набола брада и леко зачервен от студа нос той приличаше на небрежен, но чаровен модел от рекламен плакат на „Ралф Лорън“.

— Бързаш ли да се прибираш? — попита той.

— Не особено. — Първо смяташе да разбере защо той не я набута в онази лодка и не й помаха щастливо за довиждане.

— Тогава скачай в колата. Искам да ти покажа нещо.

— Това включва ли килия за изтезания или безименен гроб?

Тео я изгледа отвратено.

Тя му отвърна с новопридобитата си самодоволна усмивка.

Той завъртя очи и отвори пасажерската врата.

Вместо да се отправи към Харп Хаус, Тео подкара в противоположната посока. Разнебитената жълта дървена постройка, служеща за училище, се бе килнала леко накриво, редом до руините на старата сграда. Минаха покрай затворената художествена галерия и две закусвални със спуснати кепенци, с реклами на рулца с омари и

миди на пара. Малкият рибен пазар бе разположен до Кристмас Бийч, където рибарите изтегляха лодките си за поддръжка и ремонт.

Изровеният път, изобилстващ с бабуни и дупки, превръщаше пиенето на кафе, дори от чаша с капаче, в сериозно предизвикателство, затова Ани внимателно отпиваше от горчивата течност.

— Това, което му липсва на Перегрин, е добрият стар „Старбъкс“.

— И магазин за деликатеси. — Тео надяна на носа си авиаторски очила. — Бих продал душата си за едно прилично сусамово геврече.

— Искаш да кажеш, че все още имаш душа?

— Не ти ли писна да се заяждаш?

— Извинявай. Просто не мога да си сдържам езика. — Тя присви очи срещу яркото зимно слънце. — Имам един въпрос, Тео…

— По-късно. — Той зави по изровен черен път, който скоро премина в тясна непроходима пътечка. Тео спря в горичка от смърчове. — Оттук нататък трябва да вървим пеша.

Само преди няколко седмици дори кратка разходка щеше да бъде истинско изпитание за силите й, но вече дори не помнеше кога за последен път се беше закашляла. Островът й бе помогнал да възстанови здравето си. Поне до следващия път, когато някой реши да стреля по нея.

Тео забави крачка и я хвана под лакът, докато вървяха по замръзналата земя. Ани не се нуждаеше от опора, но й харесваха старомодните му маниери на галантен кавалер. Две успоредни бразди бележеха това, което бе останало от пътеката, лъкатушеща през боровия гъсталак. Оттук нататък пътеката се спускаше леко надолу, покрай паднало дърво, правеше малък завой и излизаше на широка поляна, която през лятото би трябвало да е много красива. В средата й се виждаше изоставена каменна къща със скосен покрив от плочи и два комина. Малкият участък срещу старата каменна ледница[1] бе обрасъл с храсти, навярно боровинки. В далечината проблясваше океанът — достатъчно близко, за да се наслади човек на гледката, но твърде далеч, за да причини щети яростта му. Дори в студен зимен ден закътаната поляна пленяваше с уединението си.

От гърдите й се изтръгна дълга въздишка, изпълнена с копнеж.

— Райско кътче в щата Мейн, като оживяло от вълшебна приказка.

— Много по-уютно, отколкото Харп Хаус.

— Дори една гробница е по-уютна от Харп Хаус.

— Няма да споря с теб за това. Това е най-старата работеща ферма на острова. Или по-скоро беше. Някога тук са развъждали овце, отглеждали са жито и зеленчуци. Била е изоставена в началото на осемдесетте.

Ани огледа солидния покрив и здравите прозорци.

— Някой все още се грижи за къщата.

Тео отпи от кафето, но не каза нищо.

Тя наклони глава към него, но очите му бяха скрити зад тъмните стъкла на очилата.

— Ти — досети се Ани. — Ти се грижиш за нея.

Той сви рамене, сякаш не беше нищо особено.

— Купих мястото. Почти без пари.

Нехайният му тон не я заблуди. Тео може и да ненавиждаше Харп Хаус, но обичаше тази стара ферма.

Погледът му продължаваше да се рее отвъд поляната, към океана.

— Няма отопление, нито електричество. Има кладенец, но няма водопроводна инсталация. Не струва много.

Ала за него явно стойността й бе голяма. По сенчестите места на поляната все още се белееше неразтопен сняг. Тя отмести поглед към океана. Лъчите на утринното слънце посребряваха гребените на вълните.

— Защо не искаше да се кача на лодката на Наоми? Щом се озовях в океана, вилата щеше да стане твоя.

— На баща ми, не моя.

— Е, и?

— Можеш ли да си представиш какво щеше да направи с нея Синтия? Да я превърне в селска колиба или да я разруши до основи и да построи стара английска провинциална къща. Кой знае какво може да й хрумне?

Още една нейна заблуда за него се разсея. Той искаше тя да задържи вилата. Трябваше по-скоро да се отърси от паяжината, обвила мозъка й.

— Знаеш, че рано или късно ще изгубя вилата. Въпрос на време. След като си намеря постоянна работа, вече няма да мога да прекарвам

тук два месеца в годината.

— Ще мислим за това, когато му дойде времето.

Ние. Не само тя.

— Ела — подкани я той. — Искам да ти покажа имота.

Тя тръгна след него към фермата. Напоследък Ани бе свикнала с шума на прибоя и тишината наоколо, нарушавана само от птичите песни, й се струваше омагьосваща. Когато приближиха входната врата, Ани клекна, за да се полюбува на туфа кокичета. Сведените им нежни бели камбанки сякаш се извиняваха, задето бяха побързали да се похвалят с красотата си, когато зимата още беше в разгара си. Тя докосна финитe цветчета.

— Все още има надежда на този свят.

— Дали?

— Трябва да има. Иначе какъв е смисълът на всичко?

В резкия му смях липсваше веселие.

— Напомняш ми на едно хлапе, което познавам. Не може да спечели, но не се предава и продължава да се бори.

Ани повдигна въпросително вежди.

— За себе си ли говориш?

Тео сякаш се сепна.

— За себе си? Не. Хлапето е… Забрави. Писателите винаги размиват границата между реалността и измислицата.

Вентролозите също, помисли си тя.

Нямам представа за какво говориш — подсмръкна Немирка обидено.

Тео откри ключа, който търсеше, пъхна го в ключалката и леко го превъртя.

— Мислех, че никой на острова не си заключва вратата — отбеляза Ани.

— Можеш да живееш на село, но градските навици остават…

Тя го последва в празна стая с изтъркан дървен под и голяма каменна камина. Цяло съзвездие златни прашинки, разбунени от въздушното течение, танцуваха пред огрения от слънчевите лъчи прозорец. В стаята миришеше на дим от изгорели дърва и старост, но не и на запуснатост. Нямаше купчини боклуци, нито дупки в стените, облепени със старомодни тапети на цветчета, на места със завити краища.

Ани смъкна ципа на пухенката. Тео стоеше в средата на стаята, пъхнал ръце в джобовете на дебелото сиво яке, като че ли се срамуваше, че я бе довел тук. Тя мина покрай него и влезе в кухнята. Липсваха кухненски уреди и посуда, имаше само една каменна мивка и няколко метални шкафа, висящи накриво. Задната стена беше заета от старо огнище. Беше чисто преметено, а отстрани се виждаше купчина спретнато подредени цепеници. *Прекрасно място*, помисли си младата жена. Къщата се намираше на острова, но далеч от конфликтите му.

Ани свали шапката си и я пъхна в джоба. Прозорецът на мивката гледаше към гол участък земя, който навярно някога е бил градина. Тя си я представи разцъфнала в зеленина и безбройни багри — ярки ружи и гладиоли, съжителстващи със сладък грах, зеле и цвекло.

Тео влезе в кухнята и се спря зад Ани. Тя се взираше през прозореца, разкопчаната пухенка се бе свлякла от едното й рамо. Не си бе дала труд да си сложи грим и застанала сега в тази кухня от миналото, спокойно би могла да мине за фермерка от трийсетте години. Дръзките й очи и гъстите непокорни къдрици не се вписваха в съвременните стандарти за изкуствена красота. Тя беше естествена и неповторима.

Можеше да си представи какво биха й предложили да направи с външността си. Кенли, която никога не излизаше, без да се гримира старателно, и нейните побъркани по модата приятелки, ако имаха тази възможност. Да си изправи косата, да си сложи силикон в устните, за да станат пухкави като на порнозвезда, да си уголеми гърдите с импланти, малко липосукция, макар че той не виждаше къде. Единственото, което би могло да се промени във външността на Ани, беше…

Абсолютно нищо.

— Това място сякаш е създадено за теб. — В мига, в който думите се изплъзнаха от устните му, Тео пожела да ги върне обратно. Заговори с подчертано провлачен тон: — Съвсем ясно си те представям как ореш полята, храниш прасетата и боядисваш къщата отвън.

— Боже, благодаря. — Би трябвало да се почувства обидена. Вместо това Ани обходи с поглед кухнята и се усмихна. — Харесвам

къщата ти.

— Ами става.

— Не просто става. Ти отлично знаеш колко е специално това място. Защо винаги трябва да се правиш на безчувствен кретен?

— Не е нужно да се правя.

Тя се замисли.

— Мисля, че играеш роля. Но си избрал погрешната.

— Ти мислиш така. — Не му се нравеха необикновеното й умение да прозре слабите му места, състраданието, с което бе изслушала изповедта му за връзката му с Кенли, готовността й да забрави за случилото се през онова лято преди толкова много години. Всичко това го караше да се страхува за нея.

Един слънчев лъч проблесна по краищата на миглите й и Тео изпита първобитното желание да я подчини. Да докаже на себе си, че той контролира положението. Пристъпи бавно към нея, приковал поглед в очите й.

— Престани — рече тя.

Той уви на пръста си къдрицата, паднала върху ухото й.

— Да престана какво?

Тя избута ръката му.

— Престани да се правиш на Хийтклиф[2] пред мен.

— Дявол да ме вземе, ако имам някаква представа за какво говориш…

— Ленивата походка. Този сластен поглед изпод полуспуснатите клепачи, цялото ти поведение на мрачен, арогантен тип.

— Никога в живота си не съм имал ленива походка.

Въпреки протестите й, Ани не бе помръднала нито на сантиметър. Той докосна бузата й с палец…

Той се опитваше да я омае с дяволската си магия. Или може би й действаше старата ферма. Каквато и да бе причината, младата жена чувстваше, че няма сили да се отдръпне, макар че в погледа му имаше нещо смущаващо. Нещо, което никак не й харесваше.

Трябваше само да обърне гръб. Ала тя не го направи. Нито го възпря, когато той смъкна пухенката от раменете й, а сетне захвърли

якето си. Дрехите се скупчиха на пода, всред блесналата локва, образувана от лъчите на зимното слънце, леещи се през прозореца.

Докато стояха там, отпуснали ръце, с преплетени погледи, Ани чувстваше как всеки сантиметър по кожата й оживява. Сетивата й толкова се бяха изострили, че тя усещаше бученето на кръвта си във вените и артериите. Чуваше бесните удари на сърцето му. Тя не беше от жените, създадени за случаен секс. Не можеше да се отдаде на мимолетното удоволствие, което един мъж можеше да й предложи, и след това да забрави за него. В тези времена на женска независимост и равноправие неспособността да задоволяваш физическите си потребности, без да влагаш чувства, се смяташе за слабост. За недостатък. Още едно огромно сбъркано нещо в нея.

Той докосна бузата й.

Не ме докосвай така. Не ме докосвай никъде. Докосни ме навсякъде.

И той го направи. С целувки, които изглеждаха почти гневни. Защото тя не беше толкова красива като него? Толкова привилегирована? Толкова преуспяла?

Езикът му нахлу в устата й и тя се вкопчи в раменете му. Разтвори устни. Предаде се пред яростната съблазън на целувката му. Той се притисна към нея. Тео беше по-висок и не би трябвало да си паснат толкова добре, ала телата им се преплетоха в идеален синхрон.

Ръцете му се мушнаха под пуловера й, плъзнаха се по гърба й. Палците му очертаха пътечка надолу по гръбнака й. Той бе поел контрол и тя трябваше да го спре. Да вземе нещата в свои ръце и да отстоява желанията и себе си, както правеше една съвременна жена. Да го използва, а не да му се покорява. Но беше толкова приятно да се чувстваш желана.

— Искам да те видя — промърмори той, докосвайки устните й. — Тялото ти. Позлатено от слънчевата светлина.

Литературните му слова я обливаха като поетичен порой и за пръв път Ани не можеше да измисли язвителна забележка, която да го секне. Дори вдигна ръце, когато той задърпа пуловера през главата й. Тео разкопча сутиена й, който падна на пода. Той съблече пуловера си, без да откъсва взор от гърдите й. Слънчевите лъчи къпеха тялото й и макар че в къщата беше студено, тя изгаряше от жега.

Искаше още от поезията му. Още ласки и целувки. Наведе се и свали ботите. Докато изхлузваше чорапите, пръстите му пробягаха по малките издутини върху извития й гръбнак.

— Като перлен низ — прошепна той.

Кожата й настръхна. Мъжете не говореха по време на секс. Те въобще почти не говореха. А когато го правеха, дрънкаха някакви грубости, лишени от всякакво въображение, способни да попарят и най-пламтящото желание.

Без да откъсва очи от неговите, тя смъкна ципа на дънките си. По устните му пробяга усмивка и той се спусна на колене. Целуна ивицата кожа на корема й, малко над ластика на бикините. Тя зарови ръце в косата му. Почувства скалпа му под пръстите си. Сграбчи гъстите кичури. Не ги дръпна, само се наслади на копринената им мекота.

Тео не бързаше, устните му намериха изпъкналите кости на бедрата й, докоснаха пъпа й, наболата брада на брадичката му драскаше леко кожата й. Под тънката материя на бикините й пръстите му погалиха падината между двете полукълба на дупето й. Ани го сграбчи здраво за раменете, когато той задърпа нетърпеливо надолу бикините и дънките й, теглейки ги към глезените. Сетне вдъхна аромата й и тя примря, когато притисна устни между разголените й бедра.

Той искаше повече и се опита да разтвори коленете й. Те копнееха за това, но дънките й стягаха като окови глезените. Тео бързо преодоля това препятствие.

Пръстите й се впиха по-силно в раменете му, когато той раздалечи бедрата й и се гмурна по-надълбоко.

Ани изви шия, опитвайки се да поеме повече въздух. Коленете й заплашваха всеки миг да се огънат. След миг и това се случи.

Ани се свлече върху дрехите им, непохватно разкрачила крака. Той пристъпи между тях и се втренчи в голата й плът.

— Буйно разцъфнала розова градина. Малко подивяла.

Мръсната му поезия направо я убиваше. Искаше и тя да го сразi с достоен отговор. Да го завладее. Ала имаше такава сладост и в покорството…

Той се бе надвесил над нея; съблича ше трескаво останалите си дрехи; стоеше между коленете й; огромен, гол. Предизвикваше ли я?

О, да…

Тео се отпусна на колене. Подпря глезените й върху раменете си. Разтвори цветето й с палци. Устните му се впиха и жадно засмукаха сладкия сок.

Очите й се притвориха. Шията й се изви.

О, той беше старателен. Толкова старателен. Не бързаше. Спираше. Отново започваше. Милваше я с пръсти. Докосваше я с устни. С език. Прохладен полъх, сетне жарко дихание. Ани се издигна нагоре. Все по-високо. Задържа се над бездната. Разпростря се… Замря… Запламтя…

Дълго, блажено изгаряне.

Но той не й позволи да затвори крака.

— Не си свършила. Тихо. Шшт… Не се противи.

Тео завладя тялото й.

Колко пъти? Вихрен устрем, трепетна сласт, огнен екстаз… Видя я гола и уязвима, беззащитна и покорна. И тя му го позволи.

Чак когато вече повече не можеше да издържа, Ани се възпротиви. Той се отдръпна, после тялото му се спусна над нейното, тласкано от мощния устрем да обладае това, което му принадлежеше. Отгоре. Все още господар. Контролиращ собственото си удоволствие.

Те не бяха истински любовници и тя не можеше да го допусне. Извъртя се под него, преди той да я прикове към пода. Сега той се озова върху купчината дрехи. Претърколи се настрани и се протегна към нея, за да я избута под себе си. Но освобождението, което й бе дарил, я бе изпълнило със сили, които той вече не притежаваше. Тя разпростря длани върху гърдите му и го бутна силно, преобръщайки го по гръб, за да сътвори своята магия.

Пръстите й се плъзнаха по мускулестите му гърди, към стегнатия корем. И по-надолу. Ани се наведе над него. Косата й бръсна кожата му. Той вдигна ръце и сграбчи в юмруци непокорните й къдрици, не ги дръпна. Сякаш… ги вкусваше.

Сега бе негов ред да изпита сладкото мъчение, на което я бе подложил. Играеше. Спираше. Отново подхващаше изкусителната игра, белотата й се открояваше върху смуглата му кожа. Слънчеви лъчи и златни прашинки, ухание на секс, примесено с миризмата на телата им. Тео притисна тила й, но тя се опълчи, секна полета му. Ани беше най-опитната куртизанка на земята. Способна да дари върховно блаженство. Или да го отнеме.

Той отдавна бе затворил очи. Изви гръб. Лицето му се сгърчи. Сега той умоляваше за пощада.

Накрая тя се смили и му дари освобождението, за което жадуваше.

Ала лудешкият танц не бе свършил. Ципът на пухенката се вряза в гърба й, когато Ани пак се озова по гръб. После отгоре. Сетне отново отдолу. По някое време Тео се отдръпна от нея, за да разпали по-силно огъня. Не се шегуваше за презервативите. Беше се запасил с тях и възнамеряваше да използва всичките.

Старата фермерска къща заскърца около тях, докато двамата бавно се изследваха. Той, изглежда, харесваше идиотската й коса и Ани го гъделичкаше с разрошените къдрици. Обожаваше устните му. Той отново я нарече „прекрасно създание“ и тя едва не избухна в сълзи.

Слънцето се бе издигнало високо в небето, когато най-сетне утолиха страстта си.

— Смятай го за секс за извинение — промърмори той в ухото й.

Думите му развалиха магията, която я бе завладяла. Тя надигна глава от рамото му.

— Извинение за какво? Не сме се карали. За разнообразие.

Тео се облегна настрани и уви около пръста си къдрицата, паднала върху бузата й.

— Извинявам се за моята непохватност, когато бях на шестнайсет. Истинско чудо е, че нескопосаните ми целувки и милувки не са те отвратили завинаги от секса.

— Очевидно не. — Слънчев лъч се плъзна по лицето на Тео, осветявайки белега в ъгъла на веждата му. Тя го докосна и каза по-рязко, отколкото смяташе: — Не съжалявам за това.

— Няма причина да съжаляваш. — Той пусна къдрицата й и се надигна от пода. — Ти не си го оставила.

Ани се подпря на лакът. Червен белег от якетата им — или от ноктите й — пресичаше гърба му.

— Аз го оставих — настоя тя. — Ударих те по лицето с твоя камшик за езда.

Тео нахлузи дънките си.

— Този белег не е от теб. Получих го, докато карах сърф. Глупав инцидент.

Ани скочи на крака.

— Не е вярно. Аз ти го причиних.

Той дръпна ципа.

— Това е моето лице. Не мислиш ли, че би трябвало да знам?

Тео лъжеше. Ани бе грабнала камшика и бе замахнала към лицето му в пристъп на заслепяваща ярост, наказвайки го за кученцата, за това, което й бе сторил, за пещерата и бележката, която бе написал, за разбитото й сърце.

— Защо казваш това? — Тя грабна пухенката и я облече на голо. — Знам какво се случи.

— Ти ме удари. Много добре го помня. Но ме уцели ето тук. — Той посочи тънката бяла чертичка малко под големия белег.

Защо продължаваше да лъже? Тази стара къща я бе омагьосала и Ани бе свалила защитните си прегради. Грешка и остро напомняне, че сексът не означава нито доверие, нито истинска близост. Посегна към дрехите си.

— Да се махаме от тук.

Върнаха се в града в пълно мълчание. Тео влезе в паркинга до пристанището, за да се прехвърли Ани в събърбана, но докато спираше, една жена на средна възраст с бейзболна шапка, нахлупена върху изрусената коса, се спусна към вратата на шофьора. Започна да говори, преди Тео да свали стъклото на прозореца.

— Тъкмо идвам от дома на баща ми Лес Чилдърс. Помниш ли го? Собственик е на „Талисман на късмета“. Много лошо си е порязал ръката. Раната е дълбока и кръвта шурти като из ведро. Трябва да се зашие.

Тео подпря лакът на рамката на прозореца.

— Ще погледна раната, Джеси, но още не съм завършил обучението си за парамедик и нямам право да шия рани. Мога само да му превържа ръката. Той ще трябва да отиде на сушата.

Тео се обучаваше за парамедик? Още едно нещо, което не бе споменал.

Джеси се залюля на пети, готова за схватка.

— Тук е Перегрин, Тео. Мислиш ли, че на някого му пука дали имаш право, или не? Сам знаеш как стоят нещата.

Както и Ани. Островитяните сами решаваха проблемите си и в техните очи медицинското обучение на Тео трябваше да се прилага на практика.

Джеси не бе свършила.

— Ще ти бъда благодарна, ако се отбиеш при сестра ми. Тя трябва да направи инжекция на кучето си, защото страда от диабет, но я е страх от игли, затова трябва да й покажеш как се прави. Жалко, че преди месец, когато Джак Браун получи сърдечен удар, не знаехме, че си обучен да оказваш спешна помощ.

Независимо дали го искаше, или не, Тео вече бе част от живота на острова.

— Ще погледна и двамата — съгласи се неохотно.

— Карай след моя пикап. — Джеси кимна кратко на Ани и се отправи към ръждясалата таратайка, някога представлявала червен пикап.

Ани отвори вратата на рейндж роувъра.

— Поздравления, Тео. Изглежда, ти си новият лекар на острова. И ветеринар.

Тео свали слънчевите очила и потърка носа си.

— Май здравата го загазих. Тази лъжица е прекалено голяма за моята уста.

— Така изглежда — охотно се съгласи Ани. — Може би не е зле да си опресниш познанията как се лекуват кучета от глисти. И как се израждат крави.

— На Перегрин няма крави.

— Е, в момента няма. — Тя се измъкна от колата. — Но само почакай да видиш какво ще стане, когато всички узнаят, че на острова има нов ветеринар.

---

[1] Помещение, в което се съхранява лед. — Б.пр. ↑

[2] Герой от романа „Брулени Хълмове“ на Емили Бронте (1818 — 1848). — Б.пр. ↑

16

Нещо никак не беше наред. Входната врата на вилата бе широко отворена, а Ханибал се бе свил до малката веранда, недалеч от старите дървени капани за лов на омари, по които тук-там се белееше неразтопен сняг. Ани изскочи от събърбана и хукна през двора към зейналата врата. Беше прекалено бясна, за да е предпазлива. Искаше злосторникът все още да е вътре, за да го разкъса на части.

Картините висяха накриво по стените, а съборените от лавиците книги се валяха по пода. Ала най-смразяващ беше надписът, надраскан върху стената с яркочервена боя.

ИДВАМ ЗА ТЕБ

— Как ли пък не, по дяволите! — Ани се втурна гневно из стаите. Кухнята и ателието изглеждаха точно така, както ги бе видяла за последно. Куклите бяха непокътнати, вещите на Тео — недокоснати, но чекмеджетата на скрина в спалнята бяха издърпани, а съдържанието им бе изсипано на пода.

Грубото нахлуване в личното й пространство я изпълваше с ярост. Кипеше от гняв при мисълта, че някой може свободно да прониква в дома й когато му скимне, да рови из вещите й и да рисува долнопробни послания по стената й. Това беше прекалено. Или член на семейство Харп искаше да я изплаши и принуди да напусне острова, или някой от островитяните знаеше за наследството на Марая и искаше да прогони Ани, за да разпердушини мястото и да намери това, което търси.

Макар че Елиот бе проявил доста лош вкус при избора на съпруги, Ани никога не го бе смятала за непочтен и подмолен човек. Но Синтия Харп беше нещо различно. Тя имаше пари, мотив и връзки с местните жители. Само защото живееше в Южна Франция, все още не означаваше, че не би могла да дирижира всичко това. Но дали

наистина щеше да си създава толкова главоболия заради една малка вила, след като бе господарка на огромната Харп Хаус? Колкото до наследството на Марая… В отсъствието на Ани, неизвестният злосторник или злосторница разполагаше с достатъчно време да претърси вилата, без да се тревожи, че стопанката ще го завари на местопрестъплението.

Ала самата Ани имаше цялото време на света, а все още не бе открила това, което търсеше. Вярно, че още не бе разковала дъските на пода, нито бе проверявала за тайници в стените, а може би тъкмо това се канеше да направи търсачът на съкровища и му беше нужно повече време. Който и да се криеше зад тези безобразия, явно бе разбрал за наследството след пристигането на Ани на острова, иначе щеше да е преровил вилата преди нейната поява. Ханибал се шмугна под леглото, а Ани заобиколи спалния чаршаф и завивките, смъкнати от леглото на пода, и с решителна крачка се върна във всекидневната.

ИДВАМ ЗА ТЕБ

Червената боя още лепнеше. Някой искаше да я изплаши и ако не беше толкова бясна, може би щеше да успее.

Съществуваше и още една вероятност, която Ани не желаеше да разглежда, но повече не можеше да отбягва. Особено след като зловещото свистене на онзи куршум все още звучеше в главата й. Ами ако изобщо не ставаше дума за наследството? Ако някой просто я мразеше?

Ани намери в килера начената кутия с боя и заличи противния надпис, сетне се качи в събърбана и подкара към Харп Хаус. Ходенето пеша почти й липсваше. Преди три седмици изкачването по хълма до къщата щеше да й се стори като покоряване на Еверест, но мъчителната кашлица най-после бе изчезнала и вървенето вече не я изтощаваше, а й беше приятно и й действаше ободрително.

Когато Ани слезе от колата, Ливия изхвръкна по чорапи от къщата и хукна към нея, ухилена до уши.

— Ливия! Не си обула обувките! — извика Джейси подире й. — Върни се веднага, дяволче!

Ани помилва момиченцето по бузката и го последва вътре. Джейси закуцука тромаво към умивалника.

— Лиза се обади. Тази сутрин ви видяла двамата с Тео да минавате с колата му през града.

Ани подмина скрития въпрос на Джейси.

— Една жена го спря и го помоли да отиде да прегледа баща й. Някоя си Джеси. Очевидно новината за медицинските умения на Тео много бързо се е разпространила из острова.

Джейси наля чаша вода и я подаде на Ливия.

— Джеси Чилдърс. На острова няма медицинско лице, откакто Джени Шефър се премести да живее на сушата.

— И аз така чух.

Ани отиде в кабинета на Елиот да провери електронната поща. Беше получила покана за бебешко парти от някогашната си съквартиранта в колежа, имейл от друга приятелка и лаконичен отговор от агента на Джеф Кунс.

„Това не е негова творба.“

Идеше й да ревне с глас. Беше си казвала, че не бива да таи прекалени надежди, но беше сигурна, че креслото русалка е творение на Кунс. Вместо това отново се бе озовала в задънена улица.

От кухнята се разнесе някакво тупване и Ани се надигна иззад бюрото, за да отиде да провери какво става. Завари Джейси да се опитва да изправи един паднал стол с права облегалка.

— Повече няма да тичаш наоколо, Ливи. Ще счупиш нещо.

Ливия сърдито изрита ъгъла на стола с маратонката. Джейси се подпря на масата с примирена въздишка.

— Тя не е виновна. Просто няма къде да изразходва енергията си.

— Аз ще я изведа навън — предложи Ани. — Какво ще кажеш, Лив? Искаш ли да се разходим?

Ливия закима толкова енергично, че лилавата й пластмасова диадема за коса се плъзна върху очите й.

Ани реши да я заведе на брега. Слънцето бе пробило облаците и имаше отлив. Ливия се бе родила и растеше на острова. Имаше нужда да е близо до водата.

Ани я държеше здраво за ръката, докато слизаха по каменните стъпала. Ливия се опита да се изскубне, нетърпелива да слезе долу, но Ани не я пусна. Когато стигнаха до последното стъпало, момиченцето застина като омагьосано от гледката, сякаш не можеше да повярва, че наоколо е такъв простор и може да тича на воля.

Ани посочи към брега.

— Опитай да хванеш някоя от онези чайки.

Ливия не се нуждаеше от повече подканяне. Хукна по пясъка, късите й крачета се мятаха във въздуха, а косата й се бе измъкнала изпод розовата шапка с помпон. Тя се стрелна между скалите, но се спря на разстояние от брега, където се разбиваха вълните.

Ани намери един голям плосък заоблен камък встрани от входа на пещерата. Пусна раницата върху камъка и се загледа как Ливия се катери по скалите, тича след чайките и копае в пясъка. Когато четиригодишното момиченце най-сетне се умори, дойде и седна до Ани редом с раницата. Ани се усмихна, извади Немирка и я плъзна върху ръката си.

— Освободена тайна? — попита куклата, без да се размотава.

Ливия кимна.

— Аз съм изплашена — промълви Немирка, а сетне додаде с театрален шепот: — По-точно ужасена.

Ливия сбърчи чело.

— Океанът е толкова голям — продължи да шепти Немирка, — а аз не мога да плувам. Това е страшно.

Ливия поклати отрицателно глава.

— Не мислиш ли, че водата е страшна? — удиви се Немирка.

Очевидно Ливия не мислеше така.

— Предполагам, че всеки се страхува от различни неща. — Немирка замислено се потупа по бузата. — Добре е, когато можеш да кажеш от какво се страхуваш — като например да приближиш океана, когато наблизо няма възрастни. Обаче има неща, за които те е страх да разкажеш, защото не са истински, като например чудовищата.

Ливия кимна в знак на съгласие.

Докато наблюдаваше как играе Ливия, Ани размишляваше за това, което вече знаеше за травмата на момиченцето. Не беше сигурна дали идеята е добра, но смяташе да опита.

— Или когато видиш как баща ти се опитва да нарани майка ти — рече Немирка. — Това вече наистина е много, много страшно.

Ливия пъхна пръст в една дупка на дънките.

Ани не беше детски психолог и всичките й познания за това, как да се помогне на дете, преживяло тежка психологична травма, бяха почерпани от интернет. Положението в случая беше доста сложно и тя трябваше да спре овреме. Но…

Джейси не можеше да говори с Ливия за случилото се. Може би за Немирка щеше да е по-лесно да разчупи ледовете и да засегне забранената тема.

— Много неща са по-страшни от океана — подхвана Немирка. — Ако бях видяла как мама застрелва татко с пистолет, щях толкова да се изплаша, че нямаше да искам да говоря.

Ливия заряза дупката на дънките и впери ококорените си очи в куклата.

Ани реши да позабави темпото и Немирка заговори с по-весел и безгрижен тон.

— Обаче след време щеше да ми омръзне през цялото време да мълча. Особено ако ми се иска да кажа нещо важно. Или да изпея някоя песен. Споменах ли ти, че съм страхотна певица?

Ливия оживено кимна.

Внезапно на Ани й хрумна безумна идея. Идея, която не биваше да реализира. Но ако…

Немирка запя с цяло гърло, поклащайки рижавите си вълнени къдрици в такт с простичката мелодия, която Ани набързо измисли.

Страшно, страшно нещо преживях.
Искам да го забравя.
В живота има хубави и лоши неща.
Ала това беше голяма беда!
Ох… Най-страшната беда!

Ливия слушаше внимателно куклата и не изглеждаше разстроена, затова Ани продължи с абсурдните си тромави стихчета.

Някои татковци са добри, а някои зли.
Не ги избираме, съдбата ни ги дари.
Лош, много лош беше таткото на Лив.
Но… де да беше жив!
Де да беше жив!

Мили боже! Стомахът й болезнено се сви, когато осъзна какво бе направила току-що. Приличаше на лоша пародия на телевизионното шоу на живо „Събота вечер“! Бодряшката мелодия, отвратителните стихчета… Тя бе засегнала болезнения проблем на Ливия, кривейки се като долнопробна актриса в някоя стендъп[1] комедия.

Ливия, изглежда, я чакаше да продължи, но Ани бе толкова ужасена от стореното, че цялата й смелост се бе изпарила. Колкото и добри да бяха намеренията й, можеше да причини сериозна психологическа травма на това прекрасно малко момиченце. Немирка унило клюмна глава.

— Май не биваше да пея за нещо толкова ужасно.

Ливия я изгледа замислено, сетне слезе от камъка и хукна да гони една чайка по пясъка.

Когато Тео се появи във вилата, Ани тъкмо бе нахранила Ханибал.

— Не бива да си тук сама. — Гласът му прозвуча по-раздразнено от обичайното. — Защо надушвам прясна боя?

— Малък ремонт за освежаване на обстановката. — Тя говореше с хладен, сдържан тон, решена да възстанови дистанцията помежду им. — Как мина лекуването на раната?

— Не много добре. Да шиеш нечия рана без упойка, доста се разминава с представата ми за добре прекарано време.

— Не го казвай на читателите си. Ще се разочароват от теб.

Той се намръщи.

— Ако не съм тук, ти трябва да стоиш в Харп Хаус.

Добър съвет, само че Ани се изпълваше с все по-силна решимост да бъде тук, когато следващия път неканеният гост нахлуе в дома й.

Тази игра на „котка и мишка“ бе продължила прекалено дълго. Време беше да се сложат картите на масата.

Не желая детето ми да расте толкова плахо, Антоанета.

Докога щеше да вярва на преценките на Марая за характера й? И колко от тях бяха безспорна истина?

Ти по рождение си срамежлива… Непохватна по природа… Трябва да спреш вечно да летиш в облаците и да фантазираш…

А после: *Разбира се, че те обичам, Антоанета. Не бих се тревожила за теб, ако не те обичах.*

Животът на този студен, неприветлив зимен остров, толкова далеч от големия град, бе накарал Ани да погледне на себе си по нов начин. По начин…

— Какво, *по дяволите*?

Младата жена се извърна и видя Тео да разглежда наскоро боядисаната стена. Ани се намръщи.

— Трябваше да сложа още един слой боя.

Той тикна пръст в червените букви, леко прозиращи под бялата боя.

— Пак ли се опитваш да остроумничиш? Защото това никак не е забавно!

— Я си помисли добре. Мога или да остроумнича, или да пищя от ужас. Избери едно от двете. — Всъщност не изпиташе желание да пищи. По-скоро искаше здравата да цапардоса някого.

Тео цветисто изруга, после настоя да му разкаже какво точно е открила.

— Дотук беше — заяви той, когато тя приключи с повествованието си. — Местиш се в Харп Хаус. Ще отида на сушата, за да говоря с полицията.

— Чиста загуба на време. Не проявиха интерес дори когато някой стреля по мен. Един надпис върху стената едва ли ще ги притесни.

Тео извади телефона си, но се сети, че във вилата няма покритие.

— Събери си багажа. Махаш се от тук.

— Оценявам загрижеността ти, но оставам тук. И искам пистолет.

— Пистолет?

— Само назаем.

— Искаш да ти дам назаем пистолет?

— И да ме научиш да стрелям с него.

— Идеята не е добра.

— Да не би да предпочиташ да се срещна с негодника с голи ръце?

— Предпочитам изобщо да не се срещаш с него, който и да е той.

— Няма да бягам.

— По дяволите, Ани. Ти си също толкова безразсъдна, каквато беше на петнайсет.

Тя го зяпна смаяно. Никога не се бе смятала за безразсъдна, но този нов образ й хареса. Обмисли чутото в светлината на навика й да се влюбва в неподходящите мъже, наивната вяра, че ще стане велика актриса, решителността й да заведе Марая на едно последно пътуване до Лондон. И — да не забрави — вероятността, че може да е бременна от Тео Харп.

Марая, ти изобщо не си ме познавала.

Той изглеждаше необичайно съсипан и изтощен, но това още повече затвърди решението й.

— Трябва ми пистолет, Тео. И искам да се науча да стрелям с него.

— Това е прекалено опасно. В Харп Хаус ще бъдеш в безопасност.

— Не искам да живея в Хел[2] Хаус. Искам да остана тук.

Тео я изгледа с дълъг, изпитателен поглед, сетне размаха строго пръст пред лицето й.

— Добре. Утре следобед започваме уроците по стрелба. Но по-добре да внимаваш и да попиваш всяка дума, която казвам. — Той излезе от ателието.

Ани си направи сандвич за вечеря и отново се зае с преглеждането на кашоните, но денят бе дълъг и скоро усети, че умората я надвива. Докато си миеше зъбите, мяташе по някой поглед към затворената врата на ателието. Въпреки че постоянно си повтаряше, че трябва да спазва дистанция, цялото й същество копнееше той да лежи до нея. Толкова отчаяно го желаеше, че откъсна едно залепващо листче, надраска кратка бележка и я лепна отвън върху вратата на спалнята си. После затвори вратата и легна да спи.

Диги Суифт беше мъртъв. Тео най-после бе приключил с него. Хлапето бе допуснало грешка и доктор Куентин Пиърс го бе заловил. Оттогава Тео не бе написал нито дума.

Затвори лаптопа и разтърка очи. Мозъкът му се бе скапал, това беше всичко. Утре ще започне отново на свежа глава. Дотогава това ужасно стягане в гърдите ще е изчезнало и той ще може да продължи по-нататък с романа. Средата на една книга винаги беше най-трудната част за писане, но след като Диги вече го нямаше, щеше да успее да оправи бъркотията, която сам бе създал, и следващите глави щяха да потекат по-лесно. Ако не започнеше да мисли за Ани и това, което се случи днес във фермерската къща…

Нямаше да я буди, когато си легне в леглото до нея. Не беше някакво животно, което не може да контролира нагона си, макар че точно така се чувстваше. Да се люби с жена, към която не изпитваше ненавист и отвращение, беше прекрасно и омагьосващо усещане. Жена, която след това не избухваше в истерични сълзи. Нито му се нахвърляше с юмруци, обвинявайки го в някаква въображаема изневяра.

Ани беше толкова различна от жените в миналото му, че Тео се питаше дали щеше да я забележи, ако я бе срещнал случайно на улицата. Дявол да го вземе, да. Това привлекателно в своята неповторимост лице неминуемо щеше да грабне вниманието му, също и начинът, по който се движеше, сякаш бе решена да покори земята под краката си. Харесваше му чудният начин, по който гледаше хората, сякаш наистина надникваше в душите им. Харесваха му краката й — да, определено му харесваха краката й. Ани беше единствена и неповторима. И той трябваше да я закриля по-добре.

Днес бе говорил с Джеси и баща й, опитвайки се да разбере как се отнасят местните хора към Ани, но не бе успял да научи нищо, което да му се стори подозрително. Те бяха любопитни защо е дошла на острова, но повече ги интересуваха историите за Марая. След като утре лодките се приберат в пристанището, Тео смяташе да се помотае из рибния пазар. Ще почерпи мъжете с бира и ще ги поразпита. Освен това щеше да се погрижи всички да узнаят, че Ани е въоръжена — доста обезпокоителна, но необходима мярка.

Той бе дошъл на Перегрин, за да се уедини, а ето че се бе оказал във водовъртежа на островния живот. Изминал бе повече от час, откакто тя се прибра в спалнята си. Сигурно бе навлякла една от онези ужасни пижами. А може би не.

Добрите му намерения се изпариха. Отмести лаптопа и излезе от ателието. Но щом видя бележката върху вратата й, застина на място. Съдържаше само една дума: *Не*.

На следващата сутрин Тео не спомена за бележката. Почти не проговори, каза само, че колата ще му трябва за днес. Чак по-късно Ани установи, че е отишъл на пристанището, за да доведе ключаря. Срамуваше се, че няма пари да плати сметката.

Когато тя се върна във вилата, Тео работеше в ателието. Ани взе кашона с виното от килера и го отнесе в колата му. Като се върна, той държеше вратата на кухнята отворена.

— Какво сложи в колата ми?

— Няколко бутилки отлежало вино. За теб са. И ти благодаря, задето се погрижи за ключалките.

Тео сякаш бе прочел мислите й.

— Смених ключалките заради себе си. Не желая, докато ме няма, някой да задигне лаптопа ми.

Опитваше се да й помогне да запази достойнството си, но това само я караше да се чувства още по-задължена.

— Ъхъ.

— Ани, не искам виното ти. За мен това е дребна работа.

— А за мен не е.

— Добре, да се разберем така. Повече няма да лепиш бележки на вратата си и сме квит. Какво ще кажеш?

— Наслаждавай се на виното си. — Ани не можеше да мисли трезво, докато той стоеше пред нея, излъчвайки всички тези мъжки феромони, не и след това, което се бе случило във фермерската къща. — Донесе ли пистолета?

Тео реши да не настоява повече.

— Донесох го. Облечи си палтото.

Двамата се отправиха към блатото. След като й обясни основните правила за безопасно боравене с оръжие, той й показа как да зарежда и да стреля с автоматичния пистолет, който бе избрал за нея. Ани мислеше, че оръжието ще събуди в нея отвращение, но стрелбата й

хареса. Това, което не й хареса, беше неочакваният еротичен копнеж, породен от близостта на Тео. Двамата едва дочакаха да влязат във вилата, за да разкъсат дрехите си.

— Не желая да говоря за това — озъби му се тя по-късно същата нощ, докато лежаха в леглото й.

Той се прозина.

— Добре, даже отлично.

— Не може да спиш тук. Ще спиш в леглото си.

Тео се опита да се сгуши до голото й тяло.

— Не искам да спя в леглото ми.

Тя също не искаше той да си тръгва, но колкото и мъгляви да бяха някои неща, едно поне беше ясно.

— Аз искам секс, а не близост.

Той обви ръка около дупето й.

— Ами това си е чист секс.

Тя се извъртя по-далеч от ръката му.

— Имаш два варианта. Или ще спиш сам, или през следващите три часа ще лежиш тук и ще изслушаш най-малките подробности за всяка моя скапана връзка, която някога съм имала, защо се е провалила и защо мъжете са такива кретени. Предупреждавам те: когато надуя гайдата, никак не съм приятна гледка.

Той отметна завивката.

— Ще се видим утре сутринта.

— Така си и мислех.

Ани бе получила това, което искаше от Тео — най-страхотния секс в живота си — при това бе поставила границите.

Много разумно — похвали я Добринка. — *Най-после си си научила урока.*

На следващия следобед Ани отново изведе Ливия на разходка. Беше прекалено ветровито, за да отидат на брега, затова се настаниха върху стъпалата на предната веранда. Ани искаше да се убеди, че не е навредила по някакъв начин на детето с вчерашните си внушения. Подпря Немирка на коляното си. Куклата заговори без предисловие:

— Сърдиш ли ми се, задето говорих за твоя татко, когато бяхме на брега?

Ливия стисна устни, замисли се, сетне бавно поклати глава.

— Супер — зарадва се Немирка, — защото се притеснявах, че може да си ми сърдита.

Момиченцето отново поклати глава, сетне се покатери върху каменната балюстрада, заменила дървения парапет, и я прекрачи, с гръб към Ани.

Дали да смени темата, или да продължи да дълбае? Трябваше да проучи по-добре мутизма[3] и психологическите травми при децата. А междувременно най-добре да се довери на инстинктите си.

— Аз щях ужасно да се вбеся, ако моят татко причинява лоши неща на мама — продължи Немирка. — Особено ако не мога да говоря за това.

Ливия обхвана отстрани балюстрадата с ръце и се повдигна леко, сякаш препускаше на кон.

— Или да пея за това. Май ти споменах, че съм отлична вокалистка. — Немирка изпя няколко ноти. На Ани й бяха нужни години упражнения, за да се научи да пее с гласовете на куклите си, нещо, което я отличаваше от повечето вентролози. Немирка най-после млъкна. — Ако искаш да ти изпея друга песен за това, което се е случило, само ми кажи.

Ливия спря да язди импровизирания кон и се обърна. Втренчи се в Ани, сетне в Немирка.

— Да или не? — изчурулика Немирка. — Ще се подчиня на мъдрото ти решение.

Ливия сведе глава и зачопли остатъците от розовия лак по палеца си. Определено „не“. Какво очакваше Ани? Наистина ли мислеше, че непохватната й намеса може да излекува такава дълбока травма?

Ливия се размърда на балюстрадата, за да застане с лице към Ани. Бавно кимна. Много нерешително кимване.

Ани имаше чувството, че сърцето й пропусна един удар.

— Много добре — засия Немирка. — Ще нарека моята песен „Балада за ужасното приключение на Ливия“. — Тя се забави за миг, после се прокашля драматично. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе да извади забранената тема на повърхността. Може би

тогава вече нямаше да е такова табу. А и трябваше да каже на Джейси за това. Започна тихо да пее:

Малките момиченца не бива да виждат лоши неща.
Но понякога се случва…

Ани продължи да импровизира както вчера, но този път изпълнението й беше по-сериозно, без никакви жизнерадостни Oles. Дивия попиваше всяка дума, накрая кимна и отново се захвана да язди въображаемия си кон.

Ани чу шум зад гърба си и се обърна.

Тео се бе подпрял на ъгъла на къщата в другия край на верандата. Дори от мястото си младата жена виждаше бръчката между веждите му. Той бе чул всичко и сега явно я осъждаше.

Ливия също го видя и спря да язди балюстрадата. Той се приближи, стъпвайки безшумно по каменния под на верандата. Яката на сивото му яке бе вдигната.

Майната на неодобрението му, помисли си Ани. Тя поне се опитваше да помогне на Ливия. А той какво бе направил, освен да я плаши?

Немирка все още беше на ръката й и тя я тикна напред във въздуха.

— Стой! Кажи кой си!

Тео спря.

— Тео Харп. Аз живея тук.

— Така казваш ти. Докажи го.

— Ами… Инициалите ми са издълбани върху пода на беседката.

Неговите, както и тези на близначката му.

Немирка вирна брадичка.

— Ти добър ли си, или си лош, господин Тео Харп?

Едната тъмна вежда се изстреля нагоре, но той не откъсваше поглед от куклата.

— Опитвам се да бъда добър, но невинаги е лесно.

— Изяждаш ли си зеленчуците?

— Всичко, с изключение на жълтата ряпа.

Немирка се извърна към Ливия и театрално прошепна:

— И той също не обича жълта ряпа. — После отново насочи поглед към Тео. — Къпеш ли се редовно, без разправии?

— Вземам си душ. Обичам душовете.

— Бягаш ли от вкъщи само по чорапи?

— Не.

— А измъкваш ли тайно сладки лакомства, когато никой не те гледа?

— Само шоколадови бисквити.

— Конят ти е много страшен.

Тео погледна към Ливия.

— Затова децата не биват да влизат в конюшнята, когато не съм там.

— Крещиш ли?

Той отново насочи вниманието си към Немирка.

— Опитвам се да не го правя. Само когато „Филаделфия Севънти Сиксърс“[4] губят.

— Сресваш ли си редовно косата?

— Да.

— Гризеш ли си ноктите?

— Абсолютно не.

Немирка пое дълбоко дъх, клюмна глава и снижи глас:

— Някога удрял ли си майки?

— Никога — отвърна Тео, без да мигне. — Абсолютно никога. Никой никога не бива да удря майки.

Немирка се извърна към Ливия и наклони глава.

— Какво мислиш? Може ли той да остане?

Ливия кимна в знак на съгласие — твърдо, без да се колебае — и слезе от балюстрадата.

— Сега може ли да говоря с Ани? — попита Тео Немирка.

— Предполагам, че да — отвърна Немирка. — През това време аз ще отида да съчинявам песни.

— Действай.

Ани прибра куклата в раницата. Тя очакваше, че Ливия ще влезе в къщата, след като куклата вече нямаше да участва в разговора, но детето се разходи по верандата, после слезе по трите предни стъпала. Ани понечи да й извика да се върне, но Ливия явно нямаше намерение

да се отдалечава. Вместо това взе една клечка и започна да човърка замръзналата земя до къщата.

Тео кимна към другия край на верандата, давайки ясно да се разбере, че иска да поговорят насаме. Ани се запъти към него, но от време на време поглеждаше към Ливия. Той заговори тихо, така че момиченцето да не го чуе:

— Откога продължава това?

— Ливия и Немирка са приятелки от известно време, но едва преди два дни започнах да говоря за баща й. И не, не знам какво правя. И да, осъзнавам, че се набърквам в проблем, който е прекалено сложен за един непрофесионалист. Мислиш ли, че съм луда?

Тео се замисли.

— Тя определено не е толкова плашлива, както преди. И изглежда, й е приятно да е около теб.

— Приятно й е да бъде около Немирка.

— Немирка е започнала да говори с Ливия за това, което е видяла, нали? Била е Немирка, а не ти?

Ани кимна.

— И тя иска да бъде с Немирка? — попита той.

— Така изглежда.

Той се намръщи.

— Как го правиш? Аз съм зрял мъж. И знам дяволски добре, че ти говориш, а не куклата, но въпреки това гледам към куклата.

— Много съм добра в работата си. — Ани възнамеряваше да прозвучи саркастично, но не й се получи.

— Да, дяволски си права, много си добра. — Кимна към малкото момиченце. — Смятам, че можеш да продължаваш. Ако й дойде много, тя сама ще ти подскаже.

Доверието му я накара да се почувства по-добре.

Тео се обърна, за да си тръгне, но Ливия изтича нагоре по стъпалата след него. Държеше нещо в ръце. Вдигна глава към него, разтвори длани и му показа съкровището си — две малки камъчета и няколко черупки от мидички. Той сведе поглед към нея. Тя също го гледаше, стиснала устни в познатата упорита линия. После протегна длани. Тео се усмихна, взе подаръка и я погали нежно по темето.

— По-късно ще се видим, хлапе. — Заслиза надолу по каменните стъпала, изсечени в скалата към брега.

Колко странно. Ливия се страхуваше от Тео, тогава защо му бе дала своите съкровища?

Камъчета, мидени черупки…

В този миг Ани разбра. Ливия му бе дала своя дар, защото Тео бе този, който строеше нейната къщичка за феите.

На Ани й беше все по-трудно да свързва Тео, който помнеше от миналото, с мъжа, когото опознаваше сега. Тя разбираше, че с възрастта хората се променят, но смущаващото му поведение като тийнейджър бе знак за дълбоко психическо разстройство, което едва ли можеше лесно да бъде преодоляно. Той й бе казал, че е ходил на терапия. Очевидно лечението му е помогнало, макар че отказваше да говори за Рийган и тутакси се затваряше в черупката си, щом разговорът станеше личен. Ани не можеше да пренебрегне факта, че миналото продължаваше да го преследва и измъчва.

По-късно, когато изнасяше боклука, тя погледна към вилата и видя нещо, което я накара да се закове на място. Една кола бавно, почти крадешком напредваше към вилата.

Тео работеше в ателието. Понякога, докато пишеше, пускаше оглушителна музика. Дори нямаше да забележи неканения гост.

Ани се втурна в къщата, грабна ключовете на колата и подкара с бясна скорост надолу по склона към вилата.

---

[1] Солово комедийно изпълнение пред публика на живо. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи: hell — „ад, пъкъл“ (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Неспособност или нежелание за говорене. — Б.пр. ↑

[4] Баскетболен отбор. — Б.пр. ↑

17

— Смяташе да ме защитаваш с чистачка за лед? — Тео метна якето си на облегалката на розовия диван. Бяха изминали два часа от злополучния инцидент и той се бе завърнал от второто си за днес пътуване до града.

— Само това успях да намеря в колата ти — заяви Ани. — Ние, нинджите, трябва да се справяме с подръчни средства.

— Заради теб Уейд Картър едва не получи инфаркт.

— Той се промъкваше зад вилата — сопна се тя. — Какво друго ми оставаше да направя?

— Не смяташ ли, че да скачаш отгоре му, беше малко прекалено?

— Не и ако се е готвел да нахлуе във вилата. И сериозно, Тео, доколко добре го познаваш?

— Достатъчно добре, за да знам, че съпругата му си е счупила ръката, затова е имал пълно основание да дойде във вилата. — Той хвърли ключовете от колата върху масата и се отправи към кухнята. — Има късмет, че благодарение на теб не получи сътресение на мозъка.

Ани направо се пръскаше от гордост. Естествено, радваше се, че не е наранила човека, но след като толкова дълго време се бе чувствала като беззащитна загубенячка, й харесваше да знае, че не се е изплашила и храбро е действала.

— Ще му е за обеца на ухото и следващия път ще почука на вратата — отряза тя и се потътри след Тео.

Той отвори кашона с бутилките с вино, който бе донесъл от колата.

— Имаме нови ключалки. А и той е почукал, забрави ли?

Но Тео не бе отговорил, затова Картър заобиколил вилата, опитвайки се да разбере дали вътре има някой. Но Ани не го знаеше.

— От сега нататък няма да пускаш толкова силна музика, докато пишеш — отсече тя. — Някой наистина ще се прокрадне зад гърба ти и ти няма да го чуеш, докато не стане прекалено късно.

— И защо да се тревожа, когато ме охранява Жената Чудо?

Ани самодоволно се ухили.

— Бях много страховита.

В смеха му прозвуча горчива нотка.

— Е, поне сега всички на острова знаят, че с теб шега не бива.

Тя се замисли дали да не го попита за къщичката за феите, но разговорът щеше да развали магията. А и това беше между него и Ливия.

— Какво стана със счупената ръка на госпожа Картър?

— Обездвижих я с превръзка. Уейд обеща утре да я заведе на сушата. — Тео разгледа етикета на бутилката. — После Лиза Маккинли видя колата ми и ме помоли да прегледам по-малката й дъщеря.

— Алиса.

— Да, ами Алиса си напъхала нещо в носа, което не искаше да излиза. Питай ме дали имам понятие как се вади бонбонено драже от детски нос. — Тео намери тирбушона. — Не спирам да им повтарям, че съм се обучавал да оказвам само първа помощ, но те се държат така, сякаш имам диплом за лекар от „Харвард“.

— Извади ли бонбона?

— Не, и Лиза сериозно ми се разсърди. — За разлика от бонбоненото драже, тапата излезе с тихо пукване. — Не се разхождам наоколо с хирургически инструмент за разширяване на ноздрите и бих могъл да причиня сериозни увреждания, ако бях започнал да бъркам в носната кухина. Тя ще отиде на сушата заедно със семейство Картър. — Той извади две чаши за вино.

— Аз няма да пия вино — припряно рече Ани. — Ще пия чай. От лайка.

Познатите вдлъбнатини се появиха в ъгълчетата на сериозно стиснатите му устни.

— Още нямаш цикъл.

— Не, нямам. — Отказът й да пие вино не беше само заради вероятната бременност, а и заради решението му да донесе обратно бутилките. Ако споделеше виното с него, вече нямаше да е подарък.

Той остави рязко двете чаши върху плота.

— Престани да се бъзикаш с мен и ми кажи кога трябва да ти дойде цикълът.

На Ани й писна от игрички.

— Следващата седмица, но се чувствам добре. Сигурна съм, че не съм… Сещаш се какво.

— Не си сигурна за нищо. — Тео се обърна, за да напълни чашата си, без да я поглежда. — Ако си бременна, ще се срещна с адвокат и ще учредя попечителски фонд. Ще се погрижа да имаш всичко, от което ти… ти и бебето ще се нуждаете.

Никакво споменаване да се отърве от „детето“.

— Не желая да говоря за това — тросна се тя.

Тео се обърна към нея, стиснал чашата в ръце.

— И на мен не ми е любимата тема, но ти трябва да знаеш…

— Престани да говориш за това! — Ани посочи към печката. — Приготвих вечеря. Не е толкова вкусна като твоите, но става за ядене.

— Първо ще се упражним в стрелба с пистолета.

Този път Тео беше самата деловитост.

Мрачното им настроение продължи чак до вечеря. Лодката с ежеседмичните провизии бе докарала продуктите за Мунрейкър Котидж, повечето от които Тео бе поръчал, и Ани бе приготвила ястието, което умееше най-добре — кюфтенца с домашен доматен сос. Не беше творение на висшата кулинария, но Тео му се услади.

— Защо не си ми приготвяла тази вкуснотия, докато помагаше на Джейси с вечерята?

— Исках да страдаш.

— И постигна целта си.

Той остави вилицата.

— И така, как искаш да продължим? Ще лепим бележки по вратата на спалнята или ще се държим като възрастни хора и ще правим това, което и двамата желаем?

Типично за Тео — веднага да хване бика за рогата.

— Казах ти. Трудно ми е да не влагам чувства в секса — рече тя. — Знам, че изглеждам старомодна, но аз съм такава.

— Имам новина за теб, Ани. Ти влагаш чувства във всичко.

— Да, ами така е.

Тео вдигна чашата си.

— Поблагодарих ли ти?

— Задето бях сексбогиня?

— За това също. Но… — Той остави чашата върху масата и рязко се облегна назад в стола. — По дяволите, не знам. Книгата ми буксува, аз нямам представа как да те защитя от безобразията, които стават тук, а нищо чудно в най-скоро време да пожелаят да направя на някого шибана сърдечна трансплантация. Но… Работата е там, че всъщност не се чувствам нещастен.

— Леле! Както е тръгнало, много скоро ще си звезда в комедийно шоу.

— Много точно казано. — Ъгълчетата на устата му се извиха в някакво подобие на усмивка. — И така, какво ще правим? Ще продължиш ли да лепиш бележки, или не?

Дали щеше да продължи? Ани отнесе мръсната си чиния в кухнята, докато обмисляше кое е най-доброто за нея. Не за него. Само за нея. Тя пристъпи до кухненската врата.

— Добре, това, което искам, е секс, при това в изобилие.

— Светът ми току-що стана по-светъл.

— Но само секс и нищо лично. Никакво гушкане след това. И в никакъв случай няма да спим в едно и също легло. — Ани се върна на масата. — Веднага щом ме задоволиш, приключваме. Никакви задушевни разговори. Ще спиш в твоето легло.

Тео наклони стола си назад.

— Доста жестоко, но ще го преживея.

— И пак повтарям. Нищо лично — настоя младата жена. — Все едно си мъжка проститутка.

Тео повдигна надменно едната си вежда.

— Не смяташ ли, че е малко… унизително?

— Не е мой проблем. — Фантазията беше възхитителна… и идеална за целите и желанията й. — Ти си жиголо и работиш в скъп бордей, където се обслужват само изискани дами. — Тя се приближи към лавиците с книги, давайки воля на въображението си, без да я е грижа как се чувства той, нито дали я осъжда. — Мястото е малко, но луксозно обзаведено. Бели стени и черни кожени столове. Не дълбоки и меки кресла — додаде тя, — а лъскави столове с хромирани рамки.

— Нещо ми подсказва, че вече си мислила за това — подхвърли Тео сухо.

— Вие, мъжете, сте се разположили наоколо, облечени неглиже. Никой не говори.

— Неглиже?

— Потърси думата в речника.

— Знам какво означава. Просто…

— Мъжете са кой от кой по-големи красавци — продължи Ани. — Аз обикалям салона. — Тя бавно описа кръг във всекидневната. — В средата на салона, на петнайсет сантиметра от пода се издига кръгъл подиум…

Едната му вежда отново се изви нагоре.

— Наистина доста задълбочено си го обмислила.

Тя подмина без внимание забележката му.

— Мъжете се качват на подиума, за да ги огледам.

Четирите крака на стола се удариха в пода.

— Добре, вече здравата съм възбуден.

— Избирам трима, които най-много ме привличат. С жест им заповядвам един по един да се качат на подиума.

— Върху кръглия подиум, издигащ се на петнайсет сантиметра от пода?

— Внимателно ги оглеждам. Опипвам ги с пръсти, проверявам ги за недостатъци…

— Гледаш зъбите им?

— … преценявам силата им и което е най-важното, издръжливостта им.

— Аха.

— Но вече знам кого искам. Оставям го последен.

— Никога досега не съм бил едновременно толкова възбуден и ужасен.

— Този мъж е великолепен. Точно това, от което се нуждая. Гъста тъмна коса; изваян профил; стегнати мускули. А най-важното, по умния му поглед разбирам, че той не е само жребец. Избирам него.

Тео се надигна от стола и сведе глава в шеговит поклон.

— Благодаря.

— Не, не си ти. — Тя махна с досада. — За нещастие, мъжът, когото избрах, вече е ангажиран за нощта. *Тогава* се примирявам с теб. — Награди го с триумфална усмивка. — Ти не си толкова скъп и кой може да устои на такава изгодна сделка?

— Очевидно не и ти. — Опита се да прозвучи ехидно, но дрезгавият глас издаваше възбудата му.

Ани се почувства като Шехерезада. Снижи глас почти до сладострастен шепот.

— Облечена съм в прозрачна черна дантела. Под нея имам само миниатюрни яркочервени гащички.

— В спалнята! — изграчи той. — Веднага! — Това беше заповед, но тя се престори, че размисля — за около три секунди, преди той да я грабне за ръката и да я повлече натам.

След като я набута през вратата на спалнята, Ани се запъна и се закова на място. Още нямаше намерение да му отстъпва контрола.

— В стаята има огромно легло, от горната и долната табла висят белезници с пухчета.

— Тъкмо решиш, че познаваш някого…

— А стената срещу леглото е заета от шкаф със стъклени витрини, зад които се виждат всички сексиграчки, които можеш да си представиш.

— Е, в тези работи хич не ме бива. — Но закачливите искрици в очите му подсказваха, че не е съвсем вярно.

— С изключение на онези неща за душене, от които те побиват тръпки — припряно додаде Ани. — Знаеш какво имам предвид.

— Боя се, че не.

— Е, те са отвратителни.

— Щом казваш.

Тя посочи към въображаемите стъклени витрини.

— Всичко е подредено с вкус.

— И защо да не е? Това е първокласно заведение.

Тя се отдръпна на няколко крачки от него.

— Ние отваряме стъклените вратички и изучаваме всеки предмет.

— Бавно…

— Ти избираш няколко — продължи Ани.

— Кои?

— Онези, които си забелязал, че разглеждам най-дълго.

— И по-точно…

Тя присви очи.

— Аз соча към витрината с камшици.

— Няма да те бичувам!

Ани не обърна внимание на възмутения му протест, който може да беше престорен, а може и да не беше.

— Ти изваждаш камшика, който съм избрала, и ми го подаваш. — Тя прехапа долната си устна. — Аз го вземам в ръце.

— Как ли пък не, по дяволите! — Дяволът в него взе връх. — Ти не го знаеш — заяви той, скъсявайки скоростно разстоянието помежду им, — но аз не съм само високоплатена мъжка проститутка. Аз съм кралят на мъжките проститутки. И сега поемам нещата в свои ръце.

Тя не бе сигурна как да приеме това.

Тео уви дълъг кичур от косата й около пръстите си.

— Откъсвам една кожена лента от камшика.

Ани затаи дъх.

— С нея превързвам косата ти…

По гърба й пробягаха сладостни тръпки.

— Не съм сигурна дали това ми харесва. — Обожаваше тази еротична игра.

Той докосна с устни тила й, сетне я гризна леко.

— О, харесва ти. Харесва ти, и още как! — Пусна косата й. — Особено когато разтварям краката ти с дръжката на камшика.

Дрехите сякаш пламтяха върху кожата й. Трябваше да се отърве от тях. Незабавно.

— Аз го прокарвам по прасеца ти. — Тео плъзна пръсти по страничния шев на дънките й. — Сетне по вътрешната страна на бедрото…

— Съблечай се! — дрезгаво заповяда Ани и трескаво изхлузи пуловера през главата.

Тео скръсти ръце пред гърдите, тя последва примера му, без да откъсва очи от неговите.

— Ще те накарам да си свалиш дрехите.

— Безсрамница.

Ани се бе съблякла първа и сега се опиваше от гледката на красивото му тяло. Прекрасни мускули и сухожилия, гладки хълмове и падини. Той беше съвършен, а дори тя да не беше, не й пукаше. Очевидно на него също.

— Какво стана с онзи камшик? — поинтересува се Ани.

Само в случай че той бе забравил…

— Радвам се, че попита. — Той наклони глава. — Ти. Веднага в леглото!

Това беше само игра, ала тя никога не се бе чувствала по-желана. Пристъпи бавно из стаята, секс кралицата на света, сетне коленичи върху матрака, за да наблюдава приближаването му.

В цялото му великолепие…

Ани приседна на пети. Блясъкът в очите му й подсказваше, че той се наслаждава на играта не по-малко от нея. Но не се ли наслаждаваше прекалено много? В крайна сметка това беше човек, изградил кариерата си благодарение на развихреното си садистично въображение.

Тео я бутна по гръб. Докато изучаваше тялото й, й шепнеше извратени, груби… абсолютно вълнуващи мръсотии, които смяташе да направи с нея.

Задъхвайки се, Ани едва смогна да поеме въздух, за да промълви в отговор:

— И аз не казвам нищо. Оставям те да правиш с мен каквото пожелаеш, да ме докосваш, където искаш. Аз съм напълно покорна. — Заби нокти в дупето му. — Докогато реша.

И секс кралицата на света победи.

Беше вълшебно.

Играта ги освободи от всички задръжки. Помете всякакъв разум. Те ръмжаха, нахвърляха се един на друг, заплашваха се, вкопчени в чувствена хватка. Бяха разюздани и свенливи. Завивките се оплетоха около телата им, докато заплахите им ставаха все по-диви, ласките все по-опияняващи.

Отвън тихо заваля сняг, а в малката вила, в това царство на еротичното блаженство, двамата бяха пометени от вихрушката на безумната фантазия.

Тео не помнеше някога да е правил подобни щуротии с жена. Докато лежеше по гръб, в главата му се въртеше необичайната мисъл, че сексът може да е забавен. Един остър лакът го смушка в ребрата.

— Свърших с теб — заяви тя. — Изчезвай.

Кенли никога не можеше да му се насити. Желаеше го всяка секунда. А той искаше единствено да бъде по-далеч.

— Прекалено съм изтощен, за да помръдна — промърмори той.

— Чудесно. — Тя скочи от леглото и изхвърча от стаята.

Явно не се е шегувала, когато заяви, че няма да спят заедно. Тео трябваше да се прояви като истински джентълмен и да изпълни желанието й, но се чувстваше използван и остана да лежи в леглото.

Много по-късно, след като се убеди, че няма да може да заспи, отиде в ателието и я намери, свита на кълбо в леглото му. С усилие сподави желанието си да се гушне до нея и вместо това взе лаптопа си. Отнесе го във всекидневната и се настани зад масата, решен да навакса с писането. Но Диги Суифт не му излизаше от главата. Беше убил хлапето в романа, но не и в мислите си и това никак не му харесваше. Отвратен от себе си, Тео отмести лаптопа и се загледа през прозореца в тихо сипещия се сняг.

След като взе душ и се облече в обичайното си облекло — дънки и зелен пуловер — Ани се отправи към кухнята, където завари Тео.

— Искаш ли чаша кафе? — попита той.

— Не, но благодаря за предложението.

— Няма защо.

Той вече се бе изкъпал и облякъл. Двамата се държаха подчертано учтиво, сякаш искаха да заличат развратната вакханалия от миналата нощ със старомодна любезност, да възстановят изгубеното достойнство и да докажат, че са цивилизовани хора.

Тео се настани до масата с кафето, а Ани намери в килера парче старо платно и кутия с черна боя и ги отнесе в ателието. Целия под беше оплескан с петна от боя, така че едно повече нямаше да се забележи. Половин час по-късно Тео стоеше върху прясно навалелия сняг и се взираше удивено в табелата, окачена върху входната врата на вилата.

ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!
ВСЕКИ НАРУШИТЕЛ ЩЕ БЪДЕ ЗАСТРЕЛЯН
БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Ани слезе от стълбата и му метна кръвнишки поглед, очаквайки язвителен коментар, но той само сви рамене.

— Според мен става.

През следващите няколко дни Ани взе решение. Не за Тео. Отношенията им бяха строго определени, както тя искаше. Харесваше й да бъде секс кралицата на света, а настояването да спят в отделни легла щеше да я спаси от наивни фантазии. Решението й се отнасяше до наследството. Не бе открила нищо изключително ценно във вилата и трябваше да приеме реалността. Марая пиеше толкова силни обезболяващи, че не е осъзнавала какво говори. Нямаше никакво наследство и Ани имаше само два избора: или да рухне окончателно, защото паричните й проблеми нямаше да се разрешат с магическа пръчка, или да продължи напред, бавно, крачка по крачка.

Големият ферибот щеше да пристигне на първи март, само след няколко дни, и тя се зае да опакова всички вещи във вилата, които имаха някаква стойност, за да ги изпрати на сушата. Уреди ван, който да посрещне ферибота и да ги откара в Манхатън. Името на майка й все още не беше напълно забравено и от най-добрия салон за препродажба на стари вещи в Ню Йорк се бяха съгласили да вземат на консигнация имуществото й.

Ани бе изпратила на собственика снимки на картините, литографиите, книгите по история на изкуството, скрина в стил „Луи XIV“ с черния надпис „Начукай си го“ и купата, обвита с бодлива тел. Той се бе съгласил да приспадне парите за транспорта от бъдещите постъпления от продажбата.

Ани едва не бе пропуснала перлата на колекцията, от която търговският агент се надяваше да получи най-голяма сума. Книгата за гости на Марая. Част от автографите бяха на известни художници, а до някои имена имаше малки, небрежно надраскани рисунки. Агентът смяташе, че може да получи поне две хиляди долара за книгата, но вземаше четиридесет процента комисиона. Ето дори всичко да се продаде, Ани нямаше да може да изплати дълговете си, ала поне щеше да погаси по-голямата част. Освен това здравето й напълно се бе възстановило. След като изтекат шейсетте дни на острова, щеше да се

опита да се захване с някоя от старите си работи и да продължи напред. Потискаща мисъл.

Но в последния ден на февруари се случи нещо, което значително повдигна духа й.

Ездата на Тео бе продължила по-дълго от обикновено и Ани нетърпеливо притичваше от прозорец на прозорец в Харп Хаус в очакване да го зърне. Вече се стъмваше, когато го забеляза да язди по алеята за коли. Младата жена забърза към страничната врата, като пътьом грабна пухенката, без да си дава труд да слага шапката и ръкавиците.

Когато я видя да тича към него, Тео дръпна рязко поводите.

— Какво не е наред?

— Всичко е наред. Можеш да си отдъхнеш и да танцуваш от радост. Цикълът ми дойде!

— Какво облекчение — кимна той.

Нито следа от сияйна усмивка. Никакви възторжени жестове или възгласи от рода: „Слава богу!“.

Ани го погледна с любопитство.

— Очаквах повече ентусиазъм.

— Повярвай ми, няма накъде да съм по-ентусиазиран.

— Не ти личи.

— За разлика от теб, аз нямам навика да подскачам от радост като дванайсетгодишен хлапак. — Той препусна към конюшнята.

— Някой път не е зле да опиташ! — подвикна тя след него.

Докато конят и ездачът се отдалечаваха, Ани поклати отвратено глава. Още едно напомняне, че връзката им е само физическа. Този мъж изобщо позволяваше ли на някого да узнае какво се мъти в главата му?

Разбира се, че изпитваше облекчение, макар че Ани бе имала наглостта да се усъмни в това. Бременността й щеше да преобърне живота му с краката нагоре, повече отколкото дори можеше да си представи. Беше изнервен заради работата си. Винаги ставаше сприхав, когато писането не вървеше, а сега определено буксуваше. Преди седмица бе убил Диги Суифт и оттогава не бе написал нито ред.

Тео не разбираше какво става. Никога не бе имал проблем да очисти някой герой, но сега изведнъж изгуби интерес към Куентин Пиърс и бандата му злодеи. Днес дори се бе зарадвал на обаждането на Букър Роуз, който му бе позвънил, за да му се оплаче от хемороидите си. Можеше ли да има нещо по-откачено?

Ани задържа розовия кадифен диван и леглата, но изпрати на сушата по-голямата част от останалите мебели, включително и креслото русалка. Големите картини уви със стари одеяла, а по-малките предмети опакова в кашони, които бе донесла от Харп Хаус. Кърт, синът на Джуди Кестър, трябваше да направи два курса с камиона си, за да откара всичко на пристанището. Ани му плати за услугата с тъмносивото кресло, което той искаше да подари на бременната си съпруга за рождения й ден.

Откакто преди седмица бяха монтирани новите ключалки, повече никой не се бе опитвал да проникне във вилата, макар че Ани не бе сигурна дали се дължеше на това, или на табелата, която бе окачила на входната врата. След като се убеди, че тя може да борави с пистолета, Тео се постара всички в града да узнаят, че е въоръжена, и Ани отново се почувства в безопасност.

Тео не остана очарован от изчезналите мебели.

— Нуждая се от място, където да пиша — оплака се той, оглеждайки почти празната всекидневна.

— Можеш да се върнеш в кулата. Аз чудесно ще се оправя и сама.

— Никъде няма да отида, докато не изясним кой стои зад всичко това. Изумително е какви неща споделят хората, докато ги превързвам. Надявам се, че ако задавам правилните въпроси, ще успея да изкопча някаква информация.

Ани бе трогната от усилията му да й помогне. В същото време не желаеше Тео да си мисли, че тя разчита на него и очаква той да се въплъти в ролята на герой, спасяващ безпомощната героиня.

— В живота ти е имало достатъчно жени, нуждаещи се от мъжка подкрепа — заяви тя. — Ти не си отговорен за мен.

Тео се направи, че не я е чул.

— Ще донеса някои мебели от Харп Хаус. На тавана е пълно с всякакви боклуци, които никой не използва.

— Мислиш ли, че ми трябва мумифициран труп?

— От него може да се получи страхотна масичка за кафе.

Той удържа на думата си. Ани очакваше, че ще цъфне с някое бюро или меко кресло, но той довлече и една кръгла сгъваема маса, която сега бе разположена до прозореца в компанията на четири дървени стола с високи облегалки. Малък боядисан скрин с три чекмеджета се мъдреше между две кресла, тапицирани с избеляла дамаска на каре в синьо и бяло. Дори беше домъкнал малко поочукана медна лампа във формата на ловджийски рог.

Марая щеше да изпадне в потрес от интериорното допълнение, особено от ловджийския рог. Сега в обстановката нямаше нищо модерно, мебелите изобщо не си подхождаха, но къщата най-после се бе превърнала в това, което беше — скромна лятна вила, а не свърталище на манхатънски бохеми.

— Взех назаем пикапа на Джим Гарсия в замяна на медицинска помощ — съобщи й Тео. — Той имал малка злополука с електрическия трион. Тези рибари са дяволски твърдоглави. Предпочитат да получат гангрена, отколкото да отидат при лекар на сушата.

— Лиза отново идва в Харп Хаус — осведоми го Ани. — Все още ти е сърдита, задето не си извадил онова драже от носа на Алиса. Аз потърсих информация в интернет и й показах какво е можело да се случи, ако се беше опитал сам да се справиш.

— Още трима души са ми ядосани, но и без това правя неща, за които нямам квалификация, така че просто ще им се наложи да се примирят.

Независимо дали искаше да го признае, или не, но Тео постепенно бе погълнат от живота на острова. Изглежда, това му се отразяваше добре, защото сега се смееше повече и вече не изглеждаше толкова мрачен и напрегнат, както преди.

— Е, засега още не си убил никого — заключи Ани. — И това е добре.

— Само защото имам двама приятели лекари, които ме консултират по телефона.

Тя толкова бе свикнала да мисли, че Тео е самотник, че й бе трудно да повярва, че може да има приятели.

След поредната схватка на греховна наслада, двамата бяха заспали всеки в своето легло — правило, което все повече започваше да дразни Тео. Силни удари по входната врата накараха Ани да скочи от леглото. Тя отметна къдриците от лицето си и измъкна крака от оплетените одеяла.

— Не стреляйте! — разнесе се непознат глас.

Ани се зарадва, че някой бе взел на сериозно предупреждението й, но въпреки това посегна към пистолета върху нощното шкафче.

Тео вече стоеше до входната врата, когато тя нахлу във всекидневната. Ранният мартенски вятър бе навял сняг върху предния прозорец. Ани стискаше пистолета в отпуснатата си ръка, докато Тео отключваше вратата. От другата страна стоеше Кърт, синът на Джуди Кестър, който й бе помогнал да откара мебелите.

— Става дума за Ким! — заговори мъжът като обезумял. — Започна да ражда по-рано, а медицинският хеликоптер не може да излети. Нуждаем се от помощта ти.

— Мамка му! — Не беше от най-професионалните отговори, но Ани не можеше да вини Тео. Той даде знак на Кърт да влезе в къщата. Мина покрай Ани, за да навлече набързо някоя дреха. — Върви да се облечеш. Идваш с мен.

18

Тео притисна телефона към ухото си, докато с другата въртеше волана.

— Знам, че времето е лошо. Да не мислите, че не виждам? Но спешно ни трябва хеликоптер!

Вятърът шибаше яростно рейндж роувъра, а задните фарове на пикапа на Кърт пред тях блестяха като дяволски очи, докато караха след него към града. Кърт бе казал, че бебето трябвало да се роди след две седмици и двамата с жена му щели в петък да пътуват за сушата.

— Смятахме да оставим децата с майка ми, а аз да отседна у братовчедката на Ким близо до болницата — обясни той. — Не биваше да става така.

Тео явно осъзна, че иска невъзможното от човека на другия край на линията, и заговори с по-спокоен тон:

— Да, разбирам… Да, знам… Добре.

Захвърли ядосано телефона и Ани го погледна съчувствено.

— Повлече ме със себе си, защото не искаш да оставам сама във вилата или ти е нужна морална подкрепа?

— И двете. — Кокалчетата му побеляха, когато стисна волана.

— Отлично. Боях се, че си ме взел заради акушерските ми умения, с каквито не мога да се похваля.

Той възмутено изсумтя.

— Всичко, което знам за израждането на бебета, съм го почерпила от телевизията — уточни Ани. — Предполага се, че доста боли.

Той не я удостои с отговор.

— А *ти* знаеш ли нещо за израждането? — не мирясваше тя.

— Не, по дяволите.

— Но…

— Обучаван съм, ако това питаш. Но ми липсва практика.

— Не се съмнявам, че прекрасно ще се справиш.

— Няма откъде да го знаеш. Бебето ще се роди две седмици преди датата.

Нещо, което вече й бе известно, но тя се опитваше да му вдъхне кураж.

— Това е третото дете на Ким. Тя вече знае какво да прави. А и майката на Кърт ще е там, за да помага. — Вечно засмяната Джуди Кестър, с позитивната си нагласа, беше идеална за кризисни ситуации.

Но Джуди не беше в къщата. Още не си бяха свалили връхните дрехи, когато Кърт ги осведоми, че Джуди е заминала на сушата на гости на сестра си.

— Защо ли не съм изненадан? — промърмори Тео.

Тя последваха Кърт във всекидневната, където навсякъде бяха разхвърляни детски играчки и цареше уютен безпорядък.

— Откакто училището изгоря, Ким постоянно ми натяква да се преместим на сушата — промърмори Кърт, докато риташе настрани с крака си две фигурки на роботи „Трансформърс“. — Това определено няма да я накара да размисли.

Тео се отби в кухнята, за да си измие старателно ръцете до лактите. Когато даде знак на Ани да последва примера му, тя го стрелна с изразителен поглед, в който недвусмислено се четеше: „Ти да не си полудял?“, с който искаше да му напомни, че е тук само за морална подкрепа. Той присви очи насреща й с толкова свирепо изражение, че тя тутакси изпълни нямата му заповед, без повече възражения.

— Не трябва ли да остана тук, за да кипна вода или нещо подобно?

— И от какъв зор?

— Нямам представа.

— Идваш с мен — скръцна той със зъби.

Кърт се бе изнесъл, за да нагледа децата. Тъй като те явно спяха дълбоко, нехаещи за трагичната ситуация, Ани заподозря, че сащисаният съпруг прави всичко възможно да избягва родилката.

Тя последва Тео в спалнята. Облечена с износена светлосиня лятна нощница, Ким лежеше омотана в чаршафите на жизнерадостни оранжеви и жълти цветя. Кожата й бе покрита с червени петна, а ситно накъдрената й кестенява коса стърчеше като наелектризирана. Всичко

у нея беше пищно и закръглено: лицето, гърдите и най-вече огромният корем. Тео остави брезентовата си чанта с комплекта за първа помощ.

— Ким, аз съм Тео Харп. А това е Ани Хюит. Как си?

Жената оголи зъби, борейки се с поредната контракция.

— Как ти изглеждам?

— Изглежда, че се справяш много добре — отвърна той уверено, сякаш беше най-опитният акушер в страната, и отвори чантата. — През колко минути са контракциите?

Болката явно стихна и Ким се отпусна изнемощяло върху възглавниците.

— Около четири.

Той извади латексови ръкавици и синя пелена.

— Кажи ми, когато започне следващата и ще видим колко дълго ще продължи.

Спокойствието му, изглежда, се предаде на изтерзаната родилка и тя кимна.

Две списания за знаменитости, няколко детски книжки и тубички с различни кремове бяха пръснати върху стъкления плот на нощното шкафче до леглото от страната на Ким. Върху шкафчето от другата страна имаше настолен цифров часовник, джобно ножче и малка пластмасова кутия за съхранение на хранителни продукти, пълна с дребни монети. Тео разгъна синята пелена.

— Нека те нагласим по-удобно.

Гласът му звучеше благо и успокояващо, ала погледът, който хвърли на Ани, красноречиво обещаваше, че само ако си помисли да излезе от стаята, ще я настигне ужасна участ, последвана от още по-злочеста съдба, чийто завършек ще е пълно унищожение. Ани неохотно пристъпи към горната част на леглото. Нямаше никакво желание да гледа какво става в другия край, а подозираше, че и Тео също.

Ким отдавна бе минала фазата на стесненията и Ани се съмняваше, че тя изобщо забеляза как Тео внимателно подпъхна пелената под бедрата й и нагласи чаршафа върху коленете й. Нова, много по-силна контракция изтръгна нечовешко стенание от гърдите й. През това време новоизпеченият акушер засичаше времето и с тих глас инструктираше Ани, обяснявайки й подробно какво щеше да се случи и какво иска от нея да направи.

— Изпразване на червото? — прошепна смаяно Ани, когато той приключи.

— Случва се — кимна той. — И е напълно естествено. Бъди готова с почистваща пелена.

— И с найлонова торба за повръщане — промърмори тя. — За мен.

Тео се усмихна и отново се съсредоточи върху часовника. Докато Ким раждаше, Ани остана до горната табла, милваше главата й, шепнеше й окуражаващи думи. Между контракциите Ким се извини на Тео, че го е вдигнала посред нощ от леглото, ала нито веднъж не се усъмни в акушерските му умения.

След около час положението стана още по-сериозно.

— Трябва да напъвам! — извика тя, изрита чаршафа, който я закриваше, давайки възможност на Ани да види много повече, отколкото й се искаше.

Тео вече бе надянал латексовите ръкавици.

— Хайде да погледнем.

Ким изпъшка, докато Тео я оглеждаше.

— Още не напъвай — посъветва я той. — Задръж.

— *Майната ти!* — изкрещя Ким.

Ани я потупа по ръката.

— Браво. Справяш се страхотно — прошепна, надявайки се да е истина.

Тео се съсредоточи върху раждането. При следващата контракция насърчи Ким да напъва.

— Бебето излиза — обяви той със спокоен тон, сякаш четеше прогнозата за времето.

Обаче Ани забеляза капчиците пот, оросили челото му. Никога не си бе представяла, че нещо може да накара Тео да се изпоти, но ето че немислимото се случваше.

Контракциите стихнаха, но не за дълго. Ким простена.

— Виждам главата на бебето — оповести Тео.

От гърлото на родилката се изтръгна животинско ръмжене. Той я потупа насърчаващо по коляното.

— Напъвай… Точно така. Отлично!

Нежеланието на Ани да бъде свидетел на раждането се бе изпарило. След още две силни контракции и още ободрителни

указания от страна на Тео главичката на бебето се появи. Тео нежно я обхвана с длан.

— Сега ще отстраним пъпната връв — меко каза той, плъзгайки пръст по шията на новороденото. — Ани, приготви одеяло. Добре, мъниче… Сега да видим това раменце… Обръщаме. Точно така. Ето те и теб.

Бебето се плъзна в силните му, умели ръце.

— Имаме си момченце — обяви той. Наведе мъничкото, покрито с родова слуз и кръв новородено, за да отпуши дихателните му пътища. — Спокойно можем да ти дадем осем, малки приятелю.

На Ани й бе нужно малко време, за да си спомни какво й бе казал Тео за скалата на Апгар, според която в първата минута след раждането, а след това след петата се оценява състоянието на новороденото. Бебето заплака, звукът приличаше на тихо мяукане. Тео го положи върху корема на Ким, сетне взе кърпата от Ани и нежно го загърна.

Кърт най-после се появи в стаята. Отиде при съпругата си и двамата заплакаха, докато се взираха в новородения си син. Ани едва се сдържаше да не халоса Кърт с нещо по-тежко по главата, задето най-позорно се бе скатал по време на цялото изпитание, но Ким, изглежда, вече му бе простила. Ани взе бебето от родилката, а Тео започна да масажира корема й. Не след дълго Ким се сгърчи от още една контракция и слузестата плацента се изхлузи.

Ани старателно извърна поглед, докато подаваше червения плик за органични отпадъци от медицинския комплект на Тео. Той защипа пъпната връв, преряза я и сръчно подмени напоената с кръв пелена с чиста. Въпреки че имаше тлъст попечителски фонд и кариера на преуспяващ писател, той явно не се боеше да си изцапа ръцете.

Новороденото беше още малко, но като опитна майка, родила вече две деца, Ким се оправяше уверено с него и много скоро му даде да суче. Тео прекара остатъка от нощта в едно кресло, а Ани легна на дивана, но спа неспокойно и често се стряскаше и будеше. Чу го да става няколко пъти, а веднъж, като отвори очи, бебето бе заспало в ръцете му.

Очите му бяха затворени, а новороденото се бе сгушило доверчиво върху гърдите му. Ани си спомни колко внимателно се бе грижил Тео за Ким, нежността му към бебето. Тео се бе озовал в

трудна и опасна ситуация и се бе справил блестящо. За щастие, нямаше усложнения, но дори и да имаше, тя бе сигурна, че Тео щеше да запази самообладание и да стори нужното. Той се бе държал като герой, а героите бяха нейната слабост… Само че конкретно този герой веднъж едва не я бе убил.

На сутринта Ким и Кърт горещо благодариха на Тео, а по-големите им деца — след както ометоха закуската, приготвена им от Ани — се покатериха на леглото да видят новороденото си братче. Тъй като раждането мина благополучно и Ким се чувстваше добре, вече нямаше нужда да идва хеликоптер, но Тео настояваше Кърт да заведе съпругата и бебето в болница на сушата, за да проверят състоянието им. Ким категорично отказа.

— Ти се справи не по-зле от всякакъв лекар и ние никъде няма да ходим — заяви родилката.

Тео се опита да я убеди, но Ким остана непоклатима.

— Познавам своя организъм и това не е първото ми дете. Ние сме добре. А и Джуди вече е на път за вкъщи и ще ни помогне.

— Видя ли какво ми дойде до главата? — попита Тео, докато пътуваха към вилата. По лицето му се четеше безкрайна умора. — Те прекалено много ми вярват.

— Тогава не бъди толкова компетентен — предложи Ани, вместо да му каже, че от всичките й познати хора той е човекът, който заслужава най-много доверие. А може би не. Тя никога не се бе чувствала по-объркана.

Младата жена продължаваше да мисли за Тео, докато на следващия ден се изкачваше по стълбата, водеща към тавана на Харп Хаус. Той й бе казал да вземе каквото й хареса за вилата и тя се чудеше дали някои от морските пейзажи, които помнеше, все още бяха тук. Пантите на таванската врата недоволно изскърцаха, когато я отвори. Мястото приличаше на излязло от някой филм на ужасите. В средата на помещението, заобиколен от счупени мебели, прашни кашони и купчина избелели пояси и спасителни жилетки, стърчеше зловещ шивашки манекен. Единствената светлина се процеждаше от мръсния еркерен прозорец, покрит с прокъсана сива паяжина, а от гредите на тавана висяха две голи крушки.

Нали не очакваш наистина да вляза тук? — възмутено изписка Празноглавка.

За съжаление, аз не мога да остана — присъедини се Питър.

Лео презрително изсумтя.

Слава богу, че сред нас има поне един смелчага със здрав гръб.

Твоят гръб е моята ръка — напомни му Ани и потръпна, отвръщайки поглед от колекцията от пластмасови кукли, покрити с бял чаршаф, принадлежала някога на Рийган.

Именно — недоволно изсумтя Лео. — *И виж къде се озовахме.*

На пода бяха струпани стари вестници, списания и книги, които никой нямаше да прочете. Ани заобиколи внимателно покрита с плесен моряшка торба, счупен плажен чадър и прашна раница, за да се добере до някакви картини в рамки, облегнати на стената. Ала купчина кашони, покрити с умрели насекоми, препречваха пътя й. Докато ги отместваше, Ани забеляза стара кутия за обувки с надпис: „Лични вещи на Рийган Харп“. Подтиквана от любопитство, тя надзърна вътре.

Кутията бе пълна със снимки на Тео и Рийган като деца. Ани постла на пода една стара плажна кърпа и седна върху нея, за да ги разгледа. Съдейки по изкривените изображения, близнаците се бяха снимали сами. Бяха облечени в костюми на супергерои, играеха на снега, правеха гримаси пред фотоапарата. Лицата върху снимките бяха толкова мили, че Ани почувства как голяма буца засяда на гърлото й.

Отвори един кафяв книжен плик и откри, че е натъпкан с още фотографии. На първата снимка Тео и Рийган бяха заедно. Тя разпозна тениската на Рийган с надпис отпред „НЕ НА СТРАХА“, която тя носеше през онова лято, когато се запознаха, и си спомни, че тя бе правила снимката. Докато се взираше в сладката усмивка на Рийган, нежно сгушена до брат си, сърцето й отново се сви от мъка заради преждевременната й смърт. Заради всички ужасни загуби, които бе преживял Тео, като се започне с тази на майка му и се стигне до самоубийството на съпругата му, която навярно някога е обичал.

Ани се взря с разрошените кичури коса, паднали върху челото му, спря поглед върху ръката му, грижовно обгърнала раменете на сестра му. *Рийган, иска ми се да си тук, за да ми помогнеш да разбера загадъчния ти брат.*

Изглежда, всички фотографии в плика бяха правени през онова лято. Имаше снимки на Тео и Рийган край басейна, на предната веранда, на борда на яхтата им — същата яхта, с която Рийган бе излязла в деня, когато е потънала в океана. Ани бе завладяна едновременно от болка и носталгия по миналото.

И тогава… застина в недоумение.

Трескаво прерови снимките. Сърцето й бясно заби. Една по една снимките се изплъзваха от скута й и падаха в краката й като сухи листа. Младата жена зарови лице в шепи.

Съжалявам — прошепна Лео. — *Не знаех как да ти кажа.*

Един час по-късно Ани стоеше край празния басейн, брулена от пронизващия вятър. Дълги пукнатини пресичаха бетонните стени, а дъното бе покрито с купчини кал и мръсен сняг. По думите на Лиза, Синтия възнамерявала да засипе басейна. Ани се опитваше да си представи какво ще се появи на негово място. Навярно изкуствените руини на английски готически замък.

Тео не я видя, когато излезе от конюшнята, където бе отишъл да почисти и нахрани Танцьора. Той беше неин любовник, този безумно пленителен мъж, така до болка познат и всъщност съвсем непознат. Снежинки се сипеха на сиви парцали в припадащия сумрак. Една благоразумна героиня нямаше да се изправи пред любовника си, докато не проясни мислите си. Но Ани не беше благоразумна. В главата й беше пълна каша.

— Тео…

Той се спря и сепнато се обърна.

— Какво правиш тук? — Не дочака отговор, а се отправи към нея с до болка познатата широка походка. — Хайде да обявим деня за приключен и да се върнем заедно във вилата.

Замъгленият му поглед не оставяше съмнение с какво си бе наумил да се захванат двамата, когато стигнат там.

Тя потръпна и се обгърна с ръце.

— Бях на тавана.

— Намери ли нещо интересно?

— Да. Да, намерих. — Ани пъхна ръка в джоба на пухенката. Ръката й леко трепереше, докато вадеше снимките. Пет от тях, макар

че можеше да донесе още поне десетина.

Тео стъпи върху напукания бетонен бордюр на басейна, за да погледне какво държи в ръце. И когато видя… Лицето му се изкриви от болка. Завъртя се на пети и закрачи обратно.

— Не смей да си тръгваш! — извика тя, докато той прекосяваше двора. — Да не си посмял.

Тео забави ход, но не спря.

— Не рови повече, Ани.

— Не си тръгвай. — Ани произнесе отчетливо всяка дума, без да помръдва от мястото си.

Той най-сетне се извърна с лице към нея.

— Това беше много отдавна. Моля те, да оставим нещата такива, каквито са. — Думите му прозвучаха глухо и безстрастно, за разлика от нейните, изречени с ярост.

Каменното изражение на лицето му не вещаеше нищо добро, ала тя трябваше да знае истината.

— Не си бил ти. Никога не си бил ти.

Ръцете на Тео, отпуснати покрай тялото, се стиснаха в юмруци.

— Не разбирам за какво говориш.

— Ти си лъжец — заяви тя, но този път без гняв. — През онова лято. През цялото време мислех, че си бил ти. Но не е било така.

Тео се хвърли към нея, използвайки нападението за своя защита.

— Ти нищо не знаеш! Онзи ден, когато те нападнаха птиците… Аз бях този, който те изпрати при старата продънена лодка. — Сега бе стъпил върху бетонния бордюр на басейна, извисявайки се над нея. — Аз пъхнах мъртвата риба в леглото ти. Аз те обиждах, държах се грубо, изключвах те от нашата компания. И всичко това го направих нарочно.

Тя бавно кимна.

— Започвам да разбирам защо. Но не ти си ме затворил в кухненския асансьор, нито си ме бутнал в блатото. Ти не си отнесъл кученцата в пещерата, нито си написал бележката да се срещнем на брега. — Ани прокара палец по снимките, които държеше. — И не ти си искал да се удавя.

— Грешиш. — Той я погледна право в очите. — Казах ти, аз нямам съвест.

— Това не е вярно. Имаш дори в излишък. — Гърлото й се стегна, думите излизаха с усилие от устата й. — През цялото време е

била Рийган. И ти все още се опитваш да я защитиш.

Държеше доказателството в ръце. На всяка една от снимките тя беше изрязана. Лицето, тялото й — всяко щракване на ножицата беше едно малко убийство.

Тео стоеше неподвижно — изправен, както винаги — но въпреки това, сякаш се свиваше в себе си, отдръпваше се на онова място, където никой не можеше да го достигне. Ани очакваше, че той отново ще си тръгне, и бе изумена, когато Тео не помръдна. Тя бързо се окопити и продължи:

— Джейси е на някои снимки. Цяла и непокътната.

Ани чакаше той да си тръгне, да обясни, ала когато не направи нито едното, нито другото, тя изказа на глас заключението, до което бе стигнала. Изрече думите, които той явно нямаше сили да произнесе:

— Защото Джейси не е била заплаха за Рийган. Джейси никога не се е опитвала да спечели вниманието ти като мен. Ти никога не си проявявал някакъв по-особен интерес към нея.

Ани виждаше как той се разкъсва от вътрешна борба. Близначката му бе загинала преди повече от десет години, но той все още искаше да я защити от очевидното доказателство за вината й. Но Ани нямаше да му позволи.

— Разкажи ми всичко.

— Няма да искаш да го чуеш — пророни той.

Тя безрадостно се засмя.

— О, напротив, искам. Ти си направил всички онези отвратителни неща, за да ме предпазиш от нея.

— Ти за нищо нямаше вина.

Тя се замисли за наказанията, които бе изтърпял заради сестра си.

— Както и ти.

— Прибирам се — решително отсече той. Отново я отблъскваше, както винаги издигаше стена около себе си.

— Никъде няма да вървиш. Аз имам голям дял в тази история и заслужавам още сега да я чуя от начало до край.

— Това е грозна и тъжна история.

— Мислиш ли, че вече не съм го разбрала?

Тео се отдалечи от нея, пристъпи към площадката в другия край на басейна, където някога имаше трамплин.

— Нашата майка ни напусна, когато бяхме на пет, вече го знаеш. Татко намери утеха в работата и двамата с Рийган се оказахме сами на този свят. — Сякаш всяка изречена дума му причиняваше непоносима болка. — Бяхме всичко един за друг. Аз я обичах, а тя би сторила всичко заради мен.

Ани бе застинала неподвижно. Тео побутваше един ръждясал болт с върха на ботуша за езда.

— Тя винаги е имала много силно чувство за собственост, но аз също, и това не беше проблем, докато не навършихме четиринайсет и аз не започнах да обръщам внимание на момичетата. Това я вбесяваше. Подслушваше телефонните ми разговори, говореше ми куп лъжи за момичето, към което бях проявил интерес. Отначало мислех, че това са просто детински номера. Но после нещата станаха много по-сериозни. — Тео клекна, за да разгледа боклуците на дъното на басейна, но Ани се съмняваше дали вижда нещо. Навярно пред очите му се редуваха сцени от миналото. Той продължи със студен, бездушен тон: — Рийган започна да разпространява слухове. Обади се анонимно на родителите на едно момиче, с което излизах, и им съобщи, че дъщеря им взема наркотици. Друга моя приятелка си счупи рамото, след като Рийган я спъна в училище. Всички обичаха Рийган и повярваха, че е било нещастен случай.

— Но не и ти.

— Исках да вярвам. Но последваха и други инциденти. Едно момиче, с което бях разговарял само няколко пъти, едва не пострада много лошо, когато някой хвърли камък по нея, докато караше велосипеда си. Тя падна и я блъсна кола. За щастие, не беше сериозно ранена, но можеше да се случи непоправимото. Тогава поисках обяснение от Рийган. Тя призна, че го е направила, после се разплака и обеща, че това никога повече няма да се повтори. Исках да й вярвам, но тя, изглежда, не можеше да се контролира. — Тео се изправи. — Чувствах се като уловен в капан.

— Затова си се отказал от момичетата.

Той най-после я погледна.

— Не веднага. Опитах се да се крия от Рийган, но тя винаги разбираше. Скоро след като взе шофьорска книжка, се опита да прегази една от най-добрите си приятелки. След този случай повече не можех да рискувам.

— Трябвало е да кажеш на баща ти.

— Страхувах се. Прекарах часове в библиотеката, за да чета за психичните заболявания, и знаех, че тя е сериозно болна. Дори поставих диагнозата — обсесивно-компулсивно разстройство, базиращо се на патологична ревност. Не бях много далеч от истината. Той щеше да я изпрати в психиатрична клиника.

— А ти не си могъл да го позволиш.

— Това щеше да е най-доброто решение за нея, но аз бях още дете и не го възприемах така.

— Защото сте били вие двамата срещу целия свят.

Тео не потвърди предположението й, но Ани знаеше, че е вярно. Съвсем ясно виждаше в него някогашното безпомощно малко момче.

— Мислех, че ако е сигурна, че никой няма да застане помежду ни, всичко с Рийган ще бъде наред — заговори той. — И донякъде бях прав. Докато не се чувстваше застрашена, тя се държеше нормално. Но и най-невинната забележка можеше да я извади от равновесие. Аз все още се надявах, че когато си намери гадже, този кошмар ще спре. Много момчета искаха да излизат с нея, но тя не се интересуваше от никого, освен от мен.

— Не си ли започнал да я ненавиждаш?

— Нашата връзка беше много силна. Ти прекара едно лято с нея. Знаеш колко мила и чаровна можеше да бъде. И онова очарование беше истинско. До мига, в който мракът в душата й надделееше.

Ани пъхна снимките в джоба на пухенката.

— Ти си изгорил тетрадката й със стиховете. Трябва в онзи момент да си я мразил, за да го направиш.

Устните му се извиха в тъжна усмивка.

— В онази тетрадка нямаше стихове. Там Рийган записваше най-безумните си мании, а някои от страниците, изпълнени със злост и омраза, бяха посветени на теб. Страхувах се, че някой може да ги види.

— Ами обоят й? Тя го обичаше, а ти го унищожи.

В уморените му очи бе стаена тъга.

— Тя сама го изгори, когато я заплаших, че ще разкажа на татко какво ти причинява. За нея беше акт на саможертва, с който искаше да ме умилостиви.

От всичко, което й бе разказал, това изглеждаше най-тъжното — че изкривената любов на Рийган я бе подтикнала да унищожи това,

което й е носило толкова радост.

— През онова лято ти си искал да я защитиш — поде Ани, — но също така си искал да й попречиш да ме нарани. Бил си в непоносимо положение.

— Мислех, че контролирам ситуацията. Бях се превърнал в истински тийнейджър монах — не говорех с момичета, почти не ги поглеждах от страх какво може да им причини Рийган. И тогава се появи ти, живееше в същата къща. Виждах те да бягаш наоколо с червените си шорти, чувах веселото ти бърборене, наблюдавах как си играеш с къдриците си, докато четеш книга. Не можех да те избягвам.

— Джейси беше много по-хубава от мен. Защо не се интересуваше от нея?

— Тя не четеше същите книги, не слушаше музиката, която ми харесваше. С нея не се чувствах леко и приятно. Не че щях да си позволя да се сближа с нея. Най-безмилостно й се подигравах пред Рийган. Опитах се да се държа по същия начин и с теб, но Рийган можеше да чете мислите ми.

— Значи всичко е заради това, че аз случайно съм се оказала в дома ти. Каква горчива ирония на съдбата. Ако ме беше срещнал в града, никога не би ме погледнал втори път. — Тео винаги бе харесвал красивите жени. Двамата бяха любовници просто защото тя му беше подръка. Ани пъхна измръзналите си ръце в джобовете на пухенката. — След всичко, което си преживял със сестра ти, как си могъл да се влюбиш в Кенли?

— Тя излъчваше независимост и самоувереност. — Лицето на Тео се изкриви в насмешлива гримаса. — Всичко, което търсех у една жена. Всичко, което липсваше на Рийган. Бяхме заедно едва от шест месеца, когато тя настоя да се оженим. Аз бях луд по нея, затова заглуших някои съмнения и се реших на тази стъпка.

— Което те е поставило в точно същото опасно положение, както и с Рийган.

— С тази разлика, че Кенли не се опита да убие никого, освен себе си.

— За да те накаже.

Той сви зиморничаво рамене.

— Студено ми е. Прибирам се вътре.

Този мъж, който неотдавна бе свалил пуловера си, оставайки гол до кръста под снежната виелица, сега внезапно замръзваше от студ?

— Не още. Довърши историята.

— Вече я довърших. — Тео се обърна и закрачи към кулата.

Ани извади снимките от джоба си. Те сякаш прогаряха студените й пръсти. Тя остана за миг загледана в тях през сивата снежна пелена, сетне разтвори длани. Режещият вятър ги подхвана и ги отнесе. Една по една те полетяха към мръсното дъно на басейна.

Щом Ани влезе в къщата, Ливия се завтече към нея, настоявайки за вниманието й. Двете се настаниха край масата. Докато Ани й рисуваше картинки, мислите й не спираха да блуждаят. Младата жена не спираше да размишлява за това, което бе научила, и това, което все още оставаше загадка. Естествено, Тео й бе разказал само една малка част от историята. Трябваше да намери начин да измъкне останалата. Може би ако излее всичко, което таеше в душата си, ледената стена, с която се бе обградил, щеше да започне да се разпуква и топи.

Ани целуна темето на Ливия.

— Искаш ли малко да си поиграеш с плюшените си играчки? — Тя стана от масата, преструвайки се, че не забелязва смръщеното личице на детето.

Още преди да влезе в кулата, я посрещна силен рок. Ани влезе във всекидневната. Звуците се носеха от кабинета на Тео. Тя се изкачи по стълбата до третия етаж и почука, но нямаше отговор.

Музиката беше силна, но не беше чак толкова оглушителна, че да не може той да я чуе. Тя почука отново и когато той пак не отговори, завъртя дръжката. Не се изненада, че вратата беше заключена. Посланието беше ясно. Тео беше приключил с разговорите за днес.

Ани се замисли. Музиката превключи от „Аркейд Файър“ на „Уайт Страйпс“. Изневиделица се разнесе пронизително котешко мяучене, тутакси последвано от агонизиращ вопъл, който само едно изплашено до смърт животно можеше да издаде.

Вратата рязко се отвори и Тео изскочи на площадката, озъртайки се за котарака. Ани се вмъкна в кабинета, когато той хукна надолу по стълбите.

Той бе захвърлил якето върху черната кожена отоманка, разположена пред работното му кресло. Бюрото беше по-подредено от последния път, когато бе идвала тук, но напоследък Тео работеше във вилата. На пода до креслото бяха пръснати няколко кутии с компактдискове. Обективът на телескопа бе насочен към вилата, но гледката сега й подейства успокояващо, а не заплашително. Тео — закрилникът. Опитващ се да защити психичноболната си сестра, да спаси лудата си жена от самата нея, да опази Ани.

Тя чу приближаващите му стъпки, вече по-спокойни и целеустремени. Появи се на прага. Спря и изпитателно погледна през стаята към нея.

— Ти не си…

Ани смръщи кокетливо нос.

— Не мога да се възпра. Надарена съм с фантастични умения.

Веждите му се сключиха страховито. Тео нахлу в стаята.

— Кълна се… Ако още веднъж ми устроиш подобен номер…

— Няма. Поне не смятам да го правя. Вероятно няма.

Освен ако не се налага, додаде наум.

— Просто за успокоение… — процеди той през стиснати зъби. — Къде ми е котаракът?

— Не съм съвсем сигурна. Вероятно спи под леглото в ателието. Знаеш колко обича да се свира там.

Тео, изглежда, осъзнаваше, че — колкото и да му се искаше да я нашляпа — това не му е присъщо.

— Какво, по дяволите, ще правя с теб?

Ани тутакси се хвърли в атака:

— Ще ти кажа какво няма да направиш. Няма да се изтрепваш, опитвайки се да ме защитиш. Оценявам загрижеността ти, но аз съм физически здрава, относително разумна, поне в сравнение с някои персони, мога сама да се грижа за себе си. Може и да не го правя по най-елегантния начин, но се справям и възнамерявам да продължавам в същия дух. От теб не се изискват никакви геройски подвизи.

— Нямам никаква представа какви ги дрънкаш.

И може би наистина нямаше. Тео, изглежда, се смяташе за злодей, а не за закрилник, но ако му го изтъкнеше, той просто щеше да отмине предположението й без внимание.

Ани се плъосна в креслото.

— Умирам от глад. Да приключваме с това.

19

— Да приключваме с това? — Веждите му отново се смръщиха. — Искаш да знаеш дали съм убил Рийган.

Единственият начин да го накара да разкаже цялата история, бе да го застави.

— Не си играй игрички с мен. Ти не си я убил.

— Откъде знаеш?

— Защото те познавам, о, велики строителю на къщички за феи. — И наистина го познаваше. Познаваше го толкова добре, както никога досега.

Той примигна.

— Остави ужасиите за романите си — заговори тя, преди да е успял да отрече това, което бе направил за Ливия. — А сега престани да се опитваш да ме разсейваш с цялото си престорено злодейство и ми разкажи какво се е случило.

— Може би вече съм казал всичко, което съм искал.

Усмихна се пренебрежително, досущ като Лео, но това ни най-малко не я обезкуражи.

— Двамата с Рийган току-що сте се дипломирали от колежа — поде Ани. — При това не в един и същи колеж. Как си успял да го уредиш?

— Заплаших, че ще напусна колежа, ако тя не се съгласи да се разделим. Казах, че ще замина да обикалям света и няма да кажа на никого къде отивам.

Ани се радваше, че Тео е успял да се защити.

— И така, двамата сте постъпили в различни колежи… — Не беше нужна кристална топка, за да предскаже какво се е случило след това. — И си срещнал едно момиче.

— Повече от едно. Нямаш ли си по-добро занимание?

— Не. Продължавай.

Тео грабна якето от отоманката и го закачи върху куката до вратата, като преди това грижливо го изпъна — но не защото беше

вманиачен чистофайник, а просто защото не искаше да я поглежда.

— Бях като изгладнял до смърт попаднал в супермаркет, но въпреки че стотици километри деляха кампусите ни, се стараех да бъда предпазлив и дискретен. Това продължи до последната година, когато се влюбих до уши в едно момиче от моя курс…

Ани се облегна назад в креслото, опитвайки се да си придаде невъзмутим вид, за да не спре Тео да говори.

— Нека отгатна. Тя е била красива, умна и откачена.

Върху лицето му се мярна някакво подобие на усмивка.

— Позна две от три. Понастоящем е финансов директор на една високотехнологична фирма в Денвър. Омъжена, с три деца. Определено не е откачена.

— Но ти си бил изправен пред голям проблем…

Тео отмести с няколко сантиметра наляво блокчето с жълти самозалепващи се листчета.

— Стараех се да посещавам Рийган в кампуса й колкото може по-често и тя изглеждаше добре. Нормално. В последната година от колежа дори започна да излиза на срещи с момчета. Мислех, че е надраснала детската си обсебеност. — Тео се отдръпна от бюрото. — Семейството щеше да се събере на острова за Четвърти юли. Дебора не можеше да дойде за празника, но искаше да види Перегрин, затова я доведох на острова седмица преди останалите да пристигнат. — Тео пристъпи към прозореца с изглед към океана. — Възнамерявах да кажа на Рийган за Дебора през следващия уикенд, но сестра ми се появи по-рано.

Ани стисна подлакътниците на креслото. Не искаше да чуе това, което следваше, но знаеше, че е длъжна да го направи.

— С Дебора се разхождахме на брега. Рийган ни е видяла от върха на скалата. Държахме се за ръце. Това е всичко. — Той опря длани върху рамките от двете страни на прозореца, зареял поглед навън. — По-рано бе валяло и скалите бяха хлъзгави, затова още не проумявам как е успяла да се спусне толкова бързо по стъпалата. Дори не я бях забелязал да слиза, в следващия миг видях как тя се нахвърли върху Дебора. Сграбчих я и я отскубнах. Дебора избяга да се скрие в къщата.

Тео се извърна от прозореца, но все още не я поглеждаше.

— Бях бесен. Заявих на Рийган, че имам нужда да живея своя живот, а тя трябва да се подложи на лечение. Нещата излязоха от контрол. — Той посочи белега върху веждата си. — Рийган ми го остави, не ти. — Сетне докосна с пръст тънката резка под него, която Ани дори не бе забелязала. — Това е следата от твоя камшик.

Някога бе изпитвала радост, че го е белязала. Сега при вида на малкия белег й призля.

— Рийган обезумя — продължи Тео. — Заплаши мен, заплаши и Дебора. Аз избухнах. Казах й, че я ненавиждам. Тя ме погледна право в очите и заяви, че ще се самоубие. — Върху брадичката му заигра мускул. — Бях толкова побеснял, че й изкрещях, че не ме е грижа.

Сърцето й се сви от жал към него.

Тео отиде до прозореца с телескопа, не я поглеждаше, не виждаше нищо.

— Наближаваше буря. Когато се прибрах в къщата, вече се бях успокоил достатъчно, за да осъзная, че трябва да се върна и да й кажа, че не съм го мислил наистина, макар че една част от мен го мислеше. Но беше твърде късно. Тя вече бе изтичала до кея и се бе качила на яхтата. Изкрещях й от стъпалата да се върне. Не съм сигурен дали ме е чула. Преди да стигна до нея, тя вече беше излязла в морето.

Ани виждаше случилото се, сякаш е била там, и искаше да заличи картината.

— Моторната лодка беше изтеглена от кея за ремонт — продължи Тео, — затова скочих във водата, надявайки се някак си да я настигна. Морето беше бурно. Тя ме видя и изкрещя да се връщам. Аз продължих да плувам. Вълните ме връхлитаха, ала аз все още можех да зърна лицето й. Изглеждаше толкова виновна, толкова умоляваща за прошка. Толкова дяволски умоляваща. После вдигна платната и се понесе срещу бурята. — Той разтвори юмруци. — Тогава за последен път я видях жива.

Сега Ани стисна пръстите си в юмруци. Беше грешно да мразиш някой душевноболен, но Рийган не само бе погубила себе си и едва не бе убила Ани; тя беше направила всичко по силите си, за да разруши живота на Тео.

— Рийган те е победила, нали? Идеалното отмъщение.

— Ти не разбираш. — От гърдите му се изтръгна горчив смях. — Рийган не се самоуби, за да ме накаже. Тя го направи, за да ме

освободи.

Ани скочи от креслото.

— Не знаеш това!

— Да, знам го. — Тео най-после я погледна. — Понякога двамата можехме да четем мислите си и това се случи в онзи миг.

Тя си спомни сълзите на Рийган за една чайка със счупено крило. В мигове на просветление навярно е ненавиждала мрака, обсебил част от душата й.

Ани се стараеше да не издава жалостта, която изпитваше, ала това, което Тео бе причинил на самия себе си, не беше редно.

— Планът на Рийган не е успял. Ти все още се обвиняваш за смъртта й.

Той отпъди съчувствието й с едно грубо махване на ръката.

— Рийган. Кенли. Потърси нещо общо и ще видиш мен.

— Това, което всеки ще види, са две душевноболни жени и един мъж с прекалено силно развито чувство за отговорност. Ти не си можел да спасиш Рийган. Рано или късно, тя е щяла да се унищожи. При Кенли нещата са по-сложни. Ти каза, че си бил привлечен от нея, защото си смятал, че е пълна противоположност на Рийган, но дали това е вярно?

— Ти не разбираш. Кенли беше блестяща. Изглеждаше толкова независима.

— Разбрах това, но ти навярно си доловил, че под тази блестяща, самоуверена маска се крие една неуравновесена и слаба жена.

— Нищо подобно.

Сега той беше ядосан, но Ани продължи да дълбае.

— Може би за теб връзката ти с нея е бил своеобразен начин да поправиш грешката, която си допуснал с Рийган? Не си успял да спасиш сестра си, но може би си се опитал да спасиш Кенли?

Устните му се извиха в насмешка.

— Онази докторска степен по психиатрия, която си получила по интернет, явно доста ти е от полза.

Ани бе изучавала човешка психология в школите по актьорско майсторство, за да разбере характерите и мотивите на персонажите, които трябваше да изиграе.

— Ти по рождение си закрилник, Тео. Никога ли не ти е хрумвало, че писането навярно е твоят бунт срещу вродената ти

потребност да се чувстваш отговорен за другите хора?

— Твърде надълбоко копаеш — рече той рязко.

— Просто си помисли за това, става ли? Ако си прав за Рийган, представи си колко би й бил ненавистен фактът, че ти продължаваш да се самонаказваш.

Едва прикритата му враждебност подсказваше, че не бива повече да го притиска. Беше посяла семената на съмнението. Сега трябваше да се отдръпне и да види дали някое ще покълне. Отправи се към вратата.

— В случай че започнат да те терзаят съмнения… Ти си страхотен мъж и доста приличен любовник, но няма начин аз някога да се самоубия заради теб.

— Много утешително.

— Или да си изгубя съня.

— Малко обидно, но… благодаря за откровеността.

— Така се държат разумните жени. Имай го предвид за в бъдеще.

— Непременно.

Внезапното стягане в гърдите й бе в пълно противоречие с безгрижния й закачлив тон. Сърцето я болеше заради него. Той не бе дошъл на острова, за да пише. Беше дошъл да изкупи греха си към двете жени, за чиято гибел се смяташе виновен. Харп Хаус не беше неговото убежище. Харп Хаус беше неговото наказание.

На следващата сутрин, докато вадеше от шкафа кутията с овесени ядки, Ани погледна календара, висящ на стената. Бяха изминали трийсет и четири дни, оставаха още двайсет и шест. Тео влезе в кухнята и я осведоми, че трябва да отиде на сушата.

— Моята издателка ще пристигне с кола от Портланд. Ще се срещна с нея в Камдън, за да обсъдим някои делови въпроси. Утре вечер Ед Комптън ще ме докара с лодката си.

Тя грабна една купа.

— Голям си късметлия. Улични лампи, асфалтирани пътища, „Старбъкс“… Не че мога да си позволя „Старбъкс“.

— Ще се отбия там заради теб. — Тео вдигна ръка, сякаш знаеше, че тя ще възрази на каквото и да се канеше да каже. — Знам,

че си въоръжена и опасна, но те моля да останеш в Харп Хаус, докато отсъствам. Това е любезна молба, а не заповед.

Той се бе опитал да се грижи за Рийган и Кенли, а сега искаше да защити и нея.

— Какво си момиче — изпухтя тя.

В отговор Тео се залюля на пети и я изгледа кръвнишки — истинско въплъщение на дълбоко възмутена мъжественост.

— Това беше комплимент — уточни Ани. — Или нещо подобно. Всички тези грижи…? Колкото и да оценявам ролята на куче пазач, с която си се нагърбил, аз не съм една от онези безпомощни жени, които явно колекционираш.

Той я удостои с най-злобарската си насмешка.

— Онази идея с камшика, която ти бе хрумнала… все повече и повече ми харесва.

Ани искаше да разкъса дрехите му и да се люби с него до припадък. Вместо това се нацупи пренебрежително.

— Ще остана в Харп Хаус, приятелко, за да не се тревожиш.

Заяждането й постигна желаната цел. Той я облада право там, на кухненския под. И беше божествено.

Колкото и да не й се нравеше идеята да нощува в Харп Хаус, Ани се бе съгласила, за да го успокои. На път за имението, тя се спря да разгледа къщичката за феи. С помощта на тънки пръчки Тео бе построил балкон над вратата. Освен това бе обърнал няколко мидени черупки настрани и бе разпръснал едно-две от малките обли камъчета, сякаш феите бяха лудували на лунната светлина. Младата жена извърна лице към слънцето. След преживените мразовити дни, всеки слънчев зимен ден беше като божи дар.

Щом пристъпи прага на кухнята, я посрещна ароматът на прясно изпечен бананов хляб. Макар Джейси да не беше особено добра готвачка, печивата й се удаваха. Тя постоянно печеше по нещо, откакто Ани я бе принудила да говори за смъртта на съпруга си. Това беше нейният начин да се извини заради своята потайност и недоверие.

Върху масата до хляба лежаха изрезки от цветен картон, останали след последното творение на Ливия. Ани бе прекарала часове в интернет, за да чете статии за дълбоки психологически рани,

получени в детството. Особено я заинтригуваха публикациите за куклената терапия. Но тези методики се прилагаха от опитни терапевти и изискваха специални познания. Прочетените статии я накараха по-ясно да осъзнае още колко много не знаеше.

Джейси влезе в кухнята. От седмици се движеше с патерици, но продължаваше тромаво да куцука.

— Получих есемес от Тео. Той е на път към сушата. — Гласът й прозвуча необичайно рязко. — Сигурна съм, че ще ти липсва.

Ани бе обвинила Джейси, че не е била откровена, ала самата тя беше не по-малко потайна. Но не можеше изведнъж да изтърси, че двамата с Тео са любовници. Въпреки всичко тя все още дължеше живота си на Джейси. Замисли се за деня, когато Рийган я бе блъснала в блатото. Джейси също беше на моста, но вървеше по-назад и навярно не бе видяла кой точно я е бутнал.

С наближаването на вечерта Ани все повече се вкисваше. Беше свикнала да очаква с нетърпение срещите с Тео в края на деня. И не само заради невероятния секс. Просто й беше приятно да бъде с него.

Свиквай с това — посъветва я Добринка с обичайната си откровеност. — *Твоята лекомислена любовна история скоро ще приключи.*

Сексистория — поправи я Ани. — *Мислиш ли, че не го разбирам?*

Ти ми кажи — изсумтя Добринка.

Независимо дали й се нравеше, или не, болката, която изпитваше от раздялата с Тео, беше отрезвяващо предупреждение. Застави се да се съсредоточи върху предстоящата вечер, на която смяташе да се наслади по достойнство. Статиите за куклената терапия бяха изключително увлекателни. Тя направи още някои проучвания, сетне се сгуши удобно в леглото със стария готически роман с книжна подвързия, който бе донесла от вилата. Нима имаше по-добро място от Харп Хаус, където да препрочете една от някогашните си любими, смразяващи кръвта истории, преди да се унесе в сън?

Обаче към полунощ перипетиите на циничния херцог и неговата спътница, девствената благородничка, не бяха оправдали надеждите й и Ани все още не можеше да заспи. На вечеря почти не бе хапнала, а в кухнята беше останало доста от банановия хляб. Тя се измъкна от леглото и нахлузи маратонките.

Лампата на горната площадка хвърляше дълга жълта сянка върху стената, а стъпалата проскърцваха под нозете й. През помътнелите стъкла на прозореца над входната врата се процеждаха сребристите лъчи на пълната луна. Твърде слаби, за да осветят фоайето, те само подчертаваха неговата мрачност. Къщата никога не й бе изглеждала по-зловеща и застрашителна. Ани зави по задния коридор… И застина.

Джейси вървеше към апартамента си без патерици.

Ледените пръсти на страха я сграбчиха в парализиращата си хватка. Джейси вървеше изправена, без следа от накуцване. Кракът й изглеждаше здрав. Съвсем здрав.

В ушите на Ани сякаш отново изсвистя куршумът, минал на сантиметри от главата й. Видя Празноглавка да се люлее от тавана, кървавочервения надпис, изрисуван върху стената. Джейси имаше мотив да я накара да се махне. Нима бе пропуснала очевидното? Джейси ли бе обърнала вилата с краката нагоре? Тя ли бе изстреляла куршума?

Джейси почти бе стигнала до вратата на апартамента си, когато се спря. Погледна към тавана, леко накланяйки глава настрани, сякаш се ослушваше за някакво движение на горния етаж. И след като там нямаше никой друг, освен Ани…

Джейси изведнъж се обърна и пое обратно по коридора. Ани се вмъкна в тъмната кухня и притисна гръб към стената до вратата. Парализата отпусна хватката си. Искаше да разтърси Джейси и да измъкне истината от нея.

Джейси подмина кухнята.

Ани се прокрадна предпазливо в коридора тъкмо навреме, за да види как Джейси завива към предното фоайе. Ани я последва на разстояние, като едва не се спъна в розовата фигурка на пони, забравена от Ливия на пода. Надникна иззад ъгъла. Икономката се бе спряла в подножието на стълбището. Докато Ани я наблюдаваше, вероломната й приятелка започна бавно да се изкачва по стъпалата.

Гняв и мъка заради предателството бушуваха в гърдите на Ани. Тя притисна глава о стената. Не искаше да вярва на очите си. Не искаше да признае истината, която се взираше право в лицето й. От самото начало Джейси е била нейният таен враг. Гневът й се разгоря с яростен пламък. Нямаше да я остави да й се размине.

Понечи да се оттласне от стената и в този миг чу насмешливия глас на Немирка:

Смяташ да се обясняваш с нея сега? Като повечето малоумни героини. Посред нощ е. В къщата има цял арсенал оръжия и нищо чудно Джейси да има пистолет. Тя вече е убила съпруга си. Нищо ли не си научила от твоите романчета?

Ани скръцна със зъби. Колкото и да не й се щеше, трябваше да отложи сблъска до утре, когато щеше да е спокойна, с прояснена глава. И въоръжена с пистолет. Заповяда си да се върне в кухнята, грабна пухенката от закачалката и се измъкна от къщата.

Откъм конюшнята се разнесе тихо цвилене. Клоните на смърчовете пукаха, а някакво нощно създание прошумоля в храсталака. Въпреки лунната светлина, спускането по стръмния склон беше доста опасно. Младата жена се подхлъзна на един камък и едва не падна. Над главата й зловещо изкряка кукумявка, сякаш вещаеше смърт. През цялото това време Ани смяташе, че някой преследва наследството й, ала това е било пълна заблуда. Джейси е искала да я прогони от острова, за да има Тео за себе си. Като че ли мракът на Рийган се бе вселил в душата на Джейси.

Когато стигна до блатото, зъбите й тракаха. Озърна се към къщата. Прозорецът на кулата светеше. Тя потрепери, представяйки си как Джейси се взира от там в нея, но после си спомни, че бе оставила лампата да свети, когато слезе долу да похапне.

Докато гледаше грамадната сянка на Харп Хаус и светещия прозорец на кулата, Ани неволно се усмихна в пристъп на черен хумор. Сцената беше досущ като корицата на един от старите й готически романи. Но вместо да се носи в мрака в развяваща се фина като паяжина нощница, Ани се бе накиприла в бархетна пижама с Дядо Коледа.

Когато приближи тъмната вила, по гърба й пробягаха тръпки на ужас. Дали Джейси бе открила бягството й? Гневът й отново избухна. Щеше да се разправя с нея утре, преди Тео да се върне и да се опита да се намеси. Тази битка беше само нейна.

Само че не беше. Ани си спомни за Ливия. Какво щеше да стане с момиченцето?

В гърлото й отново се надигна жлъчка, както в мига, в който видя Джейси да се движи свободно без патерици. Напипа ключа в джоба и

го пъхна в ключалката. Вратата се отвори със зловещо скърцане. Ани влезе вътре и щракна ключа на лампата.

Но нищо не се случи.

Букър й бе казал как да пуска генератора, но тя не си бе представяла, че ще се наложи да го прави в тъмното. Грабна фенерчето, което държеше до вратата, и се обърна, за да излезе от вилата, когато едно тихо, едва доловимо шумолене я накара да се закове на място.

Стори й се, че мярва някакво движение в другия край на стаята.

Върховете на пръстите й се свиха в маратонките. Ани затаи дъх. Пистолетът беше в спалнята. Единственото й оръжие в момента беше фенерчето. Тя вдигна ръка и ярък лъч проряза тъмнината.

Стиснал плюшената мишка между лапите си, Ханибал блещеше жълтите си очи насреща й.

— Глупаво животно! Изплаши ме до смърт!

Ханибал възмутено навири нос и плюшената мишка тупна на пода.

Ани му метна свиреп поглед и зачака бясно препускащият й пулс да се успокои. Когато се увери, че вече се е възстановила достатъчно, за да се движи, ядно изскочи отново навън в нощта. Очевидно не беше родена да живее на остров.

Справяш се много добре — окуражително се обади Лео.

От клакьорската ти подкрепа ме побиват тръпки — сряза го тя.

Мъмриш кукла — напомни й Добринка.

Кукла, която изведнъж бе започнала да играе чужда роля.

Ани се добра до генератора и се опита да си спомни какво й бе казал Букър. Докато следваше инструкциите стъпка по стъпка, чу откъм пътя тихото ръмжене на мотора на приближаваща се кола. Кой можеше да идва тук в този час? Може би някой се нуждаеше от спешна медицинска помощ, но навярно вече всички на острова знаеха, че Тео е заминал. А Ани беше тук сама…

Тя заряза генератора и се втурна в къщата, за да докопа пистолета в спалнята. Дълбоко се съмняваше, че би могла да стреля в човек, но и не бе съвсем сигурна, че няма да го направи.

Когато се върна в тъмната всекидневна, стискаше пистолета в ръката си. Притисна се до прозореца и се заслуша в хрущенето на

чакъла по алеята. Фаровете на приближаващия автомобил осветиха блатото. Който и да беше неканеният гост, явно не се опитваше да се скрие. Може би Тео бе успял някак си да се върне посред нощ на острова.

Здраво стиснала пистолета, Ани внимателно надзърна през прозореца и видя един пикап да спира пред вилата. Пикап, който добре познаваше.

Когато отвори вратата, Барбара Роуз вече слизаше от автомобила, оставяйки двигателя да работи. Ани зърна бледорозовия край на нощницата й да се подава изпод палтото.

Барбара се спусна към нея. Ани не виждаше изражението й, но долови тревогата й.

— Какво се е случило?

— О, Ани… — Барбара притисна ръка към устата си. — Тео…

Сякаш цялата кръв се оттече от тялото й.

Барбара се вкопчи в ръката й.

— Претърпял е злополука.

Краката й се подкосиха и Ани щеше да се свлече на верандата, ако Барбара не я държеше.

— В момента го оперират — продължи Барбара.

Не е мъртъв. Още е жив.

— Как… ти как разбра?

— Някой се обади от болницата. Връзката беше ужасна. Не знам дали първо не са се опитали да се обадят на теб. Разбрах само половината съобщение. — Барбара дишаше тежко, сякаш бе пробягала маратон.

— Но… Той е жив?

— Да. Дотолкова разбрах. Но състоянието му е сериозно.

— О, боже… — Думите се изтръгнаха като молитва.

— Обадих се на Наоми. — Барбара едва сдържаше сълзите си. — Тя ще те заведе на сушата с „Венерина пантофка“.

Барбара не я попита дали Ани иска да отиде при него, но Ани нито за миг не се поколеба. Нямаше какво да решава. Грабна първите дрехи, които й попаднаха, и след няколко минути пикапът с двете жени вече се носеше към града. Ани можеше да живее без вилата, но мисълта за един свят без Тео бе непоносима. Той имаше всички качества, които един мъж би трябвало да притежава. Беше надарен с

брилянтен ум и благороден характер. Лоялен и надежден като скала. Тео беше човек, на когото можеш да се облегнеш, интелигентен и грижовен. Толкова грижовен, че се бореше с чужди демони, страдаше заради чужди грехове.

И тя го обичаше заради това.

Тя го обичаше. Ето, това беше. Ани се бе заклела, че никога нямаше да случи. Тя обичаше Тео Харп. Не само тялото или лицето му. Не само заради фантастичния секс и приятелството. Определено не и заради парите му. Обичаше го заради самия него. Заради прекрасната му изтерзана, добра душа. Ако оживееше, тя щеше да бъде редом с него. Без значение дали е обезобразен, парализиран или с увреден мозък. Тя щеше да бъде до него.

Нека само да е жив. Моля те, Господи, нека само да е жив.

Светлините на пристана светеха, когато наближиха пристанището. Ани изскочи от пикапа и хукна към Наоми. Тя ги чакаше до малката моторница, която щеше да ги закара до „Венерина пантофка“. Лицето й беше мрачно като на Барбара. Безумна, ужасяваща мисъл се стрелна в ума на Ани. Жените знаеха, че Тео умира, но нито една от тях не искаше да й каже.

Ани скочи в моторницата. След като излязоха от пристанището, Ани се обърна с гръб към отдалечаващия се бряг.

20

— Съпругът ми е в операционната. — Думата прозвуча фалшиво в собствените й уши, но ако не се представеше за член на семейството, лекарите нямаше да разговарят с нея. — Тео Харп.

Жената зад бюрото погледна към монитора на компютъра. Ани стискаше ключовете на хондата сивик, която Наоми държеше на сушата. Колата беше много по-прилична от таратайката, която тя караше на острова. Жената вдигна очи от компютъра.

— Как казахте, че е фамилията му?

— Х-А-Р-П. Като инструмента[1].

— Нямаме пациент с такава фамилия.

— Имате! — извика Ани. — Претърпял е сериозна злополука. От болницата са се обадили. В момента го оперират.

— Нека отново да проверя. — Жената вдигна телефона и завъртя стола с гръб към тях.

Ани зачака, с всяка секунда ужасът й нарастваше. Може би го нямаше в списъка с пациентите, защото вече бе…

Служителката затвори телефона.

— Нямаме данни за този човек, госпожо. Не е постъпвал при нас.

Ани искаше да й се разкрещи, да й заяви, че трябва да се върне в първи клас, за да се научи да чете. Вместо това затършува из джобовете за телефона си.

— Обаждам се в полицията.

— Добра идея — съгласи се любезно жената.

Но нито в местната, нито в щатската полиция имаше сведения за пътен инцидент, в който да е пострадал Тео Харп. Облекчението й бе толкова огромно, че Ани избухна в сълзи. Способността й да разсъждава бавно започна да се възвръща.

Нямаше никаква злополука. Той не е бил ранен. Не умираше. Спеше спокойно в някоя хотелска стая.

Тя позвъни на мобилния му телефон, но й отговори гласова поща. Тео имаше навика да си изключва телефона, дори във вилата,

където нямаше обхват. Този, който бе позвънил на Барбара, го бе направил с намерението да накара Ани да напусне острова.

Джейси.

Барбара бе казала, че се чувало много лошо и не е разбрала половината думи. Разбира се, че почти нищо не се е чувало. Но не заради лошата връзка. А защото Джейси се е постарала Барбара да не познае гласа й. Защото Джейси искаше да се отърве от Ани преди края на март, за да може Тео да остане само за нея.

Развиделяваше се, когато Ани приближи пристанището, където Наоми я чакаше. Улиците бяха пусти, магазините затворени, а светофарите мигаха на жълто. Ани можеше да се опита да се бори — да се позове на смекчаващи вината обстоятелства — но Синтия искаше вилата, Елиот беше практичен бизнесмен, а клаузите на договора — железни. Никакви изключения. Вилата ставаше собственост на семейство Харп и сега мащехата му можеше да прави с нея каквото си пожелае, проблемът беше на Тео. Проблемът на Ани беше, че трябваше да се върне в града и да си намери жилище. Тео, благородният закрилник на слабите и беззащитни жени, сигурно щеше да й предложи стая в Харп Хаус, която тя щеше да откаже. Колкото и тежко да бе положението й, Ани никога нямаше да му позволи да я възприема като поредната жертва, нуждаеща се от спасение.

Само ако първо се бе обадила в болницата, но в паниката си изобщо не се сети за това. Сега искаше единствено да накаже Джейси за предателството.

Наоми седеше на кърмата на „Венерина пантофка“ и пиеше кафе, когато Ани се приближи до кея. Късата й коса бе залепнала от едната страна и изглеждаше не по-малко изтощена и измъчена от Ани. Ани й разказа накратко какво се бе случило. Досега не бе споделила с никого — дори с Барбара — за условието, при което вилата оставаше нейна собственост, но много скоро всички на острова щяха да узнаят, така че повече нямаше смисъл да го пази в тайна. Премълча само за ролята на Джейси в цялата история, че тя се е обадила на Барбара. Преди да разгласи тази информация, възнамеряваше лично да й потърси сметка.

„Венерина пантофка“ влезе в пристанището на разсъмване, когато рибарските лодки се готвеха да се отправят в океана. Барбара я

очакваше на пристана в своя пикап, недалеч от рейндж роувъра на Тео. Наоми й се бе обадила от лодката и Барбара пристъпи към Ани. От всяка пора на внушителната й фигура се излъчваше вина.

— Ани, съжалявам. Трябваше да разпитам по-подробно кой се обажда.

— Вината не е твоя — промълви Ани уморено. — Аз проявих прекалена доверчивост.

По обратния път към вилата Барбара не спираше да я засипва с извинения, от което Ани се почувства още по-зле. Изпита облекчение, когато най-после пристигнаха. Въпреки че почти не бе спала през изминалата нощ, знаеше, че няма да се успокои, докато не говори с Джейси. Вандализъм, опит за убийство, а сега и това. Всичките й колебания дали да замесва полицията бяха изчезнали. Искаше да погледне Джейси право в очите и да й каже, че знае какво е направила.

Застави се да изпие чаша кафе и да изяде няколко хапки препечена филийка. Пистолетът лежеше там, където го бе оставила миналата нощ. Не си представяше, че може да го използва, но не смяташе да проявява лекомислие, не и след като снощи със собствените си очи бе видяла Джейси да се изкачва по стъпалата към кулата. Пъхна го в джоба на пухенката и излезе от вилата.

Брулеше студен вятър и във въздуха не се усещаше дори полъх на пролет. Докато минаваше край блатото, Ани си представи старата ферма на Тео в другия край на острова. Просторната поляна, скътана между скалите. Морето в далечината. Умиротворението и спокойствието, царящи в това усамотено райско кътче.

Кухнята беше празна. Без да сваля пухенката, Ани се отправи към апартамента на икономката. През цялото това време тя се бе опитвала да върне някогашния си дълг към Джейси, без да подозира, че се е разплатила напълно с нея още първия път, когато тя е нахлула във вилата.

Вратата на апартамента бе затворена и Ани я отвори, без да чука. Джейси седеше в стария люлеещ се стол до прозореца. Ливия се бе сгушила в скута й, прегърнала здраво майка си. Джейси бе притиснала лице върху главичката й. Не изглеждаше възмутена от нахлуването на Ани.

— Ливия си защипа палеца на вратата — обясни Джейси на неканената гостенка. — И сега малко се гушкаме. Вече не те боли

толкова силно, нали, слънчице?

Стомахът на Ани се сви на топка. Каквото и да бе направила Джейси, тя обичаше дъщеря си, а Ливия обичаше майка си. Ако предаде Джейси на полицията…

Явно забравила за палеца, Ливия вдигна глава, за да види дали Немирка не се крие зад гърба на Ани. Джейси нежно приглади кичур от косата на момиченцето.

— Ненавиждам, когато тя страда.

Докато гледаше детето, пистолетът в джоба на Ани натежа още повече. Сега оръжието не й се струваше разумна защитна мярка, а нещо гнусно и недостойно.

— Ливия — поде Ани, — двете с майка ти трябва да обсъдим някои неща за възрастни. Ще ми нарисуваш ли нещо? Може би картина на морския бряг?

Ливия кимна, плъзна се от скута на Джейси и се отправи към малката масичка, където бяха пръснати моливите й.

Джейси смръщи угрижено чело.

— Нещо не е наред ли?

— Ще говорим в кухнята. — Ани се извърна, когато Джейси посегна към патериците.

Неравното почукване на патериците на Джейси я следваше надолу по коридора. Ани се замисли как мъжете в миналото са уреждали сметките помежду си публично: на дуел, на боксовия ринг или на бойното поле. А женските спорове обикновено се решаваха у дома, в кухнята.

Изчака Джейси да пристъпи след нея прага на кухнята и се извърна.

— Ще взема тези. — Толкова рязко измъкна патериците от ръцете й, че Джейси щеше да падне, ако нямаше два здрави крака.

— Какво правиш? — изсъска тя и макар с няколко секунди закъснение, се подпря на стената. — Имам нужда от тях.

— Снощи не ти бяха нужни — безстрастно заяви Ани.

Джейси изглеждаше потресена. Чудесно. Ани искаше да е объркана и смутена. Пусна патериците на пода и ги изрита по-далеч.

— Ти ме излъга.

Лицето на Джейси пребледня. Ани имаше чувството, че невидимата пелена пред очите й най-сетне се бе вдигнала.

— Аз… аз не исках ти да знаеш — изпелтечи тя.

— Очевидно.

Джейси се отдръпна от стената и се отправи към другия край на кухнята, накуцвайки толкова леко, че Ани не би забелязала, ако не се вгледаше внимателно. Пръстите на Джейси се вкопчиха толкова силно в облегалката на стола, че кокалчетата й побеляха.

— Значи, ето защо вчера през нощта си тръгна от къщата — отрони тя.

— Видях те как се качваш по стълбата към кулата. Какво бе замислила?

Джейси стисна още по-здраво облегалката, сякаш все още се нуждаеше от опора.

— Аз бях… не искам да говоря за това.

Ани не се сдържа. Болката и гневът, насъбрали се в душата й, изригнаха.

— Ти ме измами! И го направи по възможно най-гадния начин!

Лицето на Джейси се сгърчи от мъка. Тя се свлече на стола.

— Аз… аз бях отчаяна. Това не е извинение. Знам, че не е. И наистина смятах да ти кажа, че кракът ми вече е много по-добре. Но… Опитай се да ме разбереш. Бях толкова самотна.

Болката и страхът, че Тео може да е мъртъв, сякаш бяха вкоравили сърцето на Ани.

— Много жалко, че Тео не прояви желание да те разтуши в самотата ти.

Вместо да прояви враждебност, Джейси само примирено въздъхна.

— Това никога няма да се случи. Аз съм по-красива от теб и за известно време се заблуждавах, че това може да е достатъчно. — В думите на Джейси нямаше хвалба, просто констатираше факт. — Но аз не съм толкова интересна като теб. Не съм добре образована. Ти винаги знаеш какво да му кажеш, а аз — никога. Ти му се опълчваш, а аз не мога. Осъзнавам го.

Ани не бе очаквала подобна откровеност, но продължаваше да се чувства предадена.

— Защо миналата нощ се качваше в стаята ми?

Джейси сведе глава.

— Не искам да изглеждам по-страхлива, отколкото съм.

— Не бих използвала точно тази дума.

Джейси заби поглед в ръцете си.

— Мразя да оставам сама в тази къща през нощта. Не е толкова страшно, когато знам, че Тео е в кулата, но сега… не мога да заспя, докато не обиколя всички стаи, а дори и след това заключвам вратата на апартамента. Прости ми, че те излъгах, но ако ти бях казала по-рано истината… ако ти бях признала, че кракът ми вече е зараснал и мога да вървя без патерици, че не се нуждая от помощта ти, ти щеше да престанеш да идваш тук. Ти си свикнала да общуваш с приятелките си от града, да си говорите за книги и театър. А аз съм едно обикновено момиче, отраснало на острова.

Ани се почувства объркана и смутена. Всичко, казано от Джейси, звучеше правдоподобно. Но това, което премълчаваше? Ани скръсти ръце пред гърдите.

— Миналата нощ напуснах острова. Но съм сигурна, че ти вече го знаеш.

— Напуснала си острова? — Тя се престори на разтревожена, сякаш за пръв път го чуваше. — Но ти не бива да го правиш, нали? Някой видя ли те? Защо ще напускаш острова?

Червейчето на съмнението започна да прояжда гнева на Ани, но тя винаги е била прекалено доверчива и един изпечен лъжец винаги можеше да й замаже очите.

— Фалшивото ти телефонно обаждане свърши отлична работа.

— Какво фалшиво обаждане? Ани, за какво говориш?

Ани не се поддаде и впи пронизващ поглед в лицето й.

— Някой е позвънил на Барбара, за да й съобщи, че Тео е в болница. За това обаждане става дума.

Джейси скочи от стола.

— Болница? Той добре ли е? Какво се е случило?

Не й позволявай да те води за носа — смъмри я Добринка. — *Не бъди наивна.*

Но… аз мисля, че тя казва истината — застъпи се Немирка за предполагаемата грешница.

Джейси би трябвало да стои зад всички атаки срещу Ани. Тя бе излъгала, имаше мотив и отлично знаеше кога идва и си отива Ани.

— Ани, кажи ми! — настоя Джейси.

Гласът й прозвуча толкова решително, толкова необичайно твърдо, че Ани се обърка още повече. Опита се да събере мислите си.

— Някой се е обадил на Барбара Роуз, вероятно от болницата… — Ани разказа на Джейси за пътуването си до сушата, за това, което се бе случило — или по-скоро не се бе случило. Изложи фактите спокойно и делово, следейки внимателно за всяка реакция на Джейси.

Когато свърши, очите на Джейси се наляха със сълзи.

— И ти смяташ, че аз съм се обадила на Барбара? Мислиш, че след всичко, което направи за мен, аз бих сторила нещо подобно?

Ани се постара да запази невъзмутим вид.

— Ти си влюбена в Тео.

— Тео е просто една фантазия! Мечтите за него ми помагаха да се отвлека от мислите за преживяното с Нед. Това бяха неосъществими блянове, нямащи нищо общо с реалността. — Сълзите се затъркаляха по бузите й. — Аз не съм сляпа. Да не мислиш, че не знам, че сте любовници? Страдам ли заради това? Да. Измъчвам ли се от ревност? Доста често. Ти умееш толкова много неща. Толкова си компетентна. Но не умееш да преценяваш хората. — Джейси й обърна гръб и излезе от кухнята.

Ани се срути на стола, идеше й да повърне. Как бе могла да допусне такава огромна грешка? Или може би все пак не бе сгрешила. Все пак не бе изключено Джейси да лъже.

Но дълбоко в сърцето си Ани знаеше, че Джейси бе казала истината.

Ани не можеше да остане в Харп Хаус и се върна във вилата. Ханибал я посрещна на прага и я последва в спалнята, където тя побърза да се отърве от пистолета. После взе котарака на ръце и го отнесе на дивана.

— Ще ми липсваш, приятелю.

Очите я смъдяха от безсънната нощ, а стомахът й къркореше. Докато галеше котарака, Ани огледа стаята. Не бе останало почти нищо, което да вземе, когато напусне окончателно острова. Мебелите бяха на Тео, а тъй като нямаше кухня, не й трябваха тигани и тенджери. Реши да вземе само някои от шаловете на Марая и аленатa пелерина, но останалите й дрехи щеше да остави на острова. Колкото

до спомените за Тео… Някак си трябваше да измисли начин да остави и тях тук.

Примигна, за да възпре напиращите сълзи. Почеса още веднъж Ханибал под брадичката, остави го на пода и отиде до опразнените етажерки, където се въргаляха само няколко оръфани романчета в меки подвързии и старият й детски албум, така наречената „Книга на мечтите“. Чувстваше се смазана. Опустошена. Докато вземаше албума, от него изпадна една театрална програма и няколко снимки на модели с пригладени прически, изрязани от списания — напълно в тон с тийнейджърските й илюзии, че някога и тя ще бъде известна и успяла.

Котаракът се отърка о глезените й. Тя прелисти страниците и се натъкна на рецензия, написана от нея за пиеса, в която тя беше звездата на театралната сцена. Оптимизмът на младостта.

Ани се наведе, за да вдигне изпадналите листове, сред които имаше и два кафяви плика, в които тя пазеше различните дипломи и свидетелства, които бе получила. Отвори единия и вътре откри лист плътна рисувателна хартия. Извади го и се взря в скицата, нарисувана с туш и перо, която не помнеше да е виждала. Отвори втория плик и намери вътре подобна рисунка. Отнесе ги до предния прозорец. В десния ъгъл на всяка от тях имаше подпис. Ани примигна. Н. Гар.

Сърцето й прескочи един удар. Взря се внимателно в подписите и скиците. Отново погледна подписите. Нямаше грешка. Скиците бяха рисувани от Нивън Гар.

Ани започна трескаво да рови из паметта си за всичко, което знаеше за него. Той се бе прочул като един от най-талантливите представители на постмодернизма в живописта, а няколко години преди смъртта си се бе увлякъл по фотореализма. Марая винаги се бе изказвала критично за творчеството му, което беше доста странно, тъй като Ани бе намерила във вилата три албума с репродукции на картините му.

Тя сложи скиците върху масата, където светлината бе най-силна. Тези скици навярно бяха наследството, за които Марая й бе казала малко преди да издъхне. При това какво наследство!

Младата жена се отпусна върху един от дървените столове с високи облегалки. Как се бе сдобила Марая с тези скици и защо бяха обвити в такава тайна? Майка й никога не бе споменавала за познанството си с Гар и той определено не е бил част от кръговете, в

които тя някога се бе движила. Ани внимателно огледа всички подробности. Съдейки по датите, скиците са били направени през два дни. И двете рисунки представляваха реалистични изображения на гола млада жена, но въпреки резките линии с туш и отчетливата щриховка, изразът на дълбока нежност, с която тя се взираше в художника, придаваше някакво магическо очарование на скицата. Сякаш жената цялата му се предлагаше в дар.

Ани разбираше чувствата на жената, сякаш бяха нейни. Тя прекрасно знаеше какво означава подобна любов. Моделът беше с дълги крайници — хубава, но не красива — с високи скули и буйна права коса. Напомняше на Ани старите снимки на Марая. Те притежаваха същото излъчване…

Ръката й се стрелна към устата. Това беше Марая. Как не я бе познала от пръв поглед?

Защото Ани никога не бе виждала майка си такава — нежна, млада и уязвима, без следа от обичайната рязкост.

Ханибал скочи в скута й. Ани седеше притихнала, сълзите напираха в очите й. Само ако бе познавала майка си тогава. Само ако… Отново погледна датите върху скиците — годината, месеца. Пресметна наум.

Бяха рисувани седем месеца преди Ани да се роди.

Баща ти беше женен. Беше просто мимолетно увлечение. Нищо повече. Изобщо нямах чувства към него.

Лъжа. Жената на рисунките обичаше с цялото си същество мъжа, запечатал образа й върху хартията. Мъж, който, съдейки по датите, може би беше бащата на Ани.

Нивън Гар.

Ани зарови пръсти в меката козина на Ханибал. Припомни си снимките на художника, които бе виждала. Буйните му къдрици не можеха да се сбъркат — толкова различни от косата на Марая, също като косата на Ани. Зачеването й не е било плод на мимолетно увлечение, както бе казала майка й, а и по онова време Нивън Гар не е бил женен. Беше се венчал след много години за мъж, негов дългогодишен партньор.

Сега всичко се бе изяснило. Марая бе обичала Нивън Гар. Нежността, с която бяха пропити рисунките, бе доказателство, че

тогава той също я е обичал. Но не достатъчно. Накрая бе приел истинската си природа и се бе разделил с Марая.

Ани се зачуди дали е знаел, че има дъщеря. Дали гордостта на Марая — или горчивата болка — я бяха накарали да скрие истината от него? Майка й винаги се бе отнасяла с такова пренебрежение към детските рисунки на Ани, подиграваше се на къдриците й, на момичешката й стеснителност. Защото болезнено са й напомняли за него. Жлъчните забележки на Марая за творбите му нямаха нищо общо с работата му, а с мъчителната истина, че тя го бе обичала повече, отколкото той нея.

Ханибал се изскубна от ръцете й. Тези красиви скици на една влюбена жена щяха да разрешат всичките й проблеми. Щяха да й донесат достатъчно пари, за да плати всичките си дългове и да останат още много. Щеше да разполага с време и средства да се подготви за следващия етап от живота си. Рисунките щяха да я избавят от всичките й грижи.

Ала Ани не би могла никога да се раздели с тях.

Любовта, която струеше от лицето на Марая, дланта й, закрилнически положена върху корема, всичко беше толкова трогателно. Тези скици бяха истинското наследство на Ани, те бяха недвусмислено доказателство, че е била заченатата с любов. Може би точно това е искала майка й тя да види.

През последните двайсет и четири часа Ани бе изгубила толкова много, но бе намерила наследството си. Вилата вече не беше нейна, финансовото й положение беше отчайващо, както винаги нямаше покрив над главата, но бе открила една липсваща част от себе си. Освен това бе предала приятелка. Споменът за покрусеното лице на Джейси постоянно бе пред очите й. Трябваше да се върне в Харп Хаус и да се извини.

Не бъди загубенячка — скастри я Питър. — *Ти си такава будала.*

Тя не му обърна внимание и макар че тялото й копнееше за сън, се застави за втори път през този ден да се изкачи по стръмната скала към имението. Докато се катереше нагоре, младата жена си мислеше какво означава да си дъщеря на Марая и Нивън Гар. Ала в крайна сметка тя си оставаше Ани и не би могла да бъде нищо друго.

Джейси беше в апартамента си. Седеше до прозореца и се взираше към двора. Вратата беше отворена, но Ани почука на рамката.

— Може ли да вляза?

Джейси сви рамене. Ани го прие за покана. Пъхна ръце в джобовете на пухенката.

— Джейс, съжалявам, наистина много съжалявам. Не мога да върна думите си назад, но те моля да ми простиш. Не знам кой стои зад всичко, което ми се случва, но…

— Аз мислех, че сме приятелки! — избухна Джейси.

— Такива сме.

Джейси стана от стола и мина покрай Ани.

— Трябва да нагледам Ливия.

Ани не се опита да я спре. Приятелството им бе наранено твърде дълбоко, за да може толкова лесно да се излекува. Тя се върна в кухнята, решена да остане там, докато Джейси бъде готова да разговарят. Джейси се появи почти веднага, но изобщо не се спря на път към задната врата. Без да погледне към Ани, я отвори и извика:

— Ливия! Ливия, къде си?

Ани толкова бе свикнала да търси момиченцето, че по навик се запъти към вратата, но Джейси вече бе излязла навън.

— Ливия Кристин! Веднага ела тук!

Ани я последва.

— Аз ще заобиколя отпред.

— Не си прави труда — сопна се Джейси. — Аз ще отида.

Ани не й обърна внимание и провери предната веранда. Ливия не беше там и тя се върна при Джейси.

— Сигурна ли си, че не е в къщата? Може да се е скрила някъде.

Загрижеността на Джейси за дъщеря й явно бе заглушила временно гнева й към Ани.

— Ще отида да видя.

Вратата на конюшнята беше здраво залостена. Ани не откри момиченцето в горичката зад беседката и отново се върна на предната веранда. Наоколо не се виждаше жива душа, но когато погледна към брега, Ани забеляза нещо розово между скалите. Младата жена хукна към каменните стъпала. Въпреки че Ливия стоеше достатъчно далеч от водата, не би трябвало да слиза долу сама.

— Ливия!

Детето вдигна глава. Розовото му яке бе разкопчано, а разрошената му коса падаше върху лицето.

— Не мърдай от там! — нареди й Ани, докато тичаше надолу към брега. — Намерих я! — извика, макар да не бе сигурна дали Джейси я е чула.

Ливия бе смръщила лице, свила упорито устни. В едната си ръка стискаше лист хартия, а в другата цял наръч цветни моливи. По-рано Ани я бе помолила да нарисува картина на морския бряг. Очевидно четиригодишното момиченце бе решило да рисува от натура.

— О, Лив… Не бива да идваш тук сама. — Тя си припомни ужасяващите истории за вълните, отнасящи в морето възрастни мъже. — Да отидем да намерим мама. Тя много се разстрои и уплаши, задето те нямаше.

Посегна да хване ръката на момиченцето, когато видя един мъж да крачи по брега откъм вилата. Висок, строен, с широки рамене и развяваща се тъмна коса. Сърцето й направи тройно салто, преизпълнено едновременно с любов към него и с твърдата решителност за нищо на света да не показва чувствата си. Ани не се съмняваше, че той се притеснява за нея, но също така бе сигурна, че Тео не я обича. Ала тя го обичаше достатъчно и нямаше да позволи любовта й да се превърне за него в поредното тежко бреме на вина. За пръв път в живота на Тео Харп имаше жена, която щеше да се погрижи за него, вместо да търси помощ и закрила.

— Здравей, приятел — поздрави го тя, когато Тео спря до нея.

Веждите му се стрелнаха сърдито нагоре.

— Не ми се прави на света вода ненапита. Чух какво се е случило. Да не би да си откачила? Какво те е прихванало, че да хукнеш така ненадейно към сушата?

Любовта ме прихвана.

Ани се застави да си придаде нехаен вид.

— Беше посред нощ и всичко ми беше като в просъница. Помислих, че си сериозно ранен. Извини ме, че съм се разтревожила за теб.

Той подмина ехидството й.

— Дори и да съм умирал, изобщо не е трябвало да напускаш острова.

— Ние сме приятели, кретен такъв. Да не би да ми казваш, че ако ти мислеше, че съм сериозно пострадала, нямаше да направиш същото?

— Не и ако това означава да изгубя единствения покрив над главата си!

Опашата лъжа. Той щеше да направи точно същото заради всеки един от приятелите си. Такъв беше Тео.

— Върви си — рече тя уморено. — Не желая да разговарям с теб. — *Искам да те целуна. Да те задуша в прегръдките си. Да те любя до припадък.*

Но най-силно искаше да го спаси от самия него.

Той вдигна ръце.

— През тази зима от теб се искаше само едно просто нещо. *Да останеш на мястото си.* Но ти направи ли го? Не.

— Престани да ми крещиш.

Той не крещеше и не пропусна да го изтъкне.

— Не ти крещя.

Но бе повишил глас, затова и тя не му остана длъжна.

— Не ми пука за вилата — излъга най-безсрамно. — Нямам търпение час по-скоро да се махна от тук!

— И къде по-точно възнамеряваш да отидеш?

— В града, където ми е мястото!

— И какво ще правиш?

— Това, което искам!

Двамата продължиха да се дърлят така още няколко минути, гласовете им ставаха все по-високи, докато накрая не останаха без дъх.

— По дяволите, Ани. Тревожа се за теб.

Тео най-после се бе успокоил и тя не можа да удържи желанието си да го докосне. Притисна длан към гърдите му и почувства силните удари на сърцето му.

— Така си устроен. А сега престани да се безпокоиш.

Тео я прегърна през раменете и двамата се отправиха към стъпалата.

— Аз имам да…

Ани зърна белия лист хартия, подхванат от вятъра, да се носи над скалите. Ливия бе изчезнала.

— Лив!

Отговор не последва.

— Ливия! — Ани инстинктивно се извърна към морето, но от мястото си нямаше как да не забележи, ако момиченцето се бе приближило до водата.

— Намери ли я? — Джейси изникна на върха на скалата. Беше без палто и в гласа й прозвучаха истерични нотки. — Няма я в къщата. Погледнах навсякъде.

Тео закрачи към каменното свлачище, закриващо входа на пещерата. Ани не бе видяла досега това, което той вече бе зърнал — откъснато парче розов плат в пролуката между камънаците. Тя хукна след него. Входът на пещерата бе затрупан от години, но между скалите имаше малък назъбен отвор, достатъчно широк, за да пропълзи едно дете през него. Наблизо лежаха пръснати четири молива.

— Донеси фенерче! — изкрещя Тео на Джейси. — Мисля, че е в пещерата.

До прилива оставаха още няколко часа, но никой знаеше колко дълбока е водата, събрала се в пещерата. Ани клекна пред Тео и се наведе над процепа.

— Ливия, там ли си?

Отвърнаха й само ехото на собствения й вик и плисъкът на водата о стените на пещерата.

— Ливия! Скъпа, отговори ми, за да знам, че си добре. — Наистина ли мислеше, че стига да го поиска, и детето ще заговори?

Тео я избута настрани.

— Лив, аз съм Тео. Намерих няколко много красиви раковини за къщичката за феите, но ми трябва помощ, за да измайсторя мебелите. Ще излезеш ли, защото сам няма да се справя?

Погледите на Тео и Ани се преплетоха, докато чакаха отговор. Но от пещера не се разнесе нито звук.

Ани отново опита.

— Ако си там, можеш ли да издадеш някакъв звук? Или да хвърлиш камък, за да чуем? Просто за да знаем, че си там.

Двамата се заслушаха напрегнато. След няколко секунди го чуха. Тихото цопване на камък, паднал във вода.

Опитвайки се да разшири входа, Тео трескаво започна да бута камъните, въпреки че и най-малкият беше прекалено голям, за да го

помести сам човек. Джейси, с фенерче в ръка, все още без палто, тичаше надолу по стъпалата. Тео удивено застина за миг, докато я гледаше как се катери по скалите без патерици, бързайки към тях. Ани нямаше намерение да обяснява каквото и да било и Тео се зае отново за работа.

— Тя е там. — Ани се отдръпна, за да може Джейси да коленичи пред процепа.

— Ливия, мама е! — Джейси освети пещерата с фенерчето. — Виждаш ли светлината?

Отвърна й само плисъкът на вълните.

— Ливия, трябва да излезеш. Веднага! Няма да ти се разсърдя. Обещавам. — Отчаяната майка се извърна към Ани. — Тя може да се удави.

Тео грабна голямо парче дърво, изхвърлено от вълните. Пъхна го под най-горния камък, за да го използва като лост, сетне се поколеба.

— Не мога да рискувам. Ако отместя камъните, може да се срутят и окончателно да затрупат входа.

Лицето на Джейси доби пепеляв оттенък. Тя стисна конвулсивно в юмрук розовото парче плат от якето на дъщеря си.

— Защо е влязла там?

— Не знам — отвърна Ани. — Тя обича да проучва. Може би…

— Тя се страхува от тъмното! Защо ще направи това?

Ани нямаше отговор.

— Ливия! — извика Джейси. — Веднага излез!

Тео започна да копае втвърдения пясък в подножието на пролуката.

— Аз ще вляза вътре, но първо трябва да разширим прохода.

— Ти си прекалено едър — възрази Джейси. — Ще отнеме много време.

Една вълна се разби в скалата и опръска краката им, връщайки част от пясъка, който Тео бе изкопал. Джейси се опита да го избута настрани.

— Аз ще вляза.

Тео я спря.

— Няма да можеш да се промушиш. Трябва да изкопаем още пясък.

Той беше прав. Въпреки че бе успял да разшири отвора, морските вълни продължаваха да връщат пясъка, а бедрата на Джейси бяха прекалено широки.

— Аз трябва да вляза! — възкликна Джейси. — Може би в тази минута тя…

— Аз ще го направя — намеси се Ани. — Дръпнете се от пътя ми.

Избута Джейси, макар да не беше сигурна, че ще успее да се провре през отвора, но имаше по-голям шанс от останалите. Двамата с Тео се спогледаха.

— Прекалено е опасно.

Вместо да спори, тя му се усмихна дръзко.

— Разкарай се от пътя ми, пич. Ще се справя.

Той разбираше не по-зле от Ани, че тя беше единствената, която имаше шанс да успее, но очите му бяха потъмнели от тревога.

— Да внимаваш много, чу ли ме? — извика обезумяло той. — Да не си посмяла да извършиш някоя лудост!

— Не си го и помислям. — Тя свали пухенката и я подаде на Джейси. — Облечи това.

Ани огледа тесния процеп, сетне изхлузи пуловера през главата си и остана само по дънки и яркооранжева тениска. Кожата й настръхна от студ.

Тео яростно изгребваше пясъка, опитвайки се да разшири прохода. Ани се отпусна на колене и потръпна, когато ледените пръски я заляха.

— Лив, Ани е. Идвам при теб. — От устните й неволно се изтръгна тих вик, когато легна върху студения пясък. Докато провираше крака в дупката, тя си представи как се заклещва в отвора на пещерата, също като Мечо Пух, пъхнал глава в гърнето с мед.

— Не бързай. — Гласът на Тео прозвуча необичайно напрегнато. — Движи се бавно. — Той се стараеше да й помогне, но Ани усещаше някаква вътрешна съпротива у него, сякаш не искаше да я пуска. — Внимателно. Просто бъди внимателна.

Той повтори думата още няколко пъти, докато тя провираше крака през пролуката, сетне леко я извъртя, за да промуши бедрата си. Заля я още една вълна. Тео се отмести настрани, опитвайки се да я заслони с тялото си.

Маратонките й подгизнаха от водата, насъбрала се на дъното на пещера. Отново я обзе страх, че водата може да е доста дълбока. Бедрата й заседнаха между камъните.

— Няма да успееш — обади се Тео предупредително. — Връщай се. Аз ще изкопая още пясък.

Тя не му обърна внимание, глътна корема си, напрегна се и се изтласка силно навътре.

— Ани, спри!

Тя не го послуша. Прехапа устни, докато се провираше между острите ръбове на каменните отломки и заби крака в пясъка. С едно последно завъртане на раменете младата жена се озова в пещерата.

Когато Ани изчезна в тесния процеп, Тео се почувства, сякаш го всмуква същата черна дупка. Със свито сърце й подаде фенерчето през отвора. Той трябваше да бъде на нейното място. Той беше по-силен плувец, макар че с цялата си душа се молеше на Бога водата вътре да не е много дълбока и да не се налага Ани да плува.

Джейси стоеше до него и безпомощно хлипаше. Тео продължи ожесточено да копае пясъка. Не биваше да позволява на Ани да влиза вътре. Той трябваше да спаси Ливия. Опита се да не мисли как би се развила тази сцена, ако той я бе написал, но отвратителният сценарий продължаваше да се разиграва като на кинолента в главата му. Ако това беше откъс от някоя от книгите му, Куентин Пиърс щеше да чака в пещерата нищо неподозиращата Ани, за да се разправи зверски с нея. Тео никога не описваше с подробности смъртта на героините си, но вмъкваше достатъчно улики, за да могат читателите да си представят жестоката схватка. И сега въображението му рисуваше коя от коя по-кошмарни сцени.

Съдбата сякаш му се надсмиваше над причината да започне да пише романите си на ужаса. Пресъздавайки отвратителните злодеяния, плод на извратени мозъци, Тео добиваше усещане за контрол. В книгите си той притежаваше властта да наказва злото и да кара доброто да тържествува. Макар и на хартия, можеше да възстанови реда в този опасен, непредсказуем свят.

Мислено изпрати Диги Суифт да й помогне. Диги беше достатъчно дребен, за да се промъкне през тесния отвор на пещерата, и

достатъчно находчив, за да я защити. Диги, малкият герой, когото Тео бе убил преди две седмици.

Тео продължи трескаво да копае, нехаещ за кървящите рани по ръцете си, а устните му не спираха да повтарят:

— За бога, бъди внимателна.

Вътре в пещерата Ани чу думите му, ала се почувства запратена отново в стария кошмар. Включи фенерчето. През изминалите години вълните бяха издълбали дъното на пещерата и водата бе по-дълбока, вече стигаше до прасците й. Страхът заседна като огромна буца на гърлото й.

— Лив?

Тя зашари с лъча на фенерчето по стените на пещерата, после се застави да освети водата. По повърхността не се носеше раздрано розово яке. Нито телцето на малко момиченце с права кестенява коса, с лице във водата. Но това не означаваше, че Ливия не беше под водата… Думите засядаха на гърлото й.

— Ливи, издай някакъв звук, съкровище, за да знам къде си.

Отвърна й само ехото на плискащите се в стените вълни. Тя се придвижи по-навътре в пещерата, представяйки си как Ливия се е свила в някоя от каменните ниши.

— Ливия, моля те… Издай някакъв звук. Заради мен. Какъвто и да е.

Продължаващата тишина бумтеше в ушите й.

— Мама е отвън на входа и те чака. — Лъчът на фенерчето освети перваза в дъното, който тя толкова добре помнеше. Почти очакваше да види подгизналия кашон. Водата вече стигаше до коленете й. Защо Ливия не й отговаряше? Искаше й се да се разкрещи от отчаяние.

И тогава един глас прошепна:

Позволи на мен.

Ани изключи фенерчето.

— Включи го веднага! — възкликна Немирка с треперлив глас. — Ако незабавно не го включиш, ще запищя и това няма да се хареса на никого. Ей сега ще ти демонстрирам…

— Никакви демонстрации, Немирке! — Ани се опитваше да пропъди мисълта, че може би разиграва куклено представление за удавено дете. — Изключих го, за да съхраня батериите.

— По-добре съхранявай нещо друго! — възмути се Немирка. — Като например разноцветни кутии от бисквити или червени моливи. Ние с Лив искаме фенерчето да свети, нали, Лив?

Малко, сподавено хлипане се разнесе над водата.

Облекчението на Ани беше толкова огромно, че едва успя да заговори с гласа на Немирка.

— Виждаш ли? Ливия е съгласна! Не обръщай внимание на Ани, Ливия. Тя просто е в лошо настроение. А сега, моля, включи отново фенерчето.

Ани го включи и освети по-навътре пещерата, опитвайки се отчаяно да улови някакво движение.

— Не съм в лошо настроение, Немирке — заговори Ани с обичайния си глас. — И ако батериите се изтощят, не обвинявай мен.

— Двете с Лив ще излезем от тук много преди тъпите ти батерии да се изтощят! — тросна се Немирка.

— Не бива да употребяваш думи като „тъпи“ — смъмри я Ани с все още треперещ глас. — Това беше грубо, нали, Ливия?

Никакъв отговор.

— Моля за извинение — рече Немирка. — Бях груба, защото съм изплашена. Ти разбираш това, нали, Ливия?

От дъното на пещерата се разнесе приглушен звук. Ани завъртя лъча надясно и освети тесния каменен корниз над водата, опасващ една стърчаща скала. Дали Ливия бе пропълзяла по този корниз?

— Тук е много тъмно — оплака се куклата. — И аз съм много уплашена, затова ще изпея една песен, за да се почувствам по-добре. Ще я нарека „Седя в тъмната пещера“. Текстът и музиката са мои, на Немирка.

Ани нагази в по-дълбоката вода, а Немирка запя:

Седя си в тъмна пещера.
Високо над водата.
Скрита от света.
Но вече, искам да си ида.

Ани толкова бе премръзнала, че почти не усещаше краката си.

Но се появи едно добро паяче.
И седна до мен.
И ми рече…
Виж ти! Що дири добро паяче
като мен в таз тъмна пещера?

Ани заобиколи издадената скала и зърна върху каменния корниз малка свита розова фигурка. Благодаря ти, Господи! Искаше да се хвърли напред и да сграбчи момиченцето в обятията си, но вместо това се скри обратно зад скалата и насочи лъча към тъмната вода.

— Ани — заговори Немирка, — още съм изплашена. Трябва веднага да видя Ливия. Ливия ще ме накара да се почувствам по-добре.

— Разбирам, Немирке — отвърна Ани, — но… никъде не мога да я намеря.

— Трябва да я намериш! Искам да говоря с дете, а не с възрастен! Искам Ливия! — Гласът на все по-разстроената Немирка затрепери. — Тя е моя приятелка, а приятелите си помагат един друг, когато са изплашени. — Немирка започна жално да подсмърча. — Защо тя не ми казва къде е?

Една вълна заля бедрата на Ани. Студените пръски от каменния таван на пещерата се стекоха във врата й и сякаш ледени пръсти се спуснаха по гръбнака й.

Немирка избухна в сълзи и заподсмърча по-шумно. Докато накрая две сладки божествени думички не отекнаха в полумрака.

— Тук съм.

---

[1] Harp (англ.) — „арфа“. — Б.пр. ↑

21

Ани никога не бе чувала нещо по-прекрасно от тези едва доловими думи, произнесени с треперлив гласец. *Тук съм.* Боеше се да не разруши тази…

— Ливия — прошепна Немирка. — Наистина ли си ти?

— Ъхъ.

— Мислех, че съм сама, само с Ани.

— И аз съм тук. — След дългото мълчание гласът на момиченцето звучеше малко дрезгаво.

— Вече се чувствам малко по-добре — подсмръкна Немирка. — Изплашена ли си?

— Ъхъ.

— Аз също. Радвам се, че не съм единствената, която се бои.

— Не си, вярно е. — Детето не можеше да изговаря буквата „р“, произнасяше я завалено като „л“ и звукът беше толкова сладък, че сърцето на Ани се сви от умиление.

— Искаш ли да останем още тук, или си готова да си вървим у дома? — попита куклата.

Последва дълга пауза.

— Не знам.

Ани обузда нетърпението си. Секундите се нижеха мъчително бавно.

— Немирке? — промълви накрая Ливия. — Още ли си тук?

— Размишлявам — отвърна куклата. — Струва ми се, че трябва да поговориш за това с някой възрастен. Искаш ли да намеря Ани и да ти я изпратя?

Ани зачака, изтръпнала от страх да не е прибързала. Но Ливия отвърна с тихичкото:

— Добре.

— Ани! — извика Немирка. — Ела тук, моля те. Ливия иска да поговори с теб. Ливия, измръзнах от студ и ще отида да пийна чаша

горещ шоколад. И да хапна една маринована краставичка. Ще се видим по-късно.

Ани излезе иззад скалата, молейки се появата й да не накара Ливия отново да млъкне. Момиченцето седеше на каменния корниз, притиснало коленца към гърдите. Главата му бе ниско сведена и косата закриваше лицето му.

Ани не беше сигурна дали Джейси може да чуе, че Ливия е в безопасност, но се страхуваше да извика, за да не стресне детето.

— Здравей, глупаче — рече тя.

Ливия най-после вдигна глава.

Кое бе накарало едно дете, което се бои от тъмното, да дойде тук? Само нещо, което много го бе измъчило и изплашило. А когато я намери на брега, Ливия изглеждаше по-скоро сърдита, отколкото уплашена или измъчена. Нещо трябва да се бе случило след това, но с изключение на появата на Тео…

И в този миг Ани разбра.

Въпреки че зъбите й тракаха от студ, а каменният корниз беше прекалено тесен, тя се покатери по скалата и седна до Ливия. Намести се по-удобно и обви ръка около раменцата й. Ливия миришеше на морски водорасли, детска пот и шампоан.

— Знаеш ли, че Немирка ми е сърдита? — попита Ани.

Ливия поклати глава.

Младата жена зачака, без да обръща внимание на острия ръб на скалата, впил се в рамото й. Прегърна по-силно детето, но остана мълчалива.

Най-накрая устничките на момиченцето се раздвижиха и то пророни:

— Какво си направила?

На Ани й прималя, като чу този мил, треперлив детски глас.

— Немирка ми каза, че си дошла тук, защото си ни чула да се караме с Тео. Заради това ми е сърдита. Защото двамата сме спорили пред теб, а кавгите между възрастните те плашат.

Ани усети как главата на Ливия леко докосна рамото й, когато тя кимна.

— Всичко това е, защото твоят татко се е отнасял зле към мама и заради това как е умрял — продължи колкото може по-спокойно Ани.

— Изплаших се. — Ливия тихо подсмръкна и сърцето на Ани едва не се пръсна от жалост.

— Разбира се, че си се изплашила. И аз на твое място щях да се изплаша. Немирка ми каза да ти обясня, че когато възрастните спорят, невинаги се случва нещо лошо. Както когато двамата с Тео спорим. Ние обичаме да спорим. Но никога няма да си причиним нещо лошо един на друг.

Ливия наклони глава, обмисляйки думите й.

Ани можеше да я вдигне на ръце и да изгази водата до входа на пещерата, но се колебаеше. Какво още би могла да каже, за да поправи сторената грешка? Плъзна палец по детската бузка.

— Понякога хората спорят. Децата и възрастните също се карат. Например днес ние с твоята майка също поспорихме. Вината беше моя и аз смятам да й се извиня.

— Ти и мама? — учуди се Ливия.

— Аз се бях объркала за нещо. Но ето какво ще ти кажа, Ливия. Ако се плашиш всеки път, когато чуеш някой да спори, ще живееш в постоянен страх, а никой от нас не го иска.

— Но Тео крещеше много силно.

— Аз също не му останах длъжна. Бях му много сърдита.

— Можеше да го застреляш с пистолет — промълви Ливия, опитвайки се да разбере една ситуация, която бе твърде сложна за нея.

— О, не, никога не бих направила нещо подобно. — Ани се опита да го обясни по друг начин. Поколеба се за миг. — Може ли да ти кажа една моя освободена тайна?

— Ъхъ.

Младата жена притисна буза към темето на детето.

— Обичам Тео — прошепна тя. — А аз никога не бих могла да обичам някого, който се е опитал да ме нарани. Но това не означава, че не мога да му се разсърдя.

— Ти обичаш Тео?

— Това е моята освободена тайна, запомни ли?

— Запомних. — Тихото й дишане погали ушите на Ани. Момиченцето се размърда. — Може ли и аз да кажа една своя освободена тайна?

— Разбира се. — Ани изтръпна в очакване да чуе нещо лошо.

Ливия извърна глава и я погледна в очите.

— Песента на Немирка не ми хареса.

Ани се засмя и я целуна по челото.

— Няма да й казваме.

Щастливата среща между майка и дъщеря щеше да трогне Ани до сълзи, ако не беше толкова премръзнала от студ. Тео я отведе на едно закътано място, огряно от слънчевите лъчи, промъкнали се през облаците, и огледа раните й. Тя стоеше пред него само по оранжева тениска и бели гащички, подгизналите й вълнени чорапи се бяха свлекли и усукали около глезените. След като избута Ливия през отвора на пещерата в ръцете на Тео, тя установи, че мокрите й дънки само й пречат да се промъкне през тесния процеп, и се наложи да ги събуе.

Тео провери дългата драскотина върху корема й, другите наранявания и синини. Дясната му ръка се обви около дупето й, за да не й позволи да се отдръпне, не че тя имаше подобно намерение.

— Цялата си нарязана. — Той съблече якето си и я загърна. — Кълна се в Бог, остарях с десет години, когато влезе в онази пещера. — Привлече я към гърдите си и Ани се сгуши щастливо в прегръдките му.

Благодарността на Джейси бе толкова огромна, че тя забрави гнева и обидата.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря — промълви, след като най-после откъсна поглед от дъщеря си.

Ани безуспешно се опитваше да спре тракането на зъбите си.

— Може да не си толкова благодарна… след като чуеш защо Ливия… е влязла в пещерата. — Тя неохотно се освободи от обятията на Тео и пристъпи към Джейси и Ливия, но той тутакси застана зад гърба й.

— По-късно ще поговориш с Джейси — решително се намеси. — Сега трябва да се стоплиш.

— Няма да отнеме много време. — Джейси седеше на един голям камък, а Ливия се бе свила в скута й. Двете бяха загърнати с пухенката на Ани. Ани погледна към момиченцето. — Лив, боя се, че може да сгреша нещо, затова е най-добре ти да го кажеш на мама.

Джейси не бе чула дъщеря си да говори и видимо се смути.

Ливия извърна лице към гърдите на майка си.

— Всичко е наред — окуражи я Ани. — Можеш да й кажеш.

Но дали щеше да го направи? Сега, след като вече бяха извън пещерата, дали момиченцето нямаше пак да откаже да говори? Ани се уви по-плътно в якето на Тео и зачака с надежда и молитва.

Най-сетне се чу приглушеният детски глас, тъй като Ливия бе свряла глава до гърдите на майка си.

— Бях изплашена.

Джейси изумено ахна. Обхвана с длани личицето на дъщеря си и я застави да вдигне глава. Взря се с удивление в очите й.

— Лив…

— Защото Ани и Тео се скараха — продължи Ливия. — И аз се изплаших.

Тео изруга прочувствено, макар и шепнешком.

— Господи… — Джейси едва не задуши Ливия в прегръдката си.

Очите на Джейси блестяха от сълзи на радост и Ани заподозря, че е прекалено зашеметена от чудото да чуе гласа на дъщеря си и не бе обърнала внимание на смисъла на казаното от нея. Ала точно в този момент, когато емоциите бяха толкова силни, бе време да се разчопли коричката върху гноясалата рана на миналото, за да се излекува завинаги.

Ани черпеше смелост от топлото силно тяло на Тео, което чувстваше зад гърба си.

— Ти може и да не го знаеш, Джейси, но кавгите на възрастните напомнят на Ливия за случилото се между теб и баща й.

Радостната усмивка на Джейси помръкна. Устните й се свиха болезнено, но Ани не се отказа.

— Когато ни е чула да спорим двамата с Тео, тя се е изплашила, че аз може би ще се опитам да го застрелям, затова се е скрила в пещерата.

— Ливия, Ани никога не би направила това! — пламенно възкликна Тео.

Джейси закри с длан ушите на дъщеря си, подсказвайки с този безмълвен жест, че е по-добре дъщеря й да не слуша разправиите на възрастните. Стиснатите й устни бяха знак, че благодарността й към Ани избледняваше.

— Не бива да говорим за това.

— Ливия има нужда да говори — настоя меко Ани.

— Послушай Ани — заяви Тео с неочаквана убеденост. — Тя разбира някои неща.

Ливия кимна машинално. Тео стисна раменете на Ани. Този израз на подкрепата му й придаде допълнителна смелост.

— Ливия, Немирка и аз си поговорихме за това, как баща й я изплашил — поде Ани — и как ти неволно си го застреляла. — Студът толкова бе сковал мозъка й, че забрави за всякаква предпазливост. — Може би Ливия малко се е зарадвала, че ти си застреляла баща й, знам, че Немирка е доволна, и Ливия има нужда да поговори с теб и за това.

— Немирка? — учуди се Джейси.

— Немирка също е дете — обясни Ани — и разбира много неща за Ливия, които убягват на възрастните.

Джейси беше по-скоро озадачена, отколкото ядосана. Тя се вгледа изпитателно в лицето на дъщеря си, опитвайки се безуспешно да отгатне мислите на детето. Нейната безпомощност напомни на Ани, че Джейси бе също толкова травмирана, колкото и Ливия.

Тъй като не разполагаха с опитен психиатър, пропадналата актриса, обучавала се в театралните школи да разбира психологията на индивида, трябваше да свърши работа. Ани се облегна леко на гърдите на Тео, не за опора, а за успокоение.

— Немирка също би искала да разбере някои неща — додаде. — Може би утре всички ще се съберем и ще поговорим за това, което се е случило. — Ани си спомни, че дните й на Перегрин бяха преброени.

— Да, искам да видя Немирка! — За разлика от майка си, Ливия прие с възторг предложението на Ани.

— Страхотна идея — присъедини се Тео. — Сега мисля, че е крайно време всички да се стоплим.

Ливия се бе възстановила много по-бързо от възрастните и се изхлузи от скута на майка си.

— Ще ми покажеш ли раковините, които си намерил за моята къщичка за феите? — попита тя Тео.

— Аха. Но първо трябва да се погрижа за Ани. — Той кимна към върха на скалата. — Искаш ли да те нося на конче?

Накрая Ливия се полюшваше доволно върху раменете на Тео, докато всички се катереха по стъпалата към Харп Хаус.

Когато се върнаха във вилата, Тео напълни ваната, която вече не беше нейна, и я остави сама. Цялата беше в рани и драскотини и потръпна, когато се отпусна във водата, но когато излезе и се уви в халата, вече се бе стоплила. Тео също се бе преоблякъл в сухи дрехи — дънки, скъсани на коляното, и черна тениска с дълги ръкави, която бе спрял да носи, защото, след като Джейси я изпра в пералнята, се бе свила и очертаваше всеки мускул на гърдите му, което го дразнеше, но на Ани много й харесваше. Тео старателно почисти и сложи лепенки върху всичките й рани с ловки движения на професионалист, в които нямаше и намек за интимност. Само за един ден толкова много неща се бяха променили. Тя бе изгубила вилата, бе обвинила невинна жена във вероломно предателство, бе открила корените си и бе спасила едно дете. А за капак на всичко, бе осъзнала колко силно обича този мъж, който никога нямаше да бъде неин.

Тео правеше сандвичи със сирене. Докато слагаше голям резен краве масло в нагорещения тиган, часовникът в главата на Ани, отмерващ малкото им останало време заедно, неумолимо тиктакаше.

— Обадих се на Елиот — рече той. — Веднага щом узнах как са те подмамили да напуснеш острова.

Тя пристегна колана на халата.

— Нека отгатна. Синтия вече е знаела, благодарение на Лиза Маккинли, и двамата с Елиот са отпразнували събитието с коктейли.

— За едното позна. Но за другото, не. Лиза наистина се е обадила, но не е имало празненство.

— Наистина ли? Изненадана съм, че Синтия вече не чертае планове за превръщането на вилата в копие на Стоунхендж.

— Възнамерявах да го накарам да промени условията по договора за собственост. Да го заплаша. Да го принудя да ти остави вилата, докогато ти желаеш. Но се оказа, че Елиот е направил промени, за които никой от нас не е подозирал.

— Какви промени?

— Вилата няма да се върне на семейството. — Тео заряза сандвичите и я погледна. — Става собственост на специален фонд за остров Перегрин.

Тя го зяпна глупаво.

— Не разбирам.

Тео отново се извърна към тигана и с рязко движение метна сандвичите в цвъртящото масло.

— В крайна сметка ти губиш вилата и не можеш да си представиш колко съжалявам за това.

— Но защо Елиот е променил договора?

— Не разбрах подробности, Синтия беше в стаята, но той не е много очарован от това, в което тя е превърнала Харп Хаус. Предполагам, че е искал да се застрахова, че вилата ще остане в първоначалния си вид, и вместо да се разправя с нея, просто се е срещнал зад гърба й с адвокат, който е оформил документите.

Главата на Ани се замая от рояка мисли.

— Марая никога не го е споменавала.

— Тя не е знаела. Очевидно никой не е знаел, освен попечителите на фонда.

Отвън се разнесе шум от приближаващ автомобил. Той й подаде шпатулата.

— Наглеждай сандвичите.

Тео се отправи към вратата, а Ани се опита да подреди парченцата от пъзела в главата си, ала мислите й бяха прекъснати от непознат мъжки глас, долетял откъм входната врата. Миг по-късно Тео надникна в кухнята.

— Трябва да вървя. Отново спешен случай. Вече няма защо да се тревожиш, че някой може да нахлуе в къщата, но заключи всички врати.

След като той тръгна, младата жена взе един от сандвичите и седна до масата. Препеченият хляб със сирене чедър, подправено с любимата й едрозърнеста горчица, ухаеше апетитно, ала тя бе прекалено уморена, за да яде или да мисли. Трябваше да поспи.

На следващата сутрин се събуди със свежа глава и ясни мисли. Взе събърбана на Джейси и подкара към града. Съдейки по няколкото мръсни пикапа, паркирани пред дома на Барбара Роуз, както всеки понеделник, имаше сбирка на кръжока по плетене. Снощи Ани не можа да заспи веднага и имаше достатъчно време за мислене, затова сега влезе направо, без да си дава труд да звъни.

Всекидневната бе задръстена от мека мебел и всевъзможни джунджурийки. По стените висяха любителски морски пейзажи с лодки и шамандури, наред с десетина порцеланови чинии с

жизнерадостни цветни мотиви. Върху всички шкафове и лавици бяха подредени семейни снимки: Лиза, духаща свещички за рождения си ден, Лиза и брат й, отварящи коледните си подаръци. Колекцията се допълваше с още по-многобройни фотографии на внуците на семейство Роуз.

Барбара заемаше почетното място, разположена в люлеещ се стол в кафяво и златисто. Джуди и Луиз Нелсън седяха на дивана. Наоми, която би трябвало да е излязла с лодката си в морето, се бе настанила на малкия диван. Мари, с обичайното си вкиснато изражение, заемаше креслото срещу Тилди, която бе сменила елегантния си тоалет с безформен анцуг. Нито една от жените не плетеше.

При появата на Ани Барбара толкова рязко скочи от мястото си, че люлеещият се стол се удари в стената и една порцеланова чиния, изографисана с две кутрета порода „Голдън ретрийвър“, възмутено издрънча.

— Ани! Каква изненада. Предполагам, че си чула за Филис Бейкли.

— Не, не съм чула нищо.

— Миналата нощ е получила удар — обясни Тилди. — Съпругът й Бен я откара на сушата, а Тео ги придружи.

Това обясняваше защо Тео не се бе върнал във вилата. Но Ани не бе пристигнала в града, за да търси Тео. Бавно обходи с поглед жените една по една и накрая изтърси въпроса, който бе дошла да зададе:

— Коя от вас се опита да ме застреля?

22

Членките на кръжока по плетене вкупом слисано ахнаха. Луиз се наведе напред, сякаш престарелите й уши не бяха чули добре. Джуди изтерзано простена, Барбара се скова, Наоми вирна войнствено брадичка, а Тилди закърши пръсти в скута. Мари се окопити първа. Устните й се стиснаха в тънка линия, а малките й очи се присвиха.

— Нямаме представа за какво говориш.

— Нима? — Ани влезе в стаята, нехаеща за калните следи, които оставяше по килима. — И защо ли не ви вярвам?

Барбара посегна към торбата с плетивото до люлеещия се стол, сетне безсилно се отпусна назад.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш. Очевидно си разстроена от всичко, което се е случило, но това не е причина…

— Разстроена не е точната дума — прекъсна я Ани.

— Ама наистина, Ани — възмутено изпухтя Тилди.

Ани рязко се извърна към Барбара, която затършува в торбата с плетивото и измъкна куките.

— Ти си един от попечителите на фонда на острова. Но има още шестима. Те знаят ли какво сте направили?

— Ние не сме направили нищо — избумтя Наоми с капитанския си глас.

Мари също грабна плетивото си.

— Нямаш право да нахлуваш тук и да сипеш подобни обвинения. Трябва да си тръгнеш.

— Точно това сте искали от самото начало — промълви Ани. — Да ме накарате да си замина. И ти също, Барбара. Преструваше се на моя приятелка, когато всички вие сте искали да се отървете от мен.

Куките на Барбара затракаха по-бързо.

— Не съм се преструвала за нищо. Наистина много те харесвам.

— Сигурно. — Ани пристъпи по-навътре в стаята, за да им даде да разберат, че няма намерение да си тръгва. Погледът й обходи бавно женските лица, търсейки слабата брънка, и я откри. — Ами внуците

ти, Джуди? Като знаеш какво си направила, как ще можеш някога да погледнеш в лицето онова малко момченце, на което Тео помогна да се роди, без да си спомниш за стореното?

— Джуди, не й обръщай внимание — заповяда Тилди, но в гласа й се прокрадна нотка на отчаяние.

Ани не откъсваше поглед от червенокосата Джуди Кестър, със слънчевия характер и щедрата душа.

— А какво ще кажеш за другите си внуци? Наистина ли мислиш, че те никога няма да разберат за това? Много добър пример им даваш. Те ще научат от теб, че когато искаш да постигнеш нещо, всички средства са позволени, независимо кого ще прегазиш по пътя си.

Джуди бе създадена за смях и веселие, не за болезнени стълкновения. Тя зарови лице в шепи и избухна в сълзи. Сребърните кръстчета на ушите й подскачаха и я удряха по бузите.

Ани чу, че входната врата се отваря, но продължи атаката си:

— Ти си вярваща жена, Джуди. Как християнската ти съвест се примирява с това, което ми причини? — Огледа цялата групичка. — Ами всички вие?

— Не знам какво си мислиш, че сме направили, но… — промърмори Тилди, докато въртеше венчалната си халка. Гласът й пресекна — … грешиш.

— Всички знаем, че не греша. — Ани почувства, че Тео е застанал зад гърба й. Не можеше да го види, но знаеше, че е той.

— Не можеш да докажеш нищо — заяви не особено убедено Мари.

— Млъквай, Мари — скастри я Джуди с непривично ожесточение. — Това продължи достатъчно дълго. Прекалено дълго.

— Джуди… — В гласа на Наоми прозвуча предупредителна нотка. В същото време тя се обгърна с ръце през гърдите, сякаш я прободе силна болка.

Луиз заговори за пръв път. На осемдесет и три, тя се бе прегърбила от остеопорозата, но главата й бе високо изправена.

— Идеята беше моя. Само моя. Аз направих всичко. Те се опитват да ме защитят.

— Колко благородно — ехидно провлачи Ани.

Тео застана до Ани. Беше с размъкнати дрехи и небръснат, но излъчваше някаква властна елегантност, която накара всички да вперят

погледи в него.

— Вие не сте преобърнали сама вилата с краката нагоре, госпожо Нелсън — заяви той. — И моля да ми простите, но не бихте улучили дори стената на обор.

— Ние не сме счупили нищо! — изплака Джуди. — Бяхме много внимателни.

— *Джуди!*

— Така е, не сме! — отбранително настоя Джуди.

Жените бяха победени и го знаеха. Ани го разбра по израженията на лицата им. Бяха сломени от съвестта на Джуди или може би от тяхната собствена. Наоми сведе глава, Барбара изтърва плетивото си, Луиз се отпусна безволно на дивана, а Тилди притисна длан към устните си. Единствено Мари беше вирнала предизвикателно брадичка, макар да осъзнаваше всеобщото им поражение.

— И истината излезе наяве — заключи Ани. — Чия беше идеята да обесите куклата ми? — Образът на Немирка, висяща от тавана, продължаваше да я преследва. Кукла или не, Немирка беше част от нея.

Джуди погледна към Тилди, която смутено потри бузата си.

— Видях го в един филм — смотолеви Тилди. — Куклата ти изобщо не пострада.

Ани усещаше допира на силното рамо на Тео до нейното.

— По-важният въпрос е… Коя от вас стреля по мен?

Когато никой не отговори, Тео насочи ледения си поглед към жената в люлеещия се стол.

— Барбара, защо ти не отговориш на въпроса?

Барбара се вкопчи в страничните облегалки.

— Разбира се, че бях аз. Мислиш ли, че щях да поверя нещо толкова отговорно на някой друг? — Погледна умоляващо Ани. — Животът ти не е бил застрашен нито за секунда. Аз съм един от най-добрите стрелци в целия североизток. Имам много медали.

— Едва ли е голяма утеха за Ани — подметна Тео язвително.

Джуди измъкна от джоба си книжна носна кърпичка.

— Ние осъзнавахме, че постъпваме нередно. Знаехме го от самото начало.

Мари изсумтя пренебрежително, сякаш не смяташе, че са направили нещо нередно, но Тилди се размърда притеснено на ръба на

стола си.

— Но не можехме да гледаме със скръстени ръце как губим семействата си. Нашите деца и внуци.

— Аз не мога да живея без сина си. — Изкривените от артрита пръсти на Луиз стиснаха бастуна. — Той е всичко, което ми е останало, и ако Гейлан го убеди да заминат…

— Знам, че ти не можеш да разбереш — намеси се Наоми, — но става дума за нещо много повече, не само за нашите семейства. Отнася се за бъдещето на остров Перегрин и дали всички ние ще оцелеем.

Тео не се впечатли от прочувствените й думи.

— Я ни го обяснете. Обяснете защо кражбата на вилата на Ани е толкова важна, че няколко почтени и уважавани жени да се превърнат в изпечени престъпнички.

— Защото имат нужда от ново училище — отговори на въпроса Ани.

Тео тихо изруга.

Джуди се разплака, заровила лице в смачканата книжна кърпичка, а Барбара отвърна поглед. Несломимата капитанка на лодка Наоми взе думата:

— Нямаме пари да построим ново училище. Но без него малкото млади семейства няма да останат на острова. Не можем да го допуснем.

Барбара се опита да се овладее.

— Младите жени не бяха толкова настойчиви в желанието си да напуснат Перегрин, преди училището да изгори. Онази каравана е ужасна. Напоследък Лиза говори само как по-скоро трябва да заминат.

— И ще отведе и внуците ти — вметна Ани.

Цялата предизвикателност на Мари се стопи.

— Някой ден ще разбереш как се чувстваме.

Очите на Барбара умоляваха за разбиране.

— Имаме нужда от вилата. Няма друго по-добро място.

— Действията ни не бяха импулсивни. — Тилди заговори с някакво отчаяно въодушевление, надявайки се, че Ани ще сподели ентусиазма й. — От вилата се разкрива великолепна гледка. А през лятото лесно може да се превърне в жилище за курортисти.

— През летния сезон няма достатъчно квартири за туристите — присъедини се и Наоми. — С парите от наема ще можем да

поддържаме училището през годината.

Луиз одобрително кимна.

— Ще ни останат средства и за ремонт на пътя, за да може по-лесно да се стига до вилата.

Ани не можеше да дава вилата под наем, защото договорът, който Марая бе подписала, не го позволяваше. Нищо чудно, че Елиот е бил много по-благосклонен към жителите на острова, отколкото към майка й.

— Трябваше да го направим. — В командаджийския глас на Наоми прозвучаха умолителни нотки. — Беше за добро.

— Със сигурност не е било за доброто на Ани — отсече Тео. Разтвори края на якето и опря ръка на хълбока си. — Трябва да знаете, че Ани възнамерява да уведоми полицията за деянията ви.

Джуди издуха носа си.

— Предупредих ви, че ще стане така. През цялото време ви повтарях, че ще свършим в затвора.

— Ще отречем всичко — заяви Мари. — Няма никакво доказателство.

— Не ни издавай, Ани — замоли се Тилди. — Това ще ни съсипе. Може да загубя магазина си.

— Трябваше по-рано да помислиш за това — сряза я Тео.

— Ако това се разчуе… — пророни Луиз.

— *Когато* се разчуе — поправи я остро Тео. — Вие сте в капан. Осъзнавате го, нали?

Мари седеше изправена, както винаги, но изпод сбръчканите й клепачи се стичаха безмълвни сълзи. Жените сякаш се смалиха по местата си, протегнаха отчаяно ръце, търсейки подкрепа една в друга, сетне заровиха лица в кърпичките. Знаеха, че са победени.

Барбара сякаш се състари пред очите на Ани.

— Ние ще оправим всичко. Моля те, Ани. Не казвай на никого. Ще оправим всичко, така че вилата ще остане за теб. Обещай да не казваш на никого.

— Тя няма да обещае нищо — оповести Тео.

Вратата се разтвори с трясък и две червенокоси малки момиченца нахлуха във всекидневната. Прекосиха я на бегом и се хвърлиха в прегръдките на баба си.

— Бабче, господин Милър се разболя и повърна в час! Беше отвратително!

— Не можа да намери кой да го замести! — въодушевено додаде по-малкото. — Затова ни пуснаха да си ходим, но мама искаше да се види с Джейси и затова дойдохме тук.

Докато Барбара ги притискаше в обятията си, Ани видя сълзите, стичащи се по напудрените й бузи. Тео също ги забеляза. Изгледа Ани смръщено и я прегърна през раменете.

— Да се махаме от тук.

Колата на Тео блокираше събърбана, спрян на алеята за коли.

— Как се досети? — попита той, докато слизаха по предните стъпала.

— Женска проницателност. След като ми каза за фонда, бях сигурна, че са те.

— Осъзнаваш, че си ги сгащила натясно, нали? Ще си върнеш вилата.

Ани унило въздъхна.

— Така изглежда.

Тео забеляза липсата й на ентусиазъм.

— Ани, не го прави.

— Да не правя какво?

— Това, за което мислиш.

— Откъде знаеш какво си мисля?

— Познавам те. Мислиш да се откажеш от вилата.

— Всъщност не се отказвам… — Тя вдигна ципа на пухенката. — По-скоро се преместваме. Островът… Не е подходящ за мен.

Ти не си подходящ за мен. Аз искам всичко — всичко, което ти не си готов да ми дадеш.

— Островът е много подходящ за теб — възрази той. — Ти не само оцеля през тази зима. Ти направо разцъфтя тук.

В известен смисъл това беше вярно. Тя се замисли за детския си албум „Книга на мечтите“ и как бе пристигнала на острова, толкова слаба и съсипана. Тогава албумът й се бе сторил символ на поражението й — реално напомняне за всичко, което не бе постигнала в живота си. Но постепенно пред нея се бяха открили нови

възможности, без дори тя да ги забележи. Може би театралната кариера, за която мечтаеше, така и никога нямаше да се осъществи, но благодарение на нея едно нямо малко момиченце отново бе проговорило, а това беше нещо важно и стойностно.

— Да отидем до фермата — предложи Тео. — Искам да видя новия покрив.

Ани си спомни какво се бе случило последния път, когато ходиха във фермата, но този път в главата й заговориха не предупредителните гласове на куклите й, а собственият й инстинкт за самосъхранение.

— Денят е толкова слънчев — рече тя. — По-добре да се поразходим.

Той не възрази. Двамата се спуснаха по изровената алея към пътя. Риболовните лодки в пристанището бяха излезли в морето още призори и шамандурите се поклащаха във водата като детски играчки.

— Как е жената, на която помогна? — попита Ани, за да спечели време.

— Закарахме я навреме на сушата. Предстои й рехабилитация, но ще се оправи. — Тео я подхвана за лакътя, докато я превеждаше през пътя. Чакълът хрущеше под краката им. — Преди да си тръгна, ще се погрижа някои от местните жители да изкарат курс за парамедици. Опасно е да няма медицинска помощ на острова.

— Отдавна е трябвало да го направят.

— Никой не желае да поеме отговорност, но ако се обучава цяла група, ще могат взаимно да си помагат. — Тео улови ръката й, за да й помогне да заобиколи една голяма дупка.

Тя издърпа ръката си веднага щом излязоха на равен участък. Ани се престори, че оправя ръкавицата си, а той се спря и я погледна с разтревожено изражение.

— Не разбирам. Не мога да повярвам, че мислиш да се откажеш от вилата и да заминеш.

Как умееше да я разбира толкова добре? Досега никой друг не бе успявал. Можеше отново да се захване да наглежда кучета; да се върне на старата си работа в закусвалнята „Кафе, кафе“; да изнася повече куклени представления. Но вече нямаше да ходи на прослушвания. Благодарение на Ливия пред нея се бе очертала нова посока в живота й. Всичко се бе случило толкова постепенно, че тя дори не го бе осъзнала.

— Нямам причина да оставам — рече тя.

Един сув с липсваща врата ги задмина с оглушителен рев.

— Разбира се, че има — възрази Тео. — Вилата е твоя. В момента всички онези жени нямат търпение да ти върнат Мунрейкър Котидж в замяна на мълчанието ти. Нищо не се е променило.

Всичко се бе променило. Тя обичаше с цялото си сърце този мъж. Не можеше да остане във вилата, да го вижда всеки ден, да се любят всяка нощ. Трябваше да разкъса тези окови и да замине. Но къде? Вече беше здрава, достатъчно силна, за да измисли нещо.

Двамата закрачиха към пристана. Пред тях от стълба между навесите за лодки американското знаме се развяваше на сутрешния вятър. Ани заобиколи купчината капани за лов на омари и се изкачи по рампата.

— Няма смисъл да отлагам неизбежното. От самото начало вилата беше за мен само временно убежище. Време е да се върна към истинския си живот в Манхатън.

— Но ти нямаш пукната пара — изтъкна той. — Къде ще живееш?

Най-лесният начин бързо да се сдобие с пари беше, като продаде една от скиците на Гар, но Ани не можеше да го направи. Вместо това смяташе да се обади на бившите си клиенти, чиито кучета разхождаше. Те постоянно пътуваха. И преди бе наглеждала чужди домове. Ако имаше късмет, някой от тях може би щеше да я наеме да се грижи за домашния му любимец, докато отсъства. Ако от това не излезе нищо, бившият й шеф, собственикът на „Кафе, кафе“, може би щеше да й позволи да нощува на дивана в склада. Ани се чувстваше физически и емоционално много по-силна, отколкото преди пет седмици, и щеше да се справи.

— Ще получа пари от салона за препродажба на стари вещи — осведоми го тя, — така че не съм съвсем без пукната пара. А и вече съм здрава и мога да се върна на работа.

Те заобиколиха дългата верига, закрепена към един от гранитните стълбове за акостиране. Той се наведе и взе един камък.

— Не искам да заминаваш.

— Не искаш ли? — Ани го изрече непринудено, сякаш заявлението му не означаваше нищо за нея, но вътрешно цялата се напрегна в очакване на следващите му думи.

Тео хвърли камъка във водата.

— Ако трябва да се изнесеш от вилата, докато местната мафия оправи кашата, която е забъркала, можеш да отседнеш в Харп Хаус. Цялата къща е на твое разположение. Елиот и Синтия няма да дойдат по-рано от август, а дотогава ти ще си се върнала към своя предишен живот.

Говореше Тео, закрилникът, в думите му нямаше нищо повече от обикновена загриженост, а тя трябваше да се върне в Ню Йорк, към предишния си живот. Знамето над навеса за лодки изплющя на вятъра. Тя присви очи, заслепена от слънчевите лъчи, блещукащи върху водата. Престоят й на острова през тази зима беше период на възстановяване, на преосмисляне. Сега Ани се преценяваше по-трезво, виждаше ясно къде е била и къде иска да отиде.

— В града всичко е прекалено несигурно за теб — не се отказваше Тео. — Ти трябва да останеш тук.

— Където ще можеш да ме наглеждаш и закриляш? Не мисля така.

Той пъхна ръце в джобовете на якето.

— Изрече го така, сякаш е нещо ужасно. Ние сме приятели. Ти може би си най-добрият приятел, който някога съм имал.

Тя едва не потръпна от болка, ала не можеше да му се сърди, задето не я обича. Това никога нямаше да се случи. Ако Тео отново се влюби, то няма да е в нея. Тя бе прекалено свързана с миналото му.

Трябваше незабавно да сложи край на това.

— Ние сме любовници — заговори с възможно най-спокойния си тон. — А това е много по-сложно от приятелството.

Той хвърли нов камък във водата.

— Не е задължително да е така.

— Нашата връзка винаги е имала срок на годност и мисля, че той вече изтече.

Тео изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото с разбито сърце.

— Говориш за отношенията ни като за мухлясало мляко.

Налагаше се да го направи както трябва. Да се освободи, но без да събужда и без това прекалено силното чувство за вина и отговорност у Тео.

— Едва ли може да се каже, че си мухлясал — отвърна тя. — Ти си прекрасен. Богат и умен. И секси. Споменах ли богат?

Той не се усмихна.

— Познаваш ме, Тео. Аз съм романтичка. Ако остана тук достатъчно дълго, може да се влюбя в теб. — Тя успя да се престори, че потръпва ужасено. — Помисли си колко гадно ще бъде.

— Няма да се влюбиш — заяви той с убийствена сериозност. — Познаваш ме прекалено добре.

Като че ли всичко, което й бе разказал за себе си, го правеше недостоен за любов.

Ани стисна юмруци в джобовете на пухенката. Когато това приключи, сърцето й ще бъде разбито на милион парченца, но сега трябваше да издържи. Можеше да се справи. Длъжна беше.

— Нека ти го кажа направо. Аз искам семейство. Като се мотая из острова, където не ми е мястото, и се забавлявам с теб, аз всъщност само си губя времето. Трябва да подредя живота си.

— Никога досега не си ми говорила за това. — Той изглеждаше ядосан, може би обиден, но не и неутешим.

Ани се престори на озадачена.

— И защо да го правя?

— Защото ние си споделяме един с друг.

— Точно това и правя. Споделям с теб. И нещата са съвсем ясни и прости.

Той сви рамене.

— Предполагам.

Стоманеният обръч около сърцето й се затегна още повече.

Тео прегърби зиморничаво рамене.

— Навярно се държа егоистично, като искам да останеш.

Изпитала бе достатъчно мъка и болка за един ден.

— Стана ми студено. А ти цяла нощ си бил на крак. Нуждаеш се от сън.

Той сведе поглед към пристана, сетне вдигна глава към нея.

— Благодарен съм ти за всичко, което направи за мен през тази зима.

Благодарността му беше още една рана в сърцето й. Ани се извърна към вятъра, за да прикрие треперенето в гласа си.

— И аз на теб, приятелю. — Изпъна рамене. — Пишка ми се. Ще се видим по-късно.

Заряза го на пристана и примигна, за да спре напиращите сълзи. Той толкова лесно се бе отказал от нея. Всъщност нямаше защо да се учудва. Лицемерието не му бе присъщо. Тео беше герой, а истинските герои не се преструваха, че могат да предложат това, което не бяха способни да дадат.

Ани прекоси шосето и закрачи към колата си. Трябваше да напусне острова сега. Още днес. В тази минута. Но не можеше. Не можеше да тръгне без колата си, а големият ферибот щеше да дойде след осем дни. Осем дни, през които Тео можеше да се появява във вилата, когато пожелае. Непоносимо. Налагаше се да се справи с това.

Докато пътуваше към вилата, младата жена си каза, че сърцето й ще продължи да бие, независимо дали го искаше, или не. Времето лекува — всички го знаеха — накрая времето щеше да излекува и нея. Ще се съсредоточи върху бъдещето и ще се утешава с мисълта, че е постъпила правилно.

Но бъдещето беше далеч, а настоящето не й предлагаше никаква утеха.

23

За огромно облекчение на Ани, Ливия не потъна отново в мълчание, а бъбреше щастливо, докато й показваше костенурката, която бе измайсторила от пластилин.

— Не знам какво да й кажа — прошепна Джейси, загледана в дъщеря си. — Аз съм нейна майка, но не знам как да говоря с нея.

— Ще донеса Немирка — предложи Ани.

Младата жена извади куклата от раницата, благодарна за възможността да се отвлече от тягостните мисли. Горещо се надяваше, че Немирка ще подхване разговора, който Джейси имаше нужда да проведе. Тя се настани на стола срещу Джейси и Ливия и постави куклата на масата.

— Ти си красивата майка на Ливия — заговори Немирка на Джейси. — Аз съм Немирка, известна още като Дженевиев Аделаида Джоузефин Браун.

— Ъ… Здравей — малко смутено отвърна Джейси.

— Сега ще ти разкажа за себе си. — Немирка се зае да изброява успехите си, обяви се за талантлива певица, танцьорка, актриса, умела бояджийка и автомобилна състезателка. — Освен това мога да ловя светулки и много широко да отварям уста.

Ливия се изкиска, когато куклата демонстрира последния си талант, и Джейси започна да се отпуска. Немирка продължи да бъбри, сетне решително тръсна вълнените си къдрици и заяви:

— Аз, Немирка, обичам освободените тайни, защото те ми помагат да говоря за лоши неща. Например за ужасиите, които са се случили на теб, Ливия, и на твоята майка. Но… Твоята майка не знае какво означава освободена тайна.

Както Ани се надяваше, Ливия започна да обяснява:

— Освободена тайна е, когато разкажеш на някого нещо, но после той няма да ти се разсърди.

Немирка се наведе към Джейси и с театрален шепот изрече:

— Двете с Ливия много искаме да ни кажеш една своя освободена тайна. Искаме да чуем всичко за онази ужасна, отвратителна, кошмарна нощ, когато ти стреля в бащата на Ливия и той умря. И понеже това е освободена тайна, никой няма да ти се разсърди.

Джейси се извърна.

— Всичко е наред, мамо — заговори Ливия като възрастна жена, успокояваща детето си. — Никой няма да узнае освободената ти тайна.

Джейси прегърна дъщеря си, в очите й блестяха сълзи.

— О, Лив… — Застави се да се овладее. Отначало нерешително, после все по-смело, тя разказа за Нед Грейсън и пиянството му. Използвайки простичък език, който едно четиригодишно дете можеше да разбере, тя обясни как алкохолът го е карал да буйства и да проявява насилие.

Ливия съсредоточено слушаше. Джейси, изплашена от въздействието, което биха могли да имат думите й, от време на време се спираше, за да я попита дали разбира, но Ливия изглеждаше по-скоро любопитна, отколкото измъчена. Когато Джейси приключи разказа си, тя вече седеше в скута на майка си. След като подаде на Джейси буза за целувка, заяви, че е гладна, и попита какво има за обяд.

— Първо ми обещайте, че ще разговаряте за случилото се винаги когато имате нужда — рече Немирка назидателно. — Обещавате ли?

— Обещаваме — сериозно отвърна момиченцето.

Немирка завря глава в лицето на Джейси, която се засмя.

— Обещавам.

— Отлично! — възкликна Немирка. — Моята работа приключи.

След обяда Ливия пожела да покара тротинетката си на предната веранда. Ани и Джейси също излязоха и приседнаха на най-горното стъпало.

— Трябваше от самото начало да говоря с нея — промълви Джейси, докато тротинетката подскачаше върху дъските, а момиченцето се опитваше да запази равновесие. — Но тя беше толкова малка. Надявах се, че ще забрави. Много глупаво от моя страна. Ти веднага разбра какво й е нужно.

— Не веднага. Доста се порових из статиите. А и отстрани е по-лесно да си обективен.

— Не е много добро извинение за мен, но благодаря.

— Аз съм тази, която трябва да благодари — възрази Ани. — Ливия ми помогна да разбера какво искам да правя с живота си. — Джейси наклони любопитно глава и Ани й разказа за това, което не бе споделила още с никого. — Ще започна обучение за игрови терапевт, ще използвам куклите, за да помагам на деца, получили душевна травма.

— Ани, това е прекрасно! Идеално е за теб!

— Мислиш ли? Говорих по телефона с неколцина терапевти и ми се струва, че мога да постигна нещо. — Ани чувстваше, че най-сетне е открила своето призвание, което подхождаше на душевността й много повече, отколкото актьорската професия. Щеше да се наложи да се върне в училище, нещо, което засега не можеше да си позволи, но имаше отлична диплома от колежа, а опитът й от работата й с деца може би щеше да й помогне да получи стипендия. Ако не, щеше да вземе студентски заем. По един или друг начин, смяташе да постигне целта си и да успее на новото поприще.

— Толкова много ти се възхищавам — промълви Джейси замечтано. — Аз прекалено дълго живях затворена в черупката си, също като Ливия. Самосъжалявах се, фантазирах за Тео, вместо да живея живота си.

Ани напълно я разбираше, тя самата го бе преживяла.

— Ако не беше дошла тук… — Джейси тръсна глава, сякаш искаше да се освободи от паяжина. — Нямам предвид само Ливия, а начина, по който съумя да поемеш контрола над живота си. Аз искам да започна отначало и най-после възнамерявам да направя нещо по въпроса.

Ани отлично разбираше и това.

— Какво ще правиш с вилата? — попита Джейси.

Ани не искаше да разказва за заговора на бабите, нито да признава любовта си към Тео.

— Веднага ще се изнеса и ще напусна острова следващата седмица, когато дойде фериботът. — Замълча за миг. — Нещата между мен и Тео… станаха прекалено сложни. Трябва да сложа край.

— О, Ани, съжалявам. — В гласа й нямаше и сянка злорадство, само искрена загриженост. Тя беше съвсем честна, когато сподели, че Тео е просто една фантазия, нямаща нищо общо с реалността. —

Надявах се, че няма да си заминеш толкова скоро. Знаеш колко много ще ми липсваш.

Ани импулсивно я прегърна.

— На мен също.

Джейси остана спокойна, когато Ани й каза, че се нуждае от място, където да остане, докато пристигне фериботът.

— Не искам постоянно да се натъквам на Тео във вилата. Имам нужда… да остана сама.

Смяташе да говори с Барбара за някакво временно жилище. Би могла да поиска и златен еднорог и бабите злодейки щяха да намерят начин да й го доставят. Бяха готови на всичко, за да купят мълчанието й.

Но се оказа, че не се нуждае от услугите на Барбара. Само с едно-единствено телефонно обаждане Джейси й намери дом.

„Талисман на късмета“, лодката за лов на омари на Лес Чилдърс, временно бе закотвена край рибния пазар на пристана, докато собственикът й чакаше да му доставят някаква важна част за двигателя. Тази драгоценна джаджа щеше да пристигне след седмица със същия ферибот, който щеше да отведе Ани на сушата. Лес грижливо поддържаше „Талисман на късмета“, но въпреки това лодката цялата бе просмукана с миризмата на стръв за омари, въжета и дизелово гориво. Но на Ани не й пукаше. Плавателният съд разполагаше с малък камбуз с микровълнова печка и дори миниатюрна душкабина. Каютата бе суха, а радиаторът осигуряваше, макар и оскъдна топлина, но най-важното — нямаше да вижда Тео. В случай че вчера не се бе изразила достатъчно ясно, тя му бе оставила бележка във вилата.

Скъпи Тео,

За няколко дни се преместих в града, за да свикна (освен с всичко останало) с потискащата (уви, уви!) необходимост да се лиша от фантастичния секс с теб. Не се съмнявам, че ако си наумиш, ще ме откриеш, но аз трябва да свърша малко работа, преди да замина, затова те моля да

ме оставиш на спокойствие. Бъди приятелче, става ли? Сама ще се разбера с Вещиците от остров Перегрин, затова стой по-далеч от тях.

А.

Бележката бе написана с безгрижен тон, както искаше. Нямаше нищо сълзливо-сантиментално в нея, нищо, което да го накара да заподозре колко дълго време й бе отнела, за да я съчини. С нищо не подсказваше колко силно се бе влюбила в него. Щеше да му изпрати по имейла целувки за последно сбогом, когато пристигне в града. *Направо няма да повярваш, но срещнах най-изумителния мъж.* Дрън… дрън… дрън… и прочее. Завесата пада. Няма никакъв бис.

Преживените емоции, скърцането на въжетата, завързани за стълбовете на пристана, и непривичното поклащане на лодката й попречиха веднага да заспи. Ани съжаляваше, че бе оставила куклите при Джейси в Харп Хаус. Щеше да се чувства много по-спокойна, ако бяха при нея.

През нощта одеялата се бяха свлекли на пода и тя се събуди на разсъмване, трепереща от студ. Надигна се от койката и пъхна крака в маратонките. След като се уви плътно в аленатa пелерина на Марая, младата жена се изкачи до лоцманската кабина и излезе на палубата.

Прасковени и бледолилави ивици браздяха небето над перленосивото море. Вълните се удряха в корпуса на лодката, а вятърът подхвана полите на пелерината, опитвайки се да ги превърне в крила. Тя зърна някакъв предмет на кърмата, който не бе забелязала предишната вечер. Жълта пластмасова кошница за пикник. Отметна къдриците от лицето си и се приближи, за да я разгледа отблизо.

В кошницата имаше бутилка с портокалов сок, две твърдо сварени яйца, резен все още топъл кекс, ухаещ на канела, и старомоден червен термос. Ани тутакси се досети, че това е подкуп. Бабите се опитваха да купят мълчанието й с храна.

Развинти капачката на термоса и от гърлото излезе пара. Прясно свареното кафе беше силно и великолепно на вкус. Докато отпиваше, си спомни с тъга за Ханибал. Свикнала беше да пие сутрешното си кафе с котарака, сгушен в скута й. Беше свикнала с Тео…

Престани!

Остана на кърмата, наблюдавайки как рибарите в оранжеви и жълти якета се готвят да излязат в морето. Дългите морски водорасли, с които бяха обрасли подпорните колони на пристана, се носеха във водата като коси на русалка. Две морски патици плуваха към пристанището. Небето просветля, окъпано в лазурносиня светлина, и островът, който толкова ненавиждаше, се превърна в прекрасно кътче.

„Талисман на късмета“ бе закотвена близо до рибния пазар, но Тео зърна Ани, застанала в самия край на товарния пристан, загърната в алената пелерина, взряна в безбрежната морска шир като капитанска вдовица, очакваща мъртвият й съпруг да се завърне. Целият вчерашен ден я бе оставил на спокойствие и това беше повече от достатъчно.

Тя можеше да остане в Харп Хаус. Или във вилата — островните вещици не смееха да я приближат на километър. Но не. Въпреки цялата си доброта и мекосърдечие, Ани притежаваше дяволски инат. Можеше да избере каквото си ще, но тя бе избрала лодката на Лес Чилдърс, за да се махне по-далеч от *него*!

Той закрачи покрай пристанището. Една безумна част в него се наслаждаваше на гнева, бушуващ в гърдите му. За пръв път в живота си можеше да излее цялата си ярост върху една жена и да е сигурен, че тя няма да се разтрепери безпомощно, обляна в сълзи. Естествено, изпитваше облекчение, че нещата помежду им не се усложниха, но това беше по-скоро инстинктивна реакция, нямаща нищо общо с истинските му чувства. Срокът на годност на връзката им не бе изтекъл, както се бе изразила тя. Подобна близост не можеше да изчезне просто така. Тя бе пределно ясна, че отношенията помежду им не бяха сериозна любовна връзка, тогава какъв бе проблемът? Той бе разбрал, че тя искаше семейство — браво на нея! — но какво общо имаше това с тях? Рано или късно, щеше да се наложи да прекратят разюзданите си сексуални игри, но след като едва ли щеше да намери бащата на своите деца на острова, нямаше смисъл да слагат край на нещо, което означаваше толкова много и за двамата.

Или може би само за него. Той винаги е бил сдържан и затворен, но не и с Ани. Тео никога нямаше представа какво, дявол да го вземе, ще й хрумне да каже или направи. Знаеше единствено, че е корава, а не крехка и беззащитна, че с нея не се налага да внимава за всяка своя

дума или да се преструва на такъв, какъвто не беше. Когато беше с нея, той се чувстваше, сякаш… най-сетне бе намерил себе си.

Тя не носеше шапка и както обикновено, къдриците й се пилееха във всички посоки.

— Наслаждаваш се на новия си дом? — хвърли се той в атака, заядлив и преливащ от сарказъм.

Ани не го бе чула да се приближава и стреснато подскочи. Добре. После тя се намръщи, явно не изгаряше от щастие да го види. Това го засегна толкова силно, че се изпълни с желание да й причини болка.

— Как е животът на лодка за лов на омари? — попита Тео с подчертано ехидство. — Дяволски уютен, мога да се обзаложа.

— Гледките са страхотни.

Нямаше да й позволи да му натрие носа.

— Всички на острова знаят, че живееш на лодката на Лес. Явно си решила най-безропотно да се откажеш от вилата и великодушно да я подариш на онези старици. Обзалагам се, че подскачат от щастие и радостно потриват ръце.

Тя вирна надменно малкото си носле.

— Ако си дошъл да ми крещиш, по-добре си върви. Всъщност дори и да не си дошъл тук да ми крещиш, пак си върви. Казах ти, че имам работа, и няма да се разсейвам с твоето — тя тръсна глава, сякаш отпъждаше досадна муха — абсурдно великолепие. Винаги ли изглеждаш като слязъл от корицата на евтин роман?

Той нямаше представа какви ги дрънкаше Ани, но думите й прозвучаха като обида. Тео с усилие сдържа желанието си да зарови пръсти в оплетените й къдрици.

— Напредваш ли в търсенето на любовта на живота си? — попита с вече усъвършенстваната си презрителна насмешка.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Младият мъж искаше да я вдигне на ръце и да я отнесе във вилата, където й беше мястото. Където и на двамата им беше мястото.

— Причината, поради която ме заряза, забрави ли? За да бъдеш свободна да намериш някой, за когото да се омъжиш. Лес Чилдърс е ерген. И какво, като е на седемдесет? Собственик е на лодка с доходен бизнес. Защо не му се обадиш?

Тя въздъхна, сякаш той наистина не беше нищо повече от досадна муха.

— О, Тео… Не бъди кретен.

Той наистина се държеше като кретен, но вече беше набрал скорост и не можеше да се спре.

— Предполагам, че двамата с теб имаме различни представи за приятелството. В моя свят приятелите не си избират някой ден, за да заявят, че отношенията им приключват.

Ани мушна ръце под гънките на пелерината.

— Приятели, които са допуснали грешката да спят заедно, го правят.

Това не беше грешка. Поне не и за него. Тео пъхна палец в джоба на дънките.

— Ти излишно усложняваш всичко.

Тя зарея поглед към океана, сетне отново го насочи към него.

— Опитвам се да се разделим без грозни разправии…

— Тогава престани! — възкликна той. — Обясни ми защо, ей така изневиделица, реши да скъсаш с мен. Искам да го чуя. Хайде, давай. Да се разделим по грозния начин.

И тя го направи. По начин, който би трябвало да очаква. Каза му истината.

— Тео, желая ти всичко най-добро, но… имам нужда от любов, а… с теб това е невъзможно.

Защо не, по дяволите? За един ужасен миг му се стори, че е изрекъл думите на глас. Погледът й бе твърд. Решителен. Докосна ръката му и додаде с доброжелателност, от която му идеше да заскърца със зъби:

— Ти носиш на плещите си прекалено голям товар.

Не биваше да я предизвиква да го каже. Би трябвало да знае — знаеше. Кимна кратко.

— Разбрах.

Това бе всичко, което искаше да чуе. Истината.

Тръгна си и я заряза на пристана. Когато се върна у дома, оседла Танцьора и препусна в бесен галоп. След това остана дълго в конюшнята, попи потта на коня, вчеса гривата му, изчисти трънчетата, забили се в копитата. Дълго време бе живял с усещането за леда, сковал го отвътре, но Ани бе променила всичко. Тя беше негова любовница, негова опора и психиатър. Тя го бе накарала да погледне по друг начин на неспособността му да направи Кенли щастлива — на

Рийган, която се бе самоубила, за да го освободи. Някак си Ани бе успяла да пробие стената на отчуждението, да прогони мрака, вселил се в душата му.

Ръцете му застинаха между плешките върху гърба на коня. Той стоеше, потънал в мисли, прехвърляйки в ума си преживяното през последните шест седмици. Гласът на Ливия го изтръгна от унеса.

— Тео!

Младият мъж излезе от конюшнята. Ливия се отскубна от прегръдката на майка си и изтича към него. Когато се хвърли върху краката му, той изпита непреодолимото желание да я вдигне на ръце и да я притисне в обятията си. Така и направи.

Ала на нея такива не й минаваха. Опря длани върху гърдите му, отдръпна се назад и го погледна сърдито.

— Къщичката за феите не се е променила!

Най-после една грешка, която можеше да поправи.

— Защото преди това искам да ти покажа едно съкровище.

— Съкровище?

Тео бе казал първото, което му хрумна, но в същия миг осъзна точно какво трябваше да бъде това съкровище.

— Морски скъпоценни камъни.

— Морски скъпоценни камъни? — изумено се ококори Ливия.

— Стой тук. — Тео се качи горе в някогашната си спалня.

Големият буркан, в който Рийган пазеше колекцията си от изгладени от вълните цветни стъкълца, беше тикнат в дъното на шкафа. Преди години го бе набутал там, защото, подобно на толкова много други предмети в тази къща, събуждаше болезнени спомени. Но когато го измъкна и го отнесе долу, за пръв път през този ден мрачното му настроение малко се разсея. Добрата и щедра Рийган, която съжителстваше с тъмната страна на душата й, щеше с радост да подари скъпоценните си морски съкровища на Ливия — дар от едно малко момиченце за друго.

Докато слизаше по стълбата, по която сестра му тичешком се качваше и слизаше по десет пъти на ден, нещо го докосна. Нещо топло. Невидимо. Тео застина и затвори очи, стиснал студения стъклен буркан между пръстите си. Лицето на сестра му изведнъж с необичайна яркост оживя в съзнанието му.

Рийган му се усмихна. Усмивка, която казваше: *Бъди щастлив.*

Джейси остави Ливия с Тео и те се заеха да украсяват къщичката за феи с цветните стъкълца. Двамата оживено разговаряха, макар че повече бъбреше Ливия. Сякаш всички думи, които се бяха насъбрали в главата ѝ, искаха да се излеят на воля. Тео беше удивен колко наблюдателно е малкото момиченце и колко много разбираше.

— Аз ти казах моята освободена тайна. — Тя притисна последното стъкълце към мъха на новия покрив на къщичката. — Сега е твой ред да ми кажеш твоята.

С настъпването на вечерта Тео се върна в своята кула — самотният принц, очакващ своята принцеса да го освободи. *Ти носиш на плещите си прекалено голям товар.*

Опита се да пише, но вместо това седеше, втренчил невиждащ взор в пространството, и мислеше за Ани. Не му се искаше да се потапя в мрачните глъбини на извратеното съзнание на Куентин Пиърс, а и повече не можеше да отрича истината. Злите духове, подклаждащи въображението му, бяха отлетели ведно с писателската му кариера.

Тео затвори файла и се облегна назад в стола зад бюрото. Погледът му се спря върху рисунката, която бе задигнал от Ани. Прилежното хлапе с разрошената коса и обсипания с лунички нос.

Ръцете му се протегнаха към клавиатурата. Създаде нов файл. За миг застина, а сетне започна да пише. Думите се изливаха като пълноводна река, сякаш в душата му се бе скъсал бентът, възпирал ги прекалено дълго.

Диги Суифт живееше в голям апартамент с изглед към Сентръл Парк. Диги беше алергичен и когато въздухът бе наситен с прекалено много цветен прашец, а той забравеше инхалатора си, започваше да се задушава. Тогава Фран, която се грижеше за него, докато родителите му бяха на работа, го прибираше от парка. Той и без това се отличаваше от всички. Беше най-дребният ученик в седми клас. Защо трябваше да има и алергия?

Фран казваше, че е по-добре да си умен, отколкото силен, но Диги не ѝ вярваше. Мислеше, че е много по-добре да си силен.

Един ден, когато Фран го накара да се прибере от парка, му се случи нещо странно. Диги отиде в стаята си, за да поиграе на любимата си видеоигра, но когато докосна конзолата, нагоре по ръката му премина електрически ток, разпростря се по гърдите и краката му и в следващия миг го погълна мрак…

Настъпи нощта, а Тео продължаваше да пише.

Всяка сутрин, когато се събудеше, Ани намираше поредния подкуп върху палубата на „Талисман на късмета“. Мъфини, омлет, домашно приготвена гранола[1], която не бе тричава, но това бяха само жертвени дарове, породени от вината, умоляващи за мълчанието й, а в случая с прясно изцедения портокалов сок — истинска саможертва.

Не всички дарове бяха храна. Имаше флакон ароматен лосион, сетне се появи и нов суитшърт с логото на остров Перегрин и с картонче с цената, право от магазина за подаръци на Тилди. Понякога зърваше и приносителите на дарове — Наоми, донесла купа с гъста яхния от миди, сланина и зеленчуци, госпожа Нелсън, оставила ароматния лосион. Дори Мари се появи с цяла тавичка плодова пита с лимонов крем.

На лодката мобилният й телефон имаше обхват и Ани започна да звъни на бившите си клиенти, чиито кучета наглеждаше. Обади се на стария си шеф, собственика на „Кафе, кафе“, с молба да я върне на работа и да й позволи да спи на дивана в склада, докато започне другата й работа и се премести в жилището на клиента, за чийто домашен любимец щеше да се грижи. Ала все още й оставаше прекалено много свободно време, а мъчителната тъга не я напускаше.

Тео й беше бесен и повече не се върна. Болката от загубата му приличаше на кръжащ лешояд, отказващ да отлети. Болка, която за сетен път си напомни Ани, изпитваше единствено тя.

Много мисли за Нивън Гар, но не можеше да понесе още едно отхвърляне. Искаше да открие близките му, но смяташе да изчака, докато напусне острова и малко се притъпи болката от раздялата с Тео.

Две млади жени спряха до лодката, любопитни да узнаят защо е напуснала вилата. Явно слуховете за смяната на собственика на Мунрейкър Котидж още не бяха плъзнали. Тя смотолеви нещо, че се

налага да бъде по-близо до града, и изглежда, обяснението й ги задоволи.

На четвъртата сутрин от преместването й на лодката Лиза скочи на борда и я сграбчи в бурна прегръдка. Тъй като младата жена винаги се бе държала хладно, Ани се учуди на тази възторженост. Разбра причината чак след като Лиза я пусна.

— Не мога да повярвам, че си накарала Ливия да проговори. Видях я днес. Това е истинско чудо.

— Заслугата не е само моя — промърмори Ани, но Лиза отново пламенно я прегърна и й заяви, че е променила живота на Джейси.

Лиза не беше единствената й посетителка. Ани беше в каютата и переше бельото си, когато чу стъпки по палубата.

— Ани?

Беше Барбара. Ани метна мокрия сутиен върху пожарогасителя, за да се суши, грабна пухенката и излезе на палубата.

Барбара стоеше в лоцманската кабина и държеше в ръце домашно изпечен сладък хляб, увит в целофан. Бухналата й руса коса висеше унило покрай лицето, а единствената следа от обичайния й грим беше небрежно мацнатото кървавочервено червило, което само подчертаваше бръчките около устата й. Тя остави хляба до сонара[2].

— Изминаха шест дни. Не сте се обадили в полицията. Нито ти, нито Тео. Не сте казали на никого.

— *Засега* — отвърна Ани.

— Ние се опитваме да поправим стореното. Искам да го знаеш. — Беше по-скоро молба, отколкото заявление.

— Браво на вас.

Барбара подръпна гайката на едно от копчетата на палтото си.

— Двете с Наоми ходихме в четвъртък на сушата и разговаряхме с адвокат. Той подготвя документ, с който вилата завинаги става твоя собственост. — Барбара отмести поглед покрай Ани към рибния пазар, неспособна да я погледне в очите. — Единствената ни молба е да не казваш на никого.

Ани си заповяда да не се размеква и си придаде студено и строго изражение.

— Вие нямате право да ме молите за нищо.

— Знам, но… — Очите на възрастната жена бяха зачервени. — Повечето от нас са родени тук. През годините сме имали разногласия и

не всички ни харесват, но… хората ни уважават. А това е много ценно.

— Не е толкова ценно, щом с лека ръка сте решили да рискувате да го изгубите. А сега всички вие искате ние с Тео да си мълчим, за да си върна обратно *моята* вила.

Лицето на Барбара доби пепеляв оттенък, още повече подчертан от размазаното кървавочервено червило върху устните й.

— Не. При всички случаи ще ти върнем вилата. Само те молим да…

— Да се държа по-добре, отколкото вие с мен.

Раменете на Барбара увиснаха.

— Имаш право. По-добре, отколкото всички ние с теб.

Ани повече не можеше да се прави на безмилостна съдница. Беше взела решението си в мига, в който двете малки червенокоси момиченца нахлуха във всекидневната на баба си и се хвърлиха в прегръдките й.

— Обадете се на адвоката — рече тя. — Вилата е ваша.

Барбара я зяпна сащисано.

— Не говориш сериозно.

— Напротив, напълно съм сериозна. — Не можеше да се върне в Мунрейкър Котидж. Нямаше смисъл да задържи вилата от злоба, напук на всички. — Вилата е част от острова, а аз — не. Ваша е. Без всякакви условия и претенции от моя страна. Правете каквото искате с нея.

— Но…

Ани не желаеше повече да слуша. Загърна се по-плътно с пелерината и скочи на кея.

Един мъж наблизо търкаше корпус на лодка. По време на прилива рибарите изтегляха лодките си на Кристмас Бийч, ремонтираха ги, после по време на отлива ги пускаха във водата. Животът на острова беше простичък — зависеше от морските течения и времето, от рибните пасажи и капризите на природата. Ани бродеше из улиците на града, чувствайки се празна и самотна, като забравения капан за лов на омари, захвърлен до затворения магазин за подаръци на Тилди, с плътно спуснати кепенци.

Мобилният телефон в джоба й иззвъня. Обаждаше се собственикът на салона за препродажба на стари вещи. Тя се облегна на избелялата табела, рекламираща рулца с омари и миди на пара, и се

заслуша. Това, което мъжът й казваше, звучеше толкова невероятно, че тя го накара да го повтори два пъти.

— Вярно е — потвърди той. — Цената е безумно висока, но купувачът е някакъв ексцентрик и колекционира точно такива мебели.

— Сигурно е голям ексцентрик! — възкликна тя. — Креслото е ужасно грозно.

— За щастие, всеки има различна представа за красотата.

И като с магическа пръчка Ани се бе сдобила с достатъчно пари, за да изплати по-голяма част от дълговете си. Само с един телефонен разговор бе получила възможност за ново начало.

Фериботът щеше да пристигне следващия следобед — на четиридесет и четвъртия ден, откакто Ани бе пристигала на острова. Сутринна трябваше да отскочи до Харп Хаус, за да прибере вещите, които бе оставила при Джейси — куклите си, останалите си дрехи и шаловете на Марая. След седемте нощи, прекарани на лодката, нямаше търпение да живее на сушата. Жалко, че тази суша на първо време щеше да бъде диванът в склада на закусвалнята „Кафе, кафе“, но нямаше да е за дълго. Един от клиентите й, за чието куче се бе грижила, искаше да наглежда дома му, докато е в Европа.

Върху дъската за обяви беше залепено съобщение, че вечерта ще има градско събрание. Тъй като навярно щеше да бъде повдигнат въпросът за вилата, тя искаше да присъства, но първо трябваше да се убеди, че Тео няма да е там, затова изчака събранието да започне, преди да влезе в залата.

Лиза я забеляза и й махна към празния стол до нея. Седемте попечители на фонда на острова седяха край дълга сгъваема маса в дъното на салона. Барбара не изглеждаше по-добре от последната им среща: русите й коси все още висяха унило, а по лицето й нямаше и следа от грим. Другите баби се бяха пръснали из помещението, някои седяха заедно, други — редом със съпрузите си. Нито една от жените не се осмели да срещне погледа на Ани.

Събранието започна: обсъждаха бюджета, ремонта на пристанището, как да се отърват от нарастващата камара стари автомобили, започващи да задръстват острова. Изказаха се

предположения за необичайно топлото време и предстоящата буря. Нито думичка за вилата.

Събранието вървеше към своя край, когато Барбара се изправи.

— Преди да приключим, искам да ви съобщя една новина.

Без обичайния грим бузите й изглеждаха хлътнали и сякаш се бе смалила. Опря се на сгъваемата маса, като че ли се нуждаеше от опора.

— Знам, че всички ще се зарадвате да узнаете, че… — Тя се прокашля. — Ани Хюит дарява Мунрейкър Котидж на острова.

Цялата зала възбудено зажужа. Столовете заскърцаха и всички се обърнаха, за да погледнат Ани.

— Ани, вярно ли е? — удиви се Лиза.

— Не си ми споменала нищо за това — обади се съпругът на Барбара от първия ред.

— Ние самите току-що го научихме, Букър — осведоми го един от попечителите в противоположния край на масата.

Барбара изчака съгражданите й да се успокоят, преди да продължи:

— Благодарение на щедростта на Ани ще можем да превърнем вилата в нашето ново училище.

Отново се надигна вълнение, съпроводено от ръкопляскания и възторжено подсвирквaне. Един мъж, когото Ани не познаваше, се протегна и я тупна по рамото.

— През лятото ще можем да даваме вилата под наем и с получените средства ще попълним училищния бюджет — добави Барбара.

Лиза сграбчи ръката на Ани.

— О, Ани… Ще бъде прекрасно за децата!

Вместо да стане по-уверена, Барбара сякаш се смали още повече и съвсем оклюма.

— Ние искаме нашите по-млади съграждани да знаят колко много ги обичаме. — Погледна към Лиза. — И колко силно желаем да ги задържим на острова. — Жената сведе поглед към масата и Ани бе обзета от притеснителното усещане, че всеки миг ще се разплаче, но когато Барбара вдигна глава, очите й бяха сухи. Кимна към някого в стаята. После отново кимна. Една по една бабите заговорнически станаха от местата си и застанаха до нея.

Ани се размърда неспокойно на стола. Устните на Барбара потрепериха.

— Има нещо, което ние трябва да ви кажем.

---

[1] Овесени ядки с орехи и мед. — Б.пр. ↑

[2] Техническо средство за намиране на предмети под вода; в риболова — за откриване на големи пасажи риби. — Б.пр. ↑

24

Безпокойството на Ани нарастваше. Барбара погледна безпомощно към останалите жени. Наоми прокара ръка през късо подстриганата си коса, която щръкна на темето като петльов гребен. После отстъпи на крачка от съучастничките си.

— Ани не се отказа доброволно от вилата — рече тя. — Ние я принудихме.

В залата се надигна смутен шепот. Ани скочи на крака.

— Никой не ме е принуждавал за каквото и да било. Аз исках да ви дам вилата. Греша ли, или подушвам аромата на кафе? Предлагам да закрием събранието.

Тя вече не притежаваше собственост на острова и нямаше право да предлага да се закрива каквото и да било, но жаждата й за мъст бе угаснала. Тези жени бяха постъпили зле и сега страдаха заради това. Но те не бяха злодейки. Те бяха майки и баби, които толкова силно искаха да запазят целостта на семействата си, че бяха престанали да различават границата между доброто и злото. Въпреки всичките им недостатъци, Ани ги разбираше и им съчувстваше, а и тя най-добре от всички знаеше, че любовта може да накара човек да изгуби правилната посока.

— Ани… — Вродената властност на Барбара започна да надига глава. — Това е нещо, което всички се съгласихме, че сме длъжни да направим.

— Не, не сте — възрази Ани и после додаде по-многозначително: — Наистина, не сте длъжни да го правите.

— Ани, моля те, седни. — Барбара отново бе поела командването.

Ани се свлече на стола.

Барбара накратко обясни клаузите на договора, сключен между Елиот и Марая.

— Ние сме почтени жени — заговори Тилди, докато подръпваше нервно краищата на якето си тип „Бомбър“. — Надявам се, че всички

вие го знаете. Мислехме, че ако има ново училище, децата ни няма да напуснат острова.

— Истинско безобразие е децата ни да са принудени да учат в каравана — подвикна един женски глас от дъното.

— Ние убедихме себе си, че целта оправдава средствата — каза Наоми.

— Аз съм тази, която измисли целия план. — Луиз Нелсън се облегна тежко на бастуна и погледна към снаха си, седнала на първия ред. — Гейлан, преди училището да изгори, ти нямаше нищо против да живееш тук. Не можах да понеса мисълта, че двамата с Джони ще заминете. Живяла съм тук през целия си живот, но не съм толкова глупава и знам, че не мога да остана да живея сама на острова. — Гласът й бе отслабнал с възрастта и цялата зала притихна, за да чуе думите й. — Ако вие заминете, аз също ще трябва да се преместя на сушата, а аз искам да умра тук. Това ме накара да потърся други възможности.

Наоми отново прокара ръка през косата си и на темето й щръкна още един петльов гребен.

— Но както се казва, слагаме каруцата пред коня, затова е по-добре да започна от самото начало. — И тя подхвана цялата история от самото начало, без да премълчава нищо, без да щади никого. Описа как са оставили Ани без продукти, погрома в дома й. Всичко от игла до конец.

Ани се свлече още повече на стола. Те я изкарваха едновременно героиня и жертва, а тя не желаеше да бъде нито едното, нито другото.

— Ние се постарахме да не счупим нищо — намеси се Джуди. Очите й бяха сухи, макар че стискаше кърпичка в ръцете си.

Наоми описа обесената на тавана кукла, заплашителния надпис на стената и накрая — изстрела в Ани.

Барбара сведе поглед.

— Аз го направих. Това беше най-лошото и само аз съм отговорна.

— Мамо! — ахна Лиза ужасено.

Мари стисна устни.

— На мен ми хрумна идеята да кажем на Ани, че Тео Харп е претърпял тежка злополука, за да я накараме да напусне острова с Наоми. Аз съм почтена жена и никога досега не съм се срамувала

толкова много от себе си. Надявам се Господ да ми прости, защото аз не мога.

Ани изпита неволно уважение към нея. Мари може и да беше вечно недоволна мърморана, но беше мърморана със съвест.

— Ани се досети какво сме направили и се изправи открито срещу нас — заговори Барбара. — Ние я умолявахме да запази случилото се в тайна, но тя не обеща нищо. — Барбара вдигна глава. — В неделя отидох при нея, за да я помоля отново да не ни издава. Тогава тя имаше пълното право да ме прати по дяволите, но не го направи. Вместо това заяви, че вилата е наша, без всякакви условия и претенции от нейна страна. Че принадлежи на острова, а не на нея.

Ани се сгърчи на стола, когато повечето присъстващи се извърнаха, за да я погледнат.

— Отначало изпитахме облекчение — намеси се Тилди, — но колкото повече разговаряхме, толкова по-трудно ни беше да се погледнем в очите, толкова по-засрамени се чувствахме.

Джуди шумно се изсекна.

— Как щяхме ден след ден да живеем спокойно с всички вас, с нашите деца, след като знаехме в сърцата си какво сме сторили?

Барбара изправи рамене.

— Знаехме, че ако не кажем какво ни тежи, тайната ще ни трови и разяжда до края на дните ни.

— Откритата изповед е лек за душата — с лицемерна набожност промълви Мари. — Затова решихме публично да се покаем.

— Не можем да променим стореното — додаде Наоми. — Но можем откровено да признаем греха си. Вие ще ни съдите. Можете да ни мразите, ако сме го заслужили.

Ани не можеше повече да издържа и отново скочи от стола.

— Единственият човек, който има право да ви ненавижда, съм аз, но аз не изпитвам подобни чувства, затова и вие, останалите, не бива да ги съдите прекалено строго. А сега наистина предлагам да закрием това събрание.

— Приема се! — извика Букър Роуз, макар че формално предложението на Ани нямаше тежест.

Събранието се разпусна.

Ани искаше да се измъкне незабелязано, но бе заобиколена от хора, които искаха да говорят с нея, да й благодарят, да й се извинят.

Островитяните се държаха подчертано настрани от бабите заговорнички, но Ани не се съмняваше, че най-лошото за тях бе отминало. Щеше да е нужно време нещата да се уталожат, но местните хора бяха корави и жилави и се възхищаваха на находчивостта, дори и да бе необмислена и прибързана. Жените нямаше дълго да бъдат изолирани.

Когато Ани се върна на лодката, морето се вълнуваше, а светкавици прорязваха хоризонта. Предстоеше бурна нощ — идеален завършек на историята, започнала през онази свирепа нощ, когато бе пристигнала на острова. Утре по това време щеше вече да си е заминала. Младата жена от все сърце се надяваше Тео да не се появи, за да се сбогува. Това щеше да й дойде твърде много.

Силна вълна се стовари върху кърмата, но Ани още не желаеше да се затваря в каютата. Искаше да наблюдава приближаването на бурята, да се потопи в яростта й. Откри в лодката едно непромокаемо яке, което й беше широко, миришеше на риба, но щеше да я запази суха до средата на бедрата. Стоеше на кърмата и наблюдаваше лудешкия танц на светкавиците. Градът я бе защитавал от капризите на природата и сега за пръв път имаше чувството, че се слива с морската стихия. Слезе в каютата чак когато мълниите зачестиха.

Каютата се осветяваше, после потъмняваше, отново се осветяваше, докато бурята връхлиташе острова. Ани си изми зъбите, но й се гадеше от силното люлеене на лодката. Легна на койката, без да се съблича. Крачолите на дънките й бяха подгизнали от вода, но нямаше сили да ги събуе. Издържа, доколкото можа, но все повече й се повдигаше и Ани разбра, че ще повърне, ако остане по-дълго в каютата.

Грабна мокрото яке и олюлявайки се, се качи отново на палубата. Дъждовният порой я връхлетя през открития край на лоцманската кабина, но тя бе благодарна за глътката свеж въздух.

Лодката продължаваше да се клати, но стомахът й се успокои. Постепенно бурята започна да се укротява и дъждът стихна. Капакът на прозореца на кабината се удари в стената. Ани реши, че няма как да се измокри повече, и се изкатери на пристана, за да провери дали няма някакви повреди. Навсякъде се търкаляха клони, а далечната

светкавица освети тъмните участъци върху покрива на кметството, откъдето стихията бе отнесла няколко дъски. Електричеството беше скъпо и обикновено никой от местните жители не оставяше лампите запалени на верандите си, но сега няколко светеха и Ани реши, че тя не беше единствената будна.

Докато се оглеждаше, забеляза странно зарево в небето. Идваше от североизток, откъм вилата. Светлината започна да потрепва, като отблясък на голям огън. Само че не беше огън. Беше пожар.

Първата й мисъл беше за вилата. След всичко, което бяха преживели, не можеше да я е ударила мълния. Нямаше да има ново училище. Нито пари от наем. Значи всичко е било напразно.

Тя се върна на лодката, за да вземе ключовете. Миг по-късно вече тичаше надолу по пристана към рибния пазар, където бе паркирала колата си. Дъждът бе превърнал пътя в кално мочурище и Ани нямаше представа колко далеч ще успее да стигне със своята таратайка, но беше длъжна да опита.

Светваха прозорците на все повече къщи. Тя зърна пикапа на семейство Роуз да дава на заден от дома им. Барбара седеше на пасажерската седалка, сигурно Букър шофираше. Пикапът можеше да мине по разкаляния път и Ани хукна към него.

Тресна с длан по страничния калник, преди автомобилът да е потеглили с пълна скорост, и Букър удари спирачката. Барбара я видя през прозореца, отвори вратата и се отмести, за да седне Ани. Жената не поиска обяснение и Ани разбра, че и семейство Роуз са видели пожара. От якето на Ани се стичаше вода.

— Вилата е — рече тя задъхано. — Знам го.

— Не може да бъде — отвърна Барбара. — Не и след всичко, през което преминахме. Просто не може да бъде.

— Успокойте се и двете — нареди Букър и зави към пътя. — Там има много дървета, а Мунрейкър Котидж е в низината. По-скоро се е запалило някое от дърветата.

Ани се помоли дано да е прав, но дълбоко в сърцето си не го вярваше.

Пикапът отдавна бе останал без амортисьори, и от една дупка на предното табло стърчаха жици, но се движеше в калта много по-добре, отколкото колата на Ани. Колкото повече напредваха, толкова по-ярко и по-голямо ставаше оранжевото сияние. Барбара й бе казала, че

градът разполага само с една противопожарна кола — стара цистерна с помпа, която не беше в движение. Букър зави по алеята, водеща към вилата. Местността наоколо бе открита и сега се виждаше, че не вилата е обхваната от пламъци, а Харп Хаус.

Първата мисъл на Ани беше за Тео, после за Джейси и Ливия. *Мили Боже, запази ги живи и здрави.*

Барбара се вкопчи в предното табло. Огнен фонтан изригна в небето. Пикапът подскочи на алеята. Букър го паркира по-далеч от огъня. Ани изскочи от колата и хукна към имението.

Огънят лакомо поглъщаше дървените дъски на покрива, озъбил нажежената си паст, горещите му нокти, жадни за още, се впиваха в стените. Купчините стари вестници и списания, складирани на тавана, бяха идеални подпалки и покривът беше почти изгорял. Стърчаха само почернелите комини. Ани забеляза Джейси, свита на алеята, и Ливия, притисната към майка си, и хукна към тях.

— Всичко стана толкова бързо — обясни Джейси. — Сякаш в къщата избухна експлозия. Не можах да отворя вратата. Нещо падна и я блокира.

— Къде е Тео? — извика Ани.

— Той счупи прозореца, за да ни изведе навън.

— Къде е той сега?

— Той… изтича обратно в къщата. Крещях. Казах му да не влиза.

Ани почувства как стомахът й се стяга в болезнен възел. В къщата нямаше нищо ценно, заради което Тео да рискува живота си. Освен ако Ханибал не е бил вътре. Тео не би изоставил никое живо същество на произвола на съдбата, дори и котка.

Ани понечи да затича към къщата, но Джейси сграбчи подгизналия ръкав на якето й и здраво го стисна.

— Няма да отиваш там!

Джейси беше права. Къщата беше твърде голяма и тя нямаше представа къде да търси Тео. Трябваше да чака. И да се моли.

Джейси взе Ливия на ръце. Ани смътно осъзнаваше, че пристигат още автомобили, чу Букър да казва на някого, че къщата не може да бъде спасена.

— Искам Тео — изплака Ливия.

Ани чу пронизителното цвилене на подплашен кон. Напълно бе забравила за Танцьора. Но когато се извърна към конюшнята, видя Букър и Дарън Маккинли да влизат вътре.

— Те ще го изведат! — задъхано извика Барбара, докато тичаше към нея.

— Тео е в къщата — каза й Джейси.

Барбара сви дланите си като фуния пред устата.

Въздухът беше горещ и натежал от дим. Падна още една греда и към небето изригна фонтан от искри. Ани наблюдаваше вцепенено от алеята, страхът й растеше с всяка изминала секунда. В главата й като на киноекран се прожектираше сцената с горящия Торнфийлд. Представяше си завръщащата се Джейн Еър, която намира ослепелия Едуард Рочестър.

Слепотата не беше страшна. Ани можеше да се справи със слепотата. Но не и със смъртта. Никога със смъртта.

Нещо бръсна глезените й. Тя сведе поглед и видя Ханибал. Грабна котарака и го притисна към гърдите с все по-нарастващ страх. Може би в този миг Тео отбягваше пламъците, докато го търсеше из стаите, без да знае, че котаракът е в безопасност.

Букър и Дарън се опитваха да изведат Танцьора от конюшнята. Увиха нещо около главата му, за да закрият очите му, но изплашеният кон подушваше дима и яростно се дърпаше назад.

Още една част от покрива падна. Всеки миг къщата щеше да се срути до основи. Ани чакаше. Молеше се. Стискаше Ханибал толкова силно, че животното измяука възмутено и се измъкна от ръцете й. Трябваше да каже на Тео, че го обича. Да му признае, а последствията да вървят по дяволите. Животът беше прекалено ценен. Любовта беше безценен дар. Сега той никога нямаше да узнае, че е бил обичан — без задушаващи претенции или безумни заплахи, но достатъчно силно, за да не пречи на свободата му.

Една фигура се появи от къщата. Сгърбена. Неясна. Младата жена се втурна напред. Беше Тео, носеше нещо в ръцете си и едва успяваше да си поеме дъх. Зад гърба му експлодира прозорец. Тя изтича до него, опита се да го подхване. Това, което носеше, я удари по краката. Тя се опита да го измъкне от ръцете му, но той не позволи.

Мъжете забързаха към него, избутаха я настрани и го извлякоха по-далеч, на чист въздух. Чак тогава Ани видя какво бе изнесъл от

къщата. Заради какво се бе върнал вътре и бе рискувал живота си, за да го спаси. Не беше котаракът. Два червени куфара. Той се бе върнал, за да спаси куклите й.

Ани не можеше да повярва. Тео се бе върнал в онзи огнен ад, за да спаси глупавите й любими кукли. Искаше да му се разкрещи, да го задуши с целувките си, да го накара да й обещае, че никога повече няма да извърши подобна глупост. Но той се изскубна от ръцете на мъжете и се спусна към коня си.

— Моята къщичка за феи! — изпищя Ливия. — Искам да видя къщичката ми за феи!

Джейси се опита да я успокои, но случилото се бе прекалено ужасяващо преживяване за едно четиригодишно момиченце и Ливия не желаеше да я слуша. В момента Ани не можеше да направи нищо за Тео, но може би щеше да успее да успокои детето.

— Забрави ли? — Тя помилва зачервената бузка на Ливия и привлече лицето й. — Сега е нощ. Може би феите са в къщичката. Знаеш, че те не обичат хората да ги виждат.

Малките гърдички на Ливия се разтресоха от ридания.

— Аз искам да ги видя.

Искаме толкова много неща, които не можем да имаме. Огънят още не бе стигнал до къщичката за феите, но земята наоколо бе жестоко изпотъпкана и посипана с горящи отломки.

— Знам, скъпа, но те не искат да ги виждат.

— Можеш ли… — изхълца Ливия — да ме доведеш на сутринта? — Ани се поколеба прекалено дълго и Ливия се разплака. — Искам да видя къщичката за феите!

Ани погледна към Джейси, която изглеждаше не по-малко изтормозена от дъщеря си.

— Ако огънят е потушен и е безопасно — кимна Ани, — утре сутринта ще те доведа.

Детето се успокои, но щом майка му заговори, че ще се наложи да пренощуват в града, Ливия отново избухна в сълзи.

— Ани каза, че утре сутринта ще ме доведе да видя къщичката за феите! Искам да остана тук!

— Защо вие трите не прекарате нощта във вилата? — разнесе се зад тях дрезгав мъжки глас.

Ани светкавично се извърна. Тео приличаше на човек, завърнал се от ада — сините му очи блестяха от почернялото от сажди лице, котаракът се бе сгушил в ръцете му. Подаде й Ханибал.

— Вземи го със себе си, става ли?

Преди тя да успее да каже нещо, той отново изчезна.

Барбара откара Ани, Джейси и Ливия във вилата. Ани пусна Ханибал вътре, после извади двата червени куфара от багажника на пикапа. Всичко останало, което бе оставила в Харп Хаус, бе изгоряло: дрехите й, шаловете на Марая и нейната „Книга на мечтите“. Но имаше куклите. И рисунките на Нивън Гар, всяка една грижливо скътана под картоненото дъно в двата куфара. А най-важното — Тео беше жив и в безопасност.

Разнесе се гръм и като дяволски фойерверк безброй огнени искри разцепиха нощната тъма.

Харп Хаус се бе срутила.

Ани отстъпи леглото си във вилата на Джейси и Ливия, а тя спа на дивана, оставяйки ателието за Тео, но рано сутринта него още го нямаше. Тя се приближи до предния прозорец. Там, където някога се извисяваше Харп Хаус, сега над руините се издигаха само стълбове дим.

Ливия се появи по пижамата, с която беше миналата нощ, и разтърка очите си.

— Хайде да отидем да видим къщичката за феите.

Ани се надяваше, че след безсънната нощ момиченцето ще спи до късно, но в момента единственият човек, останал в леглото, беше Джейси. Освен това се надяваше, че Ливия ще забрави за къщичката за феите, но явно бе сгрешила.

Обясни внимателно на детето, че в суматохата около пожара някой може случайно да е стъпил върху къщичката, но Ливия не й повярва.

— Феите няма да го позволят. Може ли да отидем да я видим сега, Ани? Моля те!

— Ливия, боя се, че ще се разочароваш.

Момиченцето инатливо сгърчи лице.

— Искам да я видя!

До вечерта Ани щеше да се е върнала на сушата. Искаше й се да остави у детето щастливи спомени за себе си, а не разочарование.

— Добре — неохотно се примири накрая. — Върви да си вземеш якето.

Ани вече се бе облякла с чифт прекалено къси и тесни панталони на Марая и черен пуловер. Навлече непромокаемото яке, вонящо на дим, и надраска набързо една бележка на Джейси. Докато извеждаше Ливия, надянала якето върху пижамата, младата жена си спомни, че не й е дала да закуси — не че в кухнята имаше кой знае какво разнообразие от закуски. Но когато предложи първо да хапнат, Ливия отказа, а на Ани сърце не й даваше да спори.

Някой бе паркирал събърбана на Джейси пред вилата. Ани закопча предпазния колан на Ливия и потегли. Както и миналата нощ, колата на Тео бе оставена близо до върха на хълма. Ани спря зад рейндж роувъра и помогна на Ливия да слезе. Улови здраво ръката на момиченцето и двете изминаха пеша пътя до върха.

Гаргойлите и каменната кула, както конюшнята и гаражът не бяха пострадали от пожара. Но от къщата не бе останало нищо, освен четирите тухлени комина и част от стълбището. Отвъд руините проблясваше океанът. Къщата вече не закриваше гледката.

Въпреки че всички мисли на Ани бяха заети с Тео, по някаква ирония Ливия първа го зърна. Тя се отскубна от ръката й и хукна към него, препъвайки се в свлечените крачоли на пижамата.

— Тео!

Той беше покрит със сажди и мръсотия. Небръснат. Носеше тъмносиньо яке, което му бе малко, явно някой от мъжете му го бе дал, а дънките му под коленете бяха съдрани. Сърцето на Ани се сви. След всичко, което бе преживял — което бе направил — той бе клекнал в калта и строеше къщичката за феите на Ливия.

Усмихна се уморено на момиченцето, но усмивката му бързо помръкна.

— Пожарът здравата е разгневил феите. Виж какво са направили.

— О, не. — Ливия подпря ръце на хълбоците, съвсем като възрастна. — Те са били много, много непослушни.

Тео отмести поглед към Ани. Бръчиците около очите му бяха запълнени с кал, а едното му око бе почерняло от саждите. Този мъж бе рискувал живота си, за да спаси куклите й. Типично за него.

— През цялата нощ си бил тук — пророни тихо тя. — Искаше лично да се увериш в рухването на Харп Хаус?

— И да се опитам да спася конюшнята от пожара.

Сега, когато животът му бе в безопасност, поривът й да му признае чувствата си отстъпи пред реалността. Нищо не се бе променило. Нямаше да пожертва неговото спокойствие и щастие само за да облекчи душата си.

— Танцьора добре ли е? — попита тя.

Той кимна.

— Той е в клетката си. Как е нашият котарак?

Гърлото й се стегна.

— Нашият котарак се чувства отлично. Много по-добре е от теб.

Ливия огледа внимателно това, което бе изградил.

— Правиш пътека. На феите ще им хареса.

Той бе направил новата къщичка по-ниска и по-широка и вместо каменната пътека, бе подредил около входа изгладени морски стъкълца във формата на полумесец. Подаде няколко стъкълца на Ливия.

— Виж как да украсиш къщичката, докато двамата с Ани си поговорим.

Ливия клекна долу. Ани стисна ръце, за да не обхване с длани лицето му.

— Ти си голям идиот — промълви с нежност, която не можеше да скрие. — Куклите са заменими. Но не и ти.

— Знам какво означават за теб — отвърна той.

— Не толкова много, колкото ти.

Той наклони глава.

— Аз ще наглеждам Ливия — бързо рече тя. — Върви във вилата, трябва поне малко да поспиш.

— По-късно ще спя. — Тео обходи с поглед руините, после го насочи към нея. — Наистина ли днес заминаваш?

Тя кимна.

— И кой е идиотът сега? — изсумтя той.

— Има огромна разлика да се втурнеш в горяща къща и да заминеш за сушата — изтъкна тя.

— И двете могат да свършат зле.

— Не смятам, че моето заминаване може да свърши зле за мен.

— За теб може би не. Но за мен със сигурност — да.

Той беше изтощен. Естествено, че бе загрижен заради заминаването й. Но загрижен и влюбен бяха различни неща и Ани нямаше да обърка умората му с любов.

— Освен ако не се захванеш с поредната откачалка, ще бъдеш добре — заяви тя.

Усмивката му, уморена, но искрена, я хвана неподготвена.

— Би трябвало да се засегна, задето ми говориш така.

— Но не си засегнат?

— Истината си е истина. Време е да порасна и да се държа като зрял мъж.

— Проблемът не е в това — възрази тя. — Просто трябва да приемеш факта, че не можеш да спасиш всички, за които си загрижен.

— За мое щастие, ти не се нуждаеш от спасение.

— Дяволски си прав. Не се нуждая.

Той потри брадичка с опакото на ръката.

— Имам работа за теб. Платена работа.

Не й хареса посоката, в която поемаше разговорът, и тя побърза да отклони темата.

— Знаех си, че ме бива в леглото, но не подозирах, че съм чак толкова добра.

Тео въздъхна.

— Прояви малко състрадание, Антоанета. Прекалено съм уморен, за да си разменям остроумия с теб точно сега.

Ани изразително завъртя очи.

— Сякаш някога си можел.

— Това е работа, която можеш да вършиш от града.

Той смяташе да й предложи работа от съжаление, което тя не можеше да понесе.

— Чух за секса по скайп, но не ме привлича.

— Искам да илюстрираш книгата, която пиша.

— Съжалявам, но няма да стане. Дори и да бях художник илюстратор, какъвто не съм, нямам никакъв опит в рисуването на изкормени и насечени трупове. — О, тя, както винаги, беше във вихъра на духовитостите. Безмилостно тъпчеше собственото си сърце.

Тео въздъхна.

— През последната седмица почти не съм спал и не помня кога за последен път съм ял. Гърдите ме болят. Очите ми парят, сякаш клепачите ми са от шкурка. Имам огромен мехур от изгаряне върху ръката. А ти искаш единствено да си разменяме шегички.

— Ръката ти? Дай да видя. — Ани посегна към нея, но той тутакси я скри зад гърба си.

— Аз ще се погрижа за ръката си, но първо искам да ме изслушаш.

Явно нямаше намерение да се отказва.

— Не е нужно. И без това имам повече работа, отколкото мога да свърша.

— Ани, можеш ли поне веднъж да не се заяждаш с мен?

— Възможно е да стане някой ден, но няма да е днес.

— Ани, ти натъжаваш Тео. — Двамата не бяха забелязали, че Ливия се е заслушала в разговора им. Сега надничаше иззад краката на Тео. — Мисля, че трябва да му кажеш твоята освободена тайна.

— Няма! — Ани метна кръвнишки поглед към Ливия. — Да не си посмяла да я издадеш!

Ливия вдигна глава и се взря в Тео.

— Тогава по-добре ти й кажи *твоята* освободена тайна.

Тео застина.

— Ани не желае да чува моята освободена тайна.

— Ти имаш освободена тайна? — наостри уши Ани.

— Да, има — наду се Ливия с важността на четиригодишна многознайка. — И аз я знам.

Сега бе ред на Тео да я изгледа кръвнишки.

— Иди да събереш борови шишарки. Нека са повече. — Посочи към дърветата зад беседката. — Ето там.

Ани повече не можеше да издържа.

— По-късно ще събереш — заяви. — Сега трябва да се върнем във вилата и да видим дали мама се е събудила.

Ливия смръщи чело и личицето й заприлича на буреносен облак.

— Не искам да отивам във вилата!

— Не тормози Ани — помоли я Тео. — Аз ще довърша къщичката за феите. Ти можеш да я видиш по-късно.

Пожарът бе разрушил света на Ливия. Тя беше недоспала и капризничеше като всяко превъзбудено четиригодишно дете.

— Никъде няма да ходя! — изкрещя. — Ако не ми позволите да остана, ще издам освободените ви тайни!

Ани сграбчи ръката й.

— Не можеш да издаваш освободена тайна!

— Абсолютно е забранено! — присъедини се Тео разгорещено.

— Мога! — гневно изтърси Ливия. — Щом като и двете са еднакви!

25

Тео не можеше да застави мозъка си да заработи. Стоеше там като един от гаргойлите върху фасадата на Харп Хаус, краката му сякаш се бяха сраснали със земята, докато Ани влачеше съпротивляващото се четиригодишно момиченце към колата. Наблюдаваше вцепенено как потеглиха.

Мога! Щом като и двете са еднакви!

Ани му беше заявила кристално ясно, че той носи на плещите си прекалено голям товар. Ала в момента не усещаше никакъв товар. Димящите руини на къщата представляваха всичко, което завинаги бе загърбил. Всичко, което му пречеше да надникне в сърцето си и да бъде мъжът, който искаше да бъде. Той обичаше Ани Хюит с цялата си душа.

Ани е признала на Ливия, че го обича? Какво точно бе казала? Защото имаше ужасяващото предчувствие, че не е имала предвид същото като него.

Истината го бе цапардосала през лицето същия ден, когато намери морските стъкълца на Рийган. Когато Ливия бе настояла да й каже това, което тя наричаше „освободена тайна“, думите сами се изплъзнаха от устата му. Струваше му се, че е обикнал Ани още на шестнайсет години, и може би наистина бе така.

Ти носиш на плещите си прекалено голям товар.

Тези думи на Ани го бяха превърнали в страхливец. Той имаше горчив опит с жените и въпреки всичките й шегички за парите му, тя не искаше нито стотинка от тях. Ако някога узнаеше, че той е купил проклетото кресло русалка, никога нямаше да му го прости. Можеше да й предложи само сърцето си, ала тя съвсем ясно бе дала да се разбере, че не го иска.

Но все пак не беше чак такъв страхливец, че да се предаде без битка. Беше решил да й даде един ден, за да се успокои след разправията им на пристанището. Възнамеряваше да й приготви най-вкусната закуска, надминавайки всичките си кулинарни постижения

досега, и тази сутрин да я отнесе на борда на „Талисман на късмета“. Някак си щеше да я убеди, че е свалил товара от плещите си — че вече е свободен да я обича, независимо дали тя отговаря, или не на чувствата му. Но пожарът бе провалил всичко.

Имаше нужда да си проясни главата. Няколко часа сън. Определено един горещ душ. Но не разполагаше с време за това. Ани трябваше да почувства отчаяното му желание да я задържи, да бъде завинаги с нея. Само така можеше да я убеди да не се отказва от него.

Желая ти късмет. Ти вече прецака шанса си.

Явно безсънието си казваше думата. Сега пък му се причуваше гласът на нейната Немирка. Тео обърна гръб на развалините на Харп Хаус и закрачи към колата. Седна зад волана и пое с пълна скорост към вилата.

Тя вече бе заминала. Беше предала Ливия в ръцете на майка й и бе отпрашила към града, сякаш животът й зависеше от това, да се махне час по-скоро от него. Потегли по следите й, но безпокойството, гризящо стомаха му, се засили.

Събърбанът не можеше да се мери по скорост с рейндж роувъра и Тео много бързо я настигна. Наду клаксона, но тя не спря. Той продължи да натиска клаксона. Ани нямаше начин да не го е чула, но вместо да спре, тя подкара още по-бързо.

Нали ти казах — злорадо подхвърли проклетата кукла в главата му. *— Казах ти, че е прекалено късно.*

Нищо подобно, по дяволите! Те се намираха на малък остров и много скоро тя стигна до града. Той трябваше единствено да прояви търпение и да я следва. Но не искаше да бъде търпелив. Искаше я незабавно и ако тя не разбираше колко е сериозен, щеше да й го покаже.

Удари събърбана отзад. Не много силно, за да не поднесе колата, но достатъчно, за да разбере колко е решителен. Очевидно и тя бе не по-малко решителна, защото продължи да натиска газта. Събърбанът беше стара трошка и с толкова много драскотини и вдлъбнатини по ръждясалата броня, че една повече или по-малко нямаше да има значение, но това не можеше да се каже за неговия рейндж роувър. Обаче на Тео не му пукаше. Отново удари автомобила й. После още веднъж. Накрая единственият оцелял заден стоп светна.

Колата поднесе леко и спря, вратата се отвори и Ани изхвръкна навън. Той също излетя от автомобила си, но го посрещна викът й:

— *Не желая да говоря за това!*

— Чудесно! — не й остана длъжен в децибелите той. — Аз ще говоря. Аз те обичам и проклет да съм, ако се срамувам от това. Може би ти не влачиш със себе си толкова голям товар като моя, но не се преструвай, че изобщо нямаш никакъв, особено като се имат предвид всичките онези загубеняци, с които си имала връзка.

— Само двама!

— Аз също съм имал само две сериозни връзки, така че сме квит!

— Нищо подобно! — Двамата стояха на около четири метра един от друг и тя продължаваше да крещи: — Моите двама бяха самовлюбени тъпанари! А твоите са откачени убийци!

— Кенли не беше убийца!

— Не е било изключено да стане. И какво направих аз след моите раздели? Гледах повторенията на „Теория за големия взрив“[1] и напълнях с два килограма! Това не е едно и също като да се разкайваш и наказваш до *края на живота си*!

— Вече не! — Тео крещеше не по-малко силно от нея, но също не помръдваше от мястото си. В главата му цареше пълна бъркотия. Гърлото го дращеше. Всяка частица от тялото му виеше от болка. Тя, от друга страна — с разрошената си коса и пламтящите очи — приличаше на отмъстителна богиня, извисяваща се насреща му в цялото си могъщество.

Той закрачи към нея.

— Искам да изживея живота си с теб, Ани. Искам да те любя, докато краката ти отмалеят. Да имам деца от теб. Съжалявам, че ми отне толкова време, за да го разбера, но не съм свикнал, че любовта може да бъде щастие, а не мъчение. — Тикна пръст към лицето й. — Ти каза, че си романтичка. Романтиката е нищо! Думата е прекалено слаба, за да се изрази това, което изпитвам към теб. Знам, че рано или късно, ще разбереш за онова проклето кресло, но така постъпвам аз! И от сега нататък…

— Кресло?

Мамка му. Сега насреща му две ноздри се издуваха гневно и две лешникови очи изпускаха дяволски пламъци.

— *Ти* си купил креслото! — възкликна тя.

Тео не можеше да си позволи да покаже никаква слабост, затова тутакси мина в настъпление:

— И кой друг ще те обича достатъчно, за да купи онази грозотия?

Устата й отново се отвори, а той се чувстваше толкова изцеден от умора, че дори косата го болеше, но продължи да пристъпва към нея.

— Работата, която ти предлагам, е *реална*. Започнах нова книга, сигурен съм, че ще ти хареса, но сега не искам да говоря за това. Искам да говоря за нас и нашия бъдещ живот, искам да ми дадеш шанс да ти докажа, че моето чувство към теб е ярко и силно и никакви сенки от миналото не могат да го помрачат. Това искам да ти покажа.

Копнееше да й разкаже за Диги Суифт. Да й повтори, че иска да има деца от нея, в случай че първия път не е разбрала. Искаше да я целува, докато й се завие свят. Да я люби, докато забрави за всичко и всички. Щеше да го направи в същата секунда, ако тя неочаквано не се бе свлякла долу, насред калното шосе. Сякаш краката не й се подчиняваха. Това мигом сложи край на излиянията му.

С един скок Тео се озова до нея и коленичи. Бледият слънчев лъч, процеждащ се през клоните на дърветата, се заигра на криеница със скулите й. Немирните й къдрици, с цвета на тъмен мед, които толкова обичаше, заобикаляха като облак лицето й — най-красивото лице, което той някога бе виждал, преливащо от живот, одухотворено от всички чувства, които я правеха толкова истинска.

— Добре ли си? — попита той.

Тя не отвърна. Тази мълчалива Ани го изплаши и той отново заговори с отчаяна решителност:

— Искам да живея с теб. Не мога да си представя живота с никой друг. Поне ще си помислиш ли за това?

Тя кимна, но някак колебливо, сякаш изобщо не бе сигурна. Тео осъзна, че ако сега замълчи, може би ще я изгуби завинаги. Затова й разказа за Диги и колко много искаше тя да илюстрира книгата за деца, която пишеше, колко много неговите малки читатели ще се влюбят в забавните й рисунки. Седна до нея, по средата на калното шосе и й призна, че за него любовта винаги е означавала катастрофа и затова му е отнело толкова дълго време да назове това, което изпитваше към нея — непринудеността, душевната близост, нежността. На последната

дума почти се задави, не защото не вярваше във всяка сричка, а защото — дори за един писател — не беше лесно да произнесе на глас думата „нежност“, сякаш се отказваше от мъжката си същност. Но тя не откъсваше очи от лицето му, затова той повтори казаното отново и отново, а после й довери как се е любувал на красотата й, докато е бил в нея, изпълвайки я докрай.

Това определено привлече вниманието й и той вмъкна малко мръсни думички. Снижи глас. Зашепна в ухото й. Каза й какво иска да прави с нея. Какво иска тя да прави с него. Къдриците й гъделичкаха устните му, кожата й поруменя, неговите дънки му станаха твърде тесни, но Тео отново се чувстваше мъж. Мъж, озовал се във властта на тази жена, която си играеше с кукли и помагаше на онемяло малко момиченце да проговори отново, и която го бе спасила от безнадеждността. Тази чудата и необикновена, секси и напълно здравомислеща жена.

Докосна лицето й.

— Мисля, че те обичам, откакто бях на шестнайсет.

Тя наклони глава, сякаш чакаше още нещо.

— Сигурен съм в това — заяви той още по-твърдо, макар че въобще не беше сигурен.

Кой можеше да погледне назад, да се види като юноша и да е уверен в каквото и да било? Но тя искаше нещо повече от него и той щеше да й го даде, макар да нямаше представа какво е.

И изведнъж изневиделица Тео чу гласа на куклата:

Целуни я, тъпако.

Нямаше нищо на света, което да желаеше повече, но целият вонеше на пушек, лицето му бе оплескано със сажди, а ръцете — покрити с гъста кал.

Просто го направи.

И той го направи. Плъзна мръсните си пръсти в косата й и я обсипа с целувки, докато не й остана дъх. Шията, очите, ъгълчетата на устата. Впи с такава отчаяна страст устни в нейните, сякаш животът му зависеше от това. Сякаш с тази целувка подпечатваше бъдещето им. Всичко, което щяха да имат, и всичко, което щяха да бъдат. Тихите им стонове, слети в едно, бяха божествена музика за ушите му.

Ръцете й се вкопчиха в раменете му, не го отблъснаха, а го притеглиха по-близо. Тео потъна в нея. Откри себе си.

Когато устните им най-сетне се разделиха, мръсните му длани продължаваха да обгръщат бузите й, вече също толкова изпоцапани. Върху носа й се мъдреше черно петно от сажди. Устните й бяха подпухнали от целувките им. Очите й сияеха.

— *Освободена тайна* — пророни тя.

Стомахът му се сви в най-стегнатия възел. Тео бавно изпусна въздух.

— Дано е хубава.

Тя притисна уста до ухото му и прошепна своята тайна.

Беше хубава. Направо чудесна. Всъщност не можеше да бъде по-прекрасна.

---

[1] Американски комедиен сериал. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Летните слънчеви лъчи танцуваха върху гребените на вълните, подскачаха върху мачтите на двете яхти, носещи се с опънати платна срещу вятъра. Две дървени градински кресла, боядисани в кобалтовосиньо, бяха разположени пред старата фермерска къща, откъдето се откриваше прелестна гледка към океана, проблясващ в далечината. Рози, делфиниум, сладък грах и латинки цъфтяха в градината наблизо, а извита пътечка водеше от малкия заден двор, покрит с каменни плочи, през поляната към фермерската къща, сега два пъти по-голяма, отколкото някога. Малката къща за гости бе скътана сред горичката вляво. Върху верандата й с големината на пощенска марка се мъдреше грозно кресло русалка.

В малкия двор имаше дълга дървена маса, достатъчно голяма, за да побере многочленно семейство. В средата й бе забучен плажен чадър, сега затворен заради вятъра в ранния следобед. Старият каменен гаргойл, с небрежно нахлупена шапка на „Никс“[1], някога охранявал голямото имение в другия край на острова, сега се бе привел закрилнически над глинената делва, преливаща от кичести мушката. Навсякъде бяха разпръснати безброй вещи, типични за една лятна ваканция в Мейн: футболна топка, розово детско камионче, плувни очила, пръчици за сапунени мехурчета и подгизнали цветни тебешири.

Момченце с тъмна права коса и смръщено лице седеше по турски между двете дървени кресла и разговаряше с Немирка, която се взираше в него, надвесена над подлакътника на едното кресло.

— И… — казваше момченцето — затова тропнах с крак. Защото той много, *много* ме ядоса.

Куклата тръсна вълнените си къдрици.

— Безобразие! Разкажи ми пак какво е направил.

Момченцето, което се казваше Чарли Харп, отметна нетърпеливо тъмния кичур, паднал върху челото му, и изду сърдито бузи.

— Не ми позволи да карам пикапа!

Немирка притисна парцалената си ръка върху челото.

— Какъв *мерзавец*!

От съседното кресло се разнесе дълбока, страдалческа въздишка. Немирка и Чарли не й обърнаха внимание.

— Тогава… — додаде Чарли — той ми се разсърди, защото взех моята турбо кола от сестра ми. Тя си беше *моя*.

— Направо да *откачиш*! — Немирка пренебрежително махна към къдрокосото момиченце, подремващо върху едно старо одеяло на тревата. — Само защото не си играл с тази кола отдавна, не означава, че тя трябва да си я присвоява. Твоята сестра е голяма досадница. Тя дори не те харесва.

— Ами… — Чарли се намръщи. — Май ме харесва.

— Не те харесва.

— Харесва ме! Кикоти се, когато й правя смешни гримаси, а когато си играя с нея и издавам забавни звуци, тя направо се захласва.

— Tres interessant[2] — промърмори Немирка, която продължаваше да си пада по чужди езици.

— Понякога тя си хвърля храната на пода, което е голям майтап.

— Хмм… Може би… — Немирка се потупа по бузата. — Не, забрави, няма значение.

— Хайде, кажи ми.

— Ами… — Куклата се потупа по другата буза. — Аз, Немирка, мисля, че твоята турбо кола е наистина бебешка играчка и ако някой те види да си играеш с нея, може да си помисли, че и ти си…

— Никой няма нищо да си помисли, защото веднага ще й дам тази бебешка играчка!

Немирка го зяпна смаяно.

— Много умно, как не ми хрумна по-рано! А сега смятам, че трябва да съчиня песен за…

— Никаква песен!

— Много добре — изсумтя Немирка, дълбоко обидена. — Щом ще се държиш *така*, ще ти издам какво ми каза Добринка. Тя каза, че не можеш да бъдеш истински супергерой, докато не се научиш да бъдеш мил с малките деца. *Това* ми каза тя.

Чарли не можа да измисли подходящ контрааргумент, затова зачопли лепенката на големия си палец и се върна към първоначалното си оплакване:

— Аз съм момче от острова.

— За съжаление, само през лятото — отсече Немирка. — През останалото време си момче от Ню Йорк.

— Да, ама и лятото има значение. Аз съм островитянин, а момчетата на острова могат да шофират.

— Когато станат на *десет*. — Този глас, дълбок и самоуверен глас, принадлежеше на Лео, който беше втората любима кукла на Чарли — далеч по-интересен от скучния стар Питър или глупавата Празноглавка, или Добринка, която винаги му напомняше да си мие зъбите и разни подобни досади.

Лео, надвесен над подлакътника на съседното кресло, се взря в Чарли.

— Момчетата на острова могат да шофират, когато станат на десет. А ти, *приятелче*, си само на шест.

— Скоро ще стана на десет.

— Не е чак толкова скоро, слава на Бога.

Чарли изгледа кръвнишки куклата.

— Сега вече здравата съм вбесен.

— Разбира се, че си. Яко вбесен. — Лео се озърна на едната страна, после на другата. — Хрумна ми нещо.

— Какво?

— Кажи му колко си бесен. После направи жална физиономия и го помоли да те заведе да покарате сърф. Ако изглеждаш достатъчно жален, той ще се почувства толкова зле, че ще те вземе.

Чарли обаче не беше вчерашен. Погледна над главата на Лео към мъжа, който го държеше.

— Наистина ли? Можем ли да отидем още сега?

Баща му остави Лео и сви рамене.

— Вълните изглеждат подходящи. Вземи си сърфа.

Чарли скочи и пъргаво хукна към къщата. Но когато стигна до предните стъпала, спря и се извърна.

— Аз ще шофирам!

— Не, няма! — възрази майка му, изхлузвайки Немирка от ръката си.

Чарли гневно затрополи по стъпалата, а баща му се засмя.

— Обичам това хлапе.

— Виж ти, каква изненада! — Майката на Чарли погледна към спящото дете. Буйните меднозлатисти къдрици на момиченцето бяха

пълна противоположност на тъмните прави коси на момчето, но и двете деца бяха наследили сините очи на баща си и дръзкия непокорен характер на майка си.

Ани се облегна назад в креслото. На Тео никога не му омръзваше да гледа живото, изразителното лице на съпругата си, привлекателно по един особен, необикновен начин. Той се протегна и взе ръката й, прокарвайки пръсти по диаманта, инкрустиран върху венчалния пръстен.

— По кое време ще се отървем от тях?

— Ще ги оставим у Барбара в четири. Тя ще им приготви вечеря.

— А ние ще разполагаме с цялата вечер, за да си устроим пиянска оргия.

— Не знам за пиянската част, но определено ще има оргия.

— И дано да има. Обичам тези малки дяволчета с цялото си сърце, но те направо опропастиха сексуалния ни живот.

Ани обви пръсти около бедрото му.

— Не, тази вечер няма да ни попречат.

— Убиваш ме — простена той.

— Още не съм започнала.

Тео протегна ръка към нея.

Когато пръстите му се заровиха в косата й, Ани се запита дали беше лошо, че толкова много обичаше да се въплъщава в ролята на фаталната жена. Грешно ли беше, че й харесваше да има власт над него — власт, която използваше само за да държи по-надалеч тъмните сенки от миналото. Той беше съвсем различен от мъжа, който преди седем години стоеше на стълбището с пистолет за дуел в ръка. Тогава и двамата бяха различни. Този остров, който Ани някога ненавиждаше, се бе превърнал в най-любимото й място на земята, убежище от трескавото градско ежедневие.

Освен заниманията с проблемни деца, тя провеждаше игрови семинари за обучение на лекари, медицински сестри, учители и социални работници. Никога не си бе представяла, че толкова силно ще обича работата си. Най-голямото й предизвикателство бе да съвместява всичките си занимания с грижите за семейството, което означаваше всичко за нея, и скъпите си приятели. Тук, на острова, Ани разполагаше с достатъчно време да се занимава с неща, за които нямаше време през годината, като например да организира

празненството по случай десетия рожден ден на Ливия миналата седмица, когато Джейси и новото й семейство гостуваха на острова.

Младата жена извърна лице към слънцето.

— Толкова е приятно просто да седиш тук.

— Ти работиш прекалено много — за кой ли път отбеляза Тео.

— Не съм единствената. — Не беше изненадващо, че книгите за Диги Суифт добиха огромна популярност. Приключенията на Диги вълнуваха младите му читатели, понякога ги караха да тръпнат от ужас и приятна възбуда пред опасностите, но без да ги запращат в тъмната бездна на страха. Ани бе щастлива, че забавните й рисунки вдъхновяваха съпруга й и доставяха удоволствие на читателите му.

Чарли се изстреля от къщата. Тео неохотно се надигна, целуна Ани, грабна една курабийка с боровинки и орехи от кутията, която бе намерил същата сутрин пред прага на фермерската къща, хвърли един поглед на спящата си дъщеря и се запъти със сина си към брега. Ани вдигна крака върху седалката на креслото и обви колене с ръце.

В старите й любими готически романи с меки корици читателят никога не узнаваше какво се случва с героя и героинята, когато ги погълне ежедневието с всичките си проблеми: грижи за домакинството, детските каранички, хремата и кашлицата и роднините — неговите, не нейните. Елиот бе омекнал с възрастта, но Синтия беше претенциозна, както винаги, и подлудяваше Тео. Ани се отнасяше търпеливо към нея, защото Синтия се оказа удивително добра баба — беше много по-мила с децата, отколкото с възрастните — и хлапетата я обожаваха.

Колкото до семейството на Ани… Силвия, овдовялата сестра на Нивън Гар, както и дългогодишният му партньор Бенедикт — или деди Бенди, както го наричаше Чарли — щяха скоро да пристигнат на острова за ежегодното си лятно посещение. Отначало Силвия и Бенедикт се отнесоха с подозрение към Ани, но след ДНК теста и няколко неловки посещения, те се сближиха, сякаш цял живот се бяха познавали.

Но тази вечер щяха да бъдат само тя и Тео. Утре щяха да вземат децата и да се отправят към другия край на острова. Ани си представи как ще помахат от колата на семейството от Провидънс, наели за цялото лято вилата, превърната в училище, а после ще поемат по

изровения път до върха на скалата, за да се насладят на най-красивата гледка на острова.

Външните постройки на Харп Хаус отдавна бяха съборени, а басейнът бе заринат заради безопасност. От имението бе останала единствено кулата, увита с дива пълзяща лоза. Двамата с Тео ще се излегнат върху одеялото, отпивайки от ароматното вино, докато Чарли вилнее на воля, като истинско дете на острова. Накрая Тео ще вдигне на ръце дъщеря им, ще я целуне по темето и ще я отнесе при стария смърчов дънер. Там ще се наведе, за да събере морските стъкълца, все още разпилени наоколо, и ще прошепне в ухото й:

— Хайде да построим къщичка за феите.

---

[1] Баскетболен отбор от Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Много интересно (фр.). — Б.пр. ↑

Издание:
Автор: Сюзън Елизабет Филипс
Заглавие: Героите са моята слабост
Преводач: Диана Кутева
Година на превод: 2017
Език, от който е преведено: английски (не е указано)
Издание: първо
Издател: Ибис
Град на издателя: София
Година на издаване: 2017
Тип: роман
Националност: американска
Печатница: „Симолини“
Излязла от печат: 21.02.2017
Редактор: Стамен Стойчев
Технически редактор: Симеон Айтов
Коректор: Соня Илиева
ISBN: 978-619-157-187-1
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/1450

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.